

К О Л Е К Ц И Я

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ

ПРОЗОРЕЦ

АФЕРАТА „ОЛТМЪН“

„Не посягайте към книга на Лъдълм,
ако имате работа на другия ден.“

ЧИКАГО СВЪТ ТАЙМС

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ, ГЕЙЛ ЛИНДС АФЕРАТА „ОЛТМЪН“

Превод: Светлозар Николов

chitanka.info

Тъмна нощ над шанхайските докове: един фотограф е убит брутално, след като е снимал тайно товара на потеглящ за Басра китайски кораб. Малко по-късно шефът на свръхтайна разузнавателна централа Фред Клайн докладва на американския президент, че може би става дума за заговор и създаване на ново биологично оръжие. Но какви са доказателствата? Клайн трябва да ги осигури.

В наситен с кръв и напрежение сюжет се развива още една драма: близо половин век китайците държат в лагер биологичния баща на настоящия президент на САЩ — опитвал се да контактува лично с Мао Цзе Дун дипломат. Още една задача за Клайн. И докато китайският кораб се доближава до целта, се води неумолима борба с времето и смъртта. Залогът е огромен: екстремн международен конфликт и завръщане към студената война, а може би и Трета световна война...

ПРОЛОГ

*Петък, 1 септември
Шанхай, Китай*

Гигантски прожектори заливаха доковете с ослепителна, пареща очите, светлина. На северния бряг на река Хуанпу нощта бе като ден. Групи пристанищни работници разтоварваха камиони, подаваха дългите стоманени контейнери към товарните площадки в обсега на крановете. Сред скърцане и свистене — стомана, триеща се в стоманата с напомнящи протяжен писък остри звуци — металните исполини повдигаха контейнерите като детски играчки, за да ги положат в търбусите на пристигнали откъде ли не съдове.

Стотици кораби от всички краища на света акостират ежедневно в това жизненоважно пристанище на източното китайско крайбрежие. А то наистина е първостепенно — нали е на половината път между столицата Пекин и най-новата придобивка на Китай — Хонконг. На юг от доковете блестят светлините на големия град и новият му район Пудонг, а по речната площ с лудуващата, пенеста кафеникава водна маса в непрестанна нишка се точат дълги потоци товарни кораби, плоскодънни джонки, поклащат се мънички сампани, търтят се небоядисани дървени баржи в постоянна борба за място между двата бряга, както в бурния трафик на натоварен парижки булевард.

Осветлението не бе така ярко на един от кейовете близо до източния край на доковете, недалеч от мястото, където Хуанпу рязко завива на север. Тук не повече от двайсетина докери товареха кораб, помагаше им само единичен кран. На корабния борд изпъкваше името на съда — „Императрица майка“, домашен порт и регистрация — Хонконг. Нямаше и следа от вездесъщите униформени стражи.

Отпред, обърнати с платформите към кораба, стояха два тежки камиона. От тях запотените докери сваляха стоманени варели, търкаляха ги по наклонени греди и ги подреждаха в голямата товарна мрежа на крана. Напълнят ли я, гигантската ръка на металното

чудовище се завърташе, с тънко бръмчене се развиваше стоманеният кабел на края с блестяща закривена кука. Работниците закачаха мрежата за нея, кранът повдигаше варелите и ги полагаше на корабния борд, оттам вече в трюма ги спускаха моряците.

Всички участници в товарния процес на този доста отдалечен кей — шофьори, докери, операторът на крана и моряците работеха мълчаливо и сърчно, бързо и съсредоточено, но не и достатъчно бързо за едрият мъж, който се намираше отдясно на камионите. Погледът му непрекъснато шареше от място на място, по брега и към реката. Бе необичайно бледолик за местен китаец, още повече че и косата му бе далеч по-необикновена — светлочервеникава, късо подстригана, тук-там посребрена.

Поглеждаше си часовника, поклащаше глава. Изведнъж заговори почти шепнешком на старшия на докерите:

— До трийсет и шест минути трябва да сте свършили, нали?

Това въпрос не беше, беше си чиста заповед. Старшият почти подскочи и отвори уста да каже нещо, сякаш го бяха зашлевили. Но гневът му се стопи за секунда, той сведе очи, послушно хукна към хората си и закрепя да мърдат по-живо. Това имаше незабавен ефект — работата видимо се ускори. Старшият продължаваше да вика и да изисква повече бързина, а мъжът, който го бе стреснал и уплашил, остана на място, някак си заплашително загледан в работещите.

По същото време зад тромава грамада навити корабни въжета в тъмната част на товарителната площадка се шумугна строен, възслаб китаец със западни джинси, маратонки „Рийбок“ на краката и черно, типично маоистко яке.

Замръзна зад прикритието, почти невидим в мрака, и се загледа втренчено в потъващите в търбуха на „Императрица майка“ варели. След мъничко от джоба на якето измъкна миниатюрен фотоапарат, последна дума на техниката, и започна да снима — всичко поред — варели, хора, съда, докато и последният варел се скри в корабния трюм. Оставаше съдът да отплава.

Човекът зад въжетата прибра апарата и внимателно запълзя на четири крака — като същински рак — по светлата част на терена. Пресече я и отново се скри в тъмнината. Сега се изправи и внимателно застъпва по дървените дъски, образуващи нещо като пътека между складовете, заобикаляйки контейнери и сандъци. Прикриваше се зад

тях, оглеждаше се и бързаше по обратния път към шосето, откъдето би могъл да се завърне в града. Над главата му подухваше топъл нощен ветрец, понесъл тежката миризма на калните води. Не забелязваше опасността. Вътрешно ликуваше, бе като опиянен — съзнаваше, че носи изключително важна информация. В същото време бе и неспокоен, ясно му беше, че с тези хора шега не бива.

Чу шума, когато бе вече кажи-речи на края на кея — там, където той допира земята. Почти в безопасност.

Но едрият мъж с необичайно червената коса безшумно го доближаваше, движейки се по успореден път между бараките и крайбрежните съоръжения. Вървеше спокойно, целенасочено, затова и с лекота усети как мишената му потрепна, замръзна на място, сетне внезапно забърза.

Вече усетил заплахата, човекът с якето се огледа. Отляво бе крайт на пристана — там имаше само стара, ненужна техника и любимите свърталища на чайките, отдясно бе пътят, използван от камионите и другия транспорт с достъп до товарителните площадки. По него се движеше последният камион, насочен към него и вътрешността на материка. Фаровете му пламтяха — очи на нощно чудовище в мрака. Вече почти го настигаше. Тогава преследваният се плъзна зад поредната купчина навити въжета крайно вляво.

Но не, плякката няма да се изплъзне, закани се мълком едрият мъж и побягна с нетипични за голямо тяло бързина и грация. Вече разпъваше гаротата между двете ръце. И още преди другият да успее да се извърне, тънката жица се впи в мекото под брадичката, здравите ръце рязко затегнаха примката.

Измина ужасяващо дълга минута, жертвата се опита да вкара пръсти под примката, затресе се ситно, подскочи веднъж-дваж като заклана кокошка, раменете се извиха в агония. Сетне ръцете увиснаха, главата клюмна и се заклати немощно над гърдите.

Камионът мина вдясно, дървеният док се разтресе под мощната многотонна машина. Скрит зад грамадата въжета, убиецът леко положи трупа на дъските. Свали гаротата и пребърка жертвата. Намери фотоапарата и го прибра. Без да бърза, се запъти назад, потърси с очи, съгледа две големи, откачени от въжетата си метални куки. Вдигна ги без усилие, отнесе ги при трупа. Клекна, от ножница на пресеца измъкна нож и сръчно разпори стомашната област, наби остриите

краища на двете куки в коремната кухня и с парче въже здраво ги овърза около кръста на мъртвеца. Сетне претърколи тялото към брега и го бутна в реката. То цопна меко и веднага потъна. Едва ли някога щеше да изплава.

Камионът бе спрял на около двеста метра от кея и го чакаше — както предварително бе наредено на шофьора. Червенокосият се качи в кабината, автомобилът потегли към града. Минути по-късно „Императрица майка“ прибра траповете, откачи въжетата и пристигналият междувременно влекач я затегли навътре към средата на Хуанпу. Започна кратко пътуване към Яндзъ, оттам я чакаше значително по-дълго — в открито море и океана.

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА ПЪРВА

Вторник, 2 септември

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Казват, че във Вашингтон правителството се управлява от юристите, а пък шпионите управлявали тях. То градът така или иначе бъка от какви ли не разузнавателни институции, като започнем с ЦРУ и ФБР и далеч по-малко известната Национална разузнавателна служба (НРС) и стигнем до всякакви групи и групички към военните и правителството, че дори и към уважавания от всички нас Държавен департамент или правосъдното министерство. Ами да, много са и според мнението на президента Самюъл Адамс Кастила. И прекалено публични. Защото съперничеството помежду им се превръща във все по-неприятен проблем. Още по-голям проблем пък е споделянето на информацията, което, разбира се, неизбежно включва и дезинформацията. И още: опасната тромавост на прекалено много административно-бюрократични апарати.

Седнал в черната си лимузина, президентът мислеше и се безпокоеше именно за тези неща, а на всичкото отгоре се задаваше и международна криза. Линкълнът летеше по тясно второстепенно шосе на северния бряг на Анакостия. Бе най-новият модел с напълно обезшумен двигател и матови, непроницаеми отвън прозорци. Минаха покрай редките горички и обичайно осветените пристани с безброй стоянки за яхти и всякакви други големи и малки съдове. Сетне пресякоха старата ръждива жп линия, върху чиито релси гумите меко изтропаха, и навлязоха в по-силно осветен и ограден пристанищен район. Тук вече имаше надписи: „Яхтклуб Анакостия“, „Частна собственост, вход разрешен само за членове“.

Всъщност яхтклубът почти не се отличаваше от който и да е друг по речния бряг източно от вашингтонската корабостроителница. До полунощ оставаше само час.

Няколко мили след мястото, където Анакостия се слива с широкия Потомак, в стоянките наред с обичайните скутери и неделни

яхти бяха завързани и закотвени вече далеч по-големи съдове с мощни мотори, с далеч по-големи възможности и обсег на мореплаване. Президентът се загледа към подредените покрай тъмната вода множество кейове. На няколко места току-що акостираха океански яхти, корпусите им обилно покрити със сол, екипажите по тях все още в тежките водонепромокаеми мушамы. Огледа околните постройки с различна големина и дърветата — мястото бе същото. Точно както му го бяха описали.

Линкълнът се плъзна и меко спря зад най-голямата от осветените постройки. Мястото не се виждаше нито от кейовете, нито от пътя — прикриваше го сградата и гъстата горичка. Четирима от охранителите — всички в официални костюми и с миниавтомати в ръце — излязоха от колата и я оградиха. Носеха очила за нощно виждане и внимателно се вираха в неосветените места наоколо. След известно време един от тях се обърна към линкълна и рязко кимна с глава.

Петият човек в колата — този, който седеше до Кастила и също бе строго официален — носеше само деветмилиметров зигзауер. След сигнала отвън президентът му подаде ключ, мъжът го взе и излезе, запътвайки се към почти незабележима врата на задната страна на постройката. Отключи тихо и я отвори, сетне отстъпи встрани и застана разкрачен с насочено напред оръжие.

Чак сега слезе и президентът. Нощта бе тиха, приятно хладна, носеше се мирис на нафта. Кастила — висок, понатежал и плещест мъж — пресече разстоянието и влезе през отворената врата сравнително бързо за толкова едър човек.

Петият бодигард се огледа за последен път и последва президента заедно с още двамина. Отвън остана другата двойка — единият до колата, другият — до вратата.

* * *

Натаниел Фредерик Клайн, мъж в омачкан костюм, често наричан Фред, шеф на структура, условно наречена Приют едно, седеше зад отрупано с книжа метално бюро в тесния си офис в същата сграда. Главната си квартира неотдавна бе преместил тук — в същия пристанищен район. В началото, преди няколко години, Приют едно не

бе строго регламентирана организация с административен апарат, постоянно седалище и официални оперативни работници. Като формат бе доста свободна и съставена предимно от професионални експерти от много и най-различни области, до един с опит в работа под прикритие, най-често бивши военни или хора с военна подготовка, обединени от един основен общ белег — незаангажираност със семейство, семейни връзки или задължения, било те временни или постоянни.

В момента обаче международното положение с постоянните си кризи товареше тези елитни кадри с непосилна работа до гушата и президентът бе решил да отпусне повече ресурси на ултратайната си организация. Най-вече нови служители и постоянна база, при това по възможност колкото се може по-надалеч от радарните екрани на „Пенсилвания Авеню“, Капитолия и Пентагона. Резултатът бе същият този яхтклуб, притежаващ всички преимущества и достойнства за улесняване на работа под прикритие. Денонощно отворен, достъпен всеки ден и цялата седмица, с невинаги натоварен, но кажи-речи постоянен трафик и по суша, и по вода, който при това не се движеше по определен график и установени нормативи. Недалеч от шосето и жп линията имаше площадка за кацане на хеликоптери, умело прикрита така, че за неопитното око изглеждаше по-скоро тревяло и буренясало поле. Базата притежаваше последната дума на електронните комуникационни технологии, а сигурността и охраната бяха на възможно най-високото ниво, макар и практически невидими. И водно конче не би могло да мине през територията ѝ, без да бъде засечено от един или друг сензорен механизъм.

Сам в малкото помещение, свалил очилата с телените рамки, Клайн бе притворил очи и потриваше основата на въздългия си нос. Външните шумове от действията на неголемия нощен персонал бяха притъпени — звучаха нейде далеч отвъд обезшумената врата. Днес изглеждаше доста по-уморен от обичайно, личаха си му шейсетте лазарника, а бръчките по безизразното му енигматично лице бяха сякаш повече от друг път. Да, остарял бе, откакто прие да оглави Приют едно. Видими бяха вече и първите признаци на напредващо оплешивяване. Имаше защо: поредният проблем бе на път да създаде големи неприятности.

Когато главоболието му се поразмина, той отвори очи и се изправи на стола. Сложи си очилата и отново задимя с вечната лула. Но излезеше ли от устата му, димът се разсейваше почти веднага: теглеше я с лекота инсталираната специално за него мощна вентилационна система.

На бюрото лежеше отворена папка, но Клайн не погледна към нея. Стоеше си в същата поза, пафкаше с лулата, потропваше с крака и през няколко секунди поглеждаше корабния часовник на стената отсреща. И ето, президентът не закъсна. Влезе с бодра крачка, следван от едър мъж със зигзауер в ръка, който заключи вратата и се облегна на нея гърбом. Отвън останаха двама други от охраната.

Кастила се настани на тапициран с кожа стол с висока облегалка току пред бюрото на домакина и махна с ръка към охранителя.

— Благодаря ти, Барни. Ако има нещо, ще те извикам.

— Но, г-н президент...

— Можеш да излезеш — сега това вече бе заповед. — Изчакай отвън. Ще водя частен разговор със стар приятел.

Беше си отчасти истина. Той и Фред Клайн се познаваха още от колежанските години.

Бодигардът излезе бавно, всеки негов жест издаваше неохота. Щом вратата се затвори зад него, Клайн издуха голямо синкаво кълбо дим.

— Достатъчно бе само да ме повикате, г-н президент. Щях веднага да дойда, както обикновено...

— Не — поклати глава Сам Кастила и очилата му с титанови рамки пробляснаха. — Тази работа трябва да остане строга тайна само между мен и теб и нужните ти за задачата хора. Поне докато не ми обясниш пред какво точно сме изправени с този китайски кораб. „Императрица майка“ му беше името, нали?

— Да. Толкова ли лесно изтича информацията при вас?

— Толкова, че и още повече. Много лоша работа. Белият дом е заприличал на сито. Направо непоносимо, досега подобно нещо не ми се е случвало. Докато моите хора не намерят източника, ще се срещаме само при теб. Да не се повтаря онзи инцидент?

По президентското лице се изписа сериозна загриженост.

Клайн се замисли. Знаеше какво има предвид Кастила: през 1993 г. се бе създал опасен международен инцидент с потенциално тежки

последници за САЩ. И тогава ставаше дума за китайски товарен кораб, само че името бе „Инхъ“, съдът пътуваше от Китай за Иран. Американското разузнаване получи донесения, според които „Инхъ“ носел употребявани за оръжейни цели химикали. Вашингтон опита обичайните дипломатически канали, но до нужните резултати не се стигна. Тогавашният президент Бил Клинтън заповяда на ВМС да направят плаваща блокада около кораба и да не му разрешават да акостира никъде, докато не се намери решение на създадената вече криза.

Китай възмутено отхвърляше всякакви обвинения. С най-различни мнения се намесиха изтъкнати световни лидери. Съюзниците се сдърпаха, отправиха се укори и контраукори. Сетне медиите раздухаха проблема глобално, положението се усложни още повече. Настъпи тотална безизходица, продължила почти 20 дни. Накрая, когато Китай започна нервно да дрънка оръжие и да заплашва с война, американските ВМС спряха съда в открити води и на борда му се качиха инспектори. Но за огромно неудобство на САЩ там намериха само земеделска техника — малки трактори, моторизирани рала, лемежи. Разузнавателната информация се бе оказала погрешна. Дали?

Така или иначе епизодът постави Съединените щати в светлината на международен клеветник и насилник. Отношенията с Китай се опънаха отново, и то за дълги години.

Клайн изкриви устни и отново запуфка, като махаше с ръка, за да отпъди отиващия към Кастила дим.

— Може и така да се окаже — тъжно рече той. — Възможно е...

— Виж сега, Фред, има далечно „възможно“ и силно вероятно „възможно“. Ти сега ми кажи за кое от двете става дума? И давай пълната информация с всички точни данни.

Клайн изтръска лулата върху пепелника.

— Един от оперативните ни агенти е синолог, т.е. китаист. Работи в Шанхай последните десетина години в американски консорциум, чиито фирми правят максимално усилие да се задържат на тамошните пазари. Казва се Ейвъри Мондрагон. Той ни даде информацията, че „Императрица майка“ носи десетки тонове тиодигликол, който може да се използва като компонент в химически оръжия: кожнопоразяващи отровни субстанции, и тионилхлорид. Вторият препарат служи за направа и на същите субстанции, и на

нервнопаралитични оръжия. Корабът бил натоварен в Шанхай, вече пътува в открито море на път за Ирак. И двата химикала обаче имат и регламентирано от международните закони приложение в земеделието. Типична двойна употреба. Само че за страна с мащабите на Ирак едва ли са нужни такива огромни количества.

— Доколко ти е точна информацията, Фред? Сто процента ли? Или деветдесет?

— Нищо не съм виждал със собствените си очи — отвърна Клайн, пусна дима и този път забрави да го отпъди. — Но Мондрагон твърди, че фактът е документиран черно на бяло. Имало го в корабните документи, в задължителната митническа декларация, където е деклариран истинският товар.

— Боже мой... — широките президентски плещи се отпуснаха уморено. — Не зная дали си проверявал, но Китай е една от страните, подписали международното споразумение за забрана на разработката, производството, натрупването и употребата на химически оръжия. Китайците изобщо няма да се оставят да ги разкрием като нарушители на документа, защото това непременно ще попречи на икономическата им експанзия в световен мащаб.

— Да, ситуацията е дяволски деликатна...

— Но повторим ли си грешката — постъпим ли както в миналото... този път ще трябва да плащаме далеч по-голяма цена. Още повече, че сега почти сме ги убедили да подпишат договора за защита на човешките права.

В замяна на финансови отстъпки и търговски преференции от страна на САЩ (за което президентът бе ухажвал Конгреса, бе принуждавал, молил и едва ли не изнудвал редица негови членове) Китай с мъка се бе съгласил да подпише предложеното от американците двустранно споразумение за защита на човешките права. А то би задължило китайците да си отворят затворите и следствените органи за инспекции от страна на ООН и компетентни американски институции, да приведат наказателните и гражданските съдилища в тон със западните и изобщо международните норми и принципи и най-вече да освободят дългогодишни политически затворници. Този тип договор бе дългосрочна цел на американската външна политика спрямо Китай и за него приоритетно бяха работили американските президенти още от мандата на Дик Никсън насам.

И днес Сам Кастила не желаше и не можеше да си позволи да го саботира посредством груба политическа грешка. Всъщност подписването на документа бе и отдавнашна негова мечта по лични, а и общочовешки хуманни съображения и цели.

— Ситуацията е наистина много неприятна... не можем да си позволим онзи кораб... как му беше името? „Императрица майка“, нали?

Клайн кимна.

— Не можем да му позволим да стигне Басра с тези химикали на борда. Това е основното. И точка! — отсече Кастила и скочи от стола, сетне нервно закрачи из тясното помещение. — Ако донесението ти се окаже вярно и понатиснем тази „Императрица майка“, как ли ще реагират китайците?

Поклати глава и махна с ръка, сякаш опровергава собствените си думи.

— Но не е в това въпросът, нали? Отлично знаем как ще реагират — ще задрънкат оръжието, ще отричат и ще заемат какви ли не обидени и скандализирани пози. Истинският въпрос е какво реално ще направят? Особено ако пак сгрешим...

И погледна въпросително Клайн.

— Никой не може със сигурност да знае или прогнозира това, г-н президент. От друга страна, никоя държава не е в състояние да поддържа огромни армии и ядрено оръжие без от време на време да ги използва някъде за някаква цел. Ако не по друга причина, поне да оправдае разноските.

— Не съм съгласен. Ако националната икономика е в добро състояние и хората са доволни, тогава съответното ръководство може да си позволи да поддържа голяма армия, без да я употребява за конфронтация.

— Е, да, разбира се, ако Китай реши да представи инцидента като заплаха от наша страна, той ще му послужи за претекст да нападнат Тайван например. И без това от десетилетия се канят да го направят.

— Да, но ако са сигурни, че от наша страна няма да има ответен удар. И да не забравяме Централна Азия, макар че в настоящия момент руснаците са по-скоро регионална заплаха.

Шефът на Приют едно изрече на глас онова, което и двамата предпочитаха дори и да не помислят:

— Но като имаме предвид обсега на ядрените им оръжия, то ние сме им толкова мишена, колкото и всяка друга страна.

Кастила потръпна, разтърси рамене. Клайн свали очилата и отново започна да масажира слепоочията си.

Мина малко време, президентът въздъхна. Бе взел решение.

— Добре. Ще наредя на адмирал Броуз ВМС да следват и наблюдават „Императрица майка“. Официално ще наречем операцията рутинен мониторинг, а действителната ситуация ще знае единствено Броуз.

— Китайците незабавно ще загреят какво правим.

— Е, ясно, но ще увъртаме. Проблемът е, че не съм сигурен колко време ще можем да го правим безнаказано.

Президентът пристъпи към вратата, но там се спря. Извърна се, а лицето му бе напрегнато и мрачно, челюстите стиснати.

— Нуждая се от доказателство, Фред. И то сега, веднага. Донеси ми тази митническа декларация.

— Ще ти я намеря, Сам.

Сега отново бяха на „ти“.

Кастила кимна, а раменете му увиснаха още повече. Отвори вратата и рязко излезе. Един от агентите отвън я затвори тихо.

Останал сам, Клайн смръщи лице и се замисли над следващия си ход. Чу шума на потеглящата президентска лимузина и мигом взе решение. Извъртя стола към масичката с двата телефона зад бюрото и протегна ръка. Единият бе червен — пряка, единствена, обезопасена против подслушване връзка с президента. Другият бе син и също обезопасен с кодиращо устройство. Взе слушалката на синия и започна да набира.

Сряда, 13 септември

Каосюн, Тайван

В „Смоуки Джо“ на улица „Чунсяо“ 1 Джон Смит похапна леко — среден сандвич, поръча си светло тайванско пиво, сетне реши до пристанището да вземе такси. Имаше още час свободно време до

следобедните срещи в хотел „Хай Лай“, където бе отседнал. Там щеше да се види и със стария си приятел Майк Кърнс от парижкия Пастъоров институт.

Смит бе в Каосюн — вторият по големина град на Тайван — вече седмица, но днес за пръв път му бе останало малко време за разходка и разглеждане на забележителностите. Иначе бе свикнал с натоварения ритъм на научните конференции, каквато течеше тук и сега. Беше лекар, учен, специалист в областта на биомолекулярните структури, още и армейски подполковник. Работеше в Института за медицински изследвания в областта на инфекциозните болести към армията на САЩ (АИМИИБ). В момента изследваше интересни аспекти на защитата срещу антракса, но се наложи да остави задачата за известно време, за да участва в работата на сегашния форум, наречен *Тихоокеански международен съвет за разработки в молекулярната и клетъчната биология*.

Знаеше, разбира се, че след три-четири дни напрегната работа научните срещи доскучават, губят свежестта си и направо досаждат. Затова бе излязъл за глътка чист въздух и сега, гологлав и в цивилни дрехи, крачеше по кейовете, удивлявайки се на разкошното пристанище — третият по големина контейнерен порт в света след Хонконг и Сингапур. Бе идвал тук преди години, преди да бъде построен тунелът до материка и подобният на земен рай остров да се превърне в поредното задръстено пристанищно звено. Денят бе с идеална видимост, панорамният пейзаж се открояваше като на висококачествена пощенска картичка, затова и не бе особено трудно да забележи с лекота остров Саолучу на далечния южен хоризонт.

Повървя още петнайсетина минути под прекрасното слънце, отгоре му прелитаха чайки, в ушите му звучаха хилядите разнородни пристанищни шумове. Тук нямаше и помен от острите конфликти и амбициите относно бъдещето на Тайван — дали да си остане независим, подчинен или просто някак си изтъргуван на континентален Китай, който го имаше за свой.

Сетне намери такси, което да го върне в хотела. Тъкмо се настани на задната седалка и клетъчният телефон завибрира в джоба на спортното му сако. Но не бе обикновеният апарат, а друг — скрит в специален джоб, за особени случаи. Обезопасен против подслушване.

Отвърна кратко:

— Смит слуша.

— Как е конференцията, полковник? — попита отсреща Фред Клайн.

— Затъпя — в същия дух отвърна Смит.

— Значи една задачка тъкмо ще те поразведри.

Смит се усмихна вътрешно. Не бе само учен и лекар, а и агент под прикритие. При това невинаги бе лесно да балансира тези две съвсем различни страни в живота си. Но се зарадва на „задачката“ — винаги бе готов за работа и за някоя авантюра, макар и в дадения случай да предпочиташе да не е много важна или тежка. Защото все пак държеше на конференцията и научната тема и искаше да се завърне за уредените с колеги срещи.

— Какво ти е хрумнало този път, Фред?

От далечния бряг на Анакостия Клайн описа ситуацията.

По гърба на Смит полазиха хладни тръпки, не че го бе страх, но работата винаги си иска майстора. Дали ще се справи с подобно задание?

— Какво точно трябва да направя?

— Довечера прескочи до остров Саолючу. Мисля, че време имаш предостатъчно. Вземи си лодка под наем, може да пуснеш и малко пари отгоре, бъди на острова най-късно до 21,00 часа. Но в 22,00 точно трябва да бъдеш на брега на заливче на западния бряг. Точното местонахождение, отличителните белези и местната маркировка са изпратени по факса на наш човек в Американския институт в Тайван. Той ще те намери и ще ти ги предаде лично. На ръка.

— А там каква е играта?

— Срецаш се с друг наш агент, казва се Ейвъри Мондрагон. Паролата е „орхидея“. Ще ти предаде плик с митническа декларация от документите на „Императрица майка“, онази, която се отнася до товара за Ирак. Оттам направо отиваш на летището в Каосюн и го предаваш на пилота на хеликоптер от наш боен съд, който ще те чака. Прекият адресат е Овалният кабинет. Разбрано?

— Същата парола?

— Същата.

— А после?

Сега ясно чу пуфкането на шефската лула.

— После ли? Пак се хващаш с дяволската конференция.

Телефонът изпука, връзката прекъсна, Смит се засмя. Точно, кратко, просто. И задачката не е трудна.

След малко таксито спря пред хотела. Плати и се запъти към фойето, оттам направо към бюрото за автомобили под наем. След пристигането на куриера от Тайпе ще отпраща за крайбрежието срещу Саолучу и ще си намери лодкар да го прехвърли тихичко до острова. Ако не намери такъв, ще вземе лодка под наем и ще се откара сам.

Тъкмо прекосяваше залата, когато го пресрещна нисичък, повратлив китаец с думите:

— О, доктор Смит, отдавна ви чакам. За мен е чест... тоест исках да ви го кажа лично. Докладът ви във връзка с теоретичната работа на покойния доктор Шамбор относно молекулярния компютър е направо чудесен. Задълбочен, да, дава обилна храна за много размисли.

Смит се усмихна с благодарност за комплимента.

— Ласкаете ме, доктор Лян.

— Съвсем не ви лаская, напротив. Питаме се с колегите от Шанхайския биомедицински институт дали ще се съгласите да вечеряте с нас довечера? Много се интересуваме от работата на АИМИИБ и особено от вашите постижения в областта на вирусологията.

— Ох, и на мен много би ми се искало — любезно заговори Смит и в гласа му прозвуча искрено съжаление, — но за довечера вече имам ангажимент. Може би ще намерим време по-нататък, а?

— Жалко. С ваше разрешение, ще ви потърся отново.

— Разбира се, доктор Лян, разбира се, непременно.

И отново закрачи към бюрото, а в съзнанието му вече се оформяха планове за вечерното пътуване.

ГЛАВА ВТОРА

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Едър, с мощни рамене и изобщо внушителна физика, адмирал Стивънс Броуз седна на обичайния си стол в конферентната зала на подземния вашингтонски ситуационно контролен център. Тук бе главното институционно ядро, което реагира винаги при важни държавни проблеми и критични ситуации. Броуз свали фуражката, поглади стоманеносивата си късо подстригана коса и се огледа озадачено. Сетне се разтревожи. Обстановката, или по-точно присъствието бе необичайно. Президентът бе седнал на главното място както винаги, но тук — пред чашките с кафето — бяха само те двамата — той и самият адмирал. Редиците празни столове встрани и отзад седяха самотно и някак си заплашително.

— За какви химикали става въпрос, г-н президент? — запита малко по-късно Броуз, който бе още и председател на Съвета на началник-щабове.

— Тиодигликол...

— Хм, кожнопоразяващо химическо оръжие.

— ... и тионилхлорид.

— Същото предназначение плюс нервнопаралитични газове. Ужасно болезнени и смъртоносни. И двете. Гаден начин да умреш... — изръмжа адмиралът и стисна челюсти. — В какви количества?

— Десетки тонове — отвърна президентът, без да сваля очи от Броуз.

— Неприемливо. Кога ще... — Броуз спря на средата на изречението и отново огледа празните столове наоколо.

Сега вече му бе ясно.

— Разбирам. Значи засега няма да задържаме „Императрица майка“, нито ще я претърсваме. Вие предпочитате да запазите разузнавателната информация в тайна, така ли?

— Засега да. Нямаме конкретни доказателства, положението е същото както при случая с „Иньхъ“. Следователно не можем да си позволим друг подобен международен инцидент, особено когато

съюзниците ни не са достатъчно готови да ни подкрепят при евентуални военни действия. И още нещо: китайците са на път да подпишат договора за човешките права.

Броуз кимна с разбиране.

— Тогава какво ще ми наредите, сър? Освен пълно мълчание по случая, разбира се.

— Изпрати боен кораб по петите на „Императрица майка“. Достатъчно близо да я задържи, ако се наложи, но и да не се набива на очи. Разбрано?

— Е, ще стои на нужното разстояние, но няма начин да не го усетят. Радарът им незабавно ще го засече. И да носят химикалите контрабандно, най-малкото капитанът им ще знае. И ще държи екипажа си в постоянна готовност.

— Сигурно. Но така ще бъде, докато не получи нужното неопровержимо доказателство. Ако нещата се объркат по някакъв начин, разчитам на теб твоите хора да не си изпуснат нервите и да влязат в пряк сблъсък.

— Очакваме ли отнякъде потвърждение?

— Надявам се.

Броуз се замисли.

— Корабът е бил натоварен на първо число, късно през нощта, така ли?

— Така ми доложиха.

Адмиралът започна да смята наум.

— Доколкото познавам и китайците, и традиционните правила в Шанхай, той не е тръгнал преди полунощ. Може би в ранните часове на втори септември...

Изведнъж посегна към телефона, усети се и обърна очи към президента.

— Нали ще разрешите, сър?

Сам Кастила кимна с глава.

Броуз набра номера и веднага заговори. Сетне изслуша казаното отсреща и каза:

— Не ме интересува кое време е, капитане. Просто свършете работата.

Изчака на телефона, отново поглади сивата коса.

— Точно така... хонконгска регистрация. Да. Товарен кораб, насипни товари. Петнайсет взела. Сигурен ли си. Добре.

Сега затвори и докладва:

— При средна скорост петнайсет взела това прави 18 дни до Басра с отбиване в Сингапур, може малко повече, може малко по-малко. Такъв е обичайният маршрут. Ако е тръгнал веднага след полунощ на първи септември, значи ще пристигне в Ормузкия проток на разсъмване на 19-и, китайско време. Или три часа по-рано, ако смятаме в заливно време^[1], а в наше — вечерта на 18-и. Днес сме 15-и, значи най-много до пет дни корабът ще влезе в протока, където ни е последната възможност да се качим на борда законно...

Гласът на адмирала вече издаваше загриженост.

— ... значи само пет дни, сър. С толкова време разполагаме да оправим тази бъркотия.

— Благодаря ти, Стивънс, ще помисля по въпроса.

Адмиралът се изправи.

— За целта ще е достатъчна и фрегата. Няма необходимост да е по-тежък съд, тя има достатъчно бойна мощ... едва ли ще ни е нужно повече. Най-важното е, че е по-малка и има някаква вероятност да не я засекаат веднага... ако например радарният оператор е по-ленив или обича да подремва на дежурство.

— Колко време ще й трябва да се озове на място?

Броуз отново вдигна телефона. Този път разговорът бе съвсем кратък.

— Десет часа, сър.

— Добре, давай.

Остров Саолючу, Тайван

Отново погледна зеления циферблат на часовника и тихо изруга. Бе 22,03 часа. Мондрагон закъсняваше. Смит бе приклепнал пред остриите като бръсначи корални образувания по периферията на отдалеченото заливче, навел глава, заслушан внимателно в долитащите шумове, но единственото, което чуваше, бе тихият прибой на Южнокитайско море. Вълните полазваха напред по черния пясък, сетне тихичко се отдръпваха с едвам доловим съсък. Вятърът кротко

шепнеше, във въздуха се носеше дъх на солена вода и риба. По крайбрежието вляво ритмично се полюшваха закотвени лодки, корпусите сребрееха на лунната светлина. Днешните туристи сигурно отдавна си бяха заминали с последния ферибот от Пенфу.

Имаше и други прикътани заливчета по западното крайбрежие на неголемия остров и там вероятно лагеруваха рибари и посетители, но това заливче бе пусто, тук шумяха само вълните, а в далечината примигваха светлините на Каосюн — някъде на двайсетина километра в североизточна посока.

Смит отново погледна часовника — бе 22,06. Къде е Мондрагон?

Бе пристигнал в пристанището Пенфу с рибарска лодка от Линуян преди около два часа. Там си взе мотоциклет под наем и потегли по крайбрежното шосе. Потърси отличителните белези, знаците и маркировката — всичко си бе наред, — пристигнал бе на нужното място. Скри машината в недалечни храсти и до заливчето стигна пеша.

И ето — вече е 22,10, той чака все така напрегнат, неспокоен. *Нещо се е объркало...*

Тъкмо реши да излезе от прикритието и да се поразтъпче, да огледа околността, когато усети — просто почувства, — че едрият пясък се раздвижва. Нищо определено не чу, но космите по врата му настръхнаха. Измъкна деветмилиметровата берета. Някой се приближаваше абсолютно безшумно... Понечи да се извърне, евентуално да плонжира странично към пясъка и скалите, но сега чу шепота и усети горещия дъх почти в ухото си.

— Не мърдай!

Смит замръзна.

— Тихо! — отново прошепна гласът. — Орхидея.

— Мондрагон?

— Да не чакаш духа на председателя Мао? — кисело рече гласът. — Пък защо и той да не шета някъде по тези места?

— Следят ли те?

— Така мисля. Не съм сигурен. Но успях да се отскубна.

Пясъкът отново зашумя и Ейвъри Мондрагон се материализира неочаквано и клекна току до Смит. Бе нисък, тъмнокос, слаб, жилав, приличаше на жокей. Сурови лицеви черти, жестоки очи, общ вид на хищник — това бе първата преценка на Смит за Мондрагон. Очите му

непрекъснато играеха по околните скали и морето. Задържаха се за дълго върху потъналите в сянка места на заливчето, фосфоресциращите морски води, които лижеха пясъка, върху гротескните контури на коралите, очертани на небесния фон като остри готически форми.

— Давай да вършим работа. Ако не съм в Пенфу до 23,30, няма как да се върна на голямата земя до сутринта. Не се ли върна, пиши ме издънен — прикритието ми отива на кино. Значи ти си полковник Смит...

Изгледа Джон продължително, измъкна обикновен пощенски плик, поднесе го към очите му.

— ... чувал съм за теб, слухове разни... Предполага се, че си печен. Дано поне половината от слуховете са верни. Защото ей туй тук е огън, казвам ти, направо радиоактивна смес.

— Това ли е пратката? — попита Смит.

Мондрагон кимна и си я прибра обратно в джоба.

— На Клайн трябва да предадеш някои обяснителни неща.

— Казвай.

— Първо — тук е описано онова, което в действителност носи „Императрица майка“. От друга страна, така наречената официална митническа декларация за износа може да се окаже вятър и мъгла.

— Откъде знаеш?

— Защото при мен е и фактурата, подпечатана с личния директорски печат — той е с йероглифи, китайски, още и с печата на официалната фирма износител, и е адресирана до друга фирма в Багдад, която трябва да плати при доставка. На декларацията пише, че е издадена в три екземпляра. Вторият сигурно е в Багдад или Басра, защото всъщност той е платежното копие. Но третият къде е, не знам.

— А откъде си сигурен, че не са ти пробутали копие, което е минало през експортен контрол?

— Защото съм го виждал, както ти казах, затова. И на него не е отбелязана контрабандната пратка. Нямаше го и директорския печат.

Смит смръщи лице.

— И пак не виждам какво доказва едното или другото.

— Доказателства или гаранции изобщо не чакай. Всичко може да се фалшифицира. Печати, дори и китайски — също могат да се изработят — каквито са ти нужни. А багдадската фирма може да е

подставена, нали? Този документ обаче е декларация с фактура и притежава всичките необходими качества на междуфирмен документ, изпратен от една на друга компания с цел заплащане на услугата. И затова е напълно достатъчен да оправдае нареждането на президента Кастила да задържат „Императрица майка“ в открито море и нашите момчета да огледат внимателно какво носи. При това носи много повече достоверност, отколкото онези слухове, с които разполагахме в случая с „Инхъ“. Ако това тук е фалшификация, значи в Китай е в ход таен заговор с цел създаване на сериозни проблеми. Такава е логиката на събитието. Никой няма да може да ни обвини, дори и Пекин, за това, че сме взели необходимите предпазни мерки.

— Аз лично съм убеден — бързо каза Смит. — Дай го...

Мондрагон обаче вдигна ръка и отново светкавично се огледа.

— Чакай, има още нещо. Един от моите информатори в Шанхай съобщи факти, които също трябва да предадеш на Клайн. Не съм го написал в доклада — по очевидни причини. В полеви затвор недалеч от Чунцин — това е старата столица на Чан Кайши от Втората световна война, — Чункинг, както я наричахме в САЩ по онова време, държали възрастен мъж. Самият той разказвал, че бил местен от един затвор в друг още от 1949, същата година, когато комунистите надвиха Чан Кайши и поеха управлението на Китай. Моят човек казва, че този мъж говорел мандарински и сума ти диалекти, обаче не приличал на китаец, още повече твърдял, че е американец на име Дейвид Тейър...

Тук Мондрагон замълча и загледа Смит в очите с особено изражение.

— Сега само слушай и не коментирай: значи този човек твърди още, че бил истинският баща на президента Кастила.

Смит зяпна.

— Няма начин, не е сериозно. Всеки знае, че баща му е Серж Кастила, а той е покойник. Вестникарите са се ровили в историята на семейството до дупка.

— Точно така. Ето, именно затова ми привлече вниманието. Той непрекъснато повтарял: „Аз съм на американския президент истинският баща.“ Ако лъже, защо ще повтаря тая приказка, дето толкова лесно може всеки да я опровергае?

Това наистина бе добра логика.

— Доколко може да се разчита на онзи източник?

— Досега не ми е подавал фалшива или погрешна информация.

— Да не е някой пекински номер? Например операция, целяща да принуди президента да отслаби натиска относно договора за човешките права?

— Старецът твърди още, че в Пекин не знаят за сина му. Дори не подозират, че има син, още по-малко, че е американският президент.

Мозъкът на Смит заработи на високи обороти; обучен да мисли като учен изследовател, той бързо заизчислява години и цифри. Всъщност твърдението не бе невъзможно...

— Къде точно го държат въпросния човек?

— Лягай! — изръмжа Мондрагон в същата секунда и мигом се просна на земята.

С разтупано сърце Смит светкавично потърси прикритие зад силно разклонен коралов риф, а в същото време прозвучаха гневни гласове, затрака автоматен огън. Идваше някъде отдясно и откъм морето. Мондрагон се изтърколи няколко пъти и се приближи до Смит. Двамата вече насочваха пистолети — деветмилиметров глок и берета — към тъмните ъгълчета на заливчето, търсеха противника с очи.

— Ех — виновно въздъхна Мондрагон, — ясно, че не съм се измъкнал от проследяването...

— Къде са? Виждаш ли ги? — запита Смит, без да губи време в напразни укори.

— Нищо не виждам, мамка му!

Смит измъкна очилата за нощно виждане, през тях нощта придоби бледозелен оттенък, но пък тъмните коралови формации в морето и на брега се избистриха съвсем, видимостта се подобри значително. И веднага забеляза ниския, гол до кръста мъж, нагазил до колене във водата недалеч от остроъбите коралови форми. Държеше стар калашник и гледаше точно към тях двамата.

— Засякох го единия — тихо рече Смит. — Покажи за миг рамо или ръка, сякаш се каниш да излезеш от прикритието.

Мондрагон се понадигна, внимателно подаде лакът. Мъжът с калашника незабавно откри огън.

Смит натисна спусъка два пъти, премерено, без да бърза, онзи цопна по лице в морето, водата незабавно се обагри в тъмни краски.

Мондрагон също стреля, някой някъде в нощта изрева от болка.

— Там са — вдясно — изсъска той, — ей ги там!

Беретата в ръката на Смит описа дъга. Към тях тичаха четири зеленикави фигури, току-що излезли от морето. Пети лежеше проснат по гръб на плажа зад тях. Групата се опитваше да ги обкръжи, това бе ясно. Смит стреля във водача. Видя го, че се хваща за крака и пада, но двамата непосредствено зад него го заловиха за ръцете и го изтеглиха зад близките скали.

— Обкръжават ни! Давай назад! — изръмжа Смит и лицето му се ороси със ситна пот.

Скочиха и хукнаха сред коралите към хълмистия гребен, оформящ южния край на заливчето. Последва ги дъжд от куршуми. Смит се задъхваше от препускащия в кръвта му адреналин и в същия миг усети опарване, куршумът проби якето, но само докосна кожата. Междувременно стигна билото на ниския хълм, мушна се в храстите и направо се строполи под едно дърво.

Мондрагон го последва, но значително по-бавно. Влачеше единия крак, бяха го ранили. И той залегна зад дърво. Стрелбата продължи, гневни оси засвистяха над главите им, куршумите чупеха клончета и ронеха листата върху тях. Вдигна се и пушилка. Двата притиснаха лица в земята — нямаше как. Мондрагон измъкна нож от колана на кръста и ловко срязва единия крачол на панталона, за да огледа раната.

— Лошо ли е положението? — шепнешком попита Смит.

— Не... не е много сериозно, но как ще обяснявам случилото се... Ще се наложи да симулирам автоинцидент или да си взема „отпуска“ — отвърна Мондрагон и се усмихна, но усмивката бе насилена, лицето му силно пребледняло.

— Но първо трябва отгук да се измъкнем, а като гледам... онези са се разделили на две групи и се мъчат да ни обкръжат... пътят, изглежда, е свободен само на юг.

Смит кимна в знак на съгласие и запълзя сред храсталака. Земята бе корава като камък, стъблата на храстите — силни и жилави като стоманена тел, резултат от постоянната жестока битка с природните стихии, вятъра и морето. Напредваха извънредно бавно, Смит разчистваше пътя и помагаше на Мондрагон доколкото, разбира се, можеше. Движеха се само с помощта на краката, колената и лактите, грижливо пазеха оръжията. Гъсталакът всячески пречеше, безбройните разклонени клончета сякаш нарочно отказваха да се

прегъват, трънаците дяволски деряха дрехите и кожата, скубеха косата им. Скоро лицата им започнаха да кървят, одраскани, нарязани на десетки места.

Не след дълго излязоха от храсталаците някъде южно от залива, на малко по-висок и почти изцяло открит към морето бряг. Насочиха се към пътя и веднага чуха гласовете — звучаха високо в нощта и чистия въздух. И тогава изведнъж зад тях сякаш от нищото се материализираха четири тъмни фигури и още две — до колене във водата. Едната отпред, по-едра от другите, даде знак на останалите — а те бързо се развърнаха във ветрилообразна верига. Сега бледата луна освети преследвачите — злокобни фигури в черни дрехи, с качулки. Едрият отпред поднесе ръка с черно апаратче към ухото и двамата агенти ясно чуха гърлен глас в скоропоговорка, вероятно поредната заповед по радиото. Бе на китайски и Мондрагон прошепна с осезаема болка в гласа:

— Шанхайски диалект — което значи, че чак оттам са ме проследили. Мамка му!

— Някой ги е насочил, а?

— Вероятно е моя грешка. Може да са ме следили и от по-рано. Дни, седмици наред... Няма начин да зная със сигурност, тук е така — постоянно напрежение и неведомост относно бъдещето. Както и да е, ето — обкръжават ни...

Смит изгледа Мондрагон и помисли: смел човек, силен, не оставя болката да го победи.

— Виж, имаме някакъв избор — каза на глас, — да се опитаме да излезем на пътя или да ги посрещнем тук.

— Глупости! — възкликна другият. — Тук просто ще ни разстрелят.

Върнаха се назад — сега храсталаците и гъстата горичка им се видяха направо гостоприемни. След малко чуха преследвачите отзад — догонваха ги, обутите в гумирани боти крака се движеха с далеч по-голяма лекота сред трънака. А отпред се приближаваше другата група. Вече ги притискаха, макар и да не бяха чак толкова близо. То не е и трудно като обходна маневра, помисли със съжаление Смит. На глас изруга:

— По дяволите, давай, давай. Приближат ли онези откъм пътя, ще ги изненадам...

— Тц, има по-леко решение — прошепна Мондрагон и в гласа му имаше надежда, — виж ей там, коралите отляво. Добро укритие е, ще се скрием в тях, може и да ни подминат. Ако ли не, ще се защитаваме на място, пък каквото стане... доста шум вдигнахме с престрелката, все някой ще дойде...

— Заслужава си да опитаме — съгласи се Смит.

Скалното образувание тъмнееше сред храстите, островърхо, назъбено, наподобяващо древна развалина или антично чудовище от камбоджанските джунгли. Състоеше се от случайно обединени коралови групи, образували далечно подобие на отколешно укрепление. Бе затворено в неравен кръг, с ниско хлътнал център и цепнатини помежду отделните остри ръбове — естествени амбразури. През тях щяха да стрелят, в случай че нещата стигнат до фатален край.

Мушнаха се там, спотаени в сенките, с готови оръжия, заслушани в шумовете под бледата луна. Смит осезателно усещаше смъдящите от потта драскотини по лицето и ръцете, но си повтаряше, че Мондрагон страда многократно повече. Последният бе изпружил крак, за да облекчи болката и постоянно го местеше, търсейки най-удобното положение. Напрежението растеше, въздухът натежа, наелектризиран — двамата мълчаха, стаили дъх, загледани в мрака, заслушани в очакване може би на неизбежното.

Небето високо горе светлееше, там се отразяваха светлините на Каосюн. НеЙде излая куче, обади се друго, трето. По далечния път мина автомобил. А от морето долетя ревът на моторница. Къде ли отива? Или се връща?

Сега чува гласовете, говореха на вече познатия шанхайски диалект. Приближаваха се. Още по-близо. И още... Тежките стъпки пращяха в хрусталака. Мярнаха се сенки, минаха. Някой спря.

Мондрагон насочи глока.

Ръката на Смит се стрелна, сграбчи го за китката, устните беззвучно прошепнаха — *недей!*

Спрелият бе онзи, едрият — водачът. Бе свалил качулката и на лунната светлина лицето му изглеждаше безцветно, сякаш избелено, но най-удивителна бе късата светлочервеникава коса. Очите му святкаха като на котка, докато внимателно и подозрително обхождаха контурите на скалното образувание, търсейки нещо необичайно, някакво движение. Смит и Мондрагон замръзнаха неподвижни.

Измина една цяла дълга като вечност минута, докато червенокосият бавно оглеждаше мястото.

Смит усети гъделичкащите капки пот по гърба и гърдите.

Сетне мъжът се извърна и продължи напред след хората си.

— Уфффф — въздъхна с облекчение Мондрагон. — За малко да ни...

Не успя да довърши изречението, адски звуци разкъсаха нощната тишина. Рояк куршуми засипа кораловото „укрепление“, разхвърчаха се остри като иглички отломки, рикошетите забръмчаха като разгневени стършели. Сякаш многоглава ламя се пръкна от околния мрак и забълва огън върху двамата: автоматни дула — мънички и зли, пламтящи в омраза червени очички, носители на смърт. Червенокосият ги бе забелязал, но се бе престорил, че не ги вижда, за да ги изненада секунди по-късно с огневата мощ на цялата си група.

Смит и Мондрагон отвърнаха на огъня, трескаво взирайки се в мрака с надежда да различат неприятеля зад святкащите дула. Прикритието вече работеше против тях: бяха само двама, нямаха възможност да отбият седмина, може би и повече нападатели. А скоро и патроните им щяха да свършат.

Смит се наведе към ухото на Мондрагон:

— Трябва да пробием обръча, чуваш ли? Тичаме направо към пътя, там ми е мотоциклетът, има задна седалка...

— Добре, точно пред нас се стреля най-рядко, да притиснем които са там с масиран огън и минаваме през тях, става ли?

Смит кимна, и на него му бе хрумнала същата идея. Адреналинът бе така разиграл и двамата, че наложеше ли се, можеха да спринтират и до края на света.

Броиха заедно на глас до три и откриха енергичен огън, скочиха и хукнаха право напред, към пътя — безразсъдно и с надежда за чудо. Тичаха приведени, заобикаляха храсти и дървета, но в мрака всичко това си бе чист късмет. След броени секунди бяха извън обръча или поне така им се струваше, защото стрелбата остана отзад. Тогава Мондрагон внезапно изпъшка, залитна и се просна сред храстите. Смит се спря с мъка, наведе се и хвана ръката му. Напразно, беше отпусната, безжизнена.

— Ейвъри!

Мълчание. Смит опипа лицето, главата, усети топлата кръв на тила. Инстинктивно посегна да провери пулса на вратната вена. Не го намери. Въздъхна дълбоко, изруга и бързо прерови джобовете му, прибра намерените портфейл и тефтерче, тогава чу тропота на приближаващите се убийци. Опитваха се да се движат безшумно, не се получаваше.

Но пликът липсваше! Панически забърка по джобовете отново. Няма го! Опипа земята около тялото, пак не намери нищо. Беше изчезнал. А време нямаше.

Този път изпсува вулгарно, грабна глока и хукна в нощта.

Над Южнокитайско море се трупаха навъсени облаци, те пъплеха мудно, закривайки луната, но това му вършеше работа, защото всичко потъна в мрак точно когато пристигна на пътя. Мاستилената тъма бе първото удачно нещо тази вечер, истински късмет. Зарадва се за миг, но смъртта на колегата и загубата на писмото не му даваха мира. Прекоси пътя и се хвърли в отсрещната канавка.

Задъхан, насочи и двата пистолета към дърветата и зачака, трескаво прехвърляйки различните възможности наум. Пликът бе във вътрешен джоб, отлично помнеше къде го прибра Мондрагон. Но агентът бе паднал поне два пъти... вероятно тогава е изпаднал някъде, а може да се е изгубил и докато лазеха като змии из храсталаците... или докато тичаха лудо с развени дрехи.

Лошо. Инстинктивно стисна пистолетните дръжки и зачака, отново притеснен. Как ли ще се измъкне?

След няколко минути отсреща се зададе единствена фигура, леко приведена, с калашник в ръката, тя се огледа наляво и надясно. Смит насочи беретата, пусна леко глока на земята; движението привлече вниманието на китаеца и той пусна дълъг ред напосоки.

Агентът стреля бързо два пъти, човекът отсреща падна по очи и застина. Смит грабна глока и застреля наслуки към дърветата. Оттам се понесоха крясъци и викове на болка.

Скочи и с все сила хукна през гората към островния център, зад гърба му заехтяха още викове. Краката го боляха, белите дробове сякаш пламтяха, готови да се пръснат от напрежението. Пот закапа от лицето му, но той бягаше и бягаше, загубил представа за времето. По едно време прекомерното усилие го накара да спре и внезапно усети, че не чува преследвачите си. Отзад бе тихо — никакъв тропот, никакво

пращене на клони, топуркане на крака, изстрели... Клекна зад едно дърво и затаи дъх. Така изминаха пет минути, а те му се сториха като пет часа. Кръвта шумеше, туптеше в слепоочията му. Дали са се отказали да го гонят? И защо? С бедния Мондрагон бяха ликвидирали поне трима от преследвачите, ранили най-малко двама, може би бяха убили и повече?

Но това не бе най-важното сега. Откажат ли се убийците от преследването, решението им би означавало само едно: намерили са онова, за което бяха дошли. Или: добрали са се до тайния документ за носения от „Императрица майка“ товар.

[1] Има предвид Персийския залив. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Златисти слънчеви лъчи гальовно къпеха Розовата градина на Белия дом в прекрасни цветови нюанси, а по пода на Овалния кабинет трептяха приятно затоплени от небесното светило правоъгълници. И въпреки това тук обстановката бе някак си застрашителна. Така поне си мислеше Сам Кастила в момента, когато при него влезе шефът на президентския екип Чарлс Аурей.

И той изглеждаше потиснат и разтревожен, отново си рече Кастила, а на глас побърза да го покани приветливо:

— Сядай, Чарли. Какво става?

— Знаете ли, г-н президент, струва ми се, че... направо няма да поискате да ме изслушате — измънка Аурей и се отпусна на канапето.

— Какво? Няма яснота кой изнася информацията, така ли?

— Ама направо никаква — въздъхна Аурей и поклати глава. — Изтичане на информация и данни от такъв мащаб и с такава точност в продължение на цяла година би трябвало да остави някакви следи, ама на... нито Сикрет Сървис, нито ФБР, ЦРУ или АНС не могат да се доберат до нищо. Пуснали са през компютърните цедки всички, ама абсолютно всички, дето работят в западното крило — от пощенския екип и отдел „Експедиция“ до най-старшите чиновници, моя милост включително. Отделно разследват по конвенциалните методики и начини. Нищо. Единствената добра новина е, че поне гарантират за нас самите — ние вече не влизаме в евентуалните заподозрени. Всъщност целият персонал на Белия дом, включително чистачките и градинарите, е извън подозрение.

Президентът склочи пръсти и се загледа в тях.

— Е, добре. Тогава какво?

Аурей се озадачи.

— Какво „какво“? Извинете, сър, не ви разбрах?

— Кой остава, Чарли? Кой са останалите? Кого не са разследвали или проверили? Кой още би могъл да има достъп до цялата тази

деликатна информация, дето изтича като вода от саламура? Планове... политически решения. Всички те са били обсъждани и вземани все на най-високо ниво.

— Вярно, сър. И пак не съм сигурен кого точно разбирате под „останалите“? Никой, просто не мога да...

— Мен разследвали ли са ме, Чарли?

Аурей се зачерви и се засмя неловко.

— Вас ли? Разбира се, че не, сър.

— Защо не? Аз стопроцентово имам достъп до абсолютно всичко. Освен да е изтекло нещо, за което да не сте ми докладвали...

— О, не, не, сър! Няма такова нещо. Но да ви разследват вас самия, е, това е недопустимо.

— Е, да, нали същото навремето говореха и за Никсън. Преди да открият уотъргейтските записи.

— Сър...

— Зная какво си мислиш — че аз съм най-силно засегнатият. Но не е вярно. Най-силно застрашен е американският народ и аз мисля, че ти отлично разбираш за какво става дума.

Аурей премълча.

— Огледай се, Чарли. Погледни по-нагоре, а и встрани. Кабинетът, вицепрезидентът, който невинно е съгласен с мен. Съветът на началник-щабове. Пентагонът. Влиятелните фигури, които често знаят доста неща от нашата кухня, защото ние самите им ги разкриваме. *Никой* не е извън подозрение. Никой.

— Наистина ли подозирате, че може да бъде някой толкова нависоко? — наведе се към него шефът на екипа.

— Абсолютно. Който и да е — той или тя, — този същият ни унищожаваше. Да, убива ни бавно. Не е толкова въпрос до информацията... до пресата, до врагове, които научават за плановете ни, преди още да сме ги оповестили... това дотук е било — и слава Богу! — просто само дискредитиращо и неудобно. Не! Истинската вреда за каузата ни е, че губим доверието си един в друг. А веднага след това идва потенциалната заплаха за националната сигурност. И да ти кажа искрено, точно сега — в момента — не бих рискувал да поверя деликатна, изключително важна информация на никого от нашите хора, дори и на теб самия.

Аурей кимна с разбиране и се усмихна, но усмивката бе невесела.

— Правилно, г-н президент. Но мисля, че вече можете — поне в моя случай. Аз издържах проверката. Освен ако сте загубили доверието си и във ФБР, ЦРУ, АНС или Сикрет Сървис.

— Ето, виждаш ли? Дори и сега неволно започваме да се съмняваме даже и в тях.

— Да, така е, разбирам ви добре. Ами Пентагонът? Много от изтеклите данни засягат деликатни военни решения.

— Политически, Чарли, не военни. Дългосрочна стратегия.

— Не съм сигурен — поклати глава Аурей. — Възможно е да ни е внедрена къртица — човек отвън, чужденец. Да е проникнала така надълбоко, че никой от областта на сигурността да не може да се добере до нея. Ставало е в миналото, нали? Може би трябва да настояваме службите да погледнат още по-дълбоко, а? Да разширят разследванията си и да търсят професионален шпионин, който може би се опира на някого от нас?

— Добре, разпореди се да действат. Но не мисля, че е шпионин — чужд или наш, местен. Източникът не се стреми да краде тайните, по-скоро се опитва да насочва и влияе на решенията ни. Иска да си осигури преимущества и сила за натиск в политическата област. С други думи, определено е противник на някои наши приоритети, а следващата му стъпка ще бъде опит за промяна на общественото мнение и нагласи.

— Май че е така... — промълви Аурей загрижено.

Президентът отново разгърна лежащите на масата документи.

— Разбери откъде изтича информацията, Чарли. Имам нужда от отговори на редица въпроси. Преди тази ситуация да ни е парализирала напълно.

Четвъртък, 14 септември Каосюн, Тайван

На 20-ия етаж на „Хай Лай“ прозорците на лявата ъглова стая светнаха. Джон Смит току-що се прибираше в грандхотела. Хубава стая беше, с още по-хубав изглед — дъхът да му спре на човек, като зърне прекрасната панорама на нощен Каосюн — от хоризонт до

хоризонт бляскави светлини и напръскано с искрящи звездици небе. Само че тази нощ вече нищо не можеше да впечатли Смит.

Заклучил вратата, за трети път препрочиташе всички намерени в портфейла и бележника документи. Надяваше се да намери поне намек за това как убитият агент се е добрал до митническата декларация. Единственото любопитно и същевременно неясно нещо обаче бе смачкана салфетка с логото на „Старбъкс“ — от типа, дете в изобилие ги има във всяко фирмено кафене. Любопитно, защото на нея някой с мастило бе надраскал име — Чжао Янцзъ.

В същия миг клетъчният телефон звънна. Клайн отговаряше на обаждането му.

И вместо поздрав зададе въпрос:

— Занесе ли документа на летището?

— Не — отвърна агентът. — Имам лоши новини. Убиха Мондрагон.

Отсреща настъпи мълчание, последвано от подобие на въздишка.

— За Бога, съжалявам. От много време е при нас... чудесен разузнавач беше, ще ми липсва. Ще трябва да се обадя на родителите му. Стари хора, трудно ще го понесат...

Смит дълбоко пое въздух и продължи:

— И аз съжалявам, Фред.

— Как стана?

Смит разказа за плика, неочакваното нападение, смъртта на колегата.

— Убийците бяха китайци, от Шанхай. Онази декларация стопроцентова е била истинската. Имам нещо насочващо, също оттам, но доста неясно.

И разказа за салфетката с името.

— Защо смяташ, че произхожда от Шанхай?

— Бил ли е Мондрагон някъде другаде през последните шест месеца, освен в Шанхай?

— Мисля, че не. Поне аз не зная да е бил.

— Тогава значи е просто една възможност, а аз нямам никаква друга диря.

— Можеш ли да отскочиш до Шанхай?

— Мисля, че да. На конференцията има учен от тамошен институт. Няма да е трудно...

Обясни за доктор Лян, за поканата му и добави:

— Само че имам три проблема. Не зная китайски, не познавам града, още по-малко знам къде са им кафенетата от веригата на „Старбъкс“. И беретата. Как да я внеса в Китай?

— За кафенетата не се безпокой — ще изпратим пълна справка в Тайпе, а в Шанхай ще те чака преводач. Той ще ти донесе и оръжие. Парола за разпознаване: двойно кафе с мляко.

— Има още нещо — обади се Смит и изложи фактите за Дейвид Тейър.

— Тейър ли? Не съм чувал за такава родствена връзка на президента. Намирисва ми на номер, на капан.

— Човекът на Мондрагон твърдял, че старецът определено е американец...

— Запита ли го дали информаторът е надежден?

— Да, колкото и всеки друг, поне според Мондрагон.

— Ще докладвам на президента. Щом човекът е американец, без значение кой и какъв е, вероятно ще поиска да знае повече.

— Добре, отивам в Шанхай да работя по митническата декларация. А другите екземпляри?

— Отгук ще се погрижим за онзи, който е в Багдад. Ако имаме късмет, за третия няма да мислим, поне засега.

Чу се пукането на лула, лека кашлица и гласът на Клайн настоятелно добави:

— И, полковник, не забравяй, че време нямаме. Според ВМС разполагаме максимум с пет дни, може би и по-малко — докато онзи кораб стигне в Персийския залив.

Сряда, 13 септември

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

В Овалния кабинет Кастила обядваше на тежка дъбова маса. Бе я донесъл със себе си — от стария губернаторски офис в Санта Фе, където му бе служила вместо бюро. С известна носталгия остави сандвича със сирене на чинията и извъртя новия стол към прозореца над красивата зелена площ отвън и двата монумента в далечината. Напоследък се бе привързал към тях. И все пак в съзнанието му далеч

по-често се мяркаше друг образ, друг сюжет — панорамен: червеникав залез-слънце и безбрежна, пустееща, но в същото време вездесъщо жива пустиня отвъд ранчото му на границата на родното Ню Мексико. Там, където все още шетат истински ягуари и други диви зверове. Внезапно се почувства стар и уморен. И му се прииска да се върне у дома.

Красива мечта... Прекъсна я влизането на личния му сътрудник Джереми.

— Г-н Клайн е тук. Настоява да ви види, сър.

Президентът погледна стенния часовник. Не е ли рано за новини от Китай? Всъщност колко ли е часът там сега?

— Никакви телефони, никакви посетители до второ нареждане, нали?

— Слушам, сър — потвърди сътрудникът и отвори вратата, за да влезе Клайн.

Посетителят бе с вечната лула, само че незапалена, стърчеше от джоба на вълненото спортно сако. Кастила го покани да седне на клубния стол — така наричаше подаръка от британската кралица.

— Нали се разбрахме, Фред? Аз да идвам при теб, канех се да прескоча привечер.

— Извинете, сър, много е спешно. А предвид изтичането на информация вече нямам доверие и на червения телефон, дето има една дума...

— Сигурно носиш декларацията?

— Уви, не, сър — въздъхна Клайн и преразказа доклада на Смит. Кастила направи гримаса, поклати глава.

— Но това е ужасно. Обади ли се на родителите?

— Разбира се, сър.

— Ще се погрижите за тях, нали?

— Вече е направено.

Президентът погледна към прозореца.

— Как мислиш, Фред, дали да ги поканим тук? Може би ще се зарадват на вниманието?

— Извинете, сър, невъзможно е. Приют едно не съществува. Такава организация няма. Мондрагон бе частно лице, работеше в частен бизнес, това е всичко. Оставил е пари, те ще бъдат предадени на родителите му.

— Трудна ми е работата, Фред, понякога е непоносимо тежка. Добре тогава, не разполагаме с онзи документ, който ни е повече от нужен. Кога ще го имаме?

— Смит има водеща към Шанхай следа. Вече работи по нея, дори е поканен от шанхайски институт и официално е гост на китайското правителство. Ще се срещне с тамошни микробиолози и изследователи. Междувременно други хора работят по същата линия в Пекин, Хонконг, Гуанджоу и в няколко от новите им икономически центрове, дето никнат като гъби напоследък. Търсят евентуални следи дали Пекин не е оркестрирал тази игра, проверяват всяка информация за „Императрица майка“, дори слуховете. Имам надежда, че ще открием втория екземпляр в Багдад. Там има специален човек, иначе доста хора работят по въпроса.

— Добре. Наредих ВМС да изпратят фрегата. Броуз твърди, че най-много десетина часа ще минат, преди онези на „Императрица майка“ да разберат какво правим. Сетне ще се обадят в Пекин, тогава смятай, че вече цял свят ще знае за случая.

— Ако китайците сметнат за целесъобразно — възрази Клайн.

Понечи да каже още нещо, но се поколеба, а Клайн не бе човек на колебанието. Това Кастила го знаеше от личен опит.

— Какво има, Фред? Ако знаеш нещо повече за тези химикали, по-добре веднага докладвай.

— Не е за тях, сър — започна Клайн и направи пауза, търсейки подходящите думи.

Този път президентът премълча, но челото му се сбърчи в недоумение. Какво ли имаше предвид този железен мъж от Приют едно?

Мина малко време, Клайн заговори:

— Става дума за американец, възрастен човек, държан години наред в полеви лагер в Китай. Сам той твърдял, че е по затвори и лагери от 1949 г. досега. След падането на Чан Кайши и победата на комунистите.

Кастила закима, лицето му се изопна.

— Такива неща се случваха с наши хора след Втората световна война. И вероятно на много повече американци, отколкото пише в официалната ни информация. Както и да е — това е възмутително и неприемливо. Просто е немислимо — такъв случай в днешно време!

Именно затова непрекъснато настоявам в договора за човешките права да залегне клаузата международни инспекции да проверят затворите им незабавно. Но както и да е, ако информацията ти е твърд факт, незабавно трябва да направим нещо по въпроса. Този американец има ли си име?

— Дейвид Тейър — рече Клайн, без да откъсва очи от президентското лице.

Не забеляза никаква особена реакция. Сякаш Кастила не разбра или очакваше да чуе още нещо. Сетне изведнъж замига. Извъртя стола с гръб към посетителя, изправи се рязко и тръгна към прозореца. Загледа се навън, опрял ръце на перваза.

Клайн погледна — пръстите бяха побелели от стискане.

— Извинете, сър?

Гърбът на Самюъл Кастила бе изпънат като дъска, но леко потръпваше, сякаш някой току-що го бе ударил с все сила. Изведнъж заговори:

— След толкова години... възможно ли е? Как така? Няма начин да е бил жив...

— Какво имате предвид, г-н президент? — обади се Клайн и веднага млъкна, защото знаеше и чак стомахът го заболя.

Кастила се обърна, върна се на стола, наведе глава и заговори, а очите му се устремиха нейде далеч, далеч във времето и пространството.

— Изчезнал някъде в Китай... аз съм бил още в пелени. Опитвали се да го намерят — Държавният департамент, военните, екипът на самия Труман направил неимоверни усилия... обаче бяха години на жестоко противопоставяне, знаеш... Маоистките комунисти силно мразеха САЩ. И все пак сме получили никаква информация — по неофициални, тайни канали — чрез Съветския съюз, с помощта на наши и британски източници в Китай. Всички те твърдели, че Тейър е починал. Или е бил убит в сражение, или заловен и екзекутиран от комунистите, или от хората на Чан Кайши — заради това, че щял да се опита да разговаря с червените. На майка ми казал именно това — преди да замине.

Сега въздъхна дълбоко и съумя да се усмихне на Клайн.

— Серж Кастила бе негов близък приятел и колега от Държавния департамент. Той ръководел усилията на департамента да го намерят и

това налагало почти ежеседмичен контакт с майка ми. Аз тези неща, разбира се, ги научих далеч по-късно. По онова време нищо не съм разбирал. Когато станах на четири години, всички вече отдавна смятаха, че Тейър е покойник. Сетне майка ми и Кастила сключиха брак и той ме осинови. Така се развиха нещата, че аз още тогава възприех Кастила като свой собствен баща, а Дейвид Тейър бе просто име, което се споменаваше в семейството. Като тийнейджър майка ми обясни нещата, разказа и какво са научили за последните месеци на истинския ми баща в Китай, а то бе почти нищо. И никога не съм искал да обяснявам на когото и да е, че Серж Кастила не е биологичният ми баща. Защото всъщност той ми бе бащата — той ме отгледа, той ми помагаше във всичко, и когато боледувах като хлапе, и в училието в по-късни години, винаги е бил до мен в трудни мигове, винаги — във всичко. Обичаше ме истински, обичах го и аз, винаги съм го наричал татко... И ето, досега нося името му...

Президентът махна с ръце, сякаш да се отърси от спомена, и замълча. Сетне усети загрижения поглед на Клайн и продължи:

— Дейвид Тейър е част от мен, от моята история, но аз не го помня, макар че...

— Г-н президент, много е вероятно въпросният мъж да е просто подставено лице или измамник, възползващ се от дадената ситуация. Възможно е навремето да се е срещнал някъде с Тейър и да е научил от него разни неща... може изобщо да не е американец, може дори да е обикновен престъпник. Иначе защо ще го държат в полеви затвор, където сигурността едва ли е на високо ниво? А сега е подочул разни неща за опитите ви да принудите Китай да обърне сериозно внимание на човешките права и желае да се възползва от ситуацията...

— Ако това е вярно, как е могъл да отгатне, че именно синът на Тейър ще стане американски президент, при това с фамилно име Кастила?

Клайн смръщи лице, но веднага каза:

— Но има и друго, сър... как би могъл истинският Дейвид Тейър да знае за вас? Знаел, че има син, но откъде ще научи, че съпругата му е сключила нов брак със Серж Кастила?

— Много просто — ако човекът е Тейър, той би могъл да съпостави най-простите факти, нали? Знае, че има син на име Самюъл

Адамс и близък приятел на име Кастила. А това име съвсем не се среща често в САЩ, знаеш го, нали? Знае ми и възрастта.

— Естествено, прав сте — съгласи се Клайн. — Ами изтичането на информация? Възможно е да си имаме работа с работеща за Пекин къртица в Белия дом. Оттам информацията, а сетне в Китай замислят операция, целяща да...

Президентът поклати глава.

— Едва ли е така, Фред. Не съм се опитвал да крия, че Серж ме е осиновил, но никога не е ставало дума за факта, нито пък аз имам обичай да говоря по темата, тъкмо напротив. Той се знае само в тясното ни семейство и дори Чарли Аурей не знае кой ми е биологичният баща или какво му се е случило. И с теб не съм говорил по въпроса. Изобщо не ми е в характера да споделям такива неща, да търся симпатия или да поставям майка си в неудобно положение.

— В такива ситуации винаги има хора с дълга памет, които знаят всичко и търсят възможност да спечелят от дадени факти.

— А ти пък си вечният циник.

— Такава ми е работата — криво се усмихна Клайн.

— Така е — съгласи се президентът.

Клайн отново се поколеба, но нямаше как да загърби случая.

— Добре, да речем така: не сме сигурни, че не е истински. Наистина би могъл да бъде баща ви. И ако е така, какво искате да предприемем?

Кастила се облегна на стола, свали очилата, потърка слепоочия с големите си ръце. Въздъхна тежко и рече:

— Бих искал да се срещна с него, разбира се. Какво друго бих могъл да ти кажа сега? Какво очакваш? Представи си само, отдавна загубеният ми баща се оказва жив! Не е ли това прекрасна новина? Само си помисли — невероятно. И ще ти кажа още нещо: като момче сънувах Дейвид Тейър често, всъщност сънувах един непознат човек... макар че наистина обичах Серж.

Отново потъна в спомени, но след малко заяви твърдо:

— Е, добре. Сънища и прочие. Реалистично погледнато, какво би направил американският президент? Ами разбира се, че трябва да положим всички усилия да освободим онзи човек от китайския затвор. Той е американски гражданин, нали? Следователно напълно заслужава цялата подкрепа, която родината може да му окаже. И аз лично бих

постъпил с него така, както и с всеки друг американец, изстрадал подобни изпитания. Искам да се срещна с него, да му благодаря за куража, да му стисна ръката. Сега, в същото време, има и международни усложнения, разни паралелни ситуации, с които също трябва да се съобразявам, да се съобразяваме всички ние. Ето, „Императрица майка“ и потенциалната заплаха вследствие отнасян от нея товар в страна, която би искала да ни унищожи.

— Именно, сър.

— Ако установим, че корабът наистина пренася смъртоносните химикали и се налага намеса на нашите ВМС, то какво ще стане с договора за човешките права? Не мога да си представя подписването му в такъв случай. Стопроцентово не и тази година. Може би чак при следващото наше правителство, при нов президент. Процесът ще се проточи достатъчно дълго, поне докато китайците сондират политиката на новите хора в Белия дом. А Тейър, като имаме предвид възрастта му, може би никога няма да се завърне у дома.

— Вероятно така ще стане, Сам.

За пръв път от доста време насам Клайн нарече президента по име. Кастила примигна, но продължи с още по-твърд глас:

— Е, това не е основното. За съжаление. Основното е бъдещето на страната. Ако корабът носи смърт, трябва да го спрем, наложи ли се — дори да го потопим. И затова за момента няма да предприемаме нищо във връзка с онзи човек в китайския лагер. Ясно, нали?

— Абсолютно, г-н президент.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Четвъртък, 14 септември Шанхай, Китай

Машината на „Еър Чайна“ по рейса Токио-Шанхай дойде откъм Източнокитайско море, пресече въздушното пространство над обширната делта на Яндзъ и полетя над сушата. Смит се любуваше на големите зелени петна отдолу, удивляваше го леката мъгла, полазила като памучни влакна над гъсто заселените райони, където са някои от най-могъщите азиатски градове.

Разсеяно проследи с очи руслото на задръстената със съдове Яндзъ чак на север до остров Чунмин. Но съзнанието му постоянно работеше на съвсем друга вълна: липсващата митническа декларация и тревожно високата цена на загубата ѝ. Самолетът кацна на летище Пудонг точно по разписание — 13,22 часа, а той все така не бе стигнал до рационално решение. Продължаваше да го мъчи натрапчивата мисъл, че ако договорът за човешките права е наистина достатъчно важен, то още по-голямо и жизнено значение има необходимостта въпросните химикали да не попадат в ръцете на Саддам Хюсеин.

Вървеше заедно с доктор Лян и цялата тълпа усмихнати негови колеги. Летищната сграда не бе достатъчно голяма от гледна точка на западните стандарти, но пък бе ултрамодерна, с множество зеленина и растения в големи саксии, красиви салони с високи синкави тавани. Пред гишетата се тълпяха множество хора в скъпи официални костюми, имаше и европейци, и китайци — симптом за усилията на Шанхай да се превърне в азиатския Ню Йорк. Смит следеше дали някой ще се заинтересува от негова милост. Неколцина наистина го изгледаха, но в погледите им не прочете нищо повече от лениво любопитство.

Отвън, наред с дълга колона таксита и други автомобили, чакаше и голяма лъскава черна лимузина. Беше за него: качиха се, шофьорът потегли рязко и мигом се включи в трафика, като успя да избегне сблъсък с две таксита и няколко пешеходци, които се отърваха на косъм. Смит удивено се извърна да види дали са живи и здрави, на

никой друг маневрата не направи впечатление. Страхотни шофьорски навици имат местните, рече си той и тогава забеляза малкия тъмносин фолксваген джета — стори му се, че ги последва. Преди това бе в колоната на такситата, а сега — току зад тях.

Кой би могъл да бъде този човек? Ако е изпратеният от Клайн, защо ще го чака тук? Мъжът зад волана изглеждаше обикновен шанхайски гражданин. Може би случайно е тръгнал в същия момент, напълно бе възможно да е изпращал свой близък на летището. И все пак Смит бе обучен да не вярва в случайности.

Не каза нищо на доктор Лян. Той и без това непрекъснато задаваше въпроси, Смит отговаряше разсеяно — разговорът напълно естествено се въртеше около вирусни проблеми. Лимузината се движеше леко и безшумно, с лекота излезе на експресното платно на магистралата и се отправи на запад покрай влажната почва на делтата, почти на морско равнище в продължение на двайсетина мили. Сетне се показва градът. Първо зърна назъбена верига високи сгради — нови, строени почти изцяло през последното десетилетие. Най-отпред бе новият район Пудонг с острата като игла на върха кула „Ориентъл Пърл“ и по-тромавия правоъгълен „Цзин Мао“ с 88-те си етажа. Скъпа архитектура с всички луксозни екстри и най-новото от високите технологии. Само преди двайсетина години тази земя тук е била равно мочурище, където градът си е отглеждал зеленчуците, помисли Смит — беше го чел някъде.

Вече трябваше да внимава в разговора, Лян му задаваше по-конкретни въпроси. Колата мина през тунела под река Хуанпу и влезе в старите райони Пукси и Бунд — истинското сърце на стария Шанхай, само че преди много години. Сега над строените в неокласически стил бизнес сгради от колониалния период на града се извисяваше фаланга бляскави небостъргачи.

Сетне минаха през района на Народния парк и тук Смит по-отблизо зърна тълпите хора — велосипедисти и пешеходци — по алеи и тротоари, истинско живо море. За няколко секунди се замисли и пак изпусна основните насоки на разговора. Поразяваше го тукашната динамика: мащабното ново строителство, признаците за ужасно много пари — огромни богатства бяха заложени наоколо. И неописуемо много ухилени, зъбати китайци, не народ, а безбрежен човешки океан. Знаеше, че Шанхай е китайският град с най-голямо население —

повече хора, отколкото в Хонконг или Пекин. При това в стремеж към едно от най-представителните места на световната икономическа сцена се търсят още работна сила и ресурси. Градът отдавна вече не гледа към миналото, не се прекланя пред него, целият му интерес е насочен изцяло към бъдещето. Лимузината зави вдясно, към реката и изпусналият нишката Смит отново чу тревожния глас на доктор Ляо:

— Доктор Смит, доктор Смит, сигурен ли сте, че не желаете да отседнете в „Гранд Хаят“ в кулата „Цзин Мао“? Великолепен хотел, първокласно обслужване! Несравними ресторанти и всякакви луксозни услуги. Ще се чувствате отлично, уверявам ви. Много по-удобно в сравнение с нашите условия в Биомедицинския изследователски институт. Има и друга възможност наблизо — „Пийс Хотел“, исторически, да, но само четиризвезден.

Вече бе получил служебната справка за шанхайските кафенета „Старбъкс“ — бяха само три на брой, и то в района на Пукси — от същата страна на реката. Побърза да се усмихне и каже:

— Благодаря за вниманието, доктор Лян, но предпочитам да отседна в стария „Пийс Хотел“. Винаги съм си представял, че дойда ли тук, ще поискам да се настаня в него. Хайде да речем, че си падам по историческите ценности.

— О, да, разбира се — въздъхна ученият и каза нещо на шофьора.

Колата се насочи на юг по красива стара улица. От едната ѝ страна бе широката Хуанпу, от другата — колониални сгради. Смит се загледа в безкрайната поредица представителни здания. Тук някъде бе и сърцето на бившата Британска концесия, създадена през 1842 г., властвала с икономическата си мощ неотменно цял век, докато през Втората световна война японците превзели града.

— Ето го и вашия хотел — посочи с ръка доктор Лян.

— О, да, да, виждам. Благодаря ви много.

Дванайсет етажа готика, покрив като зелена пирамида на върха, хотелът бе истинско творение на старата чикагска школа. Построил го бе прочутият с поредица скандални случаи шанхайски милионер Виктор Сасун през 1929 г., след като бе спечелил купища пари от опиум и продажба на оръжия.

Лимузината спря пред красивия сводест вход, а доктор Лян пъргаво побърза да изскочи пръв.

— Ще ви регистрирам от името на нашия институт — рече той и се шмугна в хотела.

Смит бавно го последва, като се направи, че се любовува на улицата, а всъщност огледа внимателно какво става наоколо в панорамните 360 градуса. Не забеляза тъмносинята джета. Но влизайки в хотела, си отбеляза друго: шофьорът на лимузината бе вдигнал капака ѝ и съсредоточено майстореше нещо вътре. А колата се бе движила изрядно, прецизно като швейцарски часовник.

Фоайето бе обзаведено в декоративния стил на бурните 20 години^[1], както ги наричат американците, и почти непроменяно оттогава. Вероятно суингът е люлял Шанхай здраво, пошегува се наум Смит, докато следваше Лян по беломраморния под към администрацията. Надменен и арогантен, дежурният ги посрещна едва ли не враждебно. Лян заговори бързо, Смит долови само името на института, тогава чиновникът се промени коренно. В очите му проблесна страх, той раболепно се поклони на западния гост. Въпреки целия външен блясък и дух на свободна капиталистическа инициатива Китай си е все така комунистически, рече си американецът. А доктор Лян е доста по-влиятелен, отколкото би си помислил който и да е от западните гости на тайванската научна конференция.

Смит получи ключа си и телефонна карта, появи се пиколото.

— Извинявам се, че не мога да ви предложа апартамент, но стаята ви е доволно широка и удобна — поклони се Лян. — Може би ще предпочетете да се изкъпете и да си подредите багажа, преди да продължим за института?

Това изненада Смит.

— Днес ли? Опасявам се, че не съм в добра форма, доктор Лян. Снощи ме викаха за няколко консултации, имах срещи до малките часове. Хайде да речем днес да си дадем почивка, а утре с удоволствие ще разговарям с колегите и се надявам, че ще им бъда от истинска полза, какво ще кажете?

Лян се изненада, лицето му леко се смръщи, но побърза да каже:

— Добре тогава, нека бъде утре. Ще уведомя екипа, ще преработим програмата. Но за вечеря не можете вече да ни откажете, нали? За нас ще бъде повече от удоволствие да ви покажем красотите на нощен Шанхай.

Смит потисна импулса си да се поклони, но знаеше, че това не е типично за китайските обичаи.

— С удоволствие ще дойда, разбира се. Но можем да тръгнем по-късно, нали? Какво ще кажете за девет часа?

— О, да, да, добре. Ще ви чакаме тук — сега Лян се усмихваше, но в гласа му се появи по-рязка нотка, когато добави: — Няма да ви задържаме до много късно, доктор Смит. Обещавам ви това.

Какво се криеше зад тази усмивка и по-резките думи? Или Лян просто вече губи търпение? Имаше и друго: прекалено силно се бе уплашил дежурният администратор... нетипично за влиянието на обикновен учен изследовател. После възможно бе да е събудил у Лян известни подозрения: в Тайван първо му бе отказал, а няколко часа по-късно го бе потърсил с желание да му гостува в Шанхай. Дори направо бе заявил, че не би отказал това да стане незабавно. Само че тогава просто не бе възможно да постъпи другояче.

Е, така или иначе, тръгвайки си, Лян се усмихна отново. Смит го проследи с очи: излезе навън и спря при шофьора, размениха няколко думи, качиха се и колата потегли.

Пиколото вече носеше куфара му към асансьора, последва го и отново се замисли. Нищо определено и все пак няколко дребни факта: поведението на самия Лян, джетата, шофьорът, който според него работеше по двигателя на лимузината абсолютно ненужно. Е, и? Нищо, разбира се. Нищо, за което да се хване. Просто така. Багажът му го очакваше в стаята, но прислужникът бе изчезнал, видимо в Китайската народна република бакшишите са забранени. Макар че както казва Шекспир, удоволствието е именно в това — да сториш забраненото.

Стаята бе точно такава, каквато я бе описал Лян. Просторна колкото по-малък апартамент в модерен американски или луксозен европейски хотел, с достатъчно луксозни вещи и много въздух, огромно легло, масички с изящна дърворезба в стенни нишки, старинни настолни лампи. Уютно място като гостна площ, типично в британски стил — картини и маси; прекрасни кресла и канапета, масичка за сервиране на кафе и сладкиши; масивно бюро с кожа и седефени украшения, зелени декоративни растения, обширна баня зад плъзгаща се панелна врата. Прозорците бяха големи, но изгледът не бе зашеметяващ — не се виждаше нито реката, нито Пудонг или

висящите мостове. Виждаха се само по-ниски административни сгради и жилищата на най-обикновените хора, същите, които на практика движат милионния град.

Реши да си прегледа куфара: невидимо тънката нишка, сложена за проверка дали в него е ровено, бе непокътната. Реши, че просто се е изнервил, може би преувеличава смисъла или значението на най-обикновени неща. А случайности все пак на този свят има, та макар и той самият да не вярва в тях. Но задачата е да намери декларацията за товара на „Императрица майка“. Напълно възможно бе тук някъде да са хората, които са я писали, и онези, които я отнеха от Мондрагон. Откраднали или намерили изпаднала на земята — все едно. Дори може и да са от една и съща група. А може и да не са. Така или иначе сигурен бе, че някои от тях са му видели лицето достатъчно добре. А може би вече знаят и името му? Могат ли да го разпознаят? Е, сигурно.

В същото време и той бе зърнал, макар и за кратко време, лицето на онзи висок, широкоплещест лидер на групата. Доста нетипичен, че и червенокос, но може би все пак китаец. И с още нещо разполагаше: име на неизвестен човек, надраскано на книжна салфетка.

Подреждаше багажа, когато чу стъпки в коридора. Затаи дъх и се заслуша — спряха точно пред неговата врата. Пулсът му се ускори, кръвта затупа в слепоочията. Безшумно се придвижи към вратата и залепи гръб на стената току до нея.

* * *

В същото време доктор Лян Тянин влизаше в биомедицинския център на път към кабинета си. Пресрещна го изправена секретарката с думите:

— В кабинета ви очаква един човек, доктор Лян. Твърди, че дошъл във връзка с проведен с вас телефонен разговор. Не успях... простете, но не успях да го отклоня. Влезе, без да ме пита...

Жената седна зад малкото бюро, изгледа го гузно, наведе глава и отпусна ръце в скута. Бе млада и свежа — тъкмо такива предпочиташе Лян секретарките си.

— ... никак не ми хареса...

Шефът се смръщи и я укори меко:

— Нищо, нищо, зная кой е. Извънредно високопоставен човек, към когото не бива да проявяваш неприязън така открито. Сега, като вляза, никакви телефони и посетители, моля те, докато той е тук. Разбрано?

Секретарката кимна, без да вдига очи.

В кабинета посетителят се бе загледал в папката на бюрото му, свойски облегал на него, подсвирквайки си непринудено.

Доктор Лян заговори притеснено:

— Не се досещам какво бих могъл да добавя към вече докладваното по телефона, майор Пан.

— Най-вероятно нищо. Но нека да видим.

Майор Пан Айту бе дребен, закръглен, с меки длани, блага усмивка и тих глас. В консервативно ушит сив европейски тип костюм, папийонка на цветчета с готов възел и очила с рогови рамки. Излъчваше абсолютна кротост, като човек чужд на всякаква злина, само да не го погледнеш по-внимателно в очите. Те бяха напълно безизразни, майорът често се усмихваше, но очите му — никога, той говореше тихичко, те си оставаха пасивни, хладни, без живец. Фиксират обекта в някакво мразовито измерение. Всъщност невъзможно бе да се каже какво послание минава през тях към мозъка в даден момент.

— Обясни какво те безпокои или озадачава в този доктор Джон Смит — нареди Пан. — Въпроси ли задава?

— О, не, не. Напротив — замисли се Лян и седна на стола си зад бюрото. — Обаче има нещо в него, дете не го... например в Тайван го поканих да ни посети, отказа ми, сетне изведнъж си промени намерението и предложи да дойде, а когато го поканихме на среща в института, неочаквано се оказа много изморен. Ей такива неща... Отложи за утре.

— Смяташ, че не е изморен, така ли?

— Не мога да твърдя нищо със сигурност — но в Тайван не изглеждаше изморен. На летището в Тайпе бе весел, енергичен.

— Разкажи точно какво се случи в Тайван.

Лян подробно описа как се е обърнал с покана към Смит, как последният отклонил за друг път.

— Смяташ, че онази вечер не е имал друг ангажимент, така ли?

Лян изцъка с език, замисли се:

— Ами... просто бе хлъзгав, така да се каже, все се измъкваше. Знаете как е с човек, който е бил изненадан и се опитва да ви откаже най-любезно... то е въпрос на усет, нали?

Пан кимна, но то бе по-скоро на себе си, отколкото на учения.

— А ти каза, че ще го потърсиш отново, в по-удобен момент?

— Да.

В майора имаше нещо магнетично, може би умението да изчаква, загледан в събеседника си с тези очи, а то принуждаваше хората да говорят още и още, да кажат всичко, което знаят. И винаги постигаше своето, изстисквайки обекта като лимон.

— Стори ми се, че това е най-правилният подход за момента. Работата му в АИММИБ е много важна за нас. Нужно е да разберем какво и как точно работят. Сигурно ще помогне на собствената ни работа.

— Значи е истински учен?

— О, да, при това много добър.

— Но е и армейски офицер?

— Мисля, че да. Полковник.

— Подполковник — поправи го Пан ужким разсеяно, но очите му не се отделяха от лицето на Лян. — След обаждането ти прегледах някои документи. В миналото му има някои странни случки.

— Странни ли? Какво искате да кажете?

— Дупки. Празни места във времето. Обичайно са обяснени с думите „служебен отпуск“ — военния термин за ваканция, да речем. Особено прави впечатление случаят със смъртта на годеницата му. Заразила се със същия вирус, върху който работела.

— О, да, зная за случая. Опасен вирус. Но отсъствието от работа е напълно разбираемо след подобно трагично събитие.

— Може би — отвърна Пан, а този път очите му бяха някъде другаде, далеч от кабинета на Лян. — Видяхте ли се снощи със Смит за втори път след разговора ви?

— Не.

— Обаче ти отиде на насрочените срещи и разговори?

— Разбира се. Нали затова участвахме в конференцията.

— Не беше ли редно и той да е на тях?

— О, да — смръщи лице Лян. — Да. Особено на две от срещите. Едната бе с негов американски колега, а другата — с личен приятел от

Пастъоровия институт. Но имаше още много други срещи, помня какво ми каза — че го повикали за някакви консултации, сетне бил и на други разговори до късно през нощта.

Майорът се замисли, след малко запита:

— А на следващата сутрин неочаквано те потърси и настоя да дойде на посещение тук?

— Е, не точно по този начин и с тези думи, но даде да се разбере, че му се идва. По-точно, че се интересува от нашата покана, и то ако е възможно веднага.

— Как се получи този разговор? Как се срещнахте на следващата сутрин?

Лян се замисли, сетне обясни:

— Ами... случихме се заедно на закуска. Той обикновено се храни с онзи негов приятел от Пастъоровия институт, но тогава седна при нас и подхвърли, че би искал да разгледа нашия институт, да сподели мисли и за своята работа в АИМИИБ. Рекох, че мога да го уредя за в близко бъдеще, като смятах, че той точно това иска. Но тогава Смит се извини и намекна, че рядко пътува из азиатския регион, сега моментът бил най-подходящ и аз предложих: защо да не е веднага. Ето, така и стана.

— А той се зарадва на предложението?

— Доколкото помня, да. Всъщност измънка нещо, закашля се, но личеше, че е доволен.

Майорът отново кимна, рязко се отдели от бюрото, откъдето не бе помръднал по време на разговора, и бързо излезе.

Лян се загледа в затворената врата, удивен какво точно стана и защо бе целият този разговор, в който той самият само повтори първоначалния си доклад. Сигурен бе, че изложи всичко още първия път, когато се обади в контраразузнаването. Длъжен бе да го прави всеки път, когато пътува извън Китай. Тогава защо Пан идва специално тук и какво разбра от сегашния разговор? Най-вече защо си тръгна така неочаквано и без да обяснява нищо? Майор Пан имаше репутацията на човек, който винаги върши работа, дори и в области, където всички други се провалят. Доктор Лян поклати глава и изведнъж го полазиха студени тръпки. Хвана го страх, объркващ, мразовит страх.

Пекин, Китай

Изключително строго охраняваната резиденция Чжуннанхай се намира сякаш в сянката на легендарния Забранен град в централен Пекин, там, където едно време китайските императори и императрици упражнявали властта си и се забавлявали. Векове наред тя е била дворецов комплекс с паркове и градини за отдих и удоволствия на императорския двор, там организирали конни надбягвания, ловни увеселения, пищни празници — за благородниците и васалите им — на потъналите в зеленина брегове на две езера. Всъщност Чжуннанхай това и значи: Централно и Южно езеро.

През 1949 г. комунистите завладяват страната, а ръководното им ядро незабавно се нанася в огромния комплекс, където извършва радикални промени. Преустроени и преобзаведени са пищните, подобни на пагоди сгради. Днес Чжуннанхай се споменава и с благоговение, и със страх и омерзение. Той е новият Забранен град — всемогъщата централна крепост на китайското правителство. Тук, в кралско великолепие, достолепно се подвизава Политбюро с двадесет и петте си членове. И въпреки че по силата на партийните устави трябва да му принадлежи цялата власт, на практика командва Постоянният му комитет. Тоест елитът на елита. Неотдавна броят на членовете му бе увеличен от седем на девет души. Техните решения са меродавният двигател на политиката, те са облечени с властта на специалния печат на Политбюро, на тях се подчиняват министерствата и по-ниските в йерархията институции и организации.

Тези хора или поне преобладаващата част от тях живеят със семействата си на строго охраняваната територия — в няколкото сгради — дворци в напълно кралски стил. Ръководният състав на екипите им — също. Те разполагат с апартаменти, за каквито не могат дори и да мечтаят другите китайци отвън — в огромния столичен град.

И въпреки всичко резиденцията не е нито Белият дом, нито „Даунинг Стрийт“ 10, още по-малко Кремъл. Недостъпният, закрит за простосмъртните и медиите Чжуннанхай го няма по обикновените туристически карти, макар че адресът на централния му офис стои на партийната документация и официалните формуляри. Заобиколен от пурпурна на цвят оградна стена, подобна на онази, която навремето е

прикривала Забранения град от хорските очи, комплексът е така устроен и разположен, че в него не може да се надникне по никакъв начин откъдето и да е в Пекин. Обикновените китайци нямат работа там, още повече чужденците; допускани са единствено официално поканени държавни глави.

Някои от тези постановки и правила се нравеха на Ню Цзянсин, но не и всичките. Макар и член на Постоянния комитет и работещ в Чжуннанхай, Ню бе предпочел да живее извън комплекса — в самия град. За разлика от украсените с разноцветни стенописи, манускрипти, дракони и луксозни фотографски изображения кабинети на другите властимащи, неговият бе направо спартански. Ню вярваше в социалистическия принцип: от всекиму според способностите, на всекиму според потребностите. Личните му потребности бяха скромни и непретенциозни. Интелектуалните обаче бяха съвсем друго нещо.

Сега се бе настанил удобно зад отрупаното с документи бюро, с протегнати напред крака и затворени очи. Скромната обстановка бе осветена единствено от стара настолна лампа. Тя огряваше хлътналите му бузи и фините черти на лицето, отчасти прикрити зад очилата с големи рамки от черупката на костенурка. Но не светлината дразнеше очите му, Ню бе потънал в дълбок размисъл и изобщо не я забелязваше, всъщност нищо не бе в състояние да наруши духовното му равновесие и умствената концентрация.

Ню Цзянсин се бе превърнал в особено важен и силен човек постепенно — придобивайки власт стъпка по стъпка, ход след ход, винаги извършвани напълно в тайна. Откакто бе приет в партията, а сетне и в правителството, Ню бе установил, че покоят е най-важният съюзник на самообладанието, пълното съсредоточаване върху дадена материя и оттам вземането на единствено правилни решения. На заседанията на Политбюро и на Постоянния комитет той често седеше притихнал, затворил очи, неподвижен. Отначало другите смятаха, че спи, следователно е лековат, несериозен, случайно издигнал се провинциален функционер — селянче от Тянцин. Говореха, сякаш той не присъства — и още по-лошо, все едно, че не съществува. Но след известно време се изясни (за голямо съжаление и необратимо разкажание на онези, които си бяха развързвали езиците най-невнимателно), че чува всяка дума и обикновено решава или отхвърля проблемите още преди те да са изцяло дефинирани.

В по-късно време го кръстиха Бухала, а този впечатляващ прякор се разчу сред партийните редици и му създаде страховита репутация. На мъдър политик и отличен, безжалостен към враговете тактик.

В настоящия момент Бухала разсъждаваше върху обезпокоителния слух, че някои колеги от Постоянния комитет имали резерви относно договора за защита на човешките права със САЩ, за чието подписване бе работил и той самият. Още сутринта бе започнал деликатни сондажи с цел проверка кои са саботьорите.

Странно, че досега не бе получил никакво предупреждение за това тъй сериозно разногласие. То само по себе си бе тревожно, защото говореше за наличието на организирана опозиция, изчакваща удобен момент да провали договора. Всъщност днес, когато Китай упорито си търси място в капиталистическия свят, никак не е далеч от ума, че някои хардлайнери ще се опитват да спират влизането в сила на подобен документ. Защото би нарушил интересите им.

Тихо почукване на вратата го изведе от унеса и той отвори очи. Щорите бяха плътно затворени, макар че навън — в прекрасните градини на Чжуннанхай — бе свеж и приятен слънчев ден. Но както вече стана ясно, Ню имаше особени предпочитания и приоритети. Ето, отново се почука и сега той разпозна „почерка“. Въпросният посетител винаги носеше неприятни новини.

— Влизай, генерале.

Вратата се отвори, в кабинета пристъпи генерал Чу Куайжун, армейски пенсионер, свали фуражката и седна. Бе едър, широкоплещест мъж, с огромен гръден кош и осяяно с белези лице, обветрено, набръчкано. Настани се в простия дървен стол, наведе се към бюрото на домакина, малките очички примигаха и се присвиха, а на светлината на настолната лампа бръснатият му череп лъсна като стоманен. В отрупаната с медали униформа приличаше на съветски маршал от Втората световна война след победата в Берлин. Единствено стиснатата между зъбите тънка пура разваляше това впечатление.

— Става дума за моя човек.

— Майор Пан ли? — тихо запитва Ню, умело прикривайки нетърпението си.

— Същият. Майор Пан смята, че е възможно доктор Лян да се бои от сянката си, но не е стопроцентово сигурен.

Генерал Чу бе шеф на Дирекцията за обществена безопасност (ДОБ), един от подведомствените на Бухала органи. Майор Пан пък бе един от най-добрите му контраразузнавачи.

— Много е възможно доктор Смит да е нечист, изпросил си покана със задна, специфична цел. Най-вероятно научен шпионаж.

— И защо Пан мисли така?

— По две причини. Първо, в нашето досие за него тук има разни особености и неясноти. Къси, повече или по-малко необяснени отсъствия от лабораторията му в АИМИИБ. Оказа се, че е нещо повече от лекар или учен. Участвал е в програми за бойно и командно обучение, преминал е специална подготовка — все умения, дето никой чист учен не ги владее, че дори и да е от армейските институти в дадената си страна.

— А втората причина?

— Пан има особено „усещане“ относно него.

— Усет, а?

Генерал Чу пусна няколко кълба ароматен дим.

— Знаеш, че доста години вече ръководя дирекцията и досега множество т.нар. „усещания“ на Пан, може и усет да ги наречем, все са носили резултати. Има огромен опит, интуиция и най-често се оказва прав.

Ню отговаряше за много институции, но от тях най-малко харесваше ДОБ. Същински октопод с прекалено дълги пипала, зъбат и ноктест — огромна, могъща организация, равностойна на мафиотско тайно общество, но със значителни полицейски сили и разузнавателни пълномощия. Пипаше надалеч, и то здравата, безмилостно и светкавично. А по същност и характер Бухала бе строител, не и рушител. Затова като наблюдаващ дирекцията министър често му се случваше да се отвращава от решенията, които би трябвало да одобрява или лично да взима.

— Какво предлага майор Пан?

— Настоява да следи Смит отблизо с пълномощия лично да ръководи операцията. С право да го задържи и разпитва в случай, че стъпи накриво, дори и най-безобидно да е.

Бухала отново затвори очи.

— Напълно одобрявам наблюдението, но за разпит ще очаквам сериозни мотиви и конкретни улики, респективно доказателства.

Намираме се в много деликатен момент, дори имаме късмет, че сегашното американско правителство е предразположено към сътрудничество и мир. Бихме постъпили глупаво, ако не се възползваме от тази атмосфера, доста рядка за двустранните отношения.

Чу пусна още няколко кълбета дим.

— Пан предполага, че има връзка между внезапното желание на Смит да посети Шанхай и изчезването на наш агент в същия град.

— А вие все още нямате точна информация върху какво е работел същият агент, нали?

— Беше в отпуската. Предполагаме, че е попаднал на следа, заподозрял е нещо и е искал да провери как точно стоят нещата, преди да докладва.

От всичко на света Бухала най-малко желаше да предизвиква сблъсък със САЩ точно сега. Защото той щеше да има редица неблагоприятни последици: би вдигнал шум и в двете страни, би провокирал обществено недоволство, критики срещу правителствата, би завързал ръцете на американския президент относно договора за човешките права и съответно принудил Постоянния комитет да се вслушва в настояванията на хардлайнерите от Политбюро и ЦК.

Само че по-важни от всякакъв договор бяха престижът и сигурността на Китай, затова евентуалното присъствие на чужд шпионин в Шанхай и изчезването на китайски контраразузнавач даваха основания за сериозно безпокойство.

— Ела при мен пак, когато събереш всички отговори — нареди Ню. — Дотогава Пан има правомощия да следи Смит, но реши ли да извърши арест, първо ще трябва да ме убеди в целесъобразността му.

Очите на генерала блеснаха кратко, после се присвиха още повече, от устата му излезе поредното кълбо синкав дим.

— Ще му предам.

Ню не хареса израза на генералското лице.

— Внимавай в картинката, генерале. Ще докладвам за подозренията ви пред Постоянния комитет. А ти лично, пък и подчиненият ти Пан ще отговаряте за действията си не само пред мен, но и пред комитета.

[1] Епохата на суинга. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Внезапно въздухът сякаш се свърши, а стаята се смали и стените го притиснаха. Типично клаустрофобична ситуация, мигом помисли Смит, но остана с притиснат към стената гръб, внимателно заслушан във всеки външен шум. Очакваше да чуе стъпките отново, но вместо това се почука. Тихичко, както и стъпките преди това. Смит не помръдна. Ето, отново похлопаха — отначало лекичко, сетне по-високо, онзи отвън, изглежда, губеше търпение. Значи едва ли е пиколото или някоя от чистачките.

Изведнъж се досети. По дяволите — вероятно е преводачът, когото Клайн бе обещал да изпрати. Отвори и светкавично задърпа навътре застаналия на прага мъж. Бе висок, слаб китаец с доста широчко за ръста кожено яке и синя маоистка шапка, която излетя от главата му поради тласъка. Смит я хвана във въздуха.

— Хей! Какво правиш? — възмути се мъжът и се намръщи.

— А ти какво трябва да ми кажеш? — контрира Смит.

— Двойно кафе с мляко.

— Тогава защо се цупиш? Нали работиш под прикритие?

— Добре бе, човече, добре — обади се новодошлият с прекрасен американски акцент. — Само разкарай си ръчищата от мен.

— Късмет извади, че не те удуших — сопна се сега пък Смит. — Ти като че нарочно се опитваш да привличаш чуждото внимание към мен.

— Ами, защо пък аз? Ти сам си се издънил, няма какво на мен да ми я прехвърляш вината — възмутено заяви преводачът, изтупа си якето, оправи смачканата синя риза, сетне си дръпна шапката и я наложи.

Смит изруга, недоразбрал за какво намеква другият.

— Ти беше на летището с онзи син фолксваген! Джетата, нали?

— Добре де, засякъл си ме на летището, голяма работа! Ти да се благодариш, че бях там, та усетих проследяването.

— Какво проследяване, мамка му?

— Откъде да зная? В Шанхай е почти невъзможно да отгатнеш такива неща. Или са били ченгетата, или тайните служби, или военните, или главорезите на някой баровец. Може и гангстери. Абе, абсолютно всеки може да е бил. Откъде да ти зная задачата? Пък нали сега тук навлиза капитализмът и свободната инициатива. Как да познаеш кой срещу кого и как?

— Браво! — въздъхна Смит и махна с ръка.

Отдавна го имаше това усещане — че нещо не е наред. И Лян, и шофьорът, и... Всъщност какво толкова, нещо подобно трябваше да се очаква.

— Имаш ли прикритие?

— Преводач и шофьор. Какво друго? В никакъв случай не и разносвач на оръжия! Затова дръж си го, докато не ми е изгорил ръцете — и китаецът му подхвърли брезентов кобур с берета. Бе същият модел както на предишната.

— Име имаш ли си? — запита Смит и затыкна оръжието в колана на кръста отзад, кобура набута под дрехите в куфара.

— Ан Цзиншъ, само че по-добре ми викай Анди. Така ме наричаха колегите в Нюйоркския университет, а и във Вилидж, по кръчмите. Добре си поживях там, мацки колкото си поискаш, свобода на духа, да... — и добави с гордост и известно притеснение, — ... аз, знаеш, съм художник.

— Браво — сухо рече Смит. — Професия несигурна, по-нестабилна и от шпионажа. Както и да е. Сега давай да идем да пием по едно кафе в „Старбъкс“ и да помислим кой толкова много се интересува от мен.

Постави почти невидимите нишки за проверка дали ще ровят из багажа му в негово отсъствие, а току на прага „изпусна“ фин найлонов лист. Всеки влизащ неизбежно би стъпил върху него още преди да го е зърнал. Закачи и картонената табелка „Моля, не безпокойте“ на дръжката отвън. Сетне хванаха асансьора, а вече във фойето Смит попита:

— Няма ли начин да излезем през кухните или от някой сервизен изход?

— Трябва да има — отвърна Анди, без да се замисля.

* * *

В коридора между фойето и асансьорите работеше служител от поддръжката в униформа на хотела — строен жилест мъж с продълговато лице, наблюдателни черни очи, тъмнокафеникава кожа и провиснали мустаци. Не приличаше нито на китаец, нито на европеец или американец. Лъскаше декоративните месингови лайстни, почистваше мраморните плоскости, видимо изцяло съсредоточен в работата си, старателно наведен. Колкото и грижливо обаче да работеше, зоркият му взор не изпускаше нищо от онова, което става наоколо. И ето, видя високия слаб китаец и също високия, но доста мускулест чужденец, спряха се за миг да поприказват. Бе достатъчно далече, за да дочуе думите им, пък и те говореха тихо, но прецени и двамата с опитно око. На по-едрия безпогрешно определи ръста — не по-малко от метър и осемдесет, че и нещо отгоре, бе с широки рамене, тесен кръст, атлетичен, в добра форма. Сресана назад коса, изразително лице, остри сини, интелигентни очи. Нищо необичайно в добре ушития официален костюм, по-скоро американски тип, отколкото европейски, а стойката... да, стойката безпогрешно намирисва на военен. Този е същият, който пристигна от международното летище заедно с доктор Лян и другите учени.

В същия миг двамата прекъснаха разговора и енергично закрачиха по съседния коридор към хотелските кухни. Още не стигнали до двойните врати, човекът от поддръжката вече бе прибрал инструментите в спретнатата метална кутия и бързо закрачи през фойето към изхода. Стъпи на „Нанцзин Дун“, една от най-големите световни търговски улици и затича на запад, към първата пресечка. Но преди да стигне там, се спря на минаващата покрай хотела странична алея, от този ъгъл можеше да наблюдава едновременно главния вход-изход, откъдето току-що бе излязъл, и служебния вход. Внимаваше да не се набива на очи, пък имаше и вероятността да са го забелязали и влизането им в кухнята да е просто подвеждаща за него маневра.

Не излезе нито американецът, нито китаецът, но пък забеляза друго: не бе единственият, наблюдаващ хотела. В черна кола, паркирана направо на тротоара край въртящата се хотелска врата, седяха двама — виждаха се огънчетата на цигарите им. Разпозна

характеристиките незабавно — бяха от ДОБ, страховитата тайна служба. Никой друг не би могъл да бъде толкова очеводно арогантен.

Загледа се в колата им по-дълго от нужното и когато отново извърна глава, онези двамата тичаха към паркиран с двигателя към улицата фолксваген джета. Залепи гръб на стената, без да сваля очи от тях.

Китаецът отключи вратата, другият се огледа ужким небрежно, но сякаш очакваше всеки момент да го нападнат. Китаецът запали двигателя, отмести колата и другият скочи в нея. Потеглиха, излязоха на пешеходната зона към някогашната Френска концесия. Там за коли бе забранено.

Хотелският служител не загуби повече време, сложи два пръста в устата и пронизително изсвири. След секунди до него спря очукан ландроувър, той хвърли кутията на задната седалка и седна отпред. На волана бе човек с бяла жокейка, със същия цвят на кожата и много подобни кръгли очи.

Заговориха на език, който не бе нито китайски, нито европейски, а качилият се показваше на водача накъде да кара. След секунди зърнаха джетата — вече излязла от пешеходната зона и влизаща в наситения трафик. Водачът натисна газта и подкара агресивно, заобикаляйки и изпреварвайки най-безцеремонно. Неочаквано джетата пред тях сви вляво, шофьорът на ландроувъра заруга цветисто и заби спирачките. Наложиха се да прави нови нарушения, да ръкомаха и псува натискащите клаксоните възмутени водачи наоколо. Но успя да постигне своето и след време бе по следите на фолксвагена. Само че нейният водач сви на съседната пресечка отново на запад по „Цзюцзян“, сетне на север и пак се върна на „Нанцзин Дун“. Сега бялата жокейка с ругатни се опита да го последва, но не се получи — запушиха му пътя и закъснях. Зърнаха джетата за миг в далечината, сетне зави някъде и се изгуби.

Нямаше начин да я догонят. Хотелският служител изруга горчиво и махна с ръка. Изглежда, онези двамата го бяха усетили.

* * *

Два часа по-късно Анди свали Смит пред второто кафене на „Старбъкс“, сам той тръгна да паркира. Намираха се на „Фисин Дун“, доста натоварена артерия недалеч от реката в района Наншъ — т.нар. шанхайски Стар град.

Първото кафене, на площада „Липо“ край „Хуайхай Чжун“, се оказа пълно с китайци и чуждестранни туристи. Смит обиколи съседните улички, спира се пред десетки магазинчета и къщи, с помощта на Анди четеше надписите по стени и врати, но не съумя да намери връзка с името на салфетката, нито възможна асоциация с „Императрица майка“. Всъщност вероятностите да открие нещо конкретно не бяха големи и той отлично го знаеше. Действаше повече по интуиция и на късмет. В неговия занаят това понякога даваше резултати.

Във второто кафене имаше по-малко хора, при това само местни. Повечето бяха с костюми, имаха вид на излезли да ползват почивката си чиновници. Смит поръча двойно кафе с мляко и се настани на масичка до предния прозорец. Районът бе в деловата част на града, тук жилища нямаше, повечето сгради бяха стари, пет-шест етажни — от колониалния период, тук-там изпъкваха високи модерни здания, още по-рядко — блестящи със стоманените си остъклени конструкции небостъргачи. Един от видимо най-новите бе на отсрещната страна на улицата. Вниманието на Смит привлякоха множеството месингови табели с фирмените имена на входа.

— Да си взема чашка мока или ще потегляме? — запита Анди, когато се върна.

— Вземи за навън — рече Смит и му подаде пари. — И давай най-напред да надникнем отсреща.

Понесли кафето в стиропорни чаши, двамата пресякоха улицата, ловко провирайки се между десетки велосипедисти, коли и рейсове. Подгониха ги гневни клаксони, наложи се да потичат и да се поизпотят. Повечето табели бяха на китайски, намираха се и на английски.

Анди четеше и превеждаше онова, което Смит не разбираше.

— Стой! — замисли се Смит някъде на десетата табела. — Я прочети отново.

— Компания „Летящият дракон — Международни превози“ — прочете китаецът. — В Китай драконът е небесен символ, знаеш ли?

— Така ли? Добре.

— Следователно още и императорски.

— Тях, вашите императори, не ги ли свалиха отдавна — пошегува се Смит. — Давай нататък.

Оказа се, че единствената компания за превози, същевременно и корабна агенция, е „Летящият дракон“. Допивайки кафетата, двамата продължиха да оглеждат табелите с имената. Намериха още само четири фирми с отношение към глобалния транспорт. На ъгъла на поредната пряка попаднаха на уличен продавач: предлагаше омлет със зелен лук и лютив сос. Този път Анди почерпи. Похапнаха с удоволствие, сетне Смит реши да посетят последното, трето кафене.

Беше в търговския център на нов квартал недалеч от летище Хунцяо на едноименна улица. Тук транспортни фирми не откриха и Смит нареди на Анди да кара обратно към хотела.

— Значи остават пет възможности — рече той замислено по пътя. — И всичките са около второто кафене. Изглежда ми най-вероятно Мондрагон да се е срещал със свои информатори там някъде. Работиш ли с компютри?

— Хайде сега, човече, краставици на краставичаря...

— Добре, добре — ще пуснеш и петте фирми на търсачка заедно с името Чжао Янцзъ.

— Готово, шефе, само да се докопаме до компютър с интернет.

Приближаваха хотела, когато Смит запита:

— Има ли начин да влезем от друго място — без да се смятат служебният и главният вход?

— Май че да. На следващия ъгъл, при перпендикулярната пресечка, мисля, че видях друг изход.

— Давай натам.

Анди подкара в нужната посока, а Смит критично го огледа от глава до пети.

— С теб сме почти един ръст, панталоните ти са достатъчно дълги, а якето и без това ти е доста голямо. С маовската шапка, нахлупена над очите, и с твоите дрехи почти мога да мина за шанхаец, а на теб сакото ми ще ти е голямо, но пък ще го носиш заметнато през рамо.

Приближавайки хотела, спряха на закътано място, там си размениха дрехите. Коженото яке великолепно пасна на Смит,

панталоните бяха с около 2 см къси, но си каза, че може да го преживее. Нахлупи шапката ниско, излезе от джетата и се наведе към прозореца:

— Направи справките в интернет, похапни и след два часа ме чакай тук.

Анди се развесели.

— Ще ходим по нощни заведения, нали? Няма ли да е малко раничко, а, шефе?

— Ти никъде няма да ходиш. Ще си стоиш в колата. Аз ще се упражнявам във влизане с взлом на разни места, но сам. Къде и на колко, ще зависи от резултатите на интернетските справки.

— Охо, цар съм на тия работи, мога да помогна — като котка съм.

— Може би следващия път.

Лицето на Анди помръкна.

— Не обичам да чакам.

— Гледай да се научиш — засмя се Смит.

Махна с ръка и се отдалечи. Вече харесваше този младеж.

Улиците бяха пълни с хора както винаги, глъчката — доста силна. Провери на няколко пъти, реши, че никой не го следи, но знаеше, че не бива да рискува. Смеси се с плътната тълпа и се остави да го води насоченият към Бунд човешки поток. Плавно се измъкна от множеството чак когато стигна хотела.

* * *

Два часа по-късно вече се смрачаваше, но Шанхай бе потънал в пурпурно зарево, ласкавата вечерна атмосфера — типично азиатска по дух — смекчаваше суровостта на смръщените небеса. Анди спря на цяла пресечка разстояние от сградата на „Летящия дракон“, Смит слезе. Центровете на нощния живот и атрактивните заведения бяха подалеч в западна посока — в Стария град, около бившата Френска концесия и реката. Сега улицата бе пуста и изглеждаше по-различна, отколкото през деня.

Анди бе постигнал определен успех: Чжао Янцзъ се бе оказал касиер на „Летящия дракон“ — компанията, която се намиреше в

небостъргача почти срещу второто кафене на „Старбъкс“. Мястото за срещи звучеше логично — човек, който продава деликатни тайни за много пари в работно време и желае да бъде стопроцентово дискретен, би избрал именно кафене или нещо съвсем сходно, където може да се отбие за кратко време, без да събужда подозрения къде ходи и с кого се среща. И ако въпросният Чжао бе такъв човек, едва ли имаше по-подходящ терен от популярно заведение като „Старбъкс“.

Развият ли се добре нещата, Смит ще успее да се върне точно навреме за вечерята с доктор Лян в девет часа. Ако играта загубее... е, за това щеше да мисли по-късно и на място.

Джетата се отдалечи, а Смит бавно закрачи към сградата, като внимателно и незабележимо оглеждаше малцината хора по улицата. Проверяваше всичко и всички, бе облякъл черно яке и черен пуловер, черни джинси, обул гъвкави и леки маратонки със специално правени подметки, а на гърба му висеше малка черна раничка. Погледна нагоре — небостъргачът искреше с десетки светлини и реклами, все пак скромнен принос в пищния шанхайски нощен блясък. Кафенето отсреща бе все още отворено, по масичките седяха късни посетители. Гледката му напомни за картина от Едуард Хопър^[1]. Във въздуха се носеше типичният за всеки голям град тънък дъх на дизелово гориво, в нашия случай примесен с ухание на азиатски подправки и чесън.

През силно остъклената фасада на фойето се виждаше един-единствен пазач в униформа, полузадрямал зад бюрото си вляво от двойните врати. Имаше шанс Смит да се промъкне, но не бе нужно да поема и най-малкия риск. Модерните сгради си приличат в много отношения и освен главния вход предлагат още възможности за влизане — на обучения за това човек, разбира се.

Слезе по слабия наклон на рампата към подземния гараж встрани. Както можеше да се очаква, вратите му бяха затворени. Но на няколко метра от тях бе един от задължителните противопожарни изходи — точно онова, което търсеше. Опита бравата, беше заключена отвътре. Напълно естествено. Извади инструментариума — маскиран като хирургически бляскав набор шперцове, игли и всичко нужно на един експерт взломаджия. Отвори на четвъртия опит.

Вмъкна се вътре, тихичко затвори след себе си, и наострил уши, прибра инструментите на място. Стълбището, стръмно и потънало в мрак, бе гробовно тихо. Изчака две минути и започна изкачването.

Меките каучукови подметки не вдигаха никакъв шум. „Летящият дракон“ бе на осмия етаж. На два пъти по пътя нагоре замръзваше на място, защото чуваше шумове и стъпки на етажите.

Броеше площадките, но все пак за вертикалната топография на сградата съдеше и по вътрешни характеристики. На осмия етаж спря, извади стетоскоп от раницата и прослуша вратата. След като реши, че отвъд не се долавя движение, отвори и пристъпи на постлания със зелен килим под. Намираше се на просторна площадка с бели стени, декорирани с много хром, стъкло и велурени аплици.

Отляво започваше широк коридор, също така белостенен, пресечен от друг, перпендикулярен, в двете посоки. Тук вече имаше множество двойни врати, някои чисто стъклени, други дървени. Тези на „Летящият дракон“ се оказаха третите поред — стъклени. Смит надникна през тях, обходи коридорите на няколко пъти с отегчено изражение, огледа терена, движеше се бавно, върна се отново на същото място. Първото помещение бе чакалня, там осветлението бе загасено, отзад се виждаше осветен продълговат офис с бюра откъм прозорците, а на съседните две стени имаше множество солидни дървени врати. На третото минаване небрежно опита вратите. Оказаха се отключени. Вмъкна се вътре ужким случайно и с безшумни стъпки се запъти направо към най-отдалечената врата. Смътно вътрешно предчувствие му нашепваше да внимава. На вратата висеше двоен надпис — на английски и китайски: ЮЙ ЮНФУ — ПРЕЗИДЕНТ И ДИРЕКТОР. Вътре, изглежда, бе тъмно.

Смит отвори и влезе, използвайки осветлението отзад. Пресече кабинета, стигна до голямо бюро, там запали настолната лампа на малката ѝ мощност. Тънката колонка жълтеникава светлина придаде на помещението призрачен вид, а бе и достатъчно слаба, за да не се вижда откъм улицата.

Върна се, за да затвори вратата, и сега внимателно огледа кабинета. Бе впечатлен. Не бе от легендарните ъглови помещения, които се падат на големите шефове, но бе направо исполинско по размери и това компенсираше всичко останало. Гледката бе също престижна, задъхващо панорамна — реката, кулите в Пудонг, историческият Бунд, североизточната част на Шанхай отвъд залива Сучжоу и обратно към реката, където завива на изток и се отправя към Яндзъ.

За Смит най-ценната мебел тук бе поставен вляво красив шкаф за документация с три чекмеджета. Още имаше тапицирани с бяла кожа канапе и кресла, стъклена масичка за сервиране на кафе, стенна библиотека с подвързани в кожа томове, оригинални картини на Джаспър Джоунс и Анди Уорхол, панорамна снимка на британски Шанхай от началото на XIX век. Бюрото бе махагоново и макар и огромно, в този офис почти се губеше. Атмосферата говореше само за едно: г-н Юй Юнфу — президент и директор, го даваше повече от баровски в нов Китай, при това не криеше факта, а го изтъкваше.

Смит пристъпи към шкафа. Беше заключен, но го отключи без особени затруднения и започна с най-горното чекмедже. В него по азбучен ред на предметните заглавия бяха подредени папки с надписи и на английски, и на китайски. Със затаен дъх трескаво ги прерови, бързайки към буквата „и“, и дълбоко въздъхна, когато наистина стигна до надписа „Императрица майка“.

Отвори я веднага, още върху шкафа, заредиха се само безполезни стари документи и няколко декларации, но видимо за товарите на предишни рейсове. Въздържайки се от гневливи действия и пиперливи ругатни, без да усети, че отново затаява дъх, Смит продължи и усилията му бяха възнаградени. Последният документ се оказа търсената митническа декларация. Зачете се и възбудата му бързо спадна: датите бяха истинските, крайните пристанища също — Шанхай и Басра. Не и товарът — радиоапарати, видеокасетофони, компактдиск плейъри, черен чай, коприна и други безобидни стоки. Това тук бе копие на официалната декларация — вятър и мъгла, както се бе изразил Мондрагон.

Сега се ядоса и отново зарови в шкафа, но не намери нищо повече, свързано с „Императрица майка“. О, не, няма да се откаже толкова лесно. Тук някъде трябва да има и сейф. Отново огледа огромното пространство с опитни очи и се запита — какъв е човекът, който е поръчал размерите и обзавеждането? Отговори си веднага: суетен, самолюбив, любител на очевадните неща.

Разбира се — *на очевадните неща*. Огледа стените пак. Хвана панорамната снимка на Шанхай и я свали — ето! Зад нея блесна вратичката на стенен сейф. Обикновен, без часова ключалка, без сериозна и модерна електроника. Ей сега ще го барне с инструм...

— Кой сте вие? — обади се глас с тежък английски акцент зад гърба му.

Смит се извърна бавно, тихо, без резки движения.

На прага стоеше нисък, възпълен китаец с очила без рамки. В стомаха му бе насочил зигзауер.

* * *

Пекин

Най-хубаво в Пекин е нощем. Тогава най-очевидно изпъква бавната социална трансформация: от тотално замърсяване на околната среда и безличен социалистически начин на живот към безоловен бензин и авангардни развлечения. Естествено, тези неща вървят с бляскавите нощни заведения под звездно небе, което преди не много време бе невидимо поради дебелите слоеве градски смог. Караокето и тържествената оркестрова музика вече не са на мода. Сега най-много се търсят дискотеките, нощните клубове, чуждият тип кръчми и ресторанти с музика на живо и добра храна. Пекин си е все още твърдо комунистически, само че капитализмът вече е направил първи пробиви с изкусителните си подходи и умения да се харесва. Огромният град бавно се отърсва от сивотата и се мъчи да се раздвижи във всички отношения.

Е, не е икономическият рай, който шумно рекламира Политбюро. Съвсем не. На практика обикновените граждани губят битката за оцеляване на съсловността — бавно ги изтикват от града, защото вече не могат да си позволят стандарта на живота и цените там. Сега по-силна е тъмната страна на новия ден.

Тези проблеми, разбира се, занимаваха единствено Бухала, не и другите членове на Постоянния комитет. Той внимателно бе изучавал опита на Елцин и провала му да спре алчните руски олигарси в опитите им да загробят до край едвам кретащата руска икономика. Китай има нужда от далеч по-грижливо премерен подход към обновлението, казваше си често Ню.

На първо място обаче трябва да защити договора за човешките права със САЩ. Той е особено важен за плановете му относно новия,

демократичен и социално осъзнат Китай.

Тази вечер вървеше извънредна среща на деветчленния Постоянен комитет в Чжуннанхай. И изпод притворени клепачи Бухала внимателно изучаваше лицата на осемте колеги, подредени покрай древната имперска маса в пищната заседателна зала. Кой е най-опасният от тях? В партията, следователно и в правителството, слухът не е просто слух — той е опипване на почвата и анонс за подкрепа. Което означава, че някой или някои от по-възрастните мъже със сериозните лица или от усмихнатите по-млади колеги преоценява, респективно преоценяват позициите си по договора с американците дори и в мига, когато Ню се кани да докладва именно по него.

Огледа ги отново. Едва ли е лидерът — достолепният генерален секретар, почти ослепял зад дебелите стъкла на очилата с множеството диоптри. Не той се е заел да разпространява слуха, реши Ню. При това защо му е — никой няма да се осмели да му се противопостави открито. Не и тази година. Негова сянка винаги е първият му помощник, ученик и последовател от старите дни — онзи с лицето на екзекутор. Но е и прекалено стар, че да се стреми към секретарското място. Не, и той няма причина да се противопоставя на договора.

По-вероятни кандидати бяха четиримата по-млади колеги с вечно усмихнатите лица. Всеки от тях събираше привърженици за политическа подкрепа, но в същото време те бяха модерно мислещи хора, убедени в ползата от добри отношения със Запада. Още повече знаеха, че сегашният американски президент е главен двигател на договора — трудно би било човек да ги види в противостояща позиция.

По силата на тази логика оставаха две възможности — едната бе Шъ Цзинню с пълното, ухилено лице на търгаш. Другата — плешивият, смръщен Вей Гаофан с присвитите очи. Още като млад офицер бе служил при прословутия комунистически военачалник Чу Тех през трийсетте години на миналия век и оттогава не бе помръднал ни на йота от вижданията си за света и живота.

Кимна си доволно, без да променя сънливо усмихнатата си физиономия. Един от тях е, най-вероятно вторият. Или и двамата. Хардлайнери от старата гвардия, рицари на ретроградното, боящи се от призрака на новото. Ще се борят за запазване на властта си докрай.

— Цзянсин, няма ли да вземеш отношение по доклада на Шъ Цзинню? — усмихна се генералният секретар, с което даваше да се разбере: *зная, че не спиш, Бухале.*

— Нямам какво да кажа — отвърна Бухала.

— Тогава може би имаш да докладваш по въпроси на сигурността?

— Да, днес възникна проблем — заяви Ню. — Оказа се, че доктор Лян, директорът на Шанхайския биомедицински изследователски институт е поканил уважаван американски микробиолог — полковник на име Джон Смит — да гостува в института и да говори пред колегиума. Той...

Вей Гаофан веднага го прекъсна.

— Откога американските учени носят военни чинове? Ето ви още едно доказателство за мракобесието на американския империализъм и военолюб...

— Полковникът — рязко го пресече Ню — е още и лекар и работи в Института за медицински изследвания в областта на инфекциозните болести към армията на САЩ (АИМИИБ), световноизвестна инсталация четвърто равнище, сходна с нашите биомедицински в Пекин и Шанхай.

Генералният секретар благосклонно кимна към Бухала и практически го подкрепи:

— Помня доктор Лян от съвместната ни работа в Шанхай. Напълно можем да се доверим на преценката му да кани учени за обмен на опит.

— Всъщност — продължи Ню — Лян има някои резерви относно американеца.

Тук Бухала накратко разказа за разговора си с генерал Чу Куайжун.

— Склонен съм да се съглася с първоначалните преценки на майор Пан по въпроса — продължи той. — Струва ми се, че понякога доктор Лян отдава прекалено голямо значение на дребни неща и прибързва в заключенията си. Плаши се от сянката си, както в случая се е изразил Пан.

— Ти, Ню, прекалено лековато гледаш на вероятността американецът да си е истински шпионин — ухапа го Шъ Цзинню и

бързо огледа лицата на колегите, за да види как се възприема критиката му.

— Ключовата дума тук наистина е „вероятен“ — студено продължи Бухала, без да обръща внимание на намесата. — Смятам, че не бива да имаме крайна вяра в „усета“ на майор Пан, както сляпо му се доверява шефът на Дирекцията за обществена безопасност. Тяхната работа си е тяхна, нашата — наша. Те могат да се плашат от сенки, ние — не.

— А ти какво реши? — попита партийният патриарх.

— Наредих на генерал Чу да следят полковник Смит, но не съм ги упълномощавал да го арестуват и разпитват. Напротив. Първо да ми предоставят конкретни аргументи с достатъчна тежест. Намираме се в изключително деликатен политически период, в момента за пръв път насреща ни е американско правителство, готово да провежда политика на мир и сътрудничество.

Ню не спомена факта за безследно изчезналия в Шанхай контраразузнавателен агент. Така или иначе не можеше да добави никакви подробности към факта, а и не искаше да улеснява онзи, който действаше скрито против сключването на договора с американците.

Присъстващите обаче закимаха одобрително, дори Шъ Цзинню и Вей Гаофан. Коего говореше, че който и да е тайният противник, той все още не е готов да действа открито.

Вей обаче не можа да съдържи последна язвителна дума. И без това присвитите му очи се стесниха още повече, когато рече:

— Не бива да демонстрираме прекалена готовност да сътрудничим с американците. Помнете, сенките могат да се окажат опасни...

[1] Американски художник реалист (1882–1967 г.). — Бел. прев.

↑

ГЛАВА ШЕСТА

Шанхай

Здрачът се задълбочаваше, падаше нощта. В дома си в богаташки шанхайски квартал Юй Юнфу крачеше неспокойно в обширния кабинет и надничаше през отворените френски прозорци към градината. Отвън долиташе свежо ухание на прясно окосена трева. Специално монтирани на подходящи места осветителни тела подчертаваха красотата на редки растения и дървета, целта бе да се създаде усещане за пълна хармония. Градината бе оформена в английски стил като двойник на парка на прочут чаен магнат от началото на XX в., чието имение вече отдавна не съществуваше. Юй бе платил немалко пари за съответните планове и обичаше да показва изкуствено стилизираната паркова площ на западните си гости.

Тази вечер обаче тя нямаше обичайния си успокоителен ефект върху него. Юй нервничеше и често-често поглеждаше часовника си — прескъп ролекс.

Бе се издигнал и придобил статут на едър бизнесмен още на 34-годишна възраст, а изглеждаше и по-млад. Строен, атлетично сложен, той ежедневно посещаваше луксозен фитнес клуб недалеч от компанията си — търговска фирма за превози на име „Летящият дракон“. Обличаше се с вкус и скъпо — вратовръзките и високите до глезените обувки се правеха по поръчка в Лондон, ризите — в Париж, бельото и пижамите — в Дъблин. Парите си бе умножил през последните седем години, през същия период вече си позволяваше и скъпите удоволствия. Но какво лошо има в това — нали Китай е вече държава от друг тип... нов, дръзновен Китай, където всеки може да даде воля на желанията и стремежите си? Китай в стила на американските традиции и време? Защото самият Юй смяташе себе си за бизнесмен с американски подход, амбиции, методика.

Но те не помагаха никак в случаи както вчерашния — когато неговият човек Фен Дун докладва за агента Мондрагон и липсващата митническа декларация. Начинанието с „Императрица майка“ бе много

рисковано, по този факт бе наясно още от началото, печалбата обаче бе нечувана по размер, освен това печелеше престиж и доверието на голям и могъщ човек като отдавнашния член на Постоянния комитет — видния Вей Гаофан. Защото товарът бе някак си свързан с него.

Сега обаче, изглежда, отново имаше някакъв гаф... къде се бави този проклет Фен? Къде е шибаната декларация? Жестока смърт заслужава онзи, който я бе дал на американеца! Да, десетки хиляди порезни рани по цялото тяло, та кръвта му до капка да изтече! Прочутото китайско отколешно мъчение.

— Как си, съпруге мой? Нещо те тревожи, така ли?

Юй се извърна рязко, готов да изсипе порой хулни думи върху любопитната си съпруга, но се спря навреме. Нали е американски тип човек, бракът им — съвременен, по западен образец. Пък и съпругата му Куони съвсем не е типичната, покорна женица от миналото.

Съумя да овладее гнева и да модулира гласа си:

— Чакам проклетия Фен, а него го няма. Отдавна трябваше да се е върнал от Тайван.

— За декларацията ли става дума?

Юй само кимна.

— Ще ти я донесе.

Юй отново заброди неспокойно из помещението.

— Откъде си толкова сигурна?

— Познавам човека — той е в състояние самия Сатана от преизподнята да ти доведе. Ценен човек като помощник, но и опасен. Никога не бива изцяло да му вярваш.

— Аз с Фен винаги мога да се оправя.

Жената понечи да каже още нещо, но Юй бързо закрачи към прозорците — в затворения с високи стени двор влизаше голяма черна кола.

— Той е — рече Юй през рамо.

— Аз ще съм на горния етаж — тихо каза тя.

— Добре.

Да се отнасяш със съпругата си както с равен в Китай е симптом за слабост. Нищо че партията бе обявила мъже и жени за равностойни строители на новото общество. Сега физиономията на Юй се промени — наложи си равнодушна маска и спокойно седна зад голямото бюро.

Отвън прислужницата отвори вратата, в коридора прозвучаха тежки, но добре отмерени спокойни стъпки.

На прага застана едър мъж с необичайно светла кожа и червеникава, напръскана с бели косми коса. Беше и висок, поне метър и деветдесет, и с мощни рамене, но не изглеждаше дебел, нито тромав — стотина килограма здрава, мускулеста плът. Изглеждаше като великан пред Юй, който вече се мръщеше.

— Носиш ли я? — гласът бе възгруб, директорът смяташе, че така подобава на работодател с голяма тежест.

Фен Дун се усмихна. Усмивката бе лека, като нарисувана на лицето на дървена кукла. Пресече кабинета и меко, най-вече изцяло безшумно седна на кожено кресло.

— Нося я... шефе.

Юй не съумя да потисне въздишката на облекчение. Сетне протегна ръка и заповяда с предишния си груб глас:

— Дай я тук!

Фен протегна ръка и му подаде плик. Юй незабавно бръкна в него и трескаво се взря в документа. Ръцете му ситно трепереха.

— Истинската е... — увери го Фен.

Светлокафявите му очи лесно променяха оттенъка си, ставаха почти безцветни, създавайки впечатление за празнота. Сега обаче потъмняха и се впиха в лицето на човека зад бюрото. Тежък поглед, вторачен, малцина биха устояли дълго на него.

Юй не бе такъв човек и бързо извърна очи. Изправи се и с омекнал глас рече:

— Ще я заключа в сейфа горе. Добра работа, Фен. Ще има награда за теб.

Фен също се изправи. Бивш военен, офицер от кариерата, вече надхвърлящ четирийсетте, бе започнал като „наблюдател“ във виетнамската война и безкрайните конфронтации с бившия Съветски съюз. Но се отказа от тази служба, когато си даде сметка, че има много повече пари в професията на наемник било в бъдещите армии, било в други институции на неспокойните централноазиатски републики, особено след разпада на СССР. Имаше се за добър познавач на човешкия характер, психология и по-особени ситуации и съвсем не бе дълбоко впечатлен от качествата на Юй Юнфу.

На излизане Фен ужким между другото подметна:

— По-добре я изгорете. Така никой вече няма да може да я открадне. Нещата не са приключили, ама хич.

Юй подскочи, сякаш някой го шибна с камшик.

— Какво значи пък това?

— Може би трябва да разкажа какво се случи в Тайван?

Стоеше на прага, с единия крак извън помещението и приличаше на готвещ се да побегне измамник. Или поне на Юй така му се стори.

— Разкажи тогава.

— Убихме американския агент и си взехме декларацията...

Юй се разтрепери. Какво искаше да каже този тип? Значи има нещо недовършено...

— Това го зная! Какъв е проблемът?

— ... вижте, Мондрагон не бе сам. Там с него имаше и друг човек. Добре обучен, умен, точен. За мен е почти сигурно, че той е също американски агент от шпионажа — вероятно куриерът, който би трябвало да отнесе информацията във Вашингтон, докато Мондрагон се завърне на работата си под прикритие в Шанхай. Срещата на плажа е била за предаване на пратката. Няма друго логично обяснение за присъствието на втория човек, още повече, че бе достатъчно печен да ни се изплъзне.

Юй с мъка потисна паниката. В края на краищата нещата не са чак толкова лоши... нали американците са се издънили и декларацията си е отново у него?

— Но се е провалил, документът е тук. Какво...

— Същият човек е сега в Шанхай — рече Фен, наблюдавайки каква ще бъде реакцията на шефа. — Едва ли е тук на почивка.

Жлъчка се надигна в устата на Юй.

— *Тук ли?* Че как е възможно това? *Ти си му позволил да те проследи чак до тук?* Как е възможно да си такъв глупак?!

Гласът му се извиси в истерични нотки и той се усети, затова мигом затвори уста.

— Не ни е проследявал. Просто не би му било възможно. Изглежда, Мондрагон му е подал допълнителна информация или пък я е намерил у него след смъртта му. Това е единствената възможност да се е добрал до някаква следа в посока Шанхай.

Юй се опита отново да поеме ролята на шеф.

— А как е влязъл в страната?

— Ето това е въпросът, нали? Оказва се, че е известен микробиолог и лекар, още и военен. Полковник Джон Смит, учен изследовател от армейски институт, работи в областта на биомедицината. Онова, което не знаем за него, е къде точно работи *още* — тоест коя американска разузнавателна организация му *плаща също*. Ако изобщо е американска. Така или иначе той бе на среща с Мондрагон на плажа. Сетне е намерил начин да се покани в Китай.

— Да се покани ли казваш?

— В Тайван нашият известен учен доктор Лян Тяннин изразил подчертан интерес към срещи и обмен на опит с него. Смит обаче се отдръпнал. Сетне изведнъж взел ново решение и намекнал на Лян, че е готов незабавно да дойде в Шанхай и да изнесе лекция пред целия научен състав. А когато пристигнал, заявил, че е уморен, и поискал да остане в хотела да почине. Лян се изненадал, изразил някои съмнения. Естествено, информирал ДОБ, респективно Чжуннанхай. И оттам са наредили да го следят.

— Откъде знаеш всичко това?

— Ами нали затова ми плащате добре — да научавам разни неща.

Вярно бе това. Фен често му подаваше информация, каквато иначе не успяваше да си осигури посредством други канали. Затова бе и толкова нахакан и постоянно се налагаше да му се напомня кой е шефът тук.

— Плащам ти да си вършиш работата добре. И затова сега ми обясни защо този американец е още жив?

— Защото не е толкова лесен за убиване, при това го следят по нареждане от Чжуннанхай. И затова трябва да внимаваме.

Юй отново усети жлъчката в устата си.

— Хм, да, да, разбира се. Обаче трябва да бъде убит. И то бързо. Откри ли кой е дал декларацията на Мондрагон?

— Продал може би. Не още.

— Намери го. Сетне убий и него.

Фен се усмихна.

— Разбира се, шефе.

* * *

На слабата светлина в кабинета Смит забеляза, че човекът на прага премества очи върху все още отворената върху шкафа папка. Оттам погледът му се спря върху оголената врата на стенния сейф. С него леко се отмести и дулото на пистолета. Интересно, този тип не запита „Какво правите?“ или „*Какво става тук?*“. Попита само: „*Кой сте вие?*“ Значи знае или се досеща защо Смит е в офиса на Юй Юнфу, президент и директор. Изведнъж реши да се пробва.

— Вие трябва да сте Чжао Янцзъ. Вие сте дали на Ейвъри Мондрагон истинската декларация, нали?

Дулото на зигзауера заподскача.

— Откъде...?

— Мондрагон ми каза. Само че го убиха, преди да ми я предаде.

— Тогава къде е тя сега?

— У тях.

Чжао хвана пистолета с двете ръце, но не успя да овладее тремора.

— Истината ли говорите?

— Ами как? Зная за Мондрагон, зная и вашето име, тук съм, защото сега и аз я търся.

Чжао примига, безпомощно отпусна ръката с пистолета и седна на пода, а след малко хвана глава с двете ръце.

— Загубен съм... мъртъв съм...

Смит притича, грабна оставения на пода зигзауер и го напъха в колана, а беретата премести в джоба на якето. Чжао бе отпуснал глава, открил дебелия си врат, сякаш вече очаква палача да го обезглави.

— Могат ли да свържат изчезването на декларацията с вас? — попита Смит.

— Може би не днес, не и утре... ама онзи Фен е магьосник в тези неща. Сякаш има рентгенови очи — унило отвърна човекът на пода.

— Кой е Фен?

— Фен Дун. Шеф на сигурността.

Смит смръщи лице, замисли се.

— Как изглежда?

Чжао го описа. Не бе трудно: едър мъж, червенокос, посребрен, привидно хладно спокоен, зловещ в смъртоносните си действия.

— Виждал съм го — обади се Смит.

Сега вече разполагаше и с име.

— Започнете отначало. И кажете причините. Защо я откраднахте?

Чжао се стресна, изведнъж забравил страха, разгневен, но и възмутен:

— Защото Юй Юнфу е свиня! Затова! Свиня — алчна и мръсна! Подла, да, подла! Заради него дадох декларацията на Мондрагон, да! Почитаемият и благороден дядо на приятеля ми Бей Жуйтян основа „Летящият дракон“ още докато тук бяха и англичаните, и американците. Ние бяхме компания почтена, уважавана... бяхме... ние...

Смит изслуша гневния монолог, изяснявайки си случая: съвсем не бе събитие, рядко за новата Народна република. „Летящият дракон“ била сравнително малка, консервативна по дух и действия фирма, предимно транспортирала товари по Яндзъ и по крайбрежието — главно до остров Хайнан. Бей Жуйтян бил президент, докато не се появил Юй Юнфу и къде със силови похвати, къде с партийни връзки и белгийско финансиране завладял компанията в типичен мафиотски стил. Самоназначил се за президент и за директор и с помощта на белгийските си приятели разширил дейността в международен мащаб. И непрекъснато рискувал, движейки се по ръба на китайските закони и международното право.

Гласът на Чжао затрептя още по-емоционално:

— Приятелят ми Жуйтян бе унищожен по вина на Юй. Затова дадох декларацията на Мондрагон — да изобличи Юй Юнфу и той да си получи съответното наказание! Нека и той да потъне в калта, нека!

След малко обаче се досети за реалностите и отново се завайка:

— Но аз съм свършен, аз съм мъртвец...

— Как успяхте да я изнесете?

Чжао посочи сейфа.

— Беше в тайна папка ето там. Аз бях касиер и финансист на компанията, когато Юй проникна тук. Тогава се престорих, че го харесвам, и той ме задържа на работа, защото от мен по-опитен във фирмените дела няма. Един ден забрави папката на бюрото си, аз извадих документа, сетне я върнах. Той така и не се досети, че я е изваждал и забравил извън сейфа. Сега обаче ще си спомни...

И Чжао сякаш се смали.

— Добре. Къде според вас е декларацията сега — след като са му я върнали?

— Най-вероятно в дома му — тук ще го е страх да я държи сега. В къщата си има друг сейф.

— Къде живее?

— Далеч. Отвъд летището Хунцяо, там сега е модерно предградие. Обзавел си е парвенюшко имение, нормален човек би се срамувал от него.

И финансистът назова адреса, който не означаваше нищо за Смит, но Анди щеше да се справи.

— Мондрагон ми каза, че общо имало три екземпляра, вярно ли е?

— Да, така е — отвърна Чжао. — Три бяха.

— Къде са другите два?

— Единият трябва да е в Басра или Багдад — при фирмата получател. Такава е нормалната процедура. Третият къде е, не зная.

Смит изгледа съсипания от страх Чжао и бавно заяви:

— Мога да уредя извеждането ви от Китай.

Ниският мъж въздъхна.

— И къде ще отида? Китай е моят дом...

Изправи се и залитна към едно от креслата. Отпусна се в него и отново въздъхна.

— Може би няма да разберат, че съм бил аз.

— Възможно е.

— Бихте ли ми върнали оръжието?

Смит се поколеба. Сетне измъкна от колана зигзауера, извади пачката и провери за патрон в цевта. Нямаше. Тогава му го подаде.

— Пълнителя ще намерите отвън — до вратата.

Остави Чжао там — на голямото кресло, мрачно загледан в прозореца и шанхайската нощ отвън.

* * *

Фен Дун остана в двора на Юй Юнфу. Настани се във форд ескорта си под сянката на голям разклонен чинар и търпеливо зачака. Подухваше свеж ветрец, разносяше аромата на жасмин, а той не

помръдваше от мястото, свалил прозореца на шофьорската врата, загледан в раздвижените сенки зад завесите в големия дом. Пердетата бяха европейски тип, като и почти всичко друго в построената по западни стандарти огромна къща — още едно копие на подобните на палати домове на френските и британските чаени и копринени магнати от Концесионната ера.

Сенките бяха две — по-високата се движеше възбудено и постоянно ръкомахаше, по-ниската стоеше почти на едно място и жестовете ѝ бяха много по-редки, но и по-резки. Втората бе на Ли Куони, съпругата на шефа. Тя бе доста по-уверена в себе си, имаше силна интуиция и в нейно присъствие Фен винаги внимаваше. Юй не бе човек балансиран, в критична ситуация губеше присъствие на духа и правеше грешки. Иронично бе, че от двамата съпрузи тя бе много по-удачна за ръководител.

Е, поседя, видя достатъчно. Премести съветското те-те^[1] в лявата ръка, с дясната набра номер на клетъчния телефон. Изчака определени по брой сигнали и паузи, натисна още един бутон — такава бе процедурата, когато набираше номера на търсения човек — Вей Гаофан.

— Да? — обади се отсреща.

— Налага се да говоря с него.

Гласът незабавно го разпозна.

— Разбира се. Един момент.

Надникна през прозореца към сенките. Сега голямата бе приведена, другата бе надвесена над нея. Съпругата бе положила ръка на рамото на Юй, успокояваше го.

— Какво направи относно американеца? — запита възгрубият глас на Гаофан от далечен Пекин.

Фен докладва стегнато:

— Джон Смит очевидно все още е в хотела. Агенти на сигурността наблюдават сградата. Моите хора са си по местата — ще го пресрещнат, тръгне ли да търси документа. Смятаме, че именно така ще постъпи.

— Къде е отседнал?

— В „Пийс Хотел“. Старият.

— Така ли? Интересен избор за модерен американски микробиолог, чийто интерес, изглежда, сочи право в нашите

изследователски институти. Мисля, че говори достатъчно сам по себе си, а?

— Интересите му са далеч извън микробиологията.

— Тогава продължавай да изпълняваш задачата.

— Слушам — отвърна Фен. — Само че излезе друг проблем. Юй Юнфу няма да издържи.

— Сигурен ли си?

— Вече се разпада, нервите му са зле. Най-малката подробност да излезе наяве и ще се пречупи. Тогава ще издаде всичко. Може да се изпусне и по-рано.

Направи пауза и след малко каза решително:

— Според мен повече не можем да му вярваме.

— Добре. Аз ще се погрижа. Ти ликвидирай американеца.

Настъпи мълчание, но Фен знаеше, че Вей не е свършил. След малко той се обади пак:

— Обясни ми как стана така, Фен? Искрахме информацията да стигне до американците. Само тя. Не и доказателството.

— Не зная, господарю. Аз организирах изтичане на информация в посока Мондрагон. Но се получи нещо непредвидено. В момента не зная кой е крадецът, но скоро ще го откроя.

— Действай — с това отсреща прекъснаха.

Фен остана в колата още малко. Прозорците в сградата потъмняха, сега светеше само в спалнята на Юй, но сенките ги нямаше. Усмихна се с онази типична само за него енигматична полугримаса и си представи съпругата — Куони. Харесваше му. Засмя се и сви рамене. Сетне изтри обаждането от телефонната памет.

Хонконг

До преди не много време последно британско късче от голям Китай и процъфтяваща икономически единица, Хонконг загуби доста от предишния си блясък, след като материкът си го възвърна през 1997 г. И докато Пекин мечтае да стане бъдеща столица на Азия, а Шанхай се възприема като източен аналог на Ню Йорк, то Хонконг желае единствено да си остане същият — свободно действащ, печелещ

големи пари, възхитително забавен. С други думи, далеч от репутацията на който и да е друг модерен китайски център.

Погледнем ли от върха на небостъргача „Олтмън Груп“, ще видим океан от танцуващи, примигващи светлини, разпрострени нашир и надлъж, безбрежни, едно страхотно доказателство за жизнеността на огромния град. Тази вечер там, на същия връх, в облицована с ламперия от тиково дърво трапезария към края си вървеше голям прием с вечеря. Ухаеше на най-разнообразни деликатеси, скъпи гозби, френски сосове. Радушно усмихнат, домакинът Макдърмид, основател, изпълнителен директор и председател на директорския борд на „Олтмън“, стана да изпрати двама от последните си гости — мъж и жена.

Среден на ръст, с най-обикновено лице, което едва ли ще запомните сред множество хора, Макдърмид минаваше шестдесетте, бе леко напълнял и винаги приятно ухилен.

— Бъдещето на световната търговия неизменно се върти днес около индустриализираните азиатски нации на тихоокеанския регион — говореше им той. — А главните им опори и колони, така да се каже, са САЩ и Китай, финансови близнаци и огромни пазари. Убеден съм, че Китай разбира това толкова добре, колкото и Съединените щати. И независимо от това дали приемат стремежите ви за относителна независимост, ще се наложи да живеят с тях още дълго време занапред.

И двамата родени в Хонконг китайци, гостите бяха сериозни играчи във финансовата общност. Сега кимаха в знак на съгласие, но отлично разбираха, че влиянието им е дребно и незначително, защото тежкия политически юмрук на Пекин постоянно виси над главите на всички по-едри бизнесмени в Специалната административна зона.

И все пак да ги кани и потупва по гърба човек от мащаба на Макдърмид, да ги пои и храни в подобна луксозна обстановка в своя пентхауз, както на английски се нарича суперлуксозният мансарден етаж на небостъргачи и други подобни високи сгради, това съвсем не бе малко. Както и да го погледне човек. Затова напълно заслужено подхранваше егото и надеждите им — „Олтмън Груп“ бе най-скъпият небостъргач на „Рипълс Бей Роуд“, конгломератът — един от най-могъщите. И докато любезно отговаряха на репликите на домакина,

съпругът и съпругата поспираха да се възхищават на невероятната многомилionна гледка от върха му.

Някъде наблизко настойчиво иззвъня телефон тъкмо в мига когато китайският бизнесмен казваше:

— Драго ни е да чуем възгледите ви по въпроса и се надяваме да ги повторите и пред нашия титуляр. Подкрепата на САЩ е извънредно важен фактор в отношенията ни с Пекин.

— О, смятам, че в китайската столица отлично разбират...

Прекъсна го внезапно появилият се личен секретар и настойчиво зашепна нещо в ухото му. Макдърмид се извини на гостите, без да обяснява повече:

— Съжалявам, но ме търсят спешно... Благодаря ви, че уважихте поканата, беше прекрасна вечер, нали? Научих много от разговора с вас, забавлявах се чудесно. Надявам се, че скоро ще се видим пак и ще продължим обмена на мнения.

Жената рече:

— За нас би било огромно удоволствие. Само че следващия път ще бъдете наш гост. Мисля, че можем да ви обещаем интересна вечер, обаче не и толкова изящна храна. А виното ви е направо несравнимо.

— О, нищо особено — скромничеше Макдърмид, — обикновени американски продукти, вярно, виното е от специален производител, малка страна, знаете, но достойно за най-видни хора. Лорънс ще ви изпрати, моля още веднъж да ме извините. И пак благодаря за посещението.

Макдърмид вече леко нервничеше. Поклони се на гостите и бързо закрачи към вътрешността на апартамента. Приятната усмивка се бе изпарила от лицето му, обземаше го раздражение. Грабна слушалката и грубо изграчи:

— Докладвай!

— Задачата е изпълнена — рече Фен Дун отсреща. — Както очаквахте, на острова имаше още един американски агент. Мондрагон убихме, прибрахме декларацията, оставихме другия да избяга. Сега те ще бъдат надлежно алармирани.

— Добра работа.

— Има още нещо — продължи Фен. — Вторият агент е полковник Джон Смит, микробиолог от АИМИИБ.

— Е, и? За кого работи?

— За никоя от известните американски разузнавателни организации.

Макдърмид само изръмжа:

— Интересно...

— Който и да го е изпратил, Смит сега е в Шанхай, което работи в наша полза. Аз ще се заема с него. Обаче ни се отваря друг немалък проблем. Него просто не го очаквахме.

— За какво говориш? — отново се ядоса Макдърмид.

— За Юй Юнфу. Той се прави на лисица, а всъщност е едно уплашено зайче. Притиснат ли го в ъгъла, ще се самоизяде. В момента е ужасен до смърт, възможно е да направи някоя глупост.

Макдърмид се замисли.

— Прав си. Не можем да поемем този риск. Извади го от уравнението.

Остави слушалката, но мисълта за въпросния Смит не го напускате. В същия миг на вратата се почука.

— Да?

— Госпожица Сун е в гостната, сър.

— Благодаря ти, Лорънс. Поднеси й нещо, обърни й нужното внимание. Обясни, че след малко идвам.

Остана на място, замислен още малко време, сетне разтърси глава и стана. Сун Люся бе дъщеря на високопоставен човек, не можеше да си позволи да я обижда. При това бе страхотно гадже. И младо.

Взе бърз душ, смени дрехите и усмихнат излезе от спалнята. Нощта е все още млада. Отвън светлините на Хонконг блестят в краката му, светът е негов. Когато влезе в гостната, доброто му настроение се бе изцяло възвърнало.

Шанхай

Чжао Янцзъ не бе помръднал от екзотичното кресло в кабинета на Юй Юнфу. Седеше угрижен там, въздишаше и поглеждаше към празния пистолет. Може би американецът наистина ще помогне? Но дали отговорът на проблемите му е да напусне Шанхай? Има и по-

лесен изход, ще прибере пълнителя отвън, ще допре дулото до слепоочието и...

Отново втренчи очи в оръжието, погали го с пръсти. Представи си изстрела — куршумът профучава през цевта, излиза от него като гневна светкавица, пробива черепа и меката мозъчна тъкан... Този път не потръпна. Това бе някакъв изход. Дори се поуспокои при тази мисъл. Изход винаги има, нали? Накрая ще намери покой, битката ще остане зад гърба му, повече няма да страда от мисълта за позора на фирмата.

Огледа познатия до болка кабинет на президента — директор Юй. Като касиер бе прекарал немалко часове тук, всъщност едва ли не половината си живот — в опити да поправя грешките на себелюбивия бизнесмен и да поддържа имиджа на фирмата. Въздъхна още веднъж, сетне дълбоко пое въздух и реши друго: не, все още не е готов да умира. Поклати глава и усети вътрешна сила, решимост, каквато отдавна не бе изпитвал. И гняв, да, гняв. Няма да умира. Ще се бори. Фирмата все още може да бъде спасена. Сега трябва да се махне оттук, преди да са го разкрили. Изправи се рязко и усети лекота. Бе направил важна стъпка в правилната посока — взел решение, потвърдил бъдещето.

Изведнъж чу мек звук. Нещо металическо изщрака.

Обърна се озадачен. Вратата бе отворена. На прага стоеше осветена от лампите в предния офис фигура, но Чжао видя само черен силует. Преди да успее да запита нещо, прозвуча само едно тихо „паф“. Усети удар, сетне остра болка в гърдите и си даде сметка какво се бе случило — бе прострелян с оръжие със заглушител. Веднага след това падна по очи на килима. Вече не чувстваше нищо.

[1] Пистолет ТТ — Тульский Токарев — фабриката носи името на конструктора. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА СЕДМА

В голямата къща на Юй Юнфу имаше важен гост. Пристигна изненадващо — дебел възрастен мъж с няколко гуши — и най-безцеремонно се настани на масивното бюро на домакина, сякаш той е господарят тук. Юй премълча, опитваше се да преглътне раздражението — така е, когато за тъст имаш такъв безцеремонен дъртак. Поне митническата декларация бе прибрана на сигурно място, заключена здраво и сега оставаше да се занимаят с американския агент. Само че това — слава Богу — не бе негова задача, а на Фен. Юй вярваше, че той ще свърши работата добре.

Сега с гордост поглеждаше към сина си — стеснително хлапе, облечено в пижамка западна мода с лика на вездесъщия Батман на гърба и застанало пред дядото. Бе дребно за възрастта си — седем години — и миришеше на американско фъстъчено масло.

Дядото, на име Ли Аожун, тупаше детето покровителствено по главницата и питаше:

— На колко годинки си, Пейхън?

— На седем без малко, уважаеми дядо — рече момченцето и побърза да погледне майка си. — Още един месец и ставам точно на седем.

Сетне гордо добави:

— Записаха ме в американското училище.

Дядото се изкиска.

— Харесва ти да ходиш на училище с децата на западниците, а?

— Татко казва, че така ще стана важен човек.

Ли хвърли кос поглед към зетя, който седеше вдървено на съседно кресло и въпреки очевидното напрежение в стаята се усмихваше на сина си.

— Татко ти е интелигентен човек, Пейхън.

Застанала права до вратата, съпругата на Юй Ли Куони се намеси:

— Татко, имаш и внучка.

— Вярно, дъще, вярно, имам. При това много красива — и като се засмя отново, нареди: — Я, момиченце, ела тук. Застани до брат си. Ха така. Я кажи сега — и ти ли ходиш в американското училище?

— Да, дядо. Само че съм два класа напред от брат ми.

Ли се направи на изненадан.

— Яяяя, само една година по-голяма, а два класа напред. Браво, приличаш на майка си. Тя поначало си беше по-умна от братята.

Ненужно засегнат, Юй Юнфу се обади остро:

— Пейхън вече познава числата и запамятава бързо.

— И той бизнесмен ще стане — одобрително рече дядото, като се направи, че не забелязва тона на зетя.

Погали лицата на децата внимателно, сякаш докосва деликатни цветя в още по-фини и скъпи вази.

— Ще напреднат в новия свят тези деца — рече той и изгледа зетя и дъщеря си. — Ама не им ли е вече време за сън, а? Хубаво, че ги задържахте да им се порадвам, но сега нека да си лягат.

— Татко, ти и без това не ни посещаваш кой знае колко често — с лек укор в гласа рече Куони.

— Стар човек съм, ама на, прекалено много работа имам — шанхайските дела ми отнемат всичкото време.

— Но така или иначе си тук тази вечер — опъна се Куони. — И то в такъв късен час.

Двамата — баща и дъщеря — кръстосаха погледи като мечове. Имаха еднакво остри характери, Куони бе жена твърда и смела.

— Децата са си деца — по туй време обаче мястото им е в леглото, дъще — настоя дядото.

Куони ги хвана за ръце и ги поведе към вратата, кимна и на Юй.

— Ние с Юй ще ги приспим и пак ще се върнем.

— Мъжът ти да остане — тежко рече дядото. — Имаме си тема за разговор. Само с него.

Този път заповедният тон бе категоричен.

Куони се поколеба. Сетне вирна глава и бавно изведе децата.

* * *

Двамата останаха сами в обширния кабинет. Тежкият викториански часовник до стената тиктакаше тихо. Мълчаха и се гледаха, така минаха няколко минути. Пръв заговори Юй, притеснено, почитателно:

— Отдавна не сте идвали у нас, уважаеми тъсте. Липсваха ни мъдрите ви напътствия.

— На мъжа първата му отговорност е към семейството. Не е ли така, зетко? — рече Ли.

— Да, така е, както пише и в старите книги.

Ли премълча.

Юй чакаше. Дъртият имаше нещо наум. Може би нещо хубаво? Дали не е предложение за висок пост? Но първо иска да провери дали зетят е на нужната висота, иначе би излязло, че фаворизира собственото си семейство. Дай Боже така да е — повече главоболия не му бяха нужни. Проблемът с „Императрица майка“ и без това му изстискваше силите.

След малко Ли перифразира първата си мисъл:

— Един мъж не бива да компрометира семейството. Имаш жена и две деца.

— Така е, приемам ги за Божия благословия, те са ми истинската душа.

— Аз пък имам дъщеря и две внучета.

Какво става? Накъде бие този човек? Юй примига няколко пъти. Нищо не разбираше. Да не би да се е случило нещо, за което да не знае? Какво да отговори на тези думи сега? Устата му пресъхна, имаше чувството, че в помещението нещо се променя. Обзе го страх. Вече не смееше да гледа тъста в очите. Но усещаше върху себе си мразовития, безмилостен поглед на висшия служител от Специалната административна зона — Шанхай. Политик, пряко подчинен на невероятно могъщия Вей Гаофан, направо негова маша.

— Непоправима грешка си допуснал — безизразно продължи тъстът.

Юй вдигна очи за миг. Стори му се, че вижда ехидна, отровна и страшна змия, надвесила над него тлъста глава с увиснали бузи и гуши.

— Открадването на истинската декларация на онзи кораб създава огромна опасност. *За всички нас.*

Юй усети мраз по гърба, страхът му се превърна в ужас.

— Но грешката бе коригирана. Вреда не е нанесена. Декларацията е на безопасно място в сейфа ми. Няма опас...

— Американците знаят какво носи „Императрица майка“. И затова сега някакъв си американски шпионин и копой души из Шанхай, рови се тук и там. Няма начин да го ликвидираме, без да се зададат куп неприятни въпроси. Сгафил си жестоко, поставяйки ме в рискована ситуация. И още по-лошо — в същата ситуация си поставил и Вей Гаофан. Тайната вече не е тайна, респективно могат да я научат враговете на Гаофан в ЦК, Политбюро, дори и в самия Постоянен комитет.

— Фен ще ликвидира американеца!

— Да, но цялата работа ще стигне до ушите на Политбюро и ще има разследване. *И ти ще бъдеш разследван.*

Юй Юнфу примря.

— Нищо няма да могат да научат, защото...

— Напротив, всичко ще излезе наяве. Ти не си човек твърд, дето умее да се бори — сега тонът на тъста внезапно се смекчи. — За съжаление, така си е. Всичко ще си изпееш и дори да останеш жив, ще бъдеш просто свършен, разсипан завинаги. А това означава край и за всички нас. Всички, свързани със *семейството на Юй. И с това на Ли...*

— Не! — опита се да протестира Юй, но целият трепереше, стомахът му се сви на топка, въздух не му стигаше. — Ще се махна, ще напусна...

Ли махна с ръка.

— Проблемът е вече решен.

— Но...

— Въпросът единствено е в това как точно да се процедира. Изборът е твой. Затвор ли ще предпочетеш, опозоряване или гибел за семейството? Най-страшното е опасността да загубим благоволенieto на Вей Гаофан. Това ли искаш? Без Вей аз пропадам. С мен ще си отиде и твоята съпруга и моя дъщеря. Ами децата ти? Те остават без бъдеще, разбери това! Ами моите синове? Цялото семейство загива.

— Да, но... — Юй силно трепереше.

— Да — но ти си прав. Няма нужда да се стига дотам. Поемаш си отговорността, както се полага на почтен човек — избираш пътя на

честта. Така оневиняваш другите. Без теб няма следи, няма факти, няма въпроси относно начина, по който достойно си приел смъртта. Нищо няма да сочи към мен или към Вей Гаофан. Аз си запазвам поста, защото няма да загубя благоволението на Вей. Съпругата и децата ти ще имат осигурено бъдеще.

Юй Юнфу отвори уста да възрази, но не можа да каже и дума. Страхът го бе парализирал, но вече си представяше самоубийството.

* * *

Джетата се движеше на запад от бизнес центъра на Шанхай, в района отвъд околоръстното шосе. Анди намали скоростта и влезе в странична улица с красиви дървета и големи, високи огради. Тук осветление нямаше, почти нищо не помръдваше под лъчите на синкавата луна.

Смит погледна ръчния си часовник. Девет часа. Преди малко бе оставил съобщение на телефонния секретар на доктор Лян — чувствал се недобре, щял да си остане в стаята, да се лекува. Извиняваше се за невъзможността да присъства на вечерята в негова чест... но толкова за тази вечер.

Сега имаше далеч по-важна задача. Ослуша се внимателно — нищо не се чуваше, освен далечния трафик на околоръстното. Но нещо го смущаваше, тук не всичко бе съвсем наред... Огледа се замислен и се опита да анализира вътрешното си безпокойство. Реши, че вината е в самия него — прекалено дълго бе живял в различни етноусловия. Тук бе Азия, не Америка — липсваха колите и алеите пред къщите. За сметка на това имаше високи преградни стени. Такава ще да е причината.

— Адресът е същият — прошепна Анди и посочи грамадните каменни огради.

Това бе домът на Юй Юнфу, но номер нямаше, затова пък заемаше цялата лява страна на улицата.

— Откъде знаеш? — усъмни се Смит.

— В Шанхай просто ги усещаш тези неща — засмя се Анди.

Смит изсумтя. Теренът не бе малък, висока, солидна ограда вървеше по продължение на улицата между две доста отдалечени

успоредни пресечки. Портите от масивна стомана, решетести, през тях неясно се виждаше комплекс от множество постройки нейде в дълбочината на парк градина. Смит реши, че разпознава стила и идеята — къщата с всичките останали сателитни постройки не приличаше на нищо друго, което бе виждал досега в огромния азиатски град; бе сякаш пренесена от времето на някоя от имперските династии.

Извади нощния бинокъл и го насочи към отдалечените сгради. Сега се стресна, погрешно бе преценил архитектурния тип — онова там бе изцяло в британски стил, дори и за американски можеше да мине, само че датиращ някъде около 1900 година. Огромно, разпростряно на немалка площ, просторно имение. Всъщност на старокитайското време принадлежаха само високите огради.

Подаде бинокъл на Анди. И той — подобно на Смит — бе удивен.

— Знаеш ли, такива големи домове са си строили опиумните босове през осемнайсети век. Подобни са и британските, американските и френските имения от концесионния период. Тези хора са създали търговските компании, построили старите квартали като Бунд и спечелили милиарди, заменяйки индийски опиум за китайски чай и коприна.

— Вероятно и Юй е искал да остави подобно впечатление — предположи Смит. — Като съдя по огромния му фирмен кабинет, по онова, което ми казваш ти, и сегашната гледка, сигурно се изживява като модерен тайпан.

Продължи да оглежда притихналото имение. Големият дом тъмнееше, не се забелязваше движение, не се усещаше присъствието на охранители и пазачи. Това го изненада. Вярно бе, че комунистическото правителство не би позволило ултрамодерни системи за сигурност и охрана да влязат в частна употреба, за да не пречи на собствената си полиция, но затова пък в Китай работна сила имаше в изобилие, и то евтина.

— Е, Анди, влизам. Чакаш ме два часа, не се ли върна, спасявай се. За всеки случай дай ми костюма.

Китаецът му подаде сгънатите в неголям вързоп дрехи, притегнати с колана, и запита:

— Ами ако някой дойде, преди да са минали двата часа?

— Изчезваш максимално бързо, опитваш да се измъкнеш, без да те забележат. Скриваш колата някъде и се връщаш пеша, маскираш се тук някъде. Но не чакай повече от два часа. Не се ли върна, може би никога няма и да се върна. Тогава уведоми своята връзка и му предай каквото ти разказах и за „Летящият дракон“, и за Юй Юнфу.

— Хей, за Бога, не се опитвай да ме плашиш, сякаш и без това не съм напласен. Във всеки случай връзката ми е тя — жена.

— Добре де, тогава кажи ѝ на нея.

Анди преглътна и кимна с глава. Смит се измъкна от колата, прибра вързопата в раницата с инструментите и я нахлузи на гръб. Облечен в същите черни работни дрехи, безшумно закрачи към оградата. Далечният шум на движещи се превозни средства за пореден път му напомни, че се намира в изолирана част на града.

Тръгна по улицата покрай оградата, докато стигна дърво с ниско надвиснали клони. Градските кметства не биха позволили никому да сече или подрязва дървета и растения на обществена територия за собствени цели, дори и в името на сигурността на жилището си. Това в Китай бе желязно правило. Използва клоните, за да се покачи на оградата. Там притихна, дълго се оглежда и ослушва. Ухаеше на жасмин, отвътре дърветата и храстите бяха така нагъсто, сякаш се намираще на ръба на гора. Спусна се леко и стъпи на килим изсъхнали листа, те зашумяха под стъпките му. Застина на място, отново се заслуша.

Мина време, не долови никакви признаци за охрана. Това не му хареса. Човек като Юй, с неговите пари, амбиции и суета, не би оставил нещата току-така. За него би било нормално тук да има цяла рота охранители.

Прекося парка бавно и внимателно, излезе в градина, чийто вид бе не по-малко поразяващ и от самия дом. Бе британски тип от деветнайсети век с тесни, виещи се около красиво подредени розови храсти и цветни лехи пътеки, също така изящно подрязани в различни форми екзотични дръвчета, редици пейки и остъклени беседки с причудливи конструкции, дори и поляни за крикет и боулинг. И навсякъде миришеше на прясно окосена трева. Смит си представи носталгично настроен британски чаен магнат, намиращ истинска утеха в подобна градина.

Беше открита в по-голямата си част, но оформените в различни фигури дръвчета осигуряваха отлично прикритие. Придвижваше се бързо между тях, сливайки се със сенките. Направи обход на главната къща, стигна до шестместен гараж. Тук имаше само две коли: голям черен мерцедес и сребрист ягуар модел Екс Джей Ар. Оттук светлини в къщата не се виждаха.

Заобиколи отново, озова се от предната ѝ страна. Потъналата отчасти в сянка врата бе украсена със сложна дърворезба. На нея висеше огромен месингов пръстен с посребрено от случаен лунен лъч чукало. Загледа се в типичния параден вход. Той бе издаден напред и това улесняваше задачата. Но именно по същата причина вратата би трябвало да бъде огряна от лунната светлина, а не да е в частична сянка. Откъде идваше тази сянка и каква по дяволите бе тя? Може би зрителна измама? Приблужи още малко и усети причината — луната разкривяваше перспективата и усещането за дълбочина на обекта се изместваше, подавайки на окото фалшива информация.

Отговорът бе прост: вратата е полуоткрехната, а онова, което прилича на сянка, е тъмнеещият интериор. Капан ли е това? Хм... Може би тук го причакват? Смяташе, че е взел нужните предпазни мерки, сигурен бе, че след джетата не вървеше никой. Възможно ли е в тази богаташка резиденция да няма никой? И още по-интересно — да не би да е изпуснал нещо ключово? Или някое достатъчно важно действащо лице?

Извади беретата, тръгна по обратния път към гаража, отново се върна на парадния вход. Движеше се тихо, с наострени уши.

Нищо. Пълно мълчание, гробовна тишина. Насочил пистолета с две ръце, Смит побутна вратата с върха на маратонката. Изглежда, пантите бяха добре смазани, защото тя се отвори безшумно. Къде е прислугата, би трябвало да се намира някъде тук? Побутна още веднъж — вратата се отвори докрай. Отзад се показва широко преддверие с лъскава ламперия от пода до тавана, осветено единствено от проникващата през вратата и прозорците белезникава лунна светлина. Навътре и нагоре водеше елегантна извита стълба.

Прекрачи прага, стъпваше като котка. Спря да надникне в помещението отляво. Типична трапезария във викториански стил. Само че всичко в нея бе китайско — от фино издяланата маса до поставените в ъглите скринове.

Хайде сега вдясно: под открита арка се влизаше във всекидневна поне два пъти по-голяма от трапезарията. Тук бе тъмно и почти тихо. Изненадан, Смит остана дълго на място, заслушан, смръщен и озадачен. В мрака някой тихичко ридаеше.

Багдад, Ирак

Както винаги трафикът по големите улици на древния град около пет часа следобед бе претоварен. Отегчен от мудното поместване на реката от автомобили към търговския център на столицата, седналият зад волана на бляскавия си мерцедес доктор Хюсеин Кемал горчиво разсъждаваше за недостига на вносни и местни стоки. Не и бензинът, разбира се, той е една от стоките в Багдад, които човек винаги може лесно и в изобилие да си набави. Има тежки задачи да изпълнява, пък и хич не му спори. Пациентите му зависят от редица животоспасяващи медикаменти, произвеждани извън Ирак. От тях пък зависи материалното му положение, привилегиите и бъдещето на семейството. Болните му са до един членове на елита, не успее ли да им намери антибиотици, транквиланти, антидепресанти и други най-често търсени западни лекарства, те просто ще вземат да потърсят друг лекар. И още по-лошо може да стане.

Така и не разбра откъде онази елегантна францужойка бе научила за контрабандните му лекарствени канали. А тя знаеше всяко име, всяко място, връзка, тънки механизми, че дори и тайниците. Думичка само за тях да стигне до слушалките на правителството или Републиканската гвардия и край. Просто ще го затрият.

Гърлото му съхнеше от страх, когато пристигна в подземния гараж на строен в по-щастливи времена небостъргач. Паркира и хвана асансьора за големия офис на „Тигрис Експорт-Импорт Лимитид, Селскостопански химикали“. Носеха се слухове, че фирмата е една от хилядите, тайно притежавани от президента и неговото семейство.

Очакваше го разтревожената до сълзи секретарка Надя, тя кършеше ръце и пристъпваше от крак на крак.

— Току-що колабира, доктор Кемал. Ей така, изведнъж! Както си беше напълно нормален, изведнъж...

— Още ли е в безсъзнание?

— Да. Така сме се уплашили...

Преведе го през обширния офис с десетки оградени със стъклени прегради бюра, където навелите глави изморени служители се готвеха да си тръгват след края на работното време. Влязоха в големия тих кабинет на пациента му Насър Файди — президент и шеф на директорския съвет. Прозорците гледаха към спираща дъха гледка на пустинята отвъд Тигър и Ефрат. Кемал надникна през тях по навик и в движение, сетне пристъпи към лежащия в безсъзнание на широко кожено канапе мъж. Незабавно се зае да го преглежда.

— Ще умре ли? — питаше вече разплаканата секретарка.

Доктор Кемал нямаше и идея по какъв начин французойката бе успяла да предизвика тази медицинска криза, но бе сигурен, че колапсът е нейно дело. Защото тя го бе предупредила точно в колко часа ще му се обадят по спешност — 16,45 часа. И както винаги се бе оказала права. Съмняваше се, че в плановете ѝ влиза смъртта на Файди, такова събитие би предизвикало много сериозно разследване. Всъщност го очакваше добра новина: сърцето на пациента биеше достатъчно силно, пулсът бе стабилен, цветът на лицето — добър. Просто бе в несвоят. Случката намирисваше на действието на някой бързодействащ, но безвреден медикамент. На Надя отвърна, като я гледаше в очите:

— Едва ли, но трябва да направя няколко изследвания. За целта е нужно да го съблека. Разбирате ли?

Тя се изчерви.

— Разбира се, докторе.

— Благодаря ви. И вижте, моля ви се, никой да не ни безпокои.

— Никой няма и да посмее — обеща тя и излезе.

Кемал бе сигурен, че ще бди като тигрица пред вратата.

Останал сам с припадналия бизнесмен, той изтича до редицата шкафове с важна документация и почти веднага намери папката със съответния надпис. Точно както му го бе описала французойката: „Летящият дракон“ *Шанхай*. В нея имаше четири листа. Два от тях съдържаха писма от клона на иракската компания в Басра. В тях се описваха преговорите с някой си Юй Юнфу, президент на „Летящият дракон“, във връзка с транспортирането по море на товари в състав селскостопански сечива и инструменти, химикали, електроника и прочие на адреса на компанията в Ирак с кораб на име „Императрица

майка“. Другите два листа съдържаха отговорите на Файди и инструкциите му относно задачите на клона в Басра. Нищо друго нямаше.

Сърцето на Кемал затуптя радостно. Изобщо я нямаше онази декларация, която французойката търсеше. Или такава не съществуваше, или се намираше в офиса на компанията в Басра. Набута документите в папката и обратно в шкафа. Затвори го и незабавно се върна при пациента.

Минаха двайсетина минути, тогава се чу слаба кашлица и Файди дълбоко въздъхна, а клепките му потрепнаха. Доктор Кемал изтича до вратата, отвори я и окуражително се усмихна на тревожно разхождащата се отвън секретарка.

— Сега вече можете да влезете, Надя. Той е в съзнание и скоро ще се оправи.

— Слава на Алаха!

— Разбира се — учтиво отвърна докторът. — Но трябва да го преглеждам още, налагат се пълни изследвания. Моля ви, обадете се в офиса ми и извършете формалностите. Знаете ги, нали?

Отново се усмихна. Известно му бе, че за него ще има тлъст хонорар и дълги словесни благодарности. А на французойката ще каже, че нужен ли ѝ е документът, да си го търси в Басра. Той самият там не може да отиде, без да събуди сериозни подозрения. Е, и този път всичко се уреди, както и се беше надявал.

ГЛАВА ОСМА

Шанхай

Младата жена се бе свила на кълбо върху голямо луксозно кресло в затъмнената гостна, сред редица тежки антични произведения на изкуството с музейна стойност — факт, който не убягна на Смит. Беше красива, дребна, слаба, лъскавата ѝ черна коса — прибрана на тила в най-обикновена конска опашка. В ръка държеше наполовина пълна конячена чаша, а на съседната абаносова масичка с блестящи хромови крака стоеше почти пълно шише „Реми Мартин“. На огромно канапе, разпростряло се почти на половината дължина на гигантската стая, лежеше разкошна едра котка и лениво примигваше.

Когато Смит надникна, жената с нищо не даде знак дали го е видяла. Изобщо дали забелязва котката или каквото и да е друго. Само безизразно се взираше в празното пространство и тихо хлипаше. Една мъничка човешка мъка, още повече смалена и някак си нищожна сред исполинските мебели и масивни декоративни предмети.

Смит бързо огледа стаята за още нечие присъствие, но не — жената бе самичка тук, къщата — все така странно притихнала. Тогава влезе безшумно, с беретата отново в двете ръце. Тя повдигна чашата и глътна съдържанието наведнъж. Пресегна се към шишето, пак наля, отново отпрати мокри очи право пред себе си. Движенията ѝ бяха механични, роботоподобни.

Смит пристъпи напред с наострени уши, с готово за незабавна стрелба оръжие.

Изведнъж усети погледа ѝ върху себе си и реши, че я е виждал някъде и преди. Най-малкото лицето ѝ му бе познато над яката на кимоното, непокорното изражение също... О, разбира се! Помни я от киното! От някой китайски филм. Би трябвало да е кинозвезда. Вероятна „роля“ за съпругата на Юй Юнфу, ако е същата, разбира се. Която и да бе тя обаче, сега го гледаше право в очите, без да обръща внимание на оръжието в ръцете му.

— Вие сте американският шпионин — заяви жената с прекрасен английски акцент и думите ѝ бяха потвърждение на сякаш познат ѝ отдавна факт, а не въпрос или налучкване.

— Така ли мислите?

— Съпругът ми го каза.

— Юй Юнфу тук ли е?

Тя наведе очи.

— Мъжът ми е мъртъв.

— Мъртъв ли? Как умря? И кога?

Тя направи нещо доста странно — погледна си часовника.

— Преди десет или може би петнайсет минути. Как ли? Не благоволи да ми съобщи. Вероятно с пистолет като вашия. Всички ли мъже обичат така много оръжията?

Този делови тон, лишен от всякакви емоции, и най-вече страховитото спокойствие изпратиха мразовити тръпки по гърба на Смит. Сякаш леден вятър повя.

— Вие сте причината — продължи тя. — Те се бояха от вас. От присъствието ви. То предизвиква въпроси, а те не искат такива да бъдат задавани.

— Кой са тези „те“?

Тя глътна коняка — отново на екс.

— Онези, които принудиха мъжа ми да се самоубие. Заради мен и децата, казаха те. Заради *семейството*...

Сега се изсмя високо, силно, остро. Изблик на енергия, който прозвуча като експлозия. Ужасен звук, по-скоро подобен на лай, отколкото на човешки смях. В него нямаше нищо весело, само горчива мъка и истерична нотка.

— Отнеха му живота, за да спасят своя. Но не поради опасност, забележете. Поради *евентуална* опасност.

Сега усмивката ѝ подиграваше самия Смит.

— А ето ви и вас, нали? Тук сте вече. Търсите мъжа ми, точно така, както предрекоха. Те винаги знаят кога са им застрашени интересите.

Смит незабавно използва хапливата ирония:

— Искате да отмъстите за него? Добре, помогнете ми да ги разоблича. Нуждая се от документ, който бе в него. Дайте ми го и ние

ще ги покажем на света в истинската им светлина на международни престъпници.

Тя се замисли, в очите ѝ заигра съмнение. Загледа се в лицето му изпитателно, понечи да каже нещо, отказа се. След малко сви рамене, наля си нова доза коняк почти до ръба на чашата и извърна глава.

— Горе — рече вдървено. — В сейфа е, в нашата спалня.

Повече не го погледна. Отпи от коняка и се взря в тавана с недоумение, сякаш там бяха написани отговорите на проблемите ѝ, но тя не можеше да ги разчете.

Смит се поколеба. Игра ли му играе? Да не е капан? Ще се качи горе, а там...

Какво толкова? Трябваше да опита, така или иначе. Документът му е нужен. Логично е да е в сейф. Прекалено голям е залогът. Измъкна се от огромното помещение почти заднишком, като светкавично извъртя беретата към входа и фойайето отвън. Очакваше нещо да се случи, но къщата все така тъмнееше и немееше. Същинска гробница...

Затича по стълбата, стигна на горната площадка, тук сенките бяха съвсем гъсти, мракът — мастилен поради отсъствието на прозорци. Същинско мъртвило. А лъхаше на чистено, нямаше и помен от барутен дим или трупове. Единственият шум дойде отдолу — отново звънна чашата. Съпругата наливаше поредното питие.

Голямата спалня се оказа в края на коридора. Също огромна по размери, но обзаведена изцяло в китайски дух. Голямо легло с балдахин, заприлича му на антика от династията Мин, две по-малки странични кушетки, вероятно също Мин, гардеробен шкаф сигурно от времето на Цин, тоалетка, столове и десетина масички от различни други периоди. Дърворезбата им бе изящна, видимо автентична. Коприна, брокатени аплици — по стените и леглото. Паравани във всеки ъгъл.

Както и очакваше, сейфа намери зад окачена на стената картина с древна батална сцена вероятно от периода на династията Юан и Кубла Хан. Смит подреди инструментариума на една от масичките и грижливо разгледа секретната брава. Едва пипнал кръговата циферблатна шайба на вратата и тя сама се отвори. Хайде де! В същия миг в двора изрева мощен автомобилен двигател.

Смит се хвърли към прозореца, който гледаше към гаража, и успя да види святкащите стоп светлини на ягуара, който полетя по дългата алея към вратата. По дяволите!

Изскочи от спалнята и хукна по стълбите, като прескачаше по няколко наведнъж. Жената! Надникна в гостната, но там бяха само празната ѝ чаша и бутилката. Тя ли му изигра този номер? Изобщо това тук капан ли е? Или тя го изпрати за зелен хайвер с онази сърцераздирателна измислица за насиленото самоубийство и диaboличните персони зад него?

Заслуша се, но вече беше тихо, никакъв автомобил не се виждаше.

Хукна като луд обратно по стълбите и влезе в друго помещение, този път от отсрещната страна на коридора. Оказа се детска стая. Отвори прозореца, огледа градината и дърветата пред далечната ограда. Никого не видя. И от улицата не долитаха шумове.

Възможно ли е да греши? Може би жената е отчаяна, полупияна... просто е избягала, за да се скрие на друго място, при близки хора. Може би ужасът я бе подгонил? Или е решила да се присъедини към съпруга си в смъртта? Боже мой!

Повече рискове не можеше да си позволи. Върна се в спалнята при сейфа, извади цялото му съдържание и го разхвърли върху едната кушетка. Намери скъпоценни камъни, писма, документи. Пари нямаше, нямаше я и декларацията. Гневно разтърси глава, разочарован и разтревожен. Отново и отново прерови писмата и документите, изруга тихо. Декларацията липсваше и край!

Но пък откри интересен документ: напечатано на пишеща машина писмо на френски на бланка с логото на белгийско акционерно дружество: „Донк & Лапиер“, Антверпен и Хонконг, адресирано до Юй Юнфу и „Летящият дракон“. В него авторът уверяваше г-н Юнфу, че пратката ще пристигне в Шанхай на 24 август, напълно навреме спрямо отплаването на „Императрица майка“, и изразяваше задоволство и оптимизъм относно „съвместното начинание“. Бе подписано от Ян Донк, а под името бе посочен телефонен номер в Хонконг.

Находката донякъде го успокои: може би накрая бе намерил нещо важно. Прибра я в джоба, взе си инструментариума и излезе от стаята. Вече на първото стъпало на стълбището с периферното зрение

долнови сенки. Мярнаха се пред огрените от луната прозорци и от двете страни на парадния вход. Замря на място, наострил уши, а кръвта в слепоочията му силно затупа. Някой с леки, бързи стъпки притича отвън.

Усети прилива на адреналин и хукна обратно към голямата спалня, за да погледне през прозорците към градината отзад. Хора не видя, а наблизко високи дървета нямаше. Налагаше се да скача.

Изтича към прозореца на съседната стена, страничен спрямо гаража и алеята за коли. Под лунните лъчи перфектно подрязаната трева бе придобила цвета на патинирана мед. И тук нямаше дърво наблизко, но отляво минаваше улук. Докато проверяваше здравината му, забеляза две фигури, които пробягаха от храстите към фасадата и веднага опитаха да влязат през някой от ниските прозорци.

Е, ако при идването му капанът не е бил още заложен, сега вече примката се затягаше с все сила. Тези двамата скоро ще разберат, че предната врата е отворена. А другият преди малко? Сигурно вече е в къщата. Имаше на разположение няколко секунди — докато онези се придвижват по стълбището. Когато фигурите се скриха от погледа му, Смит отвори прозореца и провисна крака отвън. Улукът бе от здраво прикачена към стената поцинкована ламарина. Хвана се за него и заслиза, опирайки върховете на маратонките в грапавата стена. Тръбата заскърца, но издържа на тежината. На близо два метра от земята скочи леко на пътеката и спринтира към дръвчетата, които му бяха послужили като прикритие още при влизането.

Зад гърба му прозвучаха гневни викове на китайски. Бяха попаднали на отворения сейф, респективно забелязали и бягството му.

Смит бягаше в сложна крива сред дърветата, заслушан в крясъците отзад. И тогава чу друг глас — дълбок, възгуб, издаваше кратки, отривисти команди. Позна го веднага — бе на едрия червенокос мъж, лидера на групата убийци на остров Саолучу. Същият, когото финансистът на „Летящият дракон“ нарече Фен Дун.

Изведнъж настъпи пълна тишина. Досети се, че преследвачите се развърщат в двукрила верига — тактика, подобна на използваната на острова. Личеше, че червенокосият има военни умения, сигурно бе служил някъде, защо не и в армията на САЩ: следваше описани в учебниците и изпитани от стари американски генерали методи. Целта бе методично да го притискат към граничещата с улицата ограда,

откъдето бе и дошъл. Там Фен ще е поставил в засада други свои хора — да го изчакат и ликвидират.

Притаи се в подходяща сянка и извади уоки-токито от джоба.

— Анди? Обади се, Анди!

— Мамка му, шефе! Добре ли си?

— Видя ли ги?

— Как не! Три коли. Изхлузих се като заек.

— Къде си в момента?

— Отпред, както нареди. Скрих колата и се върнах пеша, по сенките. Онези три коли са тук, където бяхме с теб. Много са близо, мамка му.

— В тях има ли хора?

— О, да!

— Колко са?

— Ами, доста, както виждам. Трима шофьори само. И още петима току-що излизат от вратата и отиват при тях.

— Аха, подготвят ми посрещане, а? Добре, върни се при колата, вземи я и ме чакай в страничната пряка, на по-далечния ъгъл на стената. Разбра ли?

— Страничната пряка, задния ъгъл.

— Точно. Давай!

Изключи връзката и продължи в същата посока — към оградата със засадата. Тъкмо си мислеше, че е надхитрил преследвачите, когато чу шум, който можеше да означава само едно — опасност. Извъртя се и мигом залегна с насочено оръжие. Ето го пак същия мек звук — метал върху дърво. Последва приглушена ругатня.

Напрегна очи — откъде идваше тя, къде имаше движение? Малката горичка немееше, единственият шум бе едвам доловимото свистене на вятъра сред листата и клонките.

Отдясно, недалеч от стената, започваше гъсталак. Насочи се към него като змия, притиснат в земята, с повишено до болка внимание, сантиметър по сантиметър. Мушна се помежду два храста, прикри се под тях и регулира дишането, докато го успокои до ритмично, плитко. Сега зачака, замрял, напълно неподвижен.

Единствената причина да забележи минаващата едра сянка бе внезапното подухване на вятъра, поместил клончето точно над главата

му. Лунните лъчи осветиха промъкващ се абсолютно безшумно приведен мъж с насочен напред калашник.

Едва не се изруга гласно. Погрешно бе преценил тактиката на Фен. Дун си бе дал сметка, че Смит ще очаква двукрило разгръщане под формата на пергел, сетне свиване на двата лъча и притискане към оградата. Затова бе изпратил повечето си хора на улицата, а сам бе продължил преследването в надежда да го изненада неочаквано. Но не и съвсем сам. Може би отпред има още хора?

Измъкна се изпод храстите, острите бодливи клонки одраха главата и ръцете му. Така или иначе не усещаше нищо. Веднага пое вляво — към стената ограда на страничната уличка. Тук сериозни прикрития нямаше — само трева, накапали листа и струпани на куп градински отпадъци. Типично за Юй Юнфу — човека на парадния ефект. Него не го интересува в какво състояние е градината там, където посетители няма да има. И ето сега тук се мъдри немалък куп, същински насип от растителни отпадъци, клони и боклуци току до високата ограда.

Смит продължи да лази, докато стигна до купа, скочи върху него, оттам безшумно се прехвърли на оградата и легна, максимално притиснат в равната ѝ част. На далечния ъгъл забеляза джетата.

— Анди? — прошепна в следващия миг в уоки-токито. — Тук отвсякъде ме дебнат. Направи завой и ела на средата, на половината разстояние на оградата. Там съм! И бъди готов за спортно каране. Анди, чуваш ли?

Отговор нямаше. Почака, получи само мълчание. Да не се бе развалила радиостанцията на Анди?

— Анди, къде си? Анди!

Мълчание.

— Анди!

Стомахът му се сви от страх. По гърба му полазиха ледени тръпки. Постави очилата за нощно виждане и се загледа към джетата. Анди седеше на волана, загледан право в улицата напред. Чуждо присъствие не се забелязваше.

Смръщен, Смит втренчи взор в колата и зеленикавата нощ наоколо. Изминаха две дълги минути — сториха му се като два часа. Анди не помръдваше. Още една минута. Не, нищо не се промени —

Анди не се помести дори и на сантиметър. Сега забеляза и клепачите — не потрепнаха поне веднъж.

Смит въздъхна тежко. Анди е мъртъв — друго обяснение нямаше. Неутрализирали са го и оставили в автомобила за примамка.

Прибра очилата и като котка тупна на улицата, пресече я спринтирайки, влезе сред частните дворове отсреща. Намирайки случайни пролуки между дървета, храсти и стени, Смит затича в посоката, където смяташе, че е околоръстното шосе. Зад себе си не чу нито викове, нито шум от преследване. Онези бяха заложили на промъкването му към колата.

Яростен и тревожен, дълго се лута между къщи, градини и по-представителни сгради, строени за привлечени от новите икономически условия в Народната република чужди бизнесмени. Накрая излезе на голяма улица и облян в пот, успя да спре такси.

Пекин

Когато телефонът извънтя, Ню Цзянсин бе в семейната стая на старомодния си дворен дом комплекс в предградията на Сичън, един от старите градски райони. Бухала се възприемаше като човек от народа, затова отказваше да се премести в Чаоян, моден район, където множество членове на ЦК и останалата партийна върхушка си бяха построили скъпи къщи. Предпочиташе да остане в Сичън и макар че жилището му бе голямо и удобно, съвсем не бе нито модно, още по-малко пък бляскаво.

Тъкмо със съпругата и сина си гледаха телевизия — даваха американски филм със съдебна тематика. Затова обаждането го ядоса — отчасти защото му прекъсваха семейното удоволствие, нещо, за което имаше все по-малко и по-малко време, откакто кариерата му го отведе в Постоянния комитет. Още и заради това, че го откъсваше от любимо занимание — изучаването на американските нрави и отношение спрямо престъпността, закона, обществото и свободата на индивида.

И все пак знаеше, че никой не би се осмелил да го безпокои по това време на деня, ако причината не е достатъчно важна и спешна. Извини се, влезе в кабинета и затвори вратата, за да приглуши звука на

телевизора и веселите реплики на близките хора. Чак там вдигна слушалката.

— Да, моля?

Чу дрезгавия глас на генерал Чу Куайжун, който незабавно заговори по същество.

— Нашият учен приятел доктор Лян докладва, че Джон Смит не се явил на уредената в негова чест вечеря. Оставил му съобщение на телефонния секретар с обяснение, че е неразположен. Тогава Лян отишъл в хотелската стая с надежда да го разубеди да промени решението си, но на чукането му никой не отговорил. За всеки случай уведомил хотелската управа и помолил да му отворят вратата — опасявал се на американеца да не му е прилошало. Стаята обаче била празна. Смит го нямало, иначе багажът му си бил там.

Вестта не се хареса на Ню.

— Какво е мнението на майор Пан по случая?

— Неговото наблюдение не е засичало полковник Смит да напуска хотела. Изобщо.

Ню знаеше, че генералът се забавлява от провала на подчинения майор и създаденото в резултат неудобно положение. Не бе редно да го прави, защото иначе уважаваше уменията на Пан, но пък се и дразнеше от всезнайството му. Обаче това сега съвсем не бе най-важното.

— Вероятно Смит е подозирал, че Лян се е усъмнил в нещо, и затова се е измъкнал незабелязано.

— Че то е повече от ясно — коментира генералът с явен сарказъм.

Ню потисна раздразнението си.

— Смит бил ли е в Шанхай досега?

— Нямаме информация да е бил.

— Китайски говори ли? Има ли тук приятели или някакви сътрудници?

— В досиетата му — и военното, и другото — няма данни по този въпрос.

— Тогава как се оправя? — запита Ню и сам си отговори: — Значи някой му помага.

Генералът вече се бе изкефил за сметка на Пан и началството и сега изведнъж стана сериозен.

— Естествено. И трябва да е китаец. Вътрешен човек, който говори английски или друг познат на Смит език. Да разполага с превозно средство, да е сръчен и находчив, да може да се оправя с лекота и в по-трудна обстановка. Особено сме озадачени, защото Смит ни е съвсем непознат като дейност и все пак разполага с помагач, респективно помагачи, в наша среда. Може да е дори и вербуван още преди години шпионин.

Ню неволно помисли за собствените си информатори. Без тях би бил сляп и глух, никога не би могъл да се справи в сложната и византийска по същество атмосфера на китайската национална политика.

— Какъвто и да е случаят, сега вече трябва да задържим полковника и да го разпитаме. Нареди на майор Пан незабавно да действа в тази насока.

— Неговият отдел вече претърсва Шанхай.

— Намерят ли Смит, незабавно да ме уведомиш. Аз лично ще разговарям с него — нареди Ню намръщено и затвори, без да дочака отговор.

Край на удоволствието му в семейна среда, край и на интересната американска кинодрама.

Защо американците точно сега — в толкова деликатен момент — са изпратили свой агент тук и са му разрешили да действа, още повече когато самият той разбира, че е разкрит? Защо самите те ще рискуват подписването на договора?

Отпусна се на стола, облегна се и затвори очи. Използвайки техники на медитацията, освободи съзнанието си да се рее спокойно, безбрежно, самият той сякаш изпадна в безтегловно състояние. Това бе отдавнашно негово средство за максимална концентрация и продуктивност на ума и духа. Скоро се почувства лек, ефирен, без тяло, без ограничения на интелектуалните сили. Минаха минути. Час. Търпение бе нужно, Ню знаеше това прекрасно. И във внезапен полет на разума, в проблеснала като светкавица яснота той съзря отговора: това би могло да се случи, ако и в американското правителство има тайни сили или фракция, която се противопоставя на договора.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Осезаемо напрежение тегнеше във въздуха в голямата конферентна зала до Овалния кабинет. Всичките места край дългата маса бяха заети, извънредно бяха поставени още столове покрай стените, където обичайно седят секретари, съветници и допълнителен помощен персонал в очакване на решенията, за да могат да консултират съответния шеф. Но това разширено заседание бе само подготвителен дискуссионен форум, а темата бе повече от важна — отпускането на ежегодните мултимилиардни средства от бюджета за нови оръжия. Свикано бе по настояване на новия министър на отбраната Хенри Стантън, седнал отдясно на президента.

Среден на ръст, плешив и с неспокойни ръце, лесно избухлив, но и с харизма, Стантън излъчваше енергия и сила. Острите му черти бяха посмекчени с възрастта — бе вече на около 55 години, изглеждаше доброжелателен и на пресконференциите винаги сполучливо използваше това си оръжие. Сега обаче — далеч от медиите — бе повече от деловит и прям до грубост.

— Г-н президент, дами и господа — динамично редеше той думите си, — нека просто за миг да си представим нашите военни като алкохолици. Какво искам да кажа? Както всеки алкохолик, който иска да оцелее — така и нашата нация е длъжна да направи рязък поврат от миналото...

Единствената дама около масата бе бившият бригаден генерал Емили Пауъл-Хил, сегашна президентска съветничка по въпросите на националната сигурност. Тя се усмихваше, но седналите около нея военни командири мръщеца лица и свиваха устни. *Алкохолици ли? Що за квалификация? Как се осмелява този...?* Дори и президентът Кастила въпросително повдигна вежди.

Емили Пауъл-Хил се опита да успокои нараненото честолюбие на бившите си колеги.

— Господин министърът, разбира се, очаква от всички нас помощ, а и меродавна компетентна информация. Както от нас, така и от ресорните специалисти, а и от нашите съюзници.

— Г-н министърът — намеси се с още по-остър глас Стантън, — *не очаква нищо*. Той ви казва как стоят нещата. Живеем в абсолютно ново време, в абсолютно нов свят. И крайно време е да спрем да се подготвяме за миналогодишната война, образно казано!

— Заявленията и аналозиите на г-н министъра вероятно стоят добре във вестникарските заглавия, които той така много обича — язвително изръмжа адмирал Стивънс Броуз, шеф на Съвета на началник-щабове, седнал точно срещу президента и Стантън. На бойното поле обаче кабинетните му мнения не струват и пукната пара.

Стоманеносивата коса на Броуз сякаш настръхна от възмущение, когато той изрече последните думи и предизвикателно издаде едра брадичка напред.

Министър Стантън тутакси отвърна:

— Не ми харесват намеците ви, адмирале...

— Намеци не съм правил — рязко отвърна Броуз. — Казах железен факт.

Погледите им се кръстосаха като обнажени мечове.

И все пак новият министър пръв сведе очи и надникна в бележките си на масата. Малцина бяха онези, способни да издържат на погледа на непоклатимия стар ветеран и едва ли това би се отдало на Стантън именно днес.

Но не се отказа така лесно. Вдигна очи от записките и заяви твърдо:

— Добре, щом предпочитате да подхвърляте антагонистични...

Сега Броуз се ухили и министърът се изчерви. Бивш ръководител на „Дженеръл Електрик“ и строител на бизнес империи, Стантън не бе свикнал да му противоречат. Но бързо се окопоти и пускайки в ход стар тактически трик, рече ужим небрежно:

— Достатъчно е, че успех да ви привлече вниманието, адмирале. Именно това е важното, нали?

— Ами, успели сте, вятър и мъгла. Международната обстановка отдавна ви е изпреварила — избоботи адмиралът. — Тя очите ни ще извади, а вие...

— Господа, господа — умиротворително побърза да се намеси президентът, — дайте да оставим дразгите. Не забравяйте, че тук, сред нас, има много лаици, хора, непознати с армейската кухня, така да се изразя. Затова, Хенри, бъди така добър и поясни конкретно какво точно имаш предвид.

С апломба на свикнал да командва директорски бордове човек Стантън направи драматична пауза, огледа строго наредените около масата генерали и чиновници и започна:

— В течение на повече от половин век САЩ са се въоръжавали за кратка, изключително интензивна война в Европа или бившия СССР. Война, поддържана от големи, постоянни бази, разположени на стратегически разстояния. Мишените са били винаги в обсега на готови да излетят всеки миг от самолетоносачите изстребители и бомбардировачи, както, разбира се, и на гигантските ни, базирани в САЩ, машини. За предотвратяване на войната сме разчитали на тактиката на контрол и възпиране с масивни сили. Ето, това трябва радикално да променим. И то незабавно.

Адмирал Броуз кимна въздържано.

— Ако говорим за олекотяване и динамизиране на бойната машина като цялостен механизъм, аз съм съгласен. Оптимизиране и ускоряване на ответната реакция, светкавично разполагане на подразделения по всяко време и на всяко място, превъоръжаване с по-лека, по-малка, по-незабележима и по-лесно заменима бойна техника — с такива неща също съм съгласен. ВМС вече реализират концепцията си за т.нар. джобен изстребител на новите самолетоносачи, за силно маневрени ракетоносни съдове и подводници — способни да водят бой в плитчини и ограничени водни басейни.

До Броуз гордо изпъчен на стола седеше генералът от ВВС Брус Кели в безупречна униформа, със силно зачервено патрицианско лице и ясни, пресметливи очи. Враговете му го наричаха лишен от емоции робот, а поддръжниците — най-блестящия интелект сред военните.

— Струва ми се, че господин министърът няма предвид отказ от принципите на възпираща бойна мощ, нали? — попита той с любезен глас. — Защото ядрените ни оръжия с далечен и къс обсег на действие са критично важни в това отношение.

— Вярно е — заяви Стантън с обезоръжаваща усмивка, още повече че той и Кели често се разбираха великолепно. — Но трябва да

се замислим относно съкращаване на арсеналите и натрупването на въоръжения в тях, за свиване на научно-развойната дейност в областта на гигантските ракети носители с тежкокалибрени ядрени глави. Струва ми се също, че не е разумно да строим още и още самолетноносачи и подводници извън бройката, нужна да запазим статуквото.

Този път Емили Пауъл-Хил не се сдържа и подхвърли:

— Хенри, дай да си дойдем на темата. А тя е за бюджетните средства. Кажете точно какво очаквах да строим и какво не?

— Както вече казах, Емили, нищо не очаквам. Просто ви казвам какво трябва да се направи, за да си запазим превъзходството във военната област. А то е от гигантски самолетноносачи, огромни танкове и свръхмощни изстребителни финансирането да се пренасочи към нов тип техника — по-лека, по-малка и по-гъвкава, колкото се може по-незабележима. Почти невидимо оръжие, ето това е повелбата на деня!

Седнал отдясно на адмирал Броуз, началник-щабът на сухопътните сили генерал-полковник Томас Гереро се покашля и повдигна едри, кокалести ръце от масата.

— Само не ми казвайте, че нямаме нужда от танкове, тежка артилерия и многочислени сили, обучени да водят мащабни войни. Русия и Китай да не са изчезнали от лицето на земята? Не са — ей ги там, дебнат ни, господин министре. Забравяте ги. Именно те разполагат с масивни армии, огромни територии и ядрени оръжия. Сетне идват Индия, Пакистан, а и обединена Европа. Че Европа ни е вече икономически противник. Не е ли така?

Стантън нямаше никакво намерение да отстъпва.

— Ама именно това ви изтъквам, генерале.

Пауъл-Хил отново се намеси:

— Съмнявам се някой тук да е за съкращаване на сегашната ни военна сила, г-н Стантън. Но доколкото се опитвам да ви разбера, вие сте на мнение, че сме длъжни да насочим усилия към разработката на по-малки оръжия и по-гъвкави сили.

— Аз... — започна Стантън.

Но преди да продължи, адмирал Броуз използва мощния си глас и авторитет, за да го прекъсне отново:

— Никой в това помещение не се противопоставя на концепцията за по-лека, по-динамична и по-резултатна армия. Какво,

по дяволите, става? Не работим ли именно в тази насока още веднага след войната в Персийския залив? Просто още не сме официализирали насоката, така да се каже.

От отсрещната страна на масата избумтя басовият тембър на генерал-полковник Ода, командващ морската пехота:

— Разбира се, че съм съгласен. Леки и бързи, такива бойци са ни нужни.

Одобрителни възклицания се чува от всички страни. Мълчеше само президентът Кастила, който иначе винаги сърцато участваше във всички свързани с армейските въпроси дискусии. Изглеждаше замислен, изчакващ да чуе още нещо.

Министър Стантън го изгледа и заподозря колебание. И затова се обади пак и още по-смело:

— Дотук добре, доволен съм, че сте съгласни с моя анализ. Иначе оставам с впечатлението, че очаквате да започнем работа в дадената насока от утре. Така обаче не става, господа. Късно ще е. От днес трябва да започнем. Ето, от този момент — настоящия. Точно сега имаме оръжия в различни стадии на развойна дейност и изпълнение на нулева серия: реактивен изстребител F-22 на ВВС със среден обseg на действие, новото поколение линейни бойни кораби от типа DD-21 и самолетноносачи на ВМС, на сухопътните сили пък — дългобойна бронирана артилерийска система от семейството „Протектор“. Всички те са прекалено големи, огромни, исполински бих казал. Създаваме си слонове, когато имаме нужда от ягуари, нали? И в бъдеще, в новия тип бойна обстановка, в която неизбежно ще попаднем, те ще са неизползваеми, респективно непотребни.

Преди военните отново да са запротестирали в хор, Броуз вдигна високо ръка и изчака духовете да се успокоят. Тогава рече:

— Добре. Хайде да ги разгледаме един по един. Брус, моля, започни ти с F-22.

— Няма да ми отнеме много време — започна Кели. — F-16 остарява все повече и повече, това е факт. F-22 ще овладее небето над което и да е бойно поле или оспорвана територия и безспорно ще установи пълен контрол. Новото му поколение има невероятни преимущества: възможност да видиш пръв, да стреляш пръв, да свалиш пръв. По-бърз е от всички построени досега бойни машини, по-маневрен е също, по-могъщ. И най-важното — показателите за

незабележимост от противника са няколко нива по-високи, практически той е невидим.

— Добре казано, генерале — с одобрение коментира Стантън.

— Ще се опитам да отговоря по същия начин. Никоя друга държава не изгражда военновъздушна мощ, равностойна на нашата. Ще попитате: *какво правят другите страни?* Създават сравнително евтини, мощни и точни ракетни системи. И още един проблем — голяма е опасността част от нашите ракетни системи да попаднат в ръцете на терористи. В същото време въпреки безспорно великолепните си характеристики F-22 си остава машина с неголям обseg на действие. По тази причина се нуждае от бази, близки до районите на конфликти. Затова, я сега ми кажете какво ще правим, когато противникът унищожи именно тези бази със своите ракети? *Нашите нови, свръхмодерни изстребители стават безполезни!*

— Аз ще се огранича да говоря само по въпросите на бойния флот — дрезгаво се обади Броуз. — Ние вече преосмисляме полезността на сегашните самолетоносачи и другите надводни съдове. В неголеми водни басейни или крайбрежни води те се превръщат в леки за поразяване мишени. И така или иначе, в конфликт във вътрешността на даден континент използваемостта на кораби и самолети с неголям обseg на действие става нулева...

В този миг неочаквано се намеси заместник-министърът за сухопътните сили Джаспър Кот, мъж елегантен, с изящни маниери, спокойно лице с гладки, опънати бузи. Както повечето други присъстващи на заседанието, и той бе човек уравновесен, непоклатим в критични ситуации.

— Аз ще говоря само по армейски въпроси и за артилерийската система „Протектор“. Присъединявам се към тезата на министър Стантън относно новия тип гъвкава, силна и бърза армия, както той си я представя. Ето един пример: ако в Косово се бе стигнало до сухопътни боеве, на нашите танкове щяха да са им нужни месеци да стигнат до локалните бойни полета. Седемдесеттонните „Ейбърмс“ биха срутили с тежестта си поне десет от общо 12-те моста между пристанището и вътрешността на страната. Ето защо вече обучаваме нов тип подразделения, условно наречени временни бригади. Те в най-скоро време ще разполагат с нов вид бронирани средства —

значително по-малки по габарити от „Ейбърмс“, значително по-леки. При нужда ще можем да им ги доставяме и по въздуха.

— Значи „Протектор“ ще е излишна, нали така, г-н Кот? — подхвърли Стантън.

Със също така вежлив, почти неутрален глас Кот продължи:

— Всъщност „Протектор“ пак ще ни е нужна. Дори още повече. Както отбеляза и генерал Гереро, налице са сериозни политически противници — Китай, Русия, Сърбия, Индия, Пакистан, и да не забравяме — Иран и Ирак. Бомбардировачите ни с далечен обseg на действие са силно, но невинаги точно оръжие. Затова подчертавам, че артилерията си остава ключова при спечелването на важна битка. Държим на „Протектор“, защото тя си остава далеч по-добра от сегашната система „Паладин“. Превъзхожда я в капацитета си да задържа мощни противникови настъпления. И още нещо, достатъчно важно — безпроблемно можем да я придвижваме по въздуха.

— Може би да, но в олекотения си вариант — възрази Стантън, — когато тежи не повече от 42 тона. Само тогава можем да я прехвърляме в отдалечени райони. Вие свалихте значителна част от бронираните компоненти, нали така? Всеки тук се досеща, че ще ги монтирате отново при първа възможност. А тогава системата ще натежи така, че едва ли ще съумееете да я качите на товарен военен самолет.

— Напротив, остава си придвижваема по въздух — опълчи се Гереро.

— Съмнявам се, генерале. Разбирам ви, сухопътните сили предпочитат тежкото въоръжение. Не се съмнявам, че ще намерите начини да го запазите, когато станат ясни правителствените решения относно бюджетните лимити. Но ми се иска да ви напомня един важен исторически урок: през Втората световна война германците научиха много в същото отношение в Русия и Ардените. Лоши пътища, стари мостове, тесни тунели, неподходящ терен — ето тези фактори анулират всяко преимущество, което иначе ни дават тежките танкове и артилерийски установки. Да добавим и лошото време и какво? Човек сам си копае гроба...

— Има и друга страна на въпроса — отново така вежливо заяви Кот. — Лековъоръжените и иначе повратливи сили винаги ще губят срещу тежката бойна мощ. Това просто е неоторимо като теза.

Всъщност, г-н Стантън, вашите настоявания са неприемливи и в известен смисъл на думите рецепта за загуба.

Военните отново настръхнаха, разменени бяха тежки погледи, адмирал Броуз надигна глас:

— Мисля, че си изяснихме позициите. Обаче бюджетните средства за въоръжение са си ограничени, нали, Емили?

— За съжаление си прав — отвърна съветничката.

— Затова по основния въпрос възнамерявам да се съглася с министъра на отбраната — неочаквано заяви адмиралът. — Истинският приоритет е да създадем гъвкави сили и опитът ни в Сомалия категорично ни сочи нуждата от тях. И още нещо: наистина трябва да сложим чертата под това, с което разполагаме досега, и внимателно да следим военните разработки на потенциалните ни врагове. Какво ще кажете вие, сър?

Последният въпрос бе насочен към президента. Макар че той мълча по време на дебатите, всички присъстващи знаеха предпочитанията му към по-гъвкава и леко въоръжена армия. Сега Кастила прочисти гърло и рече тихо, сякаш говори на себе си:

— Всеки тук изрази добри аргументи — ще трябва да се съобразим с тяхната логика. Каква е нашата нужда по същество? Да създадем бързо реагиращи сили, при това достатъчно мощни да се справят с всяка заплаха, включително и от Третия свят, конфликт или война. Да защитим нашите граждани и интереси в развиващите се страни. Не можем да си позволим повторение на случилото се в Сомалия. В същото време не можем да разчитаме, че някои държави ще останат пасивни, докато натрупваме масивни сили по границите им, както ни позволи Саддам Хюсеин по време на войната в залива.

Сега Кастила се обърна към Стантън и Броуз.

— В същото време генералите и господин Кот ни напомниха, че можем да се изправим и пред далеч по-значителни по мащаби конфликти, срещу най-силни противници с ядрено оръжие. Може да ни се наложи да се бием на огромни териториални пространства, където леките сили ще се окажат неадекватни.

Замисли се, поклати глава и накрая обяви:

— Изглежда, ще се наложи да обмислим възможностите за разширяване обемите на проектните бюджетни средства.

Озадачени, хората в залата се спогледаха. Настъпи абсолютно мълчание, всички погледи се отправиха към Кастила. Той се колебаеше, а това бе нетипично за него — бе човек на твърдите решения. Само адмирал Броуз се досещаше каква е евентуалната причина за необичайното колебание — „Императрица майка“ и стратегическите интереси на Китай в случая.

Внезапно президентът се изправи.

— В най-скоро време ще се съберем отново да продължим дебата. Емили, с теб и Чарли ще трябва да говорим по други въпроси.

Останалите участници в заседанието — генерали, министри и съветници — постепенно се изнизаха от залата със сериозни, загрижени лица, коментирайки под нос завършилото така неочаквано заседание. Президентът Кастила ги изпрати с уморени, тъжни очи.

Шанхай

В таксито Смит ловко облече сакото, което измъкна от вързопа във вездесъщата раница, сетне сложи и панталона. Същите, които си взе от Анди, преди да се разделят на влизане в дома на Юй. Обръщаше глава незабележимо, оглеждаше улицата и редките светлини на движещите се превозни средства. Не можеше да се отърве от чувството, че го следят. Преследваха го и нерадостни мисли, в съзнанието му непрекъснато изплаваха лицата на Анди и Мондрагон. Беше ли направил всичко по силите си, за да предотврати смъртта им?

Мислено се върна два дни назад, анализирайки действията си максимално критично, търсеше евентуалните грешки, пропуснатите възможности. Решение, което би променило нещата. Ядосваше се, налагаше си да се успокои. Цялото тяло го болеше, имаше мускулна треска. В гърдите му бушуваше тих гняв. Кой бяха тези хора, дето убиват с толкова лека ръка?

Накрая си наложи да не мисли повече. Гневът винаги е лош съветник, пречи на хладния анализ, така беше и сега. Налагаше се да се успокои, да се съсредоточи и използва цялата си интелектуална сила, логика, разум. Критично важно бе да намери декларацията. Имаше да върши още работа, още повече че вече не разполагаше с помощник.

Таксито го остави на две преки от Бунд. Смеси се с вечерната тълпа — покрай реката се разхождаха доста хора. Така постепенно стигна до хотела, само че от отсрещната страна на улицата. Сви в първата пресечка, оставяйки зад гърба си бляскавите витрини. Уличката тук бе старата тясна, смърдяща алея от минали години, с тесни тротоари, повечето хора се движеха по също тясното платно.

Спря на място, внимателно се загледа във въртящата се хотелска врата. Очакваше всеки миг да зърне червеникавата коса на Фен Дун. До входа стоеше продавач на фалшиви ролекси, той нахално спираше всеки влизащ и предлагаше стоката си. Този тип сигурно бе от шайката на Фен, същите хора, които го бяха дебнали край дома на Юй Юнфу. Но ето! Този път грешка нямаше — със сигурност разпозна единия от двамата, които бяха минали под прозореца на голямата спалня. Сега продаваше храна от димящ съд недалеч от онзи с часовниците.

И двамата си играеха ролите нелошо, но не и за опитното око на Смит: бяха видимо незаинтересовани в онова, което продаваха, цялото им внимание бе върху лицата на минаващите и особено на влизащите в хотела. Нямаше смисъл да опитва другите входове — и на тях щеше да има същия вид наблюдение. Тези хора бяха добре организирани и опитни.

Един начин да се промъкне бе да им отклони вниманието в друга посока или някак си да ги отстрани оттам. Сам да рискува като примамка бе особено рисковано. Не бива. Те са си на собствена територия, а пък той не говори китайски. Замисли се, реши да се върне с уличното мнозинство обратно към Бунд. Вървеше и с очи търсеше обществен телефон. Намери будка и използвайки дадената му по-рано карта, набра номера на хотела и се представи.

Обади се дежурният администратор. Заговори на китайски, но щом чу гласа на Смит, незабавно превключи на английски.

— С какво можем да ви бъдем полезни, сър?

— Вижте, малко ми е неудобно, но имам проблем. По-рано днес ми се случи, знаете, неприятно спречкване с двама улични продавачи. И сега, когато се прибирам, забелязвам ги пак — те отново са тук — пред входа. Опасявам се, че мога да имам неприятности, хм, нали разбирате...

— О, няма да имате проблем, доктор Смит. Сега ще направя нужното. Моля да ми ги опишете!

— Единият е точно при въртящата се врата и продава фалшиви ролекси, другият пък — гореща супа с тестени топки или нещо подобно, не познавам китайската кухня добре, знаете...

— Това е напълно достатъчно, доктор Смит. Повече проблеми няма да имате, бъдете напълно спокоен.

— Благодаря ви много, вече се чувствам по-добре — рече Смит, затвори и бавно закрачи по обратния път.

Не минаха две минути и долетя полицейска кола с надута сирена. Тълпата бързо изтъня, когато двама полицаи в тъмносини панталони и светлосини ризи изскочиха на улицата със строги лица и палки в ръцете. Двамата продавачи обаче направиха грешка — почти не обърнаха внимание на новопристигналите ченгета, докато навсякъде по света появи ли се полиция, носителите на нерегламентирана стока тутакси изчезват. Това още повече ядоса полицаите, свикнали на респект от страна на обикновения китаец. Но вместо да ги приберат или разгонят, започна остър словесен сблъсък, защото онези извадиха някакви документи. След броени секунди от паркирания недалеч черен автомобил излязоха двама мъже в костюми и тръгнаха към спорещите. Събралите се любопитни бързо направиха път, безпогрешно разпознавайки хората от ДОБ. Единият заговори остро, авторитетно. Размахали ръце, полицаите заобясняваха нарушението на двамата продавачи, последните също завикаха в защита на своята кауза.

За късмет на Смит в същото време пристигна голям черен линкълн, а от него слязоха няколко европейци с три млади жени с високо разцепени по бедрата рокли. Усетил своя звезден миг, той умело се присъедини към групата и засмян до уши, успя да се вмъкне незабелязан в хотела. В същото време около спорещите се събираше все по-голяма тълпа.

* * *

Смит влезе в стаята, като в движение вадеше клетъчния телефон от джоба, но изведнъж се закова на място. Финият найлонов лист, „изпуснат“ нарочно върху килима, го нямаше. Прибра телефона, извади беретата и грижливо огледа стаята. Листът бе встрани от вратата, небрежно захвърлен встрани. Който и да бе влизал, бе стъпил

върху него, без да разбира предназначението му, сетне вероятно просто го бе подритнал.

Върна се при вратата и свали надписа „Моля, не безпокойте“, за да огледа ключалката. Изглеждаше в напълно нормален вид. Влезе в стаята, заключи я и прегледа багажа — нишките си бяха по местата. Заключение: бе влизал някой с ключ, не бе загрял смисъла на найлоновия лист на прага, не се бе интересувал от съдържанието на куфарите. Видимо не бе от органите на сигурността и разузнаването, местен полицай или нощен крадец. По-скоро е бил хотелски персонал.

Смръщи лице. А надписът — съвсем явно окачен на облата дръжка отвън? Може би някой — не непременно от хотела — бе пожелал да провери дали си е бил в стаята? Вероятно доктор Лян.

Не биваше да рискува постоянно. Включи телевизора, увеличи звука достатъчно и влезе в банята, където пусна водата и от двата крана. Седна на тоалетната чиния и вече с този добавъчен шум набра Клайн.

— Къде ходиш, по дяволите? — незабавно запита шефът. — И какъв е този шум?

— Преча на микрофоните. Почти е сигурно, че ми подслушват хотелската стая.

— Е, браво. Имаш ли добри новини?

Смит въздъхна, изпружи врат и завъртя глава с надежда да раздвижи схванатите мускули.

— Де да имах. Единствено извадих късмет с информацията кой е собственик на „Императрица майка“ — китайска компания, наречена „Летящият дракон“ с шеф шанхайски бизнесмен на име Юй Юнфу, който може би е мъртъв. Само че истинската декларация я нямаше в неговите сейфове.

Разказа на шефа си за развитието на събитията: срещата с финансиста Чжао Янцзъ, дадените от него сведения и посещението си в имението на Юнфу.

— Естествено, налагаше се да отида и там. Разговарях със съпругата му. Може би ми изигра номер, може би не. Тя е актриса, при това чудесна. И все пак интуицията ми казва, че думите и чувствата ѝ бяха реални. Някой е притиснал мъжа ѝ да се самоубие, за да отклони вниманието от истинските играчи. Мисля си, че в този някой е и декларацията.

Отсреща Клайн здраво запухтя с лулата.

— Онези ни предхождат в играта поне с няколко хода. Още от началото е така.

— Убиха и помощника ми.

— За преводача говориш, нали? Не го познавам лично, но това не подобрява нещата. Човек така и не свиква със смъртта, полковник.

— Така е — стисна зъби Смит.

Настъпи кратка пауза, сетне Клайн запита:

— Опиши нападението в имението. Защо смяташ, че не е било капан още от началото?

— Нямах такова усещане. Допускам, че са ме наблюдавали и внезапно са решили да се намесят — в мига, когато съпругата избяга с колата. От начина им на действие правя заключението, че не са очаквали да заварят предната врата отключена.

— Тези момчета от сигурността ли бяха?

— Не мисля. Онези от ДОБ са нагли, действат прекалено открито и правят грешки. А тези работят като убийци на частна служба.

— Убийци, които принуждават Юнфу да се самоубие и му открадват декларацията ли?

— Ако е така, тогава нямаше да се връщат отново в имението. Едно име: Фен Дун. Говори ли ти нещо?

Клайн не го бе чувал, тогава Смит описа поредните сблъсъци с червенокосия.

— Веднага ще го проверим оттук.

Клайн отново замълча и Смит си го представи — седнал в малкия офис в яхтклуба край Анакостия, дълбоко замислен, залапал лулата. След малко Фред заговори пак:

— Значи сега главната ни връзка е мъртва, документът липсва. Къде стоим тогава, полковник? Ето една възможност: прибираш се и правим нов опит, от друг ъгъл, с други средства. Е?

— Вие там опитвайте, но аз все още не съм готов да се откажа. Остават няколко възможности. Надявам се да попадна по следите на убийците. Сетне ще потърся онзи, който твърди, че е баща на президента.

— Нещо друго?

— О, да, достатъчно важно: „Летящият дракон“ има партньор в начинанието с „Императрица майка“ — белгийско акционерно

дружество на име „Донк & Лапиер“ с офис в Хонконг. Би било логично и те да имат копие от истинската декларация.

— Добра идея. Прескочи до Хонконг. Аз ще изпратя хора в Белгия. Къде е центърът на дружеството?

— В Антверпен. Значи в Багдад нашите удариха на камък, а?

— Точно така. Уреждам в Басра работата да поеме по-надежден човек.

— Добре. Значи трябва отново да се извиня на доктор Лян и да гоня първия самолет...

В същия миг, макар и едвам, дочу чукане по вратата и рече:

— Почакай...

Извади беретата и излезе от банята.

— Кой е?

— Румсървис, сър.

— Не съм поръчвал нищо.

— Вие сте г-н Джон Смит, нали? Раци със сос, бира? Направо от ресторант, „Драгън-Финикс“?

Раци, сосове и прочие деликатеси, въпросният ресторант бе в хотела, вярно, но това не променяше факта, че изобщо не бе поръчвал нищо. Прошепна в слушалката, че ще държи връзка.

— Какво става? — разтревожи се Клайн. — Проблеми ли имаш?

— Предай на Потъс каквото ти казах. Май че наистина ще трябва да прибегна до зъболекарските услуги — високо отвърна Смит и прекъснал връзката, прибра телефона.

Сетне, прикрил беретата с тяло, откряна вратата.

Отвън стоеше само един служител в бяло келнерско сако, а до него бе количката за сервиране, блюдата върху нея бяха покрити с бели салфетки. Изпод тях ухаеше повече от приятно. Смит внимателно огледа човека, но му бе абсолютно непознат: нисък, набит, под добре ушитото сако изпъкват отлични мускули, жилите на врата му издути като въжета. От цялото му тяло се излъчва напрежение и целенасоченост, прилича на навита до скъсване пружина. Цвят на кожата — доста тъмен за чист китаец, продълговато лице, дълбоко нарязано от бръчки, макар че човекът едва ли бе по-възрастен от 40 години, може би и по-млад. Фини, елегантни мустачки. Който и какъвто да е, съвсем не прилича на обикновен, типичен китаец, реши Смит вътрешно.

Преди да бе отворил вратата достатъчно, мъжът почти силом набута количката в стаята.

— Добър вечер, сър — рече високо на английски с възгруб и типично кантонски акцент.

В същото време по коридора отвън мина усмихната двойка — хванали се влюбено за ръцете млади хора.

— Кой си ти? — попита Смит.

Мъжът ловко ритна вратата зад себе си и я затвори. Сетне видя вече насочената в гърдите му берета, но не даде признаци да е притеснен или уплашен.

— Нямате никакъв проблем, полковник — заговори отново и очите му блеснаха особено.

Сега не долови и следа от предишния акцент, речта и произношението бяха на добре образован англичанин.

— Ако обичате, облечете ги — рече той и ловко измъкна изпод количката дрехи. — Побързайте, моля ви, долу едни хора вече ви търсят. За подробни обяснения време нямам.

Смит хвана вързопа с едната ръка, но другата — с беретата — си остана все така насочена в стомаха на новодошлия.

— Кой, по дяволите, си ти и кои са онези „хора“?

— Хората са от Дирекция обществена безопасност, аз съм Ашгар Махмут, иначе съм Син Бао от Китайската народна република. Същият, от когото Мондрагон научи за възрастния мъж в полевия затвор.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Завърнали се в сградата на Пентагона, заместник-министърът Кот и генерал Гереро продължиха да обсъждат още известно време темите на заседанието. Не след много се разделиха и всеки пое към кабинета си.

Кот обаче първо надникна в мъжката тоалетна. Оказа се празна. Тогава побърза да се заключи в една от кабинките, седна на седалката, извади клетъчния телефон. Набра номер и зачака, докато мрежата прехвърляше сигналите през сложния електронен лабиринт. След малко чу енергичен глас:

— Е?

— Смятам, че потръгна. Президентът се колебае.

— Нетипично за нашия лидер, а? Какво точно става?

— Знаеш му нрава, упорит като булдог. Само че почти не участва в дискусиата. Стантън се развихри, обаче соло. Е, като не смятаме Броуз и Ода, разбира се. Но това го очаквахме.

— Опиши по-подробно.

Кот предаде главните гледни точки, изразени на заседанието.

— Никой не знае защо президентът е толкова загрижен, тъжен, някак си несигурен. Може би Броуз е в течение на игрите. На няколко пъти многозначително се споглеждаха.

Отсреща се изсмяха горчиво.

— О, стопроцентово вярвам, че е било така. Само че с теб трябва да поговорим доста по-подробно.

— Разбира се, когато кажеш. Да се разберем кога да ти се обадя?

— О, не. Не така. Налага се да говорим на четири очи, на живо. Нещата са много важни.

Кот се замисли.

— Аз и без това трябва да инспектирам азиатските ни бази.

— Точно така. Ще те чакам — рече гласът и прекъсна линията.

Кот прибра телефона, пусна водата и излезе.

* * *

Президентът отдавна имаше усещането, че Фред Клайн работи в постоянна, безкрайна нощ. И сега пердетата на офиса в яхтклуба бяха спуснати, макар че бе късна утрин и навън грееше приятно слънчице, от пристаните долитаха всевъзможни звуци, пърпореха двигатели, откъм реката звучеше птичи кръсък. Кастила седна срещу Клайн, а той се облегна на стола, извън пряката светлина на настолната лампа.

Шефът на Приют едно изброи основните пунктове в доклада на Джон Смит.

— Може да се наложи светкавично да го извеждаме от Китай — замислено заключи Клайн, описвайки обстоятелствата, при които бе завършил разговорът им с двете кодови думи: Потъс — президентът, зъболекарски услуги — бързо ексфилтриране.

— О, в никакъв случай не бива да губим и Смит — загрижено коментира Кастила. — Още по-лошо, че все така не разполагаме с декларацията, дори не знаем у кого е тя сега.

— Смит допуска, че копие може да има и белгийското акционерно дружество.

— Може ли?

— В Китай наши хора вече са по следите на нападателите на Смит, в Ирак търсим второто копие на документа. Ще завъртим колелото и в Антверпен с надежда третото пък да е там. И ако не намерим нищо в Шанхай, Басра или Антверпен, тогава остава само Хонконг.

Президентът кимна.

— Добре. Вярвам в преценките ти. Имаме още няколко дни на разположение, докато товарният кораб пристигне на мястото.

Поколеба се, направи гримаса и добави:

— Вече е време да взема решение какво ще правим в случай, че не открием декларацията. Не мога да допусна съдът да разтовари химикалите в Ирак. В края на краищата ще се наложи наши сили да се качват на борда, а това означава да се подготвя за поемане на отговорността за последствията.

— Означава ли това военен сблъсък с Китай?

— Сблъсъкът е съвсем реална — и доста тревожна — вероятност.

— Сами ли ще действаме, или ще се обърнем към съюзниците?

— Ако е необходимо. А помолим ли съюзниците за помощ, те ще поискат доказателства и документи. Пък ние такива нямаме, поне засега...

— Отлично ви разбирам. Ще направим всичко възможно да открием декларацията.

— Изобщо не искам да мисля за възможността Китай да избере пътя на предизвикателството и да предприеме крайни стъпки.

Кастила наведе глава, широкото му лице потъмня и сякаш се сбръчка.

— Само като си помисля, че така силно желяех президентския пост. Работих като луд, за да го получа, дадох всичко от себе си...

Наведе се към бюрото на Клайн и тихо запита:

— Каж ми докъде стигнахте с онзи човек — Дейвид Тейър?

— Работим по местонахождението на полевия затвор. Засечем ли го, изпращам човек да провери достоверността на твърденията.

Президентът отново кимна.

— Опасявам се, че може да се провали подписването на договора за човешките права. А това не бива да става.

— Ако се стигне до такава ситуация, можем да изпратим група със специална мисия на място.

— За каква група ми говориш?

— За малка, специално обучена. Броят на хората и нужната им екипировка ще зависят от мястото и степента на охрана и сигурност на затвора.

— Е, добре, ще получиш всичко, от каквото имаш нужда.

Сега Клайн погледна стария си приятел право в очите:

— Да разбирам ли, сър, че ще разрешите подобна мисия?

— Засега нека да кажем, че съм готов да обсъдя всяка опция — рече Кастила и за миг затвори очи.

Лицето му отново се сбръчка и по него се изписа тежка мъка. Но цялото това изражение мина като движеща се сянка, Кастила разтърси глава и се изправи.

— Е, дръж ме в течение. По всяко време — ден, нощ, няма значение.

— Разбира се. Науча ли нещо...

— Добре, довиждане.

Отвори си вратата сам и тръгна, с приведени широки рамене, с тихо достойнство. Агентите от охраната мигом го обкръжиха като човешки щит. Групичката закрачи към следващата врата, оттам към колата.

Клайн стана и се заслуша. След десетина секунди моторът на линкълна тихо запърпори, а чакълът заскърца под тежката машина. Пристъпи към стената вдясно и замислено застана пред голям екран. В съзнанието му се въртяха десетки идеи и варианти. Докосна нужния бутон, екранът сякаш пламна, показа се голяма, много подробна карта на Китай. Сложи ръце на гърба, внимателно се загледа в нея.

Шанхай

В хотелската стая беретата оставаше насочена в стомашната област на новодошлия.

— Какъв Мондрагон? И за какъв възрастен става дума? — нетърпеливо попита Смит.

— Едва ли е време сега за такива шегички, полковник — отвърна мъжът и бързо смъкна бялото сако.

Под него се показва типичната бяла риза и свободни, торбести панталони.

— Изпратихме човек след Мондрагон, за да сме сигурни, че ще ви предаде информацията. Не помните ли остров Саолючу? И засадата? Там, където Мондрагон предаде Богу дух. А вие се измъкнахте и се върнахте обратно. През цялото време сме подир вас. Сега разбираме ли се?

Оръжието на Смит не помръдна.

— Защо ще ме търси Дирекция обществена безопасност?

— Ох, дявол го взел! Хайде, забравете тази пуста упоритост. Дейвид Тейър е може би най-красноречивото доказателство за пред световното обществено мнение какво се върши в Китай. А ДОБ е по петите ви по техни си причини, не наши.

— Вие ли бяхте в онзи ландроувър?

Ашгар Махмут въздъхна тежко, пресилено.

— Е, бил съм, не съм бил! Вземайте дрехите и се обличайте. Казвам ви пак, че време няма! Побързайте, защото хванат ли ни, и двамата ще ни увесят за топките, добре да го знаете!

Ашгар Махмут не бе китайско име, още по-малко бяха китайски очите и тъмната кожа. Използваше множествено число — „ние“, „наши“. Може би са някаква нелегална дисидентска група? Явно, че го бяха следили, съответно не е било трудно да го засекат в хотела... нито пък бе далече от логиката хора на ДОБ да са тръгнали да го търсят. В следващия миг взе решение — свали си костюма и бързо навлече донесените от посетителя дрехи — стар, типично син китайски костюм от Маово време, войнишка шапка, пастелно синя риза с позацапана яка и сандали.

— Вземете само най-ценното — предупреди Махмут и забута количката обратно към вратата.

Смит прибра беретата в джоба, взе раницата. Излязоха в коридора. За щастие бе съвсем пуст. Махмут бързо закрачи към сервизния асансьор, който бе встрани от тези за гостите, бутайки пред себе си количката. Кабинката се оказа на етажа.

— Извадихме малко късмет — коментира Махмут и двамата влязоха.

Още вратата не се бе затворила докрай, когато чуха на етажа да пристига асансьор. Отвори се със съсък, неколцина изтичаха на етажа. Сервизният асансьор потегли, но Смит ясно чу резките заповеди и блъскането по нечия врата. Май беше неговата.

— Ето ги и онези, за които ви предупредих — многозначително кимна Махмут.

Смит кимна в знак на съгласие и си каза, че е бил просто на ръба на пропастта. И сега не беше много по-различно. Колко ли време ще отнеме, докато им подушат дирите и ги подгонят?

Махмут спря на първия етаж, избута количката.

— Оттук има изход към кухнята — обади се Смит.

— Аха, днес минахте оттам с онзи, младия китаец. Кой е той? И къде е сега?

— Преводач ми беше — отвърна американецът. — Убиха го.

Другият поклати глава с ирония.

— Вие носите „късмет“, полковник. Май с вас ще трябва да внимавам двойно. Кой го уби?

— Подозирам, че човек на име Фен Дун или някой от неговите хора.

— Не го познавам — рече Махмут и забърза към кухнята.

Изоставиха количката на подходящо място и се насочиха към служебния изход. На тъмната алея отвън се спряха за миг — отляво бе голямата улица, отдясно малка уличка, минаваща зад гърба на хотела.

— Тук някъде ли е ландроувърът? — попита Смит.

— Глупости! Да не съм луд.

Сега чува кръсъци, идваха отзад, от самия хотел. Хората от сигурността не са чак такива глупаци, рече си Смит.

— Хайде! — прошепна Махмут и полетя като газела.

Смит хукна подире му, някъде отдясно долетяха други викове. Опитваха се да им отрежат пътя. Махмут сви рязко вляво, поведе американеца по лабиринт от тесни алеи. Смит бързо загуби посоките, усети само, че Бунд и реката остават зад гърба им. Влизаха и излизаха от тесните улички, бързи като хрътки, Махмут водеше, поддържайки темпото на спортен спринтьор. Задъхан здраво и изпотен още повече, Смит се опитваше да не изостава. Прескачаха храсти и плетове, скамейки и бордюри, пресякоха и по-голяма улица, където с мъка избягнаха пешеходците и десетките колоездачи. Пробягаха през някаква строителна площадка, сред разпръснати материали и греди, излязоха на друга улица, където и вляво, и вдясно имаше автомобили — в движение, но и паркирани. Как успяха да минат непокътнати, и самите те не разбраха.

Здраво задъхани, профучаха през място, където усетиха миризма на готвено, сетне воня на застояли боклуци, някъде трещеше музика, набутаха се в простряно на възета безкрайно пране, което рязко смали скоростта им и ги забави. Минаха покрай поредица гаражи, пред които горяха огньовете, после отново полетяха по нова улица: тук, освен велосипедисти, имаше и мотоциклети. Вече не усещаха почти нищо, освен собствените си горящи от задух гърди. През цялото време по петите си чуваха викове и топуркане на бягащи хора — понякога по-близо, но и по-надалеч. Като кошмарен сън, от който излизане няма...

На два пъти рязко променяха посоките, дори се върнаха назад, защото отпред се явяваха нови и нови преследвачи. Изглежда, гонитбата бе вече координирано, ръководено с радиовръзка усилие с участието на много хора. По едно време току пред тях със злокобно

скърцане на гуми закова кола, но двамата успяха да влязат във входа на жилищна сграда, а за късмет тя имаше и заден изход.

Преследвачите не се отказваха, примката постепенно и здраво се затягаше. Нямаха нито време, нито възможност да разменят дори и дума, та камо ли да поспрат да починат дори и за секунди. Смит отдавна не знаеше къде се намират, бе сигурен само в едно — че е бягал като луд километри наред. Всички мускули го боляха, белите дробове свистяха и умоляваха за малко отдих. В стар Шанхай ли се бяха озовали, или някъде около Френската концесия? Изведнъж съвсем неочаквано излязоха на познатата на Смит „Нанцзин Дун“. Улицата бе буквално задръстена с пазаруващи или тръгнали да се почерпят хора, стотици туристи и неотклонно вървящите подир тях джебчии, продавачи и леки жени, появили се в изобилие след като „свободните пазари и инициативи“ бяха станали цел номер едно на социализма.

— Към метрото! Хайде! — успя да подвикне Махмут тук и показва с ръка посоката.

Добре че имаше предварително купени билети, та успяха да влязат. Затопуркаха с последни сили надолу по стълбите към добре осветен перон под голям надпис „Хъ Нан Лу“, където в очакване на влака стояха сравнително малко хора. Облени в пот, с неспокойно играещи очи, задъхани, двамата се дръпнаха встрани и бързо потърсиха с поглед възможните входове и изходи. За щастие влакът не закъсня, качиха се, без да гледат в каква посока отива.

Смит въздъхна с облекчение и огледа почти празния вагон.

— Добра работа свърши — рече с бегла усмивка. — Само че от теб гид няма да стане, не оставяш човека поне да зърне забележителностите.

Махмут го изглежда мрачно и избърса потта от чело. Изведнъж се ухили и в очите му заиграха весели искрици.

— Очевидно, полковник, не разбирате за какво става дума — отвърна той все така на „вие“.

Смит не бе привикнал с толкова точен, неподправено британски акцент и с интерес погледна човека още веднъж. Определено не бе китаец.

— Аз туристите си ги подбирам, търся по-специални хора. Най-вече привикнали на физическо натоварване. А и друго — човек тук

трябва да има разрешително. Пък на мен то просто ми е противопоказано.

— Защо?

— Защото трябва да ида да го извадя в полицията. А техните хора обичайно ме търсят или гонят, както и днес.

— Значи често се получават такива сценки, а?

— Откъде иначе ще съм в така блестяща атлетична форма? Вярно, в Китай живеем, но аз пък си имам навика да плямпам доста свободно на тема партия, правителство и малцинства. Затова и не ме обичат особено онези, дето вършат мръсната работа на боклуците начело на властта.

Влакът се движеше достатъчно бързо, вагонът бе чист и удобен. На следващата спирка Махмут подаде нос навън и бързо огледа перона, сетне се дръпна навътре и загрижено поклати глава.

— Лошо, а?

— Градската полиция е завардила изходите, което ми говори, че ДОБ знае къде сме.

— Но откъде ще знаят посоката?

— Не я знаят. Ако беше така, досега на пероните щяхме да видим агентите с костюмите. Оставили са първо полицията да ни засече, сетне ще ни заковат.

— Хм, кофти работа.

— Така си е — усмихна се невесело Махмут. — Но имаме мъничко преимущество. На ченгетата е наредено да не ни задържат — тази работа искат да си я свършат органите сами.

Влакът отново потегли. Махмут изчака да минат две спирки и тогава заговори отново:

— Следващата спирка е „Храм Цзин Ан“. Там слизаме. Онези наскоро не са ме виждали отблизо в подобни дрехи, може и да се размина. Вас вероятно няма да ви спрат, поне не и в метрото, но не мога да го гарантирам със сигурност. Ще ви покажа по кой изход да хванете и ще вървя непосредствено след вас. Смесваме се с колкото хора има и излизаме спокойно. Ако ви забележат... е, ще ги ударим заедно.

— А после?

— После пак ще бягаме.

— Чудесно — засмя се Смит. — Просто нямам търпение отново да хукна.

Доволен от отговора, Махмут се ухили тънко и под черните мустачки се показаха равни бели зъби. Влакът влезе в следващата спирка, забави ход и бавно спря. Махмут надникна през прозореца.

— Тръгвайте с другите, вляво и към по-далечния край на перона. По пътя натам има три изхода. Хванете предпоследния.

В същия миг се отвориха вратите на вагона.

— Разбрах — рече Смит и слезе заедно с други пътници.

Последва указанията, тръгна вляво, а за късмет натам се насочиха повечето слезли хора. Предпоследния изход избраха поне половината от тях. Американецът остана плътно в неголямата групичка, вървеше с наведена глава, страхуваше се да се извърне, но вярваше, че Махмут го следва.

На изхода двама шанхайски униформени полицаи внимателно заглеждаха минаващите. Погледът на първия се плъзна по лицето на Смит и мина на следващия излизащ, но вторият полицай го фиксира с интерес, макар че запази мълчание.

Смит ускори крачки с наведени надолу очи, а служителят извади уоки-токи и бързо заговори в него. Почти бе стигнал стълбището, когато отзад отекна вик, първо на китайски, сетне и на английски:

— Ей, европейце, да — ти, високия! Спри на място!

Силна ръка го тласна в гърба и познат глас изсъска:

— Хайде сега, беж да ни няма!

Смит побягна като елен, изкачи стълбището за секунди и излетя в тъмната улица. Махмут го застигна и викна в движение:

— След мен!

Отзад отекнаха още викове.

— Стой! Полковник Смит, спри или ще стреляме!

Този път вече безсъмнено бяха хората на ДОБ. Отнякъде блеснаха фарове, чу се рев на автомобилен двигател и отново отекна заповеден глас на английски:

— Спрете ги, бе, идиоти!

Смит и Махмут хукнаха като антилопи по южноафриканска степ. Никъде не се виждаше укритие, улицата бе открита, широка и права.

— Няма да успеем — извика Смит в един момент, когато бяха рамо до рамо.

— Няма и нужда — отвърна Махмут и рязко сви в тъмна странична уличка.

Профучаха покрай красива къща европейски тип от началото на XIX век. Не бяха ли в района на Френската концесия? Но фаровете пак блеснаха отзад, преследвачите с колата свиваха в същата уличка. Махмут отново смени посоката на 90 градуса — сега влязоха в друга тъмна и доста по-тясна алейка. Тичаха покрай допрени една до друга еднакви къщи, подредени като войници и подобни на вили с безкрайна ограда, чийто архитектурен стил видимо не отговаряше на постройките. И внезапно, преди фаровете на колата отзад да ги осветят за пореден път, Махмут отвори врата в нея и двамата се мушнаха бързо. Затвориха, поеа в дворното пространство между тухлените постройки, свиваха на няколко пъти по междинни алеи и се озоваха в подобно на лабиринт пространство. Навсякъде висеше пране, включително и по прозорците на дву- и триетажните къщи. По стените бяха опрени очукани велосипеди, под прозорците като туморни образувания стърчаха решетъчните тенекии на ръждиви климатици. Навсякъде вонеше на претопляна храна и стара мазнина.

— Онази врата единственият изход ли е? — запита Смит, когато за секунда спряха да починат на едно място.

— Хм, обичайно да — неясно отвърна Махмут. — Хайде след мен.

Тогава влезе в близката къща и махна с ръка на американеца да върви подир него. Минаха през поредица стаи, където на столове, възглавници или къси килимчета седяха мъже с цвят на кожата като Махмутовия, до един с малки бели или мрежести шапчици. Повечето спяха, останалите ги гледаха с любопитство, но без страх.

Махмут крачеше леко, максимално безшумно. След малко стигнаха до дупка с наръбени краища в стената. Водачът пропълзя в нея и викна през рамо:

— Хайде, полковник, не се мотайте.

— Къде отиваме? — поколеба се Смит, но го последва в прохода.

— На безопасно място.

Озоваха се в неголяма стая, обзаведена с легла, столове, масички и лампиони. Тук бяха сами.

— Някъде във Френската концесия сме, нали? — попита Смит.

Сърцето му все още тупаше бързо от усилията, целият бе облян в пот.

Лицето на Махмут бе също потно, силно зачервено.

— Това е лунтан — отвърна той и извади кърпа, за да се избърше.

— Какво каза?

— Лунтан — европейски тип тухлени домове близнаци — строени са в края на XVIII век на групи, допрени един до друг — както се подреждат фигурите на доминото. А понякога — нарочно — помещенията са строени лабиринтоподобно, без определена симетрия или ред. Отвън никога няма да кажете къде свършва едното и започва другото. Оградните стени около тях са типично китайски — приемат нужната форма около постройките и са градени по стария китайски дворен принцип: по много къщи в двор — напълно затворено, т.е. оградено пространство, понякога свързано със съседното и по съседното с „пътеки“.

— Искаш да кажеш проход като този, през който влязохме?

— Именно, поне в този случай. Навремето европейците разбрали, че губят пари, ако държат китайците извън териториите на своите концесии. Така се родила идеята за лунтана, а в началото го давали под наем само на богати китайци. Сетне, в течение на години наред, жителите на Шанхай постепенно се нанасяли в лунтани. В наше време поне 40 на сто от местните все още живеят в тях. А тукашните — в днешните рамки на Френската концесия — са може би най-добре запазените. В някои случаи в един двор се заселва голям род или преселници от едно и също село.

В същия миг Смит чу особен шум и се извърна. На мястото на назъбената дупка плавно се наместваше фрагмент с абсолютно същата форма.

— От другата страна вече не се забелязва нищо — усмихна се Махмут.

Смит бе впечатлен.

— Добре измислено, по дяволите... какво е това място всъщност?

— Скривалище, полковник, обикновено скривалище — тайна квартира, както го наричат някои разузнавачи. Гладен ли сте?

— Цял вол мога да изям — закани се американецът.

— Жалко за онези раци, дето ви ги носех в стаята — усмихна се другият и отвори врата.

Влязоха в съседна стая с дълга маса, микровълнова печка и хладилник. Махмут посегна към него, но в следващата секунда ръката му замръзна във въздуха. Нејде наблизко забумтяха тежки стъпки, закънтяха мъжки гласове, обсъждайки нещо на висок глас. Изглежда, хората на ДОБ бяха попаднали по следите им и се намираха в съседно помещение.

— Не се безпокойте, полковник, няма да намерят дупката в стената — прошепна Махмут. — Ще свикнете с тези шумове. Намираме се на друго място, в лунтан, различен от онзи, където са те...

Прекъсна го шумът на силни удари по дървена врата и гневни гласове. Звукът обаче идваше отвън, а не от допиращото се помещение. Сега хората бяха извън сградите.

— Какво става...? — заекна Смит.

Здрави юмруци блъскаха по дъски, които бяха само на метри разстояние от двамата.

Махмут се засмя беззвучно и отвори хладилника.

— Сядайте на масата, полковник. Няма да ни намерят, бъдете уверен.

Стъпките и вбесените гласове бумтяха обезпокояващо, на Смит му се струваше, че стените всеки миг ще се разтворят и китайските агенти ще влязат. А домакинът извади съдове с храна и ги постави в микровълновата печка, сетне със заразително спокойствие се настани на масата и с още по-широк жест отново подкани американеца.

— Повярвайте ми, полковник, няма от какво да се безпокойте.

Междувременно храната се затопли, Махмут я поднесе, от хладилника извади две бири, от шкаф — чаши. Шумотевницата продължаваше и Смит все още нервничеше, макар че бе гладен като вълк. Седна срещу Махмут и погледна пивото — кафяво, нюкасълско, налято в типични британски халби.

— Хайде наздраве и на добър час — вдигна чаша Махмут и подмигна.

Забавляваше го безпокойството на Смит.

— Е, какво пък, наздраве — примири се американецът и отпи голяма глътка.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Махмут остави халбата, изтри пяната от мустаците.

— Повече доверие трябва да ни имате, полковник. Тази квартира е толкова безопасна, колкото и всяка друга, дето използва вашето ЦРУ.

— Какво означава множественото число? Кои сте вие! И защо имаш две имена? Едното китайско, а другото ми звучи направо непознато.

— Защото китайците твърдят, че родината на моя народ е в Китай. Следователно трябвало да имам китайско презиме и да бъда китаец. А „ние“... това сме ние, уйгурите. Лично аз съм уйгур, родом от Синдзян. Всъщност уйгур съм наполовина, обаче това е подробност, която засяга само родителите ми. Истинското ми име си е Ашгар Махмут. А на изхода на метрото вас ви нарекоха полковник Смит. Очевидно имате военна подготовка. А други имена имате ли?

— Джон. Джон Смит се казвам и съм лекар и учен, който е и офицер. Но кажете ми, за Бога, какво е това уйгур?

Махмут отпи от халбата и се усмихна кисело.

— Ах, вие, американците. Какво да ви кажа? За света знаете толкова малко, и за човешката история също... дори и за своята собствена, нали? Чаровни, енергични, прагматични и... невежи. Това сте вие — янките. Разрешете ми да ви ограмотя.

Смит се усмихна и също отпи.

— Е, добре, слушам те. Целият съм слух, дето има една приказка. Не се обиждам от казаното.

— Много джентълменско от ваша страна, полковник — рече Махмут и при следващите думи в гласа му прозвуча неприкрита гордост: — Уйгурите са древна тюркска етническа група. Прадедите ни са живели в пустини, планини и степи — в източните части на Централна Азия. И това е било много отдавна — още преди вашия Христос. Във време оно, дето се казва, много, много години преди китайците да са събрали смелостта да излязат от източните речни долини и да се преселят. Ние сме далечни братовчеди на монголите и малко по-близки братовчеди на тюркските племена, на узбеки,

киргизи, казахи. Някога сме имали огромни и силни държави — истински империи, както в днешно време жадувате да имате вие, американците.

Изправи се и драматично завъртя ръка над глава, сякаш държи извит ятаган.

— Воювали сме под мъдрото ръководство на Великия хан, с легендарния Тимур. Били сме господари на Кашгария и легендарния Път на коприната, за който с такъв ентузиазъм дърдори Марко Поло по време на визитата си при ханския правнук. Същият, който по онова време вече победоносно завладява Китай, като здравата натупва високомерните китайчета.

Махмут замълча, допи си бирата и след малко продължи с променен глас:

— Днес ние сме робите, дори по-лошо и от роби. Китайците ни принуждават да носим техни имена, да говорим техния език, да се държим както тях самите. Затварят ни училищата, забраняват ни да учим децата си на нашия език. Изпращат милиони да се заселват в нашите градове, да ни изместват от тях, да рушат нашите обичаи и традиции, прогонват ни от нашите стопанства и ферми, натикват ни в пустинята и в казахските степи. Всячески се опитват да ни унищожат като нация. Ние сме мюсюлмани, но ни пречат да свещенослужим, да се кланяме на Аллаха, рушат историческите ни джамии. Систематично задушават литературата и езика ни. Баща ми е китаец, успял да замае главата на майка ми с парите, положението и образованието си. Но сетне, когато тя отказала да загърби исляма, да отглежда и възпитава мен и сестра ми като китайци и да напусне Кашгария, за да се пресели с него в долината на Яндзъ, той ни изоставил.

— Сигурно ви е било тежко...

— Адски ужасно беше, да говоря истината — Махмут се изправи отново и се запъти към хладилника, откъдето извади още бира, но първо погледна Смит въпросително.

Американецът кимна и на масата Махмут донесе още две бири.

— А откъде ти е блестящото британско произношение?

— Изпратиха ме да уча в Англия. Дядо ми по майчина линия смяташе, че получил добро западно образование човек може да бъде много полезен на своя народ. Откакто се върнах, арестуват ли ме за пореден път, нашите много се притесняват.

— Значи в Лондон си учил?

— О, да. Отначало в частни училища, сетне завърших Лондонския икономически факултет... само че образованието ми тук е кажи-речи безполезно...

Махмут донесе още гореща храна от микровълновата печка, а Смит подхвърли:

— Подготвяли са бъдещи ръководители, веднъж щом се освободите. Затова си ценен кадър. Предполагам, че не си единственият изпратен да учи в чужбина?

— Разбира се, че не съм единственият. Няколко десетки хора, включително и сестра ми, са учили зад граница.

— Светът знае ли истината за вас — уйгурите? А в ООН наясно ли са?

Ашгар насипа още ядене в чинията си — вряла яхния от овнешки късчета, нарязани на ситно лук, чушки, моркови, домати, ряпа и различни силно ухаещи подправки. Смит последва примера му с охота. От друго затоплено блюдо си взеха пържен ориз с моркови и лук. В неголяма чинийка имаше тъмнокафяв сос, където Ашгар постоянно топеше овнешкото и отрязаните от затоплени хлебчета филийки.

Смит умело подражаваше начина му на ядене и одобрително кимаше с глава. Храната бе доволно вкусна.

— ООН ли? — запита Махмут с пълна уста. — О, да, разбира се, че знаят. Но ние не притежаваме официален статут, докато Китай от време на време получава бюрократични укори и има само дребни неприятности. Ние си искаме земята, за да я обработваме и засяваме, да служи за пасбища на добитъка ни, Докато Китай я иска по други причини — много е богата на полезни изкопаеми — руди, въглища, петрол, газ. Харесва ли ви овнешкото?

— Истинска вкуснотия. А този хляб как го наричате?

— Нан.

— А ориза?

Ашгар се засмя. Прекалено често и весело се смее за човек с толкова тежки национални проблеми, помисли Смит.

— Наричаме го „ориз за ядене с ръце“. Така си е отколе, за всички централноазиатски народи. Тръгнали сме да воюваме на запад, защото сме били бедни, търсили сме по-добра земя, повече

възможности. Нашите хора са си свирепи по характер, а пък сме имали велики водачи. Но минали векове и големите ни империи започнали да западат — карали сме се помежду си за дребнави неща. Появили се дребни вождове с още по-дребни души и владения, те ламтели за чуждо, за големи неща, а мозъците им били прекалено малки. И ето, някъде през XVIII век съдбата се обърнала против нас и оттогава все си е така настроена. Против нашия народ.

Погледна Смит над ръба на чашата и наблегна на последните думи:

— Запомнете това, г-н американецо.

Джон кимна с глава. Ашгар отново отпи.

— Първо оттук минали руснаците, жадно, алчно загледани към Индия, но пък поне били готови да ни използват като съюзници. Сетне се появили китайците, а те незабавно харесали земите ни и ги нарекли свои. Да не пропусна британците, които защитавали „своята“ Индия. Именно те нарекли всичко това „Голямата игра“, и ето ви и вас — янките — днес, вървите право по техните стъпки. И като помислим малко, всъщност каква е разликата между тях и вас? Че днес не командват британците, а янките.

— Ами вие, уйгурите? Вие какво сте свършили?

— А, ето, дойдохме си на въпроса. На най-важния при това. Ние — уйгурите — си искаме обратно страната. Или, тъй като не сме имали „страна“ в европейския смисъл на думата, а само нация, днес си искаме земята.

— Значи вече говорим за съпротива. Нелегална съпротива.

— Може и така да се каже. Не сме много на брой в момента, но всеки ден се умножаваме в Синдзян, отвъд границата в Казахстан, а и на други места. Засега сме само съпротива, дребна сила, уви. Тук засада, там — саботаж, изобщо разбойнически действия, защото иначе няма как. Хапем китайците за глезените. Те твърдят, че не сме повече от 7–8 милиона, ние настояваме, че сме 30 милиона души. Но дори и 30 милиона с търнокопи и коне не могат се опря на един милиард с танкове, нали? И въпреки всичко знаем, че трябва да се борим, и го правим. Е, ако не друго, то си ни е в природата и характера. В крайна сметка ни обявиха за „автономен район“. В големия световен контекст този термин е, разбира се, само една безсмислица, но пък подсказва нещо друго — че сме събудили в китайците съмнения и опасения.

Джон си взе още храна.

— Именно затова сте съобщили на Мондрагон за стареца, който твърди, че президентът му е баща, нали?

Ашгар кимна.

— Да, така си е. Обаче кой може да каже със сигурност, че неговите твърдения са неверни? А в края на краищата той безсъмнено е американски гражданин, незаконно държан в тъмница от китайците близо 50 години. Надяваме се този факт да заговори красноречиво за това как в Китай се потъпкват човешките права, как систематично се унищожават малцинствата, особено онези, които нямат китайска кръв. Защото ние сме доста по-сродни с Кабул или Делхи, отколкото с Пекин.

— Особено ако пък наистина е баща на президента.

— Ами да — усмихна се Ашгар и зъбите му блеснаха.

Джон налага последната хапка и посегна към бирата.

— Добре, разкажи ми за стареца. Къде го държат?

— В лагер недалеч от Дацзу. Някъде на около 70 мили североизточно от Чунцин.

— Опиши затвора.

— Прилича на голяма ферма с доста постройки и бараки. Там предимно „превъзпитават“ политически затворници, дребни престъпници и възрастни хора, считани за нерискови от гледна точка възможности за бягство.

— Каква степен на сигурност? Вероятно ниска?

— Ами, да, спрямо местните разбирания, доста ниска. Обектът е здраво ограден и добре пазен, но обитателите не са в килии, а в казармени помещения и бараки. Връзки с външния свят не са позволени, посетители се допускат само по изключение. Старият господин, който твърди, че е Дейвид Тейър, се ползва с известни привилегии. В стаята си е само с един човек, разрешено му е да чете книги, вестници, дават му по-добра храна. Но с това се свършва и благоволенieto спрямо него.

— Как успяхте да научите за съдбата му?

— Както вече ви казах, повечето затворници са политически. Някои от тях са уйгури, а и наши активисти. Създадена е цяла система за разпространяване на информация в двете посоки — отвън и за навън. Така Тейър отдавна е осведомен за подготвяното споразумение

за човешките права, знае за нашите антикитайски настроения, познава възможностите за препредаване на информация и затова им е разказал за себе си.

— Какво още знаете за него и твърденията му? — кимна Смит.

— Не много. Нашите разказват, че не общува много със странични хора, говори внимателно, избягва да обсъжда миналото си. Защото иначе може да си навлече големи неприятности. От малкото, което е споделил с наши хора, става ясно, че непрекъснато е бил местен от един в друг затвор — ту с повишени мерки за сигурност, ту с по-либерална дисциплина — в зависимост от борбите за власт в Пекин и идеологическите завои. Лично на мен ми се струва, че главната цел е била да го държат скрит и в изолация.

Напълно логично, при първа възможност трябва да стигне до ушите на Фред Клайн — каза си Смит. Ще докладва евентуално при излизането от Китай. То обаче бе в момента главният му проблем. Незнанието на езика силно му ограничава възможностите, без чужда помощ напускането на страната се свежда до обичайните строго официални канали за чужденци — международните летища, малкият брой пътнически кораби и още по-малкият брой движещи се по международни маршрути влакове. А него ДОБ го търси под дърво и камък, стопроцентово го дирят и онези тайнствени убийци, изпълнители на нечия поръчка, а това означава, че всички изходи ще бъдат стриктно контролирани.

Ашгар мислеше за друго.

— Мислите ли, че американското правителство ще направи нещо относно Дейвид Тейър?

— До голяма степен зависи от президента. Личното ми мнение е, че за момента няма да бъде направено нищо предвид приближаващото подписване на договора. Той ще предпочете да изчака документът да стане факт, сетне ще повдигне въпроса за Тейър пред китайското ръководство.

— А не е ли по-удачно да пусне информацията да изтече към вестниците? Така ще се създаде доста силен натиск на обществено мнение и медии спрямо Китай.

— Да, и това е възможност — потвърди Смит. — На вас точно това ви се иска, нали? Натиск — медиен и на световната общественост. Най-вече гласност.

— Разбира се. Ще излезем на светло, вниманието на целия свят ще се насочи към нас. Ами ако договорът не се подпише?

— Какво те кара да мислиш, че това е възможно?

— Чистата логика. На Мондрагон не му се налагаше да се промъква на онзи остров само заради Тейър, нали? Истинската причина е друга: трябвало е да ви предаде нещо, нали? А вие да го препредадете където е нужно. Него обаче го убиха, вие успяхте да се измъкнете, но пък веднага се върнахте отново в Шанхай. Това говори само едно: че онези убийци са се добрали до носеното от Мондрагон нещо, каквото и да е било то, и са го отнесли, а вие се връщате да го търсите отново. Цялата работа намирисва на голяма афера, а в контекста на договора току-виж загрубяла критично. В края на краищата той е най-важната задача на момента — в отношенията между САЩ и Китай, нали?

— Хм, да речем, че може и да имаш право... И ако наистина така стане, ако президентът се убеди, че договорът практически отива по дяволите, тогава, хм... възможно е да изпрати специализиран екип да изведе Тейър.

— Е, вие го казахте! Такава шумотевица ще настъпи в печата, чак пушек ще се вдигне. Разгневени американци и още по-разгневени китайци.

— Само че, ако не уведомя нашите хора за местонахождението на Тейър, просто нищо няма да се случи. И вашите изобщо няма да получат очакваната помощ. Дали е безопасно оттук да използвам клетъчен телефон?

— Струва ми се лоша идея. Досега от ДОБ сто на сто са инсталирали нужната електроника за прослушване на целия район. Тук клетъчните телефони се въдят толкова нарядко, че със сигурност ще засекаат всеки разговор. И без това ви търсят навсякъде.

Смит се замисли.

— От обществен телефон обаче става, нали? Само да ме отведеш до такъв. Няма да говоря нищо, което да ни изложи на риск.

— Ако успея, вие предварителен план имате ли си?

— Седмият американски флот винаги по принцип се върти в близост с Китай. С други думи, ще трябва да ми помогнете — да ме отведете на крайбрежието, откъдето да ме изтеглят.

Ашгар го изгледа, стисна устни и се изправи без думи. Събра набързо мръсните чинии и ги отнесе на мивката. Джон се присъедини в разтребването на масата. След минута Махмут запита:

— Вашето правителство ще ми гарантира ли оповестяването на случая „Дейвид Тейър“? Да стане световно достояние, независимо от подбрани за целта начин?

— Съмнявам се. Предполагам, че ще се вземе решение, което най-добре да отговаря на националните интереси на САЩ.

— Вижте, *международните* интереси изискват да кажем истината за Китай, не е ли така? Особено в контекста на Хонконг и Тайван!

— Е, ясно е, че нужното ще бъде направено, само че едва ли ще пожелаят да дават гаранции на първа ръка. От друга страна, ако не успея да предам информацията на моя шеф, просто нищо няма и да се случи...

Ашгар се замисли отново. Сега очите му се присвиха, станаха зли.

— Тц, не мисля, че е така. Вие не сте чак толкова важен. Никой единичен агент не е толкова ценен. Но пък в същото време може да сте им дотолкова нужен, че загубят ли ви дирята, да забавят топката и да тръгнат да ви търсят. А нас това особено не ни устройва.

Сега уйгурът загледа Смит право в очите и погледът му бе изгарящ. След малко се върна при мивката и пусна топлата вода, наля течен сапун — беше „Палмолив“ — и се загледа в бързо образуващата се гъста пяна.

— Няма да е лесно, полковник. Китайците са грижливо следен, хомогенно населен народ, особено тук — в източната част на страната. А в провинцията е още по-лошо. Там чужденци почти не се мяркат, нито уйгури, още по-малко автомобили. А кола като ландроувъра ще привлече извънредно внимание.

— Досега се оправяше идеално и при най-тежките обстоятелства.

— Защото сме в Шанхай. Шанхай не е Китай, не е и Пекин. Тук западното е широко възприето, известно, така е от доста години насам. Местните не можеш ги учуди почти с нищо, но пълна с уйгури кола тутакси ще им привлече вниманието. Прибави човек от бялата раса в

компанията и ела гледай как незабавно уведомяват полицията. Че дори и ДОБ.

— Е, предложи нещо тогава.

— Ще ви превърнем в уйгур.

— Прекалено съм висок. И очите ми са друг тип, хайде добави цвета на кожата и прочие.

— Уйгурът не е типичен азиатец, особено след като надрасне тийнейджърските години. Ние сме тюркска раса — възрази Махмут и внимателно се загледа в лицето на Смит. — Вярно, вие определено сте едър. Сигурно от здравословната американска храна. Кожата обаче можем да потъмним, ще добавим и бръчици, за целта ще трябва често често да присвивате очи. Ще ви облечем в традиционните дрехи и като седнете сред неколцина от нашите и се посвиете, току-виж сте се смалили. Ще минете за наш, особено при по-бегъл оглед.

— Възможно е. Как ще се придвижим до крайбрежието? И в каква посока?

— Предпочитам в южна и не много надалеч.

— Ще трябва да предам координатите, за да ме приберат.

— Ясно. Но първо ще поговоря с нашите. Ще обсъдим броя на нужните за операцията хора, превозните средства, най-подходящия маршрут, най-безопасните за контакт места.

— Кога тръгваме?

— Тази вечер. Колкото по-рано, толкова по-добре. Докато органите на сигурността се суетят, очаквайки точни нареждания от големите шефове, и не смеят да действат самоинициативно.

— Аз съм готов още сега.

— О, не, няма да стане веднага. Първо нашите жени ще ви поразкрасят в уйгурски стил, а ние ще помислим за другите неща. Сега ме изчакайте, аз ще се върна скоро.

Смит остана сам и се зарахожда из неголямото помещение като звяр в клетка. Иначе тайната квартира не бе чак толкова малка — четири стаи с удобства за спане за десетима, разбира се, на сгъваеми легла и спални чували; баня, още два хладилника, четири микровълнови печки. Добре разположени, отлично запасени с храна и доста удобни. Мина през всичките помещения, движеше се тихо и се слушваше постоянно. Високите гласове и трополенето на тежки

обувки вече не се чуваха. Цареше тишина... пълна, повсеместна, извън и в самите лишени от прозорци помещения.

Тя обаче не му харесваше. Бяха се отказали от търсенето прекалено лесно и бързо. И защо? Или са получили нареждания да действат извънредно дискретно заради деликатната страна на присъствието му и евентуалните международни усложнения, или подозренията им не надхвърлят вероятността той наистина да е обикновен учен с по-ексцентрично поведение. И пак бе напълно възможно да са поставили засади около лунтаните и да чакат да се покаже. Или... просто всичко досега е било добре подготвен и разигран фарс — играчка с помощта на Ашгар и неговите уйгури, които работят за ДОБ. Защо, по принцип имаше и такава възможност. Махмут и без това задаваше доста особени въпроси от време на време.

И ако случаят е такъв, той просто е вече в капана и сега ще водят с него игра, за да научат максимално повече за намеренията и задачите му. Внезапно спря на място и се замисли дълбоко. След известно време стигна до заключението, че вероятно ще разиграват варианти с оказване на помощ, защото арестуването му би се превърнало в международен инцидент, особено ако не могат да докажат истинските му намерения. В същото време играят ли си на котка и мишка, той получава отсрочка във времето и сигурно ще му се отдадат различни възможности за контрадействия. Така или иначе поне ще има време да размисли още...

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

Петък, 15 септември

Оперативното управление на ДОБ бе настояло временно да ползва помещения на районната полиция на „Ханкоу Лу“ 210 недалеч от Бунд. Затова сега майор Пан Айту седеше зад бюро в тясна стая там и през очилата с рогови рамки смръщено се взираше в купче документи. В досието на обикновения уличен престъпник пред него (за чиито действия по-късно днес щеше да свидетелствува пред съда) нямаше нищо необичайно или извънредно, на което да отдадем ядовития му вид. Просто такава бе истинската му същност и физиономия насаме със себе си. Иначе си слагаше маската с благодушната усмивка и още по-благия тих глас. Тя му беше за пред хората и вървеше в тон с консервативните костюми и папийонките, така по-лесно хипнотизираше поредната си жертва. И външният му вид на дребничък, възпълен и закръглен човечец бе също дълбоко измамен — под дрехите се криеше звяр със стоманени мускули, добре обучен, трениран, можещ.

Сега бе в по-друго облекло — черна кожена тужурка, кафява риза военен тип, черни дънки — и приличаше на излязло от някаква модерна приказка страховито джудже. В същия миг на вратата се почука и посетителят влезе, без да изчаква покана от домакина. Беше началникът на Пан — генерал Чу Куайжун.

— Засякохте ли онзи американец? — попита Чу без предисловия.

— Да, но веднага го изпуснахме — с омерзение в гласа отвърна майорът. — Лошо проведена операция. Нужни са ни по-добре подготвени хора, генерале. Изпратих там няколко екипа — те взели, та завардили само главния вход, като сметнали, че той е чужденец, не познава града, не може да се ориентира и следователно е идиот. А обектът очевидно неколkokратно е влизал и излизал от други места. Напълно естествено за обучен човек.

— Ама бил ли е в Шанхай преди или не? — почти избухна генералът. — В нашата документация това го няма.

— Сигурно е имал външна помощ — подхвърли Пан.

— Помощ ли? От нашите? Невъзможно!

— Този е единственият логичен отговор на случилото се — възрази майорът. — Вербували са някого, то е напълно вероятно. След като получихме разрешение да го задържим, онези тъпацы от наблюдението се досетили, че трябва да покроят всички входове и изходи, ама абсолютно всички. И въпреки това пак пропуснали връщането му в хотела. За щастие вътре имало преоблечен наш агент — той го засякъл.

Генералът въздъхна шумно и гневно. И за пореден път си каза, че бюджетът на дирекцията е прекалено малък, за да осигури добро обучение и точни умения за редовите агенти. Отпусна мощното си туловище на стола срещу бюрото и заприлича на наклонена напред голяма хищна птица. Плешивото теме блесна под твърдата луминесцентна светлина, дребните, потънали в орбитите очи се впериха в майора.

— Значи в крайна сметка пак го няма?

Майор Пан търпеливо описа развитието на събитията от мига на влизането на агентите му в хотелската стая на Смит, където заварили целия му багаж, гонитбата в метрото, по улиците и в лунтаните в района около Френската концесия.

Генерал Чу слушаше внимателно. Изчака Пан да довърши, помисли малко и изгърси в типичния си стил:

— Значи пак нямате никаква идея за какво е дошъл в Шанхай този предполагаем учен?

— Вижте, шефе, той наистина е учен. Смит е именно такъв, за какъвто се представя. Автентичен. Въпросът е още с какво друго се занимава и върши? И макар и да не знаем още защо точно е тук, някои отговори вече се оформят.

— Какви отговори?

— Поредица събития — поне по мое мнение — вече подсказват определени цели и направление — рече Пан и започна да отмята с пръсти: — Първо — изчезнал е един тип — Ейвъри Мондрагон, ние го водим на отчет при нас — той е добре известен американски китаист, работеше в Шанхай редица години за различни американски фирми и делови начинания. Приблизени до него хора твърдят, че липсва още от сряда.

Чу се наклони още повече към Пан.

— Един ден преди Смит да цъфне в Шанхай, нали така?

— Точно така — потвърди Пан. — Интересно съвпадение, нали?

Второ: чистачката в един бизнес център открила мъртвец в офиса на Юй Юнфу — президент и директор на фирма на име „Летящият дракон“ — международна корабна агенция за превози с връзки в Хонконг и Антверпен. Трето: същият Юнфу и съпругата му също са изчезнали. Или поне в къщата му не намерихме никого, в гаражите нямаше автомобили.

— А за него какво знаем?

Пан кимна към разхвърлените на бюрото документи.

— Ето ги тук основните моменти от досието му. Млад мъж, бързо израснал в кариерата, доволно богат в момента. До известна степен фактът се обяснява с роднинската връзка — зет е на Ли Аожун. Ли е голяма клечка в Шанхай и...

Генералът внезапно показва доста жив интерес.

— Чакай, чакай, лично познавам и Ли, и дъщеря му. Той е стар, уважаван партиен член. Възможно ли е...

— Вижте, шефе, така или иначе и тя, и зет му са безследно изчезнали, а намереният мъртвец в офиса на Юй е финансистът на компанията. Застрелян. Да говорим ли за още съвпадения?

Чу се размърда на стола.

— Така ли? Ковчежникът, а? Така, така, хм... Интересно, знаеш. И сега търсим Юй и жена му, а?

— Естествено.

— А баща й?

— Ли Аожун ще бъде разпитан утре сутринта.

Чу кимна и се замисли.

— Какво друго?

— В кола недалеч от летище Хунцяо и близо до дома на Юнфу се появи още един труп. Младеж, бил е преводач и шофьор, работел с туристи. Интересното е, че е следвал в САЩ доста време.

— Подхвърляш, че той може да е помагал на нашия полковник Смит?

— Различни служители от хотела разпознаха снимката му. Виждали са го във фойето след пристигането на Смит. Хайде да обобщя: живеещ постоянно тук американец изчезва. На следващия ден

пристига полковник Смит, убит е финансистът на корабна агенция, изчезват президентът на същата и съпругата му, и още един мъртвец, образован в САЩ шанхаец — преводач и шофьор, убит същата нощ и открит край дома на Юнфу.

— Имаш ли някаква теория?

— Само нещо като възможен сценарий — предпазливо отвърна майорът. — Мондрагон разкрива нещо около фирмата на Юй Юнфу — смята го достатъчно важно за американците. Смит пристига, за да чуе информацията на Мондрагон и да я предаде където трябва. Обаче нещо тук се издънва. Каквато и да е причината, преводачът е нает или определен за водач и помагач на Смит.

— Може и да си прав... ако е така, значи у нас има хора, които не желаят американците да получат информацията на Мондрагон. Е?

— Точно така — кимна майорът.

Генералът бръкна в джоба на типичния маоистки костюм, който носеше тази вечер, и извади дълга, тънка пура. Отхапа крайчеца, запали, пусна дебело кръгче дим.

— А полковникът получи ли си онова, за което е дошъл?

— Е, именно това не знаем.

— Значи трябва да го научим.

— Разбира се.

Чу пусна още няколко кръгчета, сега изглеждаше поуспокоен.

— Значи, ако го е получил, сега ще бърза да напусне страната.

— По всички възможни изходни пунктове съм поставил наши хора.

— Съмнявам се. То, крайбрежието, е безкрайно, нали, майоре?

— Той не е там.

— Значи тогава си знаеш работата — генералът пусна още дим, махна с ръка. — Ами ако не е получил информацията?

— Ще остане в Шанхай, докато я получи.

Чу отново се замисли.

— Тц, не мисля така... смятам, че също ще побърза да се чупи. Прикритието му тук е изгърмяло, ние знаем доста неща, той не може да не си дава сметка за този факт, както и за това, че повече работа тук не може да върши. Показа се достатъчно интелигентен сега тепърва да се опитва да използва обществен транспорт или международни линии. Значи ще се опита да си уреди индивидуално извеждане. И то някъде

от крайбрежието. А на нас задачата ни е да го открием, да засечем и евентуалната агентура, която може да му помага тук — американска и всякаква друга, — и да го спрем при опита му да излезе от страната. С малко късмет ще засечем и външните помагачи.

Дръпна здраво от пурата и се усмихна доволно на собствения си анализ.

— Ами да, ще бъде много приятно, не мислиш ли, Пан? Оставям ти да свършиш тази работа.

* * *

Част от стената отново се отмести. Джон Смит стоеше отсреща с берета в ръка, скрита зад гърба. Пак бе облечен в черно — пуловер, дънки, меки маратонки с гъвкави гумени подметки, раницата на рамене.

От процепа излезе Ашгар Махмут, последваха го три жени със сериозни лица, типично облечени — леки панталони или джинси, блузи и жилетки. Едната носеше и блейзър, другата — вързоп дрехи, третата — чанта. Оказа се пълен гримьорски комплект с нужните пудри, бои и разни мазила. Бяха височки, стройни, с гъста и лъскава като смола черна коса. Едната бе по-висока от другите, с опънато, възслабо лице, сякаш изваяни от майстор скулптор скули и прибрана отзад коса. На брадичката имаше симпатична трапчинка, по устните ѝ заигра усмивка, когато зърна американеца. Беше истинска красавица и си го знаеше, при това, изглежда, фактът я забавляваше.

След жените влязоха още двамина. Ашгар огледа Смит и коментира:

— Виждам, че отново сте в работни дрехи.

— Така е по-добре.

Високата хубавица заговори на отличен английски с подчертан американски акцент:

— Така ли е модно да се облича човек във Вашингтон днес?

Рече това и усмивката ѝ стана още по-прелестна.

— Мода само за агенти на мисия — отвърна Смит, също широко усмихнат.

Единият от мъжете заговори на Ашгар. Смит се заслуша, езикът му заприлича на узбекски — беше го чувал в Афганистан, но може би се лъжеше.

Ашгар отговори, сетне преведе заради Смит.

— Токтуфан се чуди къде си държите оръжията. Рекох, че пистолетът е вероятно в ръката ви или на колана на гърба под пуловера, а ножът — някъде в единия от крачолите.

— Не е далеч от истината.

Ашгар се усмихна и продължи:

— Другият от нашите се казва Мирканмиля, а дамата, дето заговори на английски, е сестра ми Алани. Сега жените ще се опитат да ви променят физиономията, та дано заприличате на уйгур. Носят и дрехи. А ние ще се поразходим.

— Къде?

— Навън, да обсъдим плана за най-удачни действия от гледна точка място за среща, транспорт, а и нашия собствен външен вид. Оставяме ви в сръчните Аланини ръце.

И тримата се измъкнаха през дупката, стената отново се намести. Жените заговориха на уйгурски, но повече говореха другите две, чиито имена така и останаха неспоменати. След малко Алани посочи стол и рече:

— Седнете тук, полковник Смит, и ако обичате, свалете пуловера.

Джон изхлузи дрехата и остана по черна памучна фланелка.

— Доста сте се навлекли, нали? Трябва ли за всичко да ви насочвам, сякаш сте дете?

Американецът се смая, но в следващия миг избухна в гръмогласен смях, досещайки се, че тя вероятно имитира някоя от своите американски учителки. Забележително — майтапи се, а в същия миг си рискува живота заради него самия. Свали и фланелката и долови известен интерес в очите ѝ.

— Вие с брат ви сте доста по-различни от другите.

Интересно, досега бе говорил на брат ѝ на „ти“, а сега говореше на „вие“. Мислено се укори, Махмут се държеше вежливо и с уважение към него.

В същото време жените си шушукаха и крадешком поглеждаха голия до кръста американец. След малко си поделиха работата и се

заеха с лицето му — започнаха да нанасят тъмна пудра.

— Защо да сме по-различни? Защото говорим английски ли? — отвърна Алани.

— Разбира се, но освен това сте образовани в чужбина, което само по себе си говори за определени намерения, за целенасоченост.

— Знаете ли, че баща ни е китаец?

— Да, разбрах. Но този факт, изглежда, не означава нещо много за вас с брат ви.

— Вярно, не означава, но пък ни дава известни преимущества над останалите уйгури. А в същото време е и бремене. Защото е налице опасността да станем предатели. Разбира се, не сме такива хора и всички го знаят, но все пак вероятността си остава факт.

Изведнъж другите две жени заспориха разпалено, като ръкомахаха и сочеха лицето му с тънките четчици. Алани ги прекъсна рязко. Двете млъкнаха, наведоха очи и отново се заеха с работата. Сестрата на Ашгар поклати глава загрижено и си погледна часовника.

— А какви са преимуществата? — попита Смит.

Алани се бе извърнала към двете отново спорещи тихичко помежду си гримьорки и, изглежда, не го чу. Смит повтори въпроса и тя отвърна:

— Майка ни е дъщеря на един от лидерите на независимо уйгурско правителство в изгнание в Казахстан. И това само по себе си ни поставя в специална категория сред уйгурите, които ни възприемат като по-важни хора. А дядо ни навремето направи всичко възможно, за да ни изпрати в чужбина да учим.

Сега отново се сопна на другите две, които вече работеха върху очите му и гневно почука с пръст по часовника.

— Е, по тази причина и поради факта, че баща ни е китаец, в Пекин разчитат, че сме по-гъвкави, по-полезни като лидери, склонни да убеждаваме нашите хора, че наистина са част от голям Китай. С други думи, да станем апологети на отказ от собственото си наследство и съгласие за асимилация. А по този начин получаваме привилегии, поне докато се преструваме, че следваме плановете на Пекин. На първо място практически получаваме прикритие, дават ни и документи за право на свободно движение и пребиваване за по-продължително време на китайска територия. Естествено, следят ни, пък ние внимаваме къде ходим и с кого се срещаме.

— Ашгар каза, че често го арестували.

Алани въздъхна и кимна утвърдително.

— Вярно е. Често се безпокоим за него, но пък той е печен и досега не е попадал в крайни ситуации. Стискаме му палци.

— Опитвам се да позная откъде точно ви е акцентът. В Щатите къде учехте?

— Живеех с едно семейство от Ню Джърси и ходех на училище в техния район, сетне се записах в Университета на Небраска в Омаха. Затова акцентът ми вероятно е смесица от Източното крайбрежие и Американския среден изток — идеалното място да учиш политология и агрономия.

И да станеш лидер на предимно селскостопанска нация, помисли Смит. Правилно е разсъждавал дядото, далновидно е решил въпроса.

— А като втора специалност — партизанска война, а?

Тя се засмя.

— Е, по-скоро е валидно за Ашгар. Когато СССР навлезе в Афганистан, вашето ЦРУ веднага се захвана да обучава централноазиатски мюсюлмани, нали? Именно за това, което казахте, да се бият против руснаците. И Ашгар се присъедини към групировката на име Северен съюз. Хубавото е, че ние — централноазиатците — много си приличаме, не всеки е в състояние да ни различи от таджиките например.

Двете гримьорки вече привършваха и със задоволство оглеждаха лицето на американеца. Алани кимна одобрително и рече нещо, от което двете жени разцъфнаха в широки усмивки — явно бе комплимент за свършената работа. Сетне прибраха инструментариума — шишенца, четки и тубички, а едната почука на стената с дръжката на кинжал, който измъкна изпод дрехите си. Алани подаде на Смит огледалце.

— Ето, сам вижте резултата.

Джон се вгледа в отражението и удивено повдигна вежди — не приличаше на себе си, макар че върху лицето си усещаше нещо като маска, леплива, практически некомфортна. Очите му определено бяха „дръпнати“, кожата бе леко кафеникава, нарязана от бръчки, сякаш след дълго излагане на силно слънце и вятър. С малко присвиване на очите се превръщаше напълно в уйгур.

— Трудно ще ви отличат от група наши хора — коментира Алани.

— Да се надяваме, че няма да ни спират.

— За спирането можете да бъдете сигурен. Стопроцентово ще има проверки. Но с нашите документи и другите, които сме приготвили специално за вас и останалите наши хора, би трябвало да минем леко. И да се надяваме, че няма да ни принуждават да слизаме от ландроувъра.

Отново си погледна часовника и добави:

— Другите скоро ще се върнат. Време е да облечете донесените от мен дрехи.

В гласа ѝ прозвуча притеснение. Може би Ашгар закъснява и тя се безпокои? Чувството се предаде и на Смит и докато се обличаше, запита:

— Какво правите в Шанхай? Имам предвид от официална гледна точка.

— Учим се да ръководим. Е, всъщност това важи повече за Ашгар и за мен. Някои от нашите ги обучават за административни ръководители на села, други за агентурна работа в полза на Пекин. Това е официалната страна, както питате. Иначе всички сме част от нелегалната съпротива.

Смит навлече торбести кадифени панталони върху дънките.

— Както усещам, водите особено опасна игра с китайците.

— Отлично си даваме сметка за това. Познаваме и рисковете — вече мнозина от нашите са арестувани и разследвани, около двеста души бяха екзекутирани — отвърна Алани, като го гледаше право в очите. — Това може да е игра за ЦРУ и хора като вас, но за нас е избор за начин на живот.

Джон трудно закопча върху пуловера износената и негладена бяла риза, а отгоре ѝ трябваше да сложи още една — фланелена. За щастие тя се оказа достатъчно широка.

— Аз не съм от ЦРУ. И никога не съм смятал за игра онова, което върша.

Тя замълча, без да откъсва поглед от очите му, а след малко каза:

— Да, мисля, че казвате истината.

— Никой не ме е питал защо съм тук и каква е задачата ми. Не че ще ви кажа, ако ме запитате.

— Принципът е железен: не можеш да издадеш онова, което изобщо не знаеш, нали? Винаги сме го следвали. При това вие работите против китайците или имате за задача нещо свързано с предстоящото подписване на договора за човешките права. Няма начин да не е така. А това на нас ни е напълно достатъчно.

В стената нещо заскърца и проходът започна да се разширява. Ашгар не изчака пълното отваряне и се промъкна, вече облечен в груби селски дрехи и овчарски ботуши. На главата носеше плътно прилепнала по темето шапчица, а отгоре ѝ широкопола сламена шапка. Първата му работа бе да се вгледа в Смит. След малко подхвърли:

— При слаба светлина ще минете идеално.

Обърна се към Алани и добави:

— Готови сме.

— Къде отиваме? — попита Джон.

Ашгар го поведе към кухненската маса, където разтвори карта на шанхайския регион и допиращите се области. Потупа с пръст място на юг от града.

— Ето тук има изоставена пагода — на хълм недалеч от морето откъм по-широката част на залива Хуанчжоу, между Цзиншан и Чжапу. Крайбрежието е доста каменисто, все пак има и няколко плажни ивици. С камъчета, но приемливи. Едната е малко по-голяма и се надявам да свърши работа.

— Дълбочина на водата?

— Не съм сигурен, полковник, съжалявам. Но Токтуфан е бил там и твърди, че малка лодка е в състояние да стигне брега.

— Добре, сега аз да видя — рече Смит и посегна към раницата, от която извади черна найлонова чантичка.

От нея измъкна нанесена върху сателитна снимка подробна топографска карта на шанхайската област и бързо отбеляза координатите в мъничко водонепроницаемо тефтерче. И двамата си прибраха картите. Сега бяха готови за тръгване.

— Не си забравяйте шапките — напомни на американеца Алани.

Джон постави традиционната уйгурска шапчица, сетне и сламената. Жените вече излизаха една след друга и Смит понечи да ги последва, но Махмут го хвана за ръката и обясни:

— Ние ще минем по друг път.

Изчакаха секцията в стената да се затвори и Ашгар го поведе през стаите към най-отдалечената спалня. Там натисна част от корпуса на стенен шкаф и в линолеума пред него се откри изрязан капак. Вдигна го, отдолу се откри черна дупка.

— Ето, оттук е нашият път.

Джон се поколеба.

— Ще мога ли да мина?

— Веднага по-надолу се разширява. Не се безпокоите, полковник. Фасулска работа.

Ашгар седна на пода и провиси крака в отвора. Сетне леко скочи и почти се скри.

Нямаше как, Смит повтори движенията и усети, че едвам минава през горното ниво на изрязания отвор. В ноздрите му нахлу мокър мирис на почва и камъни, почувства се като в гроб. Раменете му се опираха в стените на тъмен, влажен тунел с набити в стените подпори, които държаха нисък дъсчен таван. Сетне стана малко по-свободно, отпред се появи светлината на джобно фенерче, след малко отново стана тясно и още по-ниско. Затова пък видя краката на Ашгар. Наложил се да клекне, сетне и да легне.

Гласът на уйгура стигаше до него леко приглушен.

— Не бойте се, полковник, оттук са минавали и по-едри от вас хора. Само не отделяйте очи от обувките ми и светлината. Става дума за някакви си 25 ярда^[1].

И Ашгар залази напред, светлината замига и почти се скри. Джон упорито го следваше, за пръв път в живота си усетил ужасите на истинска клаустрофобия: дишаше с мъка, макар че практически въздух имаше напълно достатъчно, убеден, че всеки миг стените ще се срутят отгоре му и той завинаги ще си остане тук, студен и бездиханен. Дробовете му сякаш пареха, в слепоочията му кръвта направо бумтеше.

Лазеше, спираше да поеме въздух и по едно време реши, че времето е спряло. Ето, вдишва, още десетина, дваисет, трийсет сантиметра... метър... Диша, лази. Диша, лази. Следваше мяркащите се отпред подметки и очакваше тунелът да го погълне в небитието.

Изведнъж въздухът се промени, макар че тук сега вече смърдеше на нещо друго. Джон загълта големи глътки като изхвърлена на брега риба.

— Да побързаме — делово нареди Ашгар и започна да се изправя.

Тунелът се разширяваше, таванът отиваше все по-нагоре. Излязоха в канал, отварящ се към задръстена със стари мръсотии тясна алейка. Тук вонята бе грозна, обстановката повече от мизерна, но на Смит му се стори, че никога в живота си досега не е виждал по-приятлива гледка.

Ашгар бързо закрачи напред, Джон го последва, стигнаха метална решетка с вратичка, след нея излязоха на неголяма улица. В края ѝ стояха два ландроувъра. Силни ръце го поеха и наместиха в единия. Усети, че сяда направо на пода, притиснат помежду две жени и трима мъже. Седалките бяха демонтирани с цел да се освободи повече място. Разпозна Токтуфан, Мирканмиля и двете гримьорки. Другата жена бе непозната, но всички бяха облечени в овехтели и типично уйгурски национални носии. Алани седеше отпред до шофьора, който бе не друг, а самият Ашгар.

— Защо колите са две? — шепнешком попита Джон.

— За заблуда. Отвличане на вниманието — ако полицията стане прекалено любопитна.

Бяха във втория автомобил. Първият вече потегляше, натоварен по същия начин — с насядали, плътно притиснати един до друг хора. Ашгар изчака няколко минути и тогава потегли. Движеха се по пусти, тъмни улички, бе доста рано и тъмно. Стигнаха широк, първостепенен път, но и там трафикът бе все още съвсем слаб.

Ашгар извърна глава, рече:

— Ще хванем по магистралата Хухан към Хуанчжоу. И да кажа истината: уязвими сме, защото изпъкваме като черно петно върху бял сняг. Осмина уйгурски селяшки тиквеници абсолютно извън типично за тях място. Надявам се да изглеждаме достатъчно смешни и смотани, та да ни вземат на майтап, с подигравка, а не на сериозно. Ако хората на ДОБ вече не душат по следите ни или се хванат на примамката с първия джип, може и да стигнем до мястото.

[1] Един ярд е равен на 91,4 см. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

Магистрала Хухан, Китай

Под мрачното, тъмнеещо небе сред околната природа витаеха леки призрачни сенки, лазеха тънки мъгли. В предградието сателит Губей спряха, Джон слезе и използва обществен телефон, за да позвъни на определен номер в Хонконг. Когато отсреща се обадиха, Смит заговори на френски, темата бе делово предложение, напълно истинско и законно, наложи ли се някой да го проверява. В разговора предаде кодиран сигнал за помощ и извеждане по море, като в невинни на пръв поглед фрази включи времето и координатите. Знаеше, че информацията ще бъде незабавно препредадена на Фред Клайн.

— Линията ми се стори чиста, не усетих типичните за подслушване шумове — каза на Ашгар, след като се върна в колата.

Отново поеха по виещото се сред скалистата, насечена местност шосе.

— Бъдете сигурни, че се подслушва — възрази Махмут. — Следят всички международни, често и междуградските разговори, за Хонконг въобще да не говорим. Хубавото е, че тази дейност я вършат служители на ниско ниво и често пристъпват към нея формално като към рутинно задължение. Много рядко залавят нещо или някого, и то само когато има съвсем очебийна нередност или предварителни сигнали. От друга страна, предполагам, че сега от ДОБ са издали нареждане за повишено внимание. Но ако отсрещният ви контакт е с качествено, още повече отдавнашно прикритие, вероятно номерът ще мине.

— Вероятно — сви лице в гримаса Джон.

На два пъти ги спираха за рутинни проверки в рамките на големия град, но полицаите бяха разсеяни и по-скоро се забавляваха с намиращите се извън постоянното си обкръжение „дървеняци уйгурци“. На Смит му поолекна малко. Трийсетина минути по-късно излязоха на голямата магистрала, все още ненатоварена поради ранния час. Малко по-късно бяха вече на половината път до Хуанчжоу. Сетне

отбиха в двупосочен местен път с две платна. Вече бяха близо до Цзиншан, движеха се в югоизточна посока и към крайбрежието на Източнокитайско море.

От време на време се разминаваха с други превозни средства, по някой лек автомобил или обичайните фермерски пикали, максимално натоварени с овошки и зеленчуци, забързани към най-близкия селски пазар. Срещаха и вездесъщите колоездачи, теглещи малки двуколки с най-различни стоки за шанхайските пазари.

Ашгар шофираше отлично — с постоянно темпо и средна скорост. Стараеше се да не привлича излишно внимание, спазваше и най-маловажните пътни знаци.

— Ако тайните служби ни следят, при всички случаи ще предпочетат да изчакат излизането ни на плажните ивици и евентуалното започване на операцията. Стопроцентово ще им се иска да заловят и извеждащия екип — обясняваше той. — Сега обаче разполагаме с време, няма смисъл да рискуваме, затова и карам по-бавно. А извадим ли малко късмет, може и изобщо да не ни засекаат.

Джон бе напълно съгласен с оценките. Отпуснат на пода, той се опитваше да поспи, да поразтовари напрежението. Всъщност всички, освен Ашгар, дремеха, като понякога се стряскаха. Миришеше на солено, на море, на пясък и прясна кал.

Някъде преди Чжапу свиха на северозапад и стъпиха на крайбрежно шосе. Тук трафикът бе вече доста наситен — пикапи и велосипеди с двуколки в двете посоки: Шанхай и Хуанчжоу. Минаха и няколко полицейски коли, но служителите не се заглеждаха или само се хилеха на селяците уйгури.

По едно време Ашгар спря и отби. Извади картата и със сестра си заровиха лица в нея. Алани се извърна и рече нещо на уйгурски. Токтуфан ловко се измъкна от групата и се намести по средата между тях двамата. Заговориха припряно, новодошлият тупаше с пръст по картата и сочеше напред, докато Алани търпеливо задаваше въпроси. Очевидно се опитваха да уточнят мястото, защото тя му подаде писалка, но той сви рамене и продължи да сочи напред. Ясно стана, че не умее да чете карти, а пък визуално знае къде трябва да отидат, защото бе ходил там, но само с помощта на запомнени места и характерни особености на терена. Това не се хареса на Джон и той отново се напрегна. Ами ако закъснеят за срещата или изобщо не се

доберат до уговорения пункт? Интуитивно усети, че и Ашгар, и Алани са също обезпокоени.

Тихичко ругаейки под нос, Махмут върна колата на шосето и подкара напред, докато Токтуфан напрегнато се взираше в пейзажа.

— Сигурни ли сте, че ще намери въпросния плаж? — попита Джон.

— Ще го намери — отвърна Алани. — Проблемът е ще успее ли навреме.

— След около два часа се съмва...

Тя се извърна и отправи към американеца лека, добродушно насмешлива усмивчица.

— Ех и вие, полковник, не търпите скучното, а? Възбуда, вълнения, приключения — това търсите. Затова сте приели такава работа, затова сте и агент, нали? Апропо, щом като не сте от ЦРУ, откъде сте тогава?

Джон се изруга мислено за изпуснатите по-рано непредпазливи думи.

— Държавният департамент.

— Така ли? — тя го изгледа с критичен поглед, сякаш знае как изглеждат въпросните хора.

Пък може би наистина знаеше?

Мислите му прекъсна резкият глас на Ашгар.

— Внимание!

Джон тутакси зърна униформите. Напряко на пътя бе застанала полицейска кола. Бяха се натъкнали на импровизиран контролно-проверовъчен пункт.

— Токтуфан, хайде отзад! — нареди Махмут.

Мъжът сръчно се изплъзна, връщайки се на старото място във вече бавно лазеция по пътя ландроувър. Намираха се в извита като змия колона чакащи проверката пикапи, велосипеди и всякакви други стари возила. Придвижваха се бавно, полицаите отпред се прозяваха и безгрижно хвърляха по някой поглед върху подаваните им от минаващите документи. От време на време обаче се оживяваха, очите им ставаха бдителни, езикът — остър.

Иначе работа имаше — хората бяха доста, освен разрешителни, паспорти и лични карти трябваше да проверяват и стоката в каросерии, багажници, ремаркета, колички. По усмотрение, разбира се. Накрая

дойде и редът на ландроувъра. Прозяващият се отдясно полицаи внезапно се разсъни и каза нещо. Партньорът подскочи и завря лице в прозорчето. Сега и двамата се захиха, поемайки подадените от двете страни от Ашгар и Алани документи. Десният се заяпа в Алани, а тя му се усмихна изкусително, обещаващо. Флиртаджийски, помисли Смит отзад. Ченгето примига и зяпна още повече.

Американецът се присви, в опит да изглежда по-дребен, околните се притиснаха към него. Вторият полицаи отляво освети лицата им с фенерче и каза нещо на китайски, Джон различи дума, фонетично близка до „уйгурци“.

Първият кимна и все така фиксиращ Алани, отвърна нещо. Върнаха документите, махнаха с ръце и преминаха на застаналите зад ландроувъра двойка велосипедисти.

Ашгар потегли, Смит с мъка потисна желанието да се извърне и погледне към полицаите. Наоколо се чува дълбоки въздишки на облекчение. Тъмната отпред сякаш се разтвори, за да обгърне в обятията си автомобила, а хората в него се пораздвижиха и зашепнаха, обнадеждени.

Но Джон не бе спокоен и запитва:

— Тези проверки типични ли са тук?

— По-често в града, не и в извънградски условия — отвърна Алани.

— Значи са били уведомени от ДОБ да търсят някого.

— Сигурно, но не и уйгури — обади се Ашгар.

— Естествено, че не, казали са им да очакват американец.

— Не разбирате ли? Засега това означава, че не знаят къде се намирате, с кого сте се свързали, какво се каните да правите. Защото досещаха ли се, щяха да завардят крайбрежието. Досега тук щеше да има тълпи полицаи, сигурно и военни.

— Няма начин да не заключат, че ще се опитам да се измъкна. Иначе защо са алармирали полицията толкова далеч от Шанхай? И как да завардят цялото крайбрежие?

— Така е, все още не знаем какво ни чака... но искам да съм оптимист.

Оптимизъм или не, на Смит цялата работа не му харесваше. Някой в ДОБ се е досетил, че вероятно ще повика външна помощ, затова са и тези крайбрежни проверки, а може би отпред ги чакат още

такива? Може би са вдигнали по тревога бреговата охрана с катери и друга поддръжка, току-виж докарали и изстребителни или разузнавателни самолети. И все пак патрулните катери не го безпокояха чак толкова много. Съвсем друго нещо обаче бяха реактивните самолети с ракети и модерни картечници.

В същия миг насоката на мислите му се промени, защото Токтуфан оживено заговори в скоропоговорка и размаха ръка, сочейки вляво. Надигна се от мястото си и през главите на съседите зърна силуета на тясна постройка на върха на невисок хълм с извит както на всички пагоди покрив. Околните оживено зашепнаха.

Ашгар ловко завъртя волана и насочи колата към океана. Роувърът затропа по камънаци и скали и заслиза към скрита за очи от пътя падинка. Влязоха в нея, Махмут прикри колата, доколкото това бе възможно, зад двойка върбови дървета и угаси двигателя. Внезапно настъпи дълбока, някак си застрашителна тишина, хората в джипа се умълчаха. Сетне се изнизаха навън един по един, разстъпвайки се, протягайки схванати крайници след дългото, неудобно пътуване. След малко налякаха в полукръг около Ашгар и Токтуфан, прикрити от околни храсталаци и дръвчета.

Ашгар заговори на уйгурски, Токтуфан се намесваше от време на време и сочеше с ръце към различни слабо осветени от белезникавата луна предмети. По едно време Ашгар нареди нещо, една от жените се изправи и приведена се насочи към пътя над тях.

Алани обясни на Джон:

— Ашгар изпрати Фатима в пагодата. Тя носи електрически фенер с маскировъчен екраниращ кожух. Ще го закачи на възможно най-високия прозорец в постройката. Кожухът насочва лъча само към морето и прикрива светлината в другите посоки, най-вече към вътрешността.

Алани махна с ръка към водата и продължи:

— Плажната ивица е на около петстотин метра по права линия от пагодата. По това време обичайно там няма никой, обаче се намират мераклии риболовци, стават нощем да ловят раци. Има и друга опасност — полицаи или агенти да следят ивицата с бинокли за нощно виждане.

— В такъв случай трябва да избягваме движение там за възможно най-дълго време.

Тя кимна.

— Да. Щом видим светлината в пагодата, веднага тръгваме с вас. Въоръжени сме.

Останаха така, скупчени и приклекли, прикрити от плътния гъсталак сред протегналите корони сякаш към въображаем таван дървета. Секундите минаваха бавно, минутите се точеха като часове. Уйгурите обменяха по някоя дума помежду си в едвам доловим шепот. Алани клечеше до Джон, потънала в мисли.

Внезапно лъчът като че прободете тъмнеещото високо над тях небе. Ашгар се появи откъм пътя, прошепна слова на техния си език, после се обърна към американеца.

— Време е, Джон. Струва ми се, че чух нещо преди малко — възможно е някой да ни е проследил. Дано да бъркам, но... Така или иначе няма смисъл да рискуваме. Дай Боже вашите хора да са по-близо до брега. Ако изобщо са тук. И все пак най-добре е да побързаме.

— Тук са, щом е дошло времето — убедено се обади Смит.

Групата поведе Токтуфан, промъквайки се като фантом сред скали и храсти. Останалите го последваха с готови за стрелба оръжия. Джон извади беретата, провери пълнителя. Зад него бяха само Ашгар и Алани. Движеха се като сенки, безшумно, същински плъзгащи се в мъглата призраци.

Мина известно време, вече се чуваше шумът на прибой. В лицата им задуха соленият бриз, заципа кожата, замириса на море. Тук теренът бе наклонен — ниски дървета, храсталаци, затревена земя, спускаща се на около метър и половина надолу — към неголям каменист плаж. Приклегнаха около дърветата и зачакаха. Луната висеше ниско над водата, протегнала по повърхността ѝ към тях широк сребърен лъч. Вятърът поклащаше дървесните клони, листата тихичко шумоляха, сякаш споделят тихи слова.

Откъм морето проблесна светлина. Един път, два пъти, три...

Наоколо тъмнина и тишина — напрегната, наситена. Изведнъж се чу гневно изсумтяване. Някой сякаш се подхлъзна и, изглежда, падна. Задавен глас ядно изруга.

— Давай надолу! — прошепна Джон и се свлече по късия склон към плажа, като ловко се претъркаляше.

Алани извика нещо на уйгурски.

Почти всички успяха да се смъкнат ниско долу под прикритието на ската, колкото и малко да бе то. Над главите им зачаткаха откоси, идваха откъм дърветата по-нагоре. Куршуми засъскаха наоколо, разравяха ръба на склона, шумяха сред ситния пясък, плющяха във водата отвъд.

— Изкачайте да се покажат — обърна се Смит към другарите си, а Ашгар повтори думите на техния език.

Уйгурите се оказаха стабилни бойци. Никой не изпадна в паника, никой не се опита да бяга. Обърнати с гръб към морето, спокойни и твърди, с изписана по лицата им хладна неизбежност, търпеливо изчакваха да се появи врагът.

Огънят спря за миг, след малко се поднови. Джон реши, че долавя движение сред дърветата отляво и пусна няколко куршума натам. Някой извика — улучил бе, независимо кого. Чуха се още няколко изстрела. Сетне настъпи тишина.

Ашгар изруга на уйгурски и изрева нещо с гневен глас. Отсреща отвърнаха с огън, появиха се и фигури, затичаха приведени към левия им фланг.

— Опитват се да ни обкръжат!

Това бе Ашгар — на уйгурски, сетне и на английски, но Джон виждаше какво става и без неговото предупреждение.

Алани повтори думите, а Смит вече се питаше дали онези отсреща не са същите, които нападнаха него и Мондрагон на острова, по-късно и в дома на Юнфу. Отново приличаше на типичната за Фен Дун тактика.

Но не му остана повече време за размишления. Които и да бяха, на брой доста надвишаваха уйгурите. И си разбираха от работата — приближаваха се плътно, постепенно. Вече се виждаха по-ясно, сиви сенки към тяхната линия дървета. Уйгурите стреляха рядко, точно, смъртоносно. Отдясно му се появи Ашгар и приклезна. Усети горещия му дъх в ухото:

— За малко можем да ги задържим — говоря за тези срещу нас, обаче другата група, която ни обкръжава, скоро ще ни затвори в капан... може би трябва да се измитаме оттук?

— Вярно — потвърди Джон. — Помогнахте ми много. Ужасно съм ви благодарен, знаеш го, нали? Когато решиш, че моментът е настъпил, измъквай си хората.

— А вие?

— Те мен търсят. Които и да са.

— Допускате, че не са от сигурността ли?

— Може би, но не е сигурно... няма значение, така или иначе.

— Да, но за нас има.

Джон разбра.

— Ако са от ДОБ, ще ги задържа, докато успеете да...

Отляво зачаткаха бързи поредици, заваляха куршуми. Уйгурите се развърнаха в нова конфигурация, за да отвърнат на огъня. В същия миг обаче позицията отпред остана оголена и нападателите атакуваха в това направление. Каузата изглеждаше загубена — видимо ги обкръжаваха, напредваха бавно, но сигурно.

— Изчезвайте! — извика Джон. — Аз ще се предам.

Ашгар се поколеба. Обади се Алани:

— Не можем да го оставим!

— Хайде с нас! — настоя Ашгар.

Но не остана време за решение, отвсякъде запищяха куршуми, вече се стреляше отблизо, боят, изглежда, отиваше към фаталния си край. Тогава откъм морето се чу смразяващ рев.

Тримата се извърнаха навреме, за да видят излизашите от пенестите вълни осем едри тъмни фигури в дълга верига, същински древни викинги с черни оръжия в ръце. Тежките скорострелни автомати заплюха огън, над главите на залегналите уйгури куршумите здраво забрулиха незнайните нападатели.

Джон се усмихна.

— Е, дявол ме взел... това са нашите. Тюлени, най-добрите бойци на ВМС!

Настроението на групата мигом се подобри, уйгурите отново отвърнаха на огъня, а нападащите заотстъпваха с крясъци и ругатни. Широкоплещест гигант с почернено лице от новодошлите, се отдели от веригата и клекна до Джон с думата:

— Орхидея!

— Е, благодаря — топло отвърна Смит. — Много мило от ваша страна да се отбиете тъкмо сега.

— Лейтенант Гордън Уелън, на вашите услуги, сър. Радвам се, че успяхме навреме. Незабавно трябва да се изтегляме, сър. По

крайбрежието снове патрулен катер, вероятно има и други. Надушили са нещо. Вашите приятели могат ли да се оправят сами?

— Ако попритиснете онези още малко с по-здрава стрелба — мигом се обади Ашгар.

— Дадено. Изтегляйте се.

Ашгар издаде няколко приглушени команди, групата потегли мигом, без сбогуване, без прощални церемонии. Запълзяха на четири крака, гигантски раци по плажната ивица, изтеглящи се от полесражението. Тюлените откриха масиран огън и го задържаха, докато уйгурите потънаха в мрака.

— Хайде да се изтегляме, сър — подкани го лейтенантът и Смит затича към големия черен гумен сал, измъкнат от вълните на пясъка.

Двамина вече го тикаха обратно в морето, четирима други застанаха с гръб към водната шир и отново откриха баражен огън. Останалите наскачаха в съда и грабнаха греблата. Уелън обаче бе в четворката, която остана да ги прикрива.

Сърцето на Смит туптеше лудешки от остатъчния адреналин. На брега стрелбата не секваше. Постепенно се отдалечаваха, четиримата тюлени мълчаха и здраво налягаха греблата. Брегът бавно се смаляваше. В един миг зърна застаналите на плажа фигури, отпуснали оръжие. Стори му се, че гледат към стопяващия се в далечината съд. Смит се притесни жестоко, нали заради него бяха дошли...

Но не мина много време, бяха на разстояние може би няколкостотин метра от крайбрежната ивица, когато от водата изскочиха четири лъскави силуета, лицата под маските щастливо усмихнати. Силни другарски ръце мигом ги измъкнаха и качиха на сала. Лейтенантът стъпи на сала последен. Свали маската, преброи хората с поглед и рече:

— Всички са тук. Добра работа, момчета.

Повече думи не бяха изречени, нито някой му отвърна нещо. Внезапно някъде от север лумна ослепителен сноп светлина. Бе лъчът на прожектор, той упорито полази по водата, жаден да надникне навсякъде. Вече ги търсеха. Патрулният кораб бе на около две мили от тях и бързо приближаваше.

— Скоро ще ни засекат — рече Уелън. — Запали двигателя, механик.

Седналият до мотора тюлен сръчно прехвърли корпуса с перката извън борда и го запали. Салът просто литна напред, грациозно устремен върху пенещата се водна повърхност. Джон неволно стисна скобата до седалката, солената пяна върху изпотеното му лице го освежаваше приятно. В същото време не изпускаше от поглед китайския кораб с прожектора, който постоянно скъсяваше разстоянието, а тежката бордова картечница отпред злокобно проблясваше под нощното небе. Търсеше си жертви, досущ гладен звяр, вече почти надушил плячката. Палавият прожекторен лъч все още не ги бе докоснал, но засечеше ли ги веднъж...

Внезапно зърна тъмната маса, подаде се над водата като туловището на исполинско морско чудовище. Беше американската подводница и слава Богу! Вече бяха на броени метри до съда, когато прожекторът ги намери и картечницата на носа запя смъртоносна песен. Куршумите засегнаха задния десен край на сала в мига, когато тюлените се качваха на борда, повлекли със себе си Смит.

Глас от високоговорителя на надстройката властно изкомандва:
— Всички долу! Всички долу!

Сега патрулният съд ги освети изцяло, а сирената му зарева ожесточено, истерично. Екипажът вече потопяваше подводната лодка, докато Джон и тюлените стремглаво се бутаха един в друг надолу по тесните стълбички под люковете. Последните побързаха да ги затворят, а морето жадно нахлу през бързо стесняващите се отвори. Картечните куршуми зачаткаха като ситни чукчета по тежкия корпус, вече напълно безвредни. Подводницата бавно потъна, последна се скри кулата, а патрулният кораб направи няколко безсилни кръга отгоре, стрелците за последен път обсипаха водата с картеч.

Долу заведоха Джон в малка кабина и го оставиха да се почисти и почине. Първата мисъл, която се завъртя в главата му под душа, бе, че преследвачите им на брега едва ли бяха от ДОБ. Защото ако бяха, едва ли съдът щеше да бъде само един. Не, които и да бяха онези, господарят им видимо бе частно лице.

Пекин

Както и подобава на старши член на Постоянния комитет, Вей Гаофан разполагаше със заобиколен с висока ограда дом — неголям комплекс постройка — в рамките на Чжуннанхай. Намираше се на избрано място, недалеч от покритото с лотосови листа Южно езеро, наричано още Нанхай. В двора се кипреха върбови дръвчета с боядисани стволоче, грациозно разлюлени от ранните утринни бризове, морно надвесили масленозелени листа над килима тучна трева. Сред него се виеха застлани с плочки алеи, а около тях бяха подредени отлично поддържани цветни лехи и декоративни храсти. Покрити като пагоди, оградени с дървени колони с изваяни по тях дракони, облаци и жерави — символи на благосъстояние и дълголетие — четирите сгради на комплекса бяха предостатъчни за нуждите на Гаофановото семейство. В едната живееше Вей и съпругата му, във втората — дъщеря им със своето дете и бавачката му, в третата бе кабинетът с допираци се офиси, а в четвъртата се канеха гостите.

Слънцето току-що изгряваше, когато въведоха Фен Дун в украшения с безценни реликви от кажи-речи всички китайски династии чак от времето на великия Хан кабинет на Вей. Познавач и ценител на чая, домакинът тъкмо отпиваше лонжин от фина порцеланова чашка, а богатото ухание изпълваше помещението. За разлика от виното, което с отлежаването става все по-хубаво и ароматно, чайт е най-благоуханен — а и най-скъп — именно в годината, в която е бран. Сегашният бе един от най-изисканите китайски видове, може би с най-деликатния букет, скорошна реколта от Ханчжоу, едва ли на повече от шест месеца.

Издул едрият си гръден кош над смешно тънички крака, плешивият Вей не си направи труда да почерпи Фен, нито го покани да седне, нито се постара да прикрива гнева си.

— Значи американският военен ти избяга, а? — крясна той.

— Избяга и на хората от ДОБ — тихо възрази Дун и остана прав пред разгневения Вей, впил в него присвити очи.

— За твой късмет — отрязва го Вей.

— За наш късмет... — кротко го поправи Фен, като гледаше всемогъщия член на Постоянния комитет спокойно и без да трепне.

Вей отпи от чая, потисна гнева.

— Обаче генерал Чу и майор Пан подозират нещо.

— Подозират, но нищо не знаят и никога няма да научат.

Вей се намръщи и изгледа посетителя си изпитателно.

— Ами съпругата на Юй Юнфу? Чувам, че и тя изчезнала...
Фен сви рамене.

— Какво би могла да стори тя? Нищо. С баща ѝ е свършено, тя е достатъчно интелигентна, знае го и няма да гъкне. Отлично разбира, че зависи от личното ви благоволение — само то може да направи живота ѝ приятен. Или обратно. Също и този на децата ѝ.

— Вярно е — поукротил се Вей, но съмнението остана в очите му.
— Я кажи, много ли е печен този американец? И как успя да избяга?

— Добре е подготвен, но не чак и толкова, че да се докопа до декларацията. Иначе извади късмет, оказаха му и помощ.

— Кой?

— Първо един преводач и агент на ЦРУ, вече покойник. Покъсно му помогна нелегална група уйгури. Те го отведоха на мястото, откъдето го измъкнаха неговите хора. А онези тъпанари от полицията така и нищо не загреяха. Само се хилеха и подиграваха уйгурите, които ги изиграха под самия им нос. При това ги пропуснаха да минат граничната зона. Същински безмозъчници.

— Можеш ли да разпознаеш уйгурите?

— Не бяхме достатъчно близо, че да ги огледам добре, но са хора стопроцентово опитни — познават града и околностите, изобщо обстановката им е ясна. А сетне се появиха американските специални части — тюлените — и им помогнаха да се измъкнат.

Вей Гаофан кимна, информацията му хареса.

— Подводничари, а? Това значи, че янките са достатъчно загрижени, дори готови да рискуват международен инцидент и скандал. Значи засега ние печелим. Ти си свършил добра работа.

Фен Дун кимна с глава учтиво, приемайки комплимента. Но вътрешно кипеше — с него се бяха отнесли зле, с неуважение, стоеше прав, не му предложиха чай. В същото време знаеше, че ще дойде мигът, когато ще си получи заслуженото. И хонорара, и други изгоди. Когато Вей Гаофан заеме съответния пост и заиграе още по-важна роля в съдбата на Китай.

— А декларацията унищожена ли е? — продължи Вей.

— Изгорена е.

— Сигурен ли си?

— Бях там, при Юй Юнфу, когато той я изгори, взе си пистолета и тръгна. Аз след него.

— Полицията не е откривала никакво тяло.

— Няма и да го намерят.

— Но ти присъства на самоубийството? Видя с очите си, че се застреля?

— Нали затова тръгнах след него. Трупът му падна в Яндзъ. Той сам си бе решил така.

Гаофан се усмихна отново.

— Значи ние няма за какво да се тревожим. Американците да му мислят. Е, Фен, ще пийнеш ли чашка чай?

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

Индийски океан

Някъде сред необятната сива морска шир мощната фрегата „Джон Кроу“ с достатъчно управляеми ракети на борда безшумно пореше вълните, следвайки определения курс. Общо взето, океанът бе кротък, духаха леки югоизточни ветрове, водата бе сравнително послушна. Далече на изток зад кораба зората вече напираше, но на запад нощта бе все още пълноправен господар — намусен, всемогъщ. Радарните оператори бяха прихванали целта — „Императрица майка“ — преди цял час, но в нощта и за невъоръженото око тя все още си бе невидима.

На мостика на фрегатата капитан трети ранг Джеймс С. Червенко продължаваше да оглежда чернеещия хоризонт с бинокъла, но така и не виждаше нищо. Бе мъж едър, квадратен, мускулест, с обветрено, червендалесто лице и постоянно присвити от дългогодишна морска служба очи. Без да се обръща, запита помощника си, капитан първи ранг Франк Биенас:

— Има ли придружители, а, Франк? Други съдове в района? Наоколо?

— Индикации за това няма нито на радара, нито на сонара — кратко докладва Биенас.

Снажен, с гъвкава боксърска фигура, помощникът бе млад, интелигентен, привлекателен. Жените си падаха по него.

— Добре. Щом стане достатъчно светло, изостанете и го следете само на радара. Аз отивам в каютата.

— Слушам, сър.

Капитанът напусна мостика и слезе по тясната стълба. Адмирал Броуз му бе дал достатъчно ясни, категорични указания: мисията е извънредно важна, внимавайте! Но нямаше нужда да му го напомнят — било адмирал, било някой друг — Червенко бе моряк опитен, с достатъчно стаж, пък и помнеше инцидента с „Инхъ“. Отлично разбираше днешната ситуация: в новия свят Китай е значително по-

могъща и влиятелна държава, значи обстановката става още по-опасна. В същото време абсолютно не бива да се разрешава на Ирак да създава нови поколения биологични и химически оръжия.

Прибрал се в капитанската каюта, Червенко незабавно установи връзка с адмирал Броуз, прескачайки специалните институции и главния щаб на флота.

— Капитан трети ранг Червенко докладва, сър: фрегатата „Кроу“ е в нужната позиция.

— Добра работа, капитане — изръмжа адмиралският глас.

Началството звучеше недоволно, сякаш го бяха вдигнали от масата, беше четвъртък вечерта и във Вашингтон бе тъкмо време за вечеря.

— Иначе как са нещата при вас? — попита Броуз.

— Засега все още рутинно — отвърна Червенко. — С изключение на целта, сър, не сме засекли друго присъствие в района, нито подводни съдове, нито повърхностни. Щом се съмне, ще изостанем и ще следим мишената само радарно.

— Прослушвайте внимателно и целия й радиотрафик — приемане и предаване. Имате ли преводач от китайски?

— Тъй вярно, сър.

— Добре, капитане. Между другото, как ви беше малкото име... Джим, нали?

— Джим, сър.

— Добре, Джим, дръжте ме в течение за всичко, което става при вас — незабавно ме уведомявайте и за най-дребното произшествие. Ясно, нали?

— Тъй вярно, сър.

— Добре. Радвам се, че мога да разчитам на офицер като вас в тази операция, Джим. Стар наш, опитен кадър.

— Благодаря ви, сър.

Капитанът прекъсна връзката и се отпусна на стола, разсеяно загледан в тавана. Настоящата задача не бе рутинно проследяване или мисия, в която може да се наложи обстрел на противник. Каквато обикновено възлагат на фрегатните командири. Тук имаше определен риск, може би голям, евентуално боен сблъсък, който да му струва дори и съда. В същото време налице бяха и огромни шансове. Във ВМС по принцип не съществува по-голям риск от това да потопят

поверения на командира кораб. Е, това му дава и голямо преимущество — да спечели боя и да направи шеметна кариера. Или пък обратното.

Източнокитайско море

Корабните двигатели изреваха дълбоко в търбуха на самолетоносача. Целият корпус завибрира, Джон го усети чак в костите. Но въпреки това шумът и усещанията бяха приятни, успокояващи, докато в отстъпената му каюта очакваше да го свържат с вашингтонската щабквартира на Фред Клайн в яхтклуба. А може би Фред не е там? Възможно ли е да е прескочил някъде? Няма голямо значение, така или иначе ще го намерят. Познаваше му навигациите отлично. Най-вероятно бе да си е в претъпкания кабинет. Може би се храни въпреки късния час, ако изобщо се е досетил, че трябва да похапне нещо.

Подводницата го бе отвела до самолетоносача, закотвен някъде северно от Тайван, заобиколен от цяла флотилия бойни и спомагателни съдове. Имаше натрапчивото усещане, че флотският адмирал и корабните командири са леко раздразнени. Сигурно смятат, че измъкването на работещ под прикритие в неприятелско обкръжение таен агент е прекалено дребна задача за мощния им флот, дори загуба на време и ресурси. След кратък разговор и чашка кафе с един от командирите го бяха довели направо в тази каюта. Тук се бе изкъпал, избръснал и преоблякъл. Сетне помоли да го свържат с Вашингтон.

Сега чакаше и си мислеше за уйгурите, най-вече за Алани. Надяваше се да са се измъкнали сполучливо, живи и здрави. Изведнъж телефонът иззвъня и Джон рязко грабна слушалката.

— Изтеглиха те невредим, а, полковник? — гласът на Клайн бе изцяло лишен от емоции и някак си безплътен.

— Благодарение на твоя милост, флота на САЩ и малко местна помощ — засмя се Смит и накратко докладва за развитието на нещата след предишния им разговор от хотела. — Уйгурите се борят за независимост от Китай, но съзнават, че едва ли скоро ще я постигнат. Затова и не хранят особени илюзии. На този етап са готови да се примирят дори и с гаранции за запазването на собствената си култура и обичаи. Мирният договор на президента Кастила ще се окаже може

би именно нужният им за целта инструмент. Най-малкото ще помогне, а може пък да доведе и до нещо далеч по-съществено.

— Ето ти още една причина да се постарая да помогнем за подписването му — отвърна Клайн. — Значи Махмут се оказва Мондрагонов агент?

— Мисля, че трябваше да те информирам за това.

— Точно така. Нещо ново относно декларацията?

— Предполагам, че досега са я унищожили. Ако им сече пипето... поне онзи екземпляр.

— Възможно — Джон ясно чуваше пухтенето на Фредовата лула. — В същото време докладваш, че според теб са те проследили с уйгурите чак до онзи плаж. А при положение, че са унищожили документа, защо ще се налага да те елиминират? Това намирисва на непрофесионално престараване. Определено ненужен риск. Убеден ли си, че преследвачите не са били от полицията или органите на сигурността?

— Достатъчно убеден.

Пухтенето отсреща се усили.

— Тогава значи има нещо друго. Не желаят декларацията да попадне в наши ръце, това е очевадно. Обаче имаха предостатъчно време да решат проблема така, че никой никога да не може да се добере до нея. При това се опитват да те ликвидират, и то със собствени усилия. Без помощта на полицията.

Джон се замисли, усещаше накъде бие Клайн.

— Въпросните хора просто не желаят китайското правителство да разбере за декларацията, пък и за стоящия зад нея случай, още повече, че в цялата работа се е набъркал и американски агент. А в ДОБ знаеха, че съм там и че за моето присъствие си има причина, но така и не можах да я разберат. Конците дърпа същата фигура, която е принудила Юй Юнфу да се самоубие, тя и не желае случаят да се разчува.

Помисли още и запита:

— Дали пък по върховете в Пекин не е започнала вътрешна борба за власт, а? Не знаеш ли нещо?

— Или за това става дума, или за сенчеста сделчица на някой от шанхайските баровци.

— В нов Китай това не е ли все едно и също?

Пухтенето отсреща спря, в тишината сякаш затрептя скрито напрежение. А Клайн каза:

— Според мен китайското правителство не знае какво пренася „Императрица майка“. Такъв трябва да е случаят!

— Хайде де! Възможно ли е това? *Именно в Китай?* Нали там всичко се съгласува с ръководството? Партиен контрол, комитети, съвместни решения и прочие, нали? Дявол ги взел, та те дори и в тоалетната не ходят поединично.

— Това е единственият логичен отговор, полковник. Някой си, определено достатъчно високо в йерархията, се опитва да внесе напрежение в отношенията между Китай и САЩ. *Да*, борба за власт е, само че в международен контекст.

Джон изруга тихичко.

— Китай има достатъчно тежки ядрени оръжия. Доста по-тежки, отколкото светът допуска.

Отново настъпи тишина, злокобна, напрегната.

— Джон, виж, създадената вече ситуация се оказва далеч по-сложна, отколкото очаквахме. И ако съм прав, значи президентът *непременно трябва* да получи доказателства за истинския товар на „Императрица майка“, преди да е взел решения какви точно действия да нареди. Сега ще уредя военновъздушните сили незабавно да те прехвърлят в Тайпе. Оттам ще хванеш още първия полет за Хонконг.

— С каква легенда?

— Проучихме компанията „Донк & Лапиер“ — представлява конгломерат с интереси в международните превози и електрониката. Работят и в областта на биотехнологиите, което ще ти свърши чудесна работа.

— Вече не мога да се явявам под собственото си име.

— Разбира се, че не можеш. Уредил съм да се представяш за един от колегите си от АИМИИБ. Майор Кенет Сен Жермен.

— Хм, с него си приличаме, но винаги могат да проверят и да разберат, че си е в института.

— Няма да стане. Той прие покана да посети Чили с едни алпинисти. Аз пък уредих допълнителните подробности.

Смит се усмихна.

— Вярно е, че Кен на такава покана не може да устои. Хубава работа си свършил. Тогава остава да наредиш на твоите хора да уредят

среща, на мен или по-точно на Сен Жермен, с шефа на „Донк & Лапиер“ — да обсъдим работата на фирмата в областта на вирусите.

— Смятай, че е уредена.

— А не проверихте ли досието на онзи убиец — Фен Дун?

— Нямаме такава, все още го проучваме. Изглежда, досега не е бил достатъчно важен. Ти заминавай за Тайпе, аз тук ще докладвам на президента. Няма да се зарадва на новините.

— Имам още нещо за Дейвид Тейър.

— Какво?

Смит предаде получената от Махмут информация.

— Въпросният полеви затвор се намира недалеч от Дацзу, на около седемдесет мили североизточно от Чунцин. Очевидно става дума за по-ниско ниво на сигурност, поне според китайските разбирания.

— Добре. Ще поработя по информацията, в случай че се вземе решение да го изтеглим. Прости ограждения не могат ни спря, нито пък обикновени затворнически съоръжения и охрана. Ще помогне и фактът, че има някакви привилегии и само един съкилийник. Може пък да решим да измъкнем повечето политически затворници, така ще му създадем прикритие — на него и цялата мисия. Само че не ми харесва местонахождението на затвора — областта е гъсто населена. Не ми се нрави и фактът, че непрекъснато го местят. Представи си, че го преместят тъкмо когато се напомним да влезем?

— Според думите на Махмут той е в Дацзу вече доста време. Едва ли тепърва ще го местят отново.

Сега пак долови пухтенето на Клайновата лула. Фред напрегнато мислеше по въпроса.

— Е, добре, ще видим. Не е чак толкова лошо, защото затворът пък е недалеч от границите с Бирма и Индия.

— Е, не е чак толкова близо.

— Значи ще трябва да поработим малко повече. Така или иначе ще свършим работата. Но ти се занимай с декларацията, полковник. Тя ми е адски нужна, и то бързо.

В Индийския океан

Капитан първи ранг Биенас влезе при радарните оператори. Спря зад втория по ред и впи очи в екрана.

— Колко пъти сменят курса?

— Със сегашната промяна общо три пъти, сър — отвърна младежът и вдигна очи към него.

— Опишете операциите им.

— Първо се отклониха на 45 градуса в северна посока, сетне...

— За какво време? Колко път в мили?

— За час покриха около 20 мили.

— Добре, продължавайте.

— Сетне се върнаха в предишната си позиция и останаха на нея за близо час, тогава за около час отново свиха на север. И пак се върнаха на стария си курс.

— Значи съдът е там, откъдето започнахме?

— Тъй вярно, сър. Почти на същия курс.

— И ние променяхме съответно курса си, нали?

— Тъй вярно. Докладвал съм позициите ни всеки път.

— Окей, Били, добра работа.

— Благодаря, сър — ухили се операторът.

Биенас обаче не върна усмивката, а със загрижено лице напусна помещението и тръгна към капитанската каюта. Стигна вратата и почука.

— Влез.

Капитан Червенко бе зад бюрото, записваше нещо в дневника. Незабавно забеляза угриженото лице на помощника си.

— Какво се е случило, Франк?

— Мисля, че са ни усетили, сър — отвърна Биенас и преразказа разговора си в радарното отделение.

— И всеки път сме променяли курса?

— Опасявам се, че да, сър. Дежурен е бил Канфийлд. Пък той нали си е новак.

Червенко въздъхна и кимна.

— Е, по-добре да бе станало по-късно, но няма как. Така или иначе щяха да ни усетят. Интересно какъв им е радиотрафи...

В същия миг иззвъня вътрешният телефон.

— Радиотделениято докладва: долавяме значителен радиотрафик на китайски.

— Ха — възкликна Червенко, — тъкмо за това говорехме. Мичман Уао на мостика.

— Слушам, сър.

Капитанът натисна друго копче на интеркома, обадиха се от машинното.

— Главен механик, нужна ми е пълна мощ. До дупка.

Сетне се изправи и побутна Биенас към вратата.

— Хайде на мостика.

Там завариха Уао, който незабавно докладва:

— Разбрали са, че сме по петите им, сър, и панически потърсиха връзка с Пекин и Хонконг.

— Панически? — тихо попита Червенко.

— Тъй вярно, сър. Странно наистина. Знаят кои сме. Искам да кажа, разпознали са, че сме боен съд на САЩ. Фрегата на ВМС.

— Значи на борда имат военен радар — усмихна се накриво Биенас.

Капитанът кимна смръщено и незабавно отпрати бинокъл към хоризонта.

— Нареди на механика да даде всичко от себе си. Вече няма какво да се крием. Нека видят пък ние какво носим на борда.

Денят бе ясен, слънчев, морето сравнително кротко, видимостта почти отлична. Фрегатата бързо увеличи скорост, набра около 28 възела и намали чак когато китайският кораб се показа.

Капитан Биенас също насочи бинокъла си.

— Същото ли виждаш, Франк? — пошегува се Червенко.

Биенас кимна. На палубата на „Императрица майка“ се бяха струпали множество членове на екипажа, сочеха с ръце към морето и оживено ръкомахаха. На пристройката над тях се появи офицер и видимо закреця нещо, но напълно безрезултатно.

— Онези юнаци се поразтревожиха — рече Биенас.

— Именно — потвърди капитанът. — Никой не им е казал, че продължаваме да ги следваме и сега са изненадани. Но така или иначе някой е очаквал да се появим... ние или някой като нас.

— Иначе защо им е такъв радар и специални оператори.

— Точно така. Франк, поеми мостика. И ги дръж под око. Изкъсо. То рибата вече е хваната, значи можем да подготвяме тигана.

— Какво смятате, че ще направят китайците, сър?

Червенко вече слизаше по стълбата с намерение да се свърже с адмирал Броуз и да докладва. Извърна се и сви рамене:

— Не съм сигурен. Но смятам, че доста хора във Вашингтон ще си зададат същия въпрос много скоро.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

*Четвъртък, 14 септември
Вашингтон, федерален окръг Колумбия*

Президентът Кастила седеше на кресло в спалнята в Белия дом и се опитваше да чете. Всъщност се безпокоеше относно евентуалното подписване на договора за човешките права с Китай. Мислеше и за други неща. За бащата, когото никога не бе опознал, за големите му страдания. Липсваше му и първата дама, ама много.

С четенето определено не вървеше, беше разсеян, текстът му бягаше. Остави книгата и потри уморени очи. Най-много му липсваше покерът на две ръце с Каси, оспорвана игра, дългогодишен навик. Играеха всяка вечер, когато по една или друга причина някой от двамата не можеше да заспи. Обичайно печелеше Каси — 8 от 10. Сега бе на официално посещение в Централна Америка, придружена от голяма група журналисти, вършеше добра работа за националните каузи. Той обаче би предпочел тази вечер тя да си е тук. При него.

По едно време се замисли. Какъв ли ще стане животът им, когато свърши мандатът му? В този миг Джереми почука на вратата.

— Какво има? — сопна се президентът, без да се усеща, че тонът му е доста рязък.

— Г-н Клайн на посещение, сър — бе отговорът.

Кастила се сепна и побърза да каже:

— О, въведи го, Джереми, съжалявам, тъкмо мислех за госпожата.

— И ние също, г-н президент — усмихна се любезно личният сътрудник.

Не заигра ли лека усмивчица по лицето му, когато излизаше? Много важно. Той, Джереми, ако не знае какво правят през вечер президентът и президентшата, кой друг? И Кастила се усмихна също, само че побърза да скрие усмивката си зад строга гримаса.

Джереми затвори вратата след госта, който пристъпи на пръсти. Президентът неволно си представи, че Клайн се движи към него като

загадъчна, лека мъгла — непроницаем, мълчалив. Както винаги между впрочем. Имаше един цитат от Карл Сандбърг... как точно го бе написал? О, да: „... мъглата се стеле, лази безшумно, като на меки котешки лапички стъпва...“. О, Боже! Много му бяха едри крачищата на Фред като за котешки лапки, ама, хайде сега, да не става дребнав.

— Заповядай, Фред, настанявай се.

Клайн седна на крайчеца на едно от креслата. Безпомощно отпусна ръце, сякаш не знае какво да каже.

— Изплювай камъчето, Фред — избоботи Кастила, — преди да съм донесъл пиенето. И отпусни душата, какво толкова?

Новодошлият се огледа безпомощно, извади от джоба лулата и благодарно я захапа, сетне придоби самочувствие и заяви:

— Благодаря, г-н президент.

— Надявам се да си във форма — изръмжа президентът, — хайде, давай лошите новини, не се туткай.

— Не съм убеден дали са лоши или добри, сър — поколеба се Клайн. — Зависи от това как ще се развият събитията с „Императрица майка“.

— За Бога, Фред, от това хич не ми става по-леко.

Клайн побърза да преразкаже основното от доклада на Смит предната вечер, като пропусна някои подробности.

— Почти сме сигурни, че оригиналната декларация е вече унищожена. Моите хора в Ирак не стигнаха до нищо определено. Полковник Смит е на път за Хонконг, където има известна надежда да открием евентуално трето, изпратено на фирмата „Донк & Лапиер“, копие.

Президентът поклати глава.

— Понякога си мисля, че човек не е бивало да създава толкова много транснационални корпорации и холдинги. Щеше да си е по-добре и без тях.

— Е, да, такава е и известното становище на повечето правителства — потвърди Клайн.

— Какво докладват другите ни агенти в Китай?

— Засега нищо. Просто не разполагат с никаква информация относно „Императрица майка“, било от правителствени или висши партийни източници. Темата не е била споменавана никъде.

Кастила разтри чело, присви очи.

— Това звучи доста странно, а, Фред? В Пекин обичайно гъмжи от слухове и спекулации.

— С полковник Смит стигнахме до заключението, че е много вероятно висшите кръгове в Пекин да не знаят нищо за контрабандната пратка, сър.

Кастила повдигна вежди.

— Какво искаш да кажеш... че става дума за индивидуална игра, така ли? Нещо много привлекателно от бизнес гледна точка?

— Вероятно, но с последвали усложнения. Допускаме да е замесен висш пекински функционер. Дори може би лично някой от членовете на Политбюро или техния Постоянен комитет.

Президентът се замисли.

— Корупция, хм? В стила на вече познати афери на най-високо равнище, така ли?

— Много възможно, сър. В същото време може би си имаме работа с борба за власт в рамките на Политбюро. Което пък...

— Което пък не означава, че това е най-добрата ситуация за нас.

— Не, сър. Прав сте.

Президентът потъна в размисъл. Замисли се и Клайн, присви очи, разсеяно заигра с лулата. По едно време извади кесията с ароматния тютюн, сетне се усети какво прави и бързо я прибра в джоба.

След минута Кастила се изправи и неспокойно закрочи из спалнята. Чехлите му меко зашляпаха по килима.

— Съмнявам се да има някакво значение дали Пекин знае за кораба или не. И в двата случая ръководството им ще реагира еднакво. Ще защити правата на китайските кораби да плават навсякъде по цял свят с всякакъв товар. Независимо дали в нашия случай го одобряват. И сега имаме само един начин да предотвратим доставката му в Ирак — без усложнения, конфронтация и евентуални последствия.

— Зная, сър. Нужна ни е декларацията, за да докажем на света — а и на Китай, — че не блъфираме. Но ако Пекин не е замесен и не знае истината за товара на кораба, тогава можем да очакваме сътрудничество и помощ от китайското ръководство — веднъж щом му покажем доказателствата. То просто няма да има причини да покрива скандала. Всъщност смятам, че неговите функционери ще се опитат да демонстрират отговорно отношение към международните закони,

мира. Както би постъпил всеки друг на тяхно място. Е, най-малкото можем да се надяваме, че реакцията им ще бъде точно такава.

Помълча и изведнъж добави:

— Не зная дали сега е подходящо време да ви докладвам и за Дейвид Тейър.

Президентът се спря рязко на място и загледа Клайн право в очите.

— Предполагам, че да. Какво ново си научил?

— Един от информаторите на китайската агентура е донесъл, че полевият затвор не е чак толкова строго охраняван. Възможно е да въведем наш човек вътре, да направи контакт, да разучи състоянието на Тейър и какво точно иска този човек.

— Добре — съгласи се президентът, заслушан внимателно.

Вече не крачеше нервно из помещението, но Клайн долови някакво колебание.

— Готов ли сте да обмислите специална операция за извеждане на Тейър от затвора и Китай, сър?

— Както каза и ти, Фред, ако Пекин не е реално въввлечен в изпращането на пратката за Ирак, тамошните ръководители може би ще са склонни да сътрудничат, особено след като им предоставим неопровержими доказателства. В същото време обаче няма начин да не ги вбеси една тайна спасителна операция от наша страна, чийто резултат неизменно ще ги злепостави пред световното обществено мнение.

Клайн трябваше да се съгласи с тази логика.

— Вярно, сър.

— Затова не мога да си позволя да рискувам сигурността на нацията или договора, нали разбираш?

— Може би няма да ви се налага — настоя Клайн. — Ще изпратим неправителствени, невоенни сили. Само доброволци. Частни лица. С условие — разкрият ли ги — да се откажат от операцията. По този начин вие винаги ще имате изход и възможност да опровергавате евентуалните обвинения. Не сте знаели за операцията и край.

— Откъде ще намериш нужните доброволци без съответното обучение?

— О, ще ви осигуря колкото кажете.

Кастила тежко се отпусна в креслото. Прехвърли крак връз крак, потри брадичка.

— Хм, не зная... историята никога не е била благосклонна към неофициални, та наречи ги и частни, навлизания на чужда територия.

— Е, риск има, сър, да. Признавам това. Обаче е много по-малък, отколкото при официално санкционирана операция.

Изглежда, Кастила бе склонен да приеме тези аргументи. Но отново се замисли и след малко рече на глас:

— Значи казваш, че първата ти стъпка ще бъде да изпратиш някого в Китай да установи контакт с Тейър? Нека тогава уточни със сигурност дали човекът настоява да бъде изведен спешно, или е готов да изчака подписването на договора.

— Точно така, сър, ще бъде изпълнено. Той ще разучи още и военната обстановка около обекта, терена, местността... всички подробности, които ще бъдат нужни като информация в случай, че решите да дадете ход на операцията.

— Дадено. Действай. Обаче не предприемай нищо конкретно, преди отново да сме разговаряли.

— Това се подразбира, сър.

— Добре.

Президентът разкърши рамене, сега изглеждаше тъжен.

— Виж, Фред, този човек може би отдавна е загубил надежда, че някога ще успее да се прибере у дома. Да види родината отново. Ще се чувствам много добре, ако успеем да го върнем. Представи си, че съумеем да му осигурим няколко години пълно спокойствие, мир и щастие тук, в отечеството.

Очите му се зареяха някъде в небитието.

— Знаеш колко много означава за мен да видя истинския си баща, Фред...

— Зная, Сам — протегна приятелска ръка Клайн, накрая изоставил формалностите на службата.

Спогледаха се и мислено се върнаха в младостта.

Кастила въздъхна, отново потри очи.

Клайн се изправи и тихичко излезе от президентската спалня.

Петък, 15 септември

Хонконг

Азиатският център на „Донк & Лапиер“ заема три етажа на новопостроена 42-етажна сграда в сърцето на Сентръл — главния бизнес район на Хонконг. Другите две значими финансови средища са Адмирълти и Ванчай. Разположен на изток от Сентръл, последният е бившата мека на платената любов е червените фенери, но сега е третият по значение икономически център на територията. Повечето днешни небостъргачи се намират в Адмирълти и Сентръл, а на запад от втория кипи усилено строителство с подчертано икономически характер. Откъм тясната страна на пристанище Виктория и на главната земя се простира още един динамичен район със стопанско и човешкоресурсово значение — Каулун.

Точно по обед в петък в „Донк & Лапиер“ позвъня един много специален телефон. Повикването не мина през фирмената телефонна централа, както си му е редът, а бе насочено към офиса на някой си Клод Маришал, фирмен служител. Обаче не позвъня апаратът на бюрото му, не и другият — предназначен за много важни клиенти и поставен на специална масичка пред прозореца, — а един трети, обикновен и видимо предназначен за вътрешнофирмена употреба, защото нямаше нито шайба, нито клавиши. Бе поставен върху канцеларски шкаф с три отделения току зад бюрото на г-н Маришал.

Силно изненадан, въпросният господин почти изпусна писалката, изруга, когато мастилото изцапа важен документ, и се завъртя на стола, за да вдигне слушалката.

— Да? С какво мога да ви помогна?

— Например да ме свържете с г-н Жан Донк.

Маришал за малко не изгърва слушалката.

— Какво? О, да разбира се, сър, един момент.

Въздъхна дълбоко, за да успокои лудо биещото си сърце, и се досети да добави:

— Изчакайте за секунда, сър. Сега ще го повикам.

Остави слушалката върху шкафа и понечи да стане, сетне я взе отново, вече почти овладян:

— Само че това може да отнеме няколко минути, затова, моля ви, не затваряйте, нали?

— Ще изчакам колкото мога — заяви гласът отсреща.

От своя телефон Маришал прехвърли линията на изчакване и лудешки набра друг вътрешен телефон.

— Сър, току-що го потърсиха по специалната частна линия!

— Кого? Него ли?

— Да, сър!

— Да не е Юй Юнфу или г-н Макдърмид?

— Със сигурност не.

— Внимавай да не затвори! Задръж го на всяка цена!

— Ще се опитам... — обеща Маришал и превключи линията отново.

— Съжалявам, сър. Имаме известни затруднения, в момента г-н Донк отсъства от офиса, опитваме се да се свържем с него... възможно ли е да ви помогна аз? — говореше той с учтив глас, в който трептеше искрено усърдие и желание за помощ. — Може би ако ми обясните по каква работа го търсите...

— Благодаря, но няма нужда.

В офиса влезе мъж, вървеше на пръсти, поставил показалеца на устните си, с въпросително повдигнати вежди. Маришал закима енергично, напрягайки ум как да задържи човека на телефона за по-дълго време.

— Много е възможно г-н Донк да е излязъл за обяд... извън сградата, да. Ако ми оставите своя телефон и име, ако обичате и съобщение, непременно ще му предам в секундата когато се върне. Да. Убеден съм, че незабавно ще ви се обади. При това, моля ви, зная, че ужасно се дразни, когато изпусне важен делови разговор... ало? Ало, ало? Ало, сър?!

— Какво става?

Маришал бавно постави слушалката върху апарата и обясни.

— Затвори. Мисля, че се досети, г-н Кройф.

Човекът на име Шарл-Мари Кройф кимна, вдигна телефона от бюрото на Маришал и попита:

— Ти не включи ли търсача?

— Разбира се, че го включих, само че се обаждаше от обществен уличен телефон в Каулон.

— Дай номера и мястото — нареди човекът и бързо си ги записа.

Каулон

Грешка направих! Така си рече Джон Смит, след като върна слушалката на вилката. Точно така, грешка. Или номерът е бил специален и нерегистриран в указателите, или човекът просто не съществува. Или и двете. Разбира се. Сега онези отсреща бяха предупредени, че някакъв си тип — говорещ американски английски — им души във вратовете, знае онзи номер. Единствената неизвестна величина бе дали са успели да проследят откъде се обажда. А този въпрос има само един добър отговор: той лично трябва да приеме, че са го проследили.

Джон Смит или по-точно майор Кенет Сен Жермен, доктор по биологическите науки с висока научна титла, бе пристигнал със самолет в Хонконг. Бе кацнал на международното летище на остров Лантау само преди два часа, минал през митницата и взел експресен летищен транспорт за хотел „Шангри-ла“. Носеше перука с дълга руса коса, за да прилича на застаряващото хипи и знатен микробиолог Кен. В стаята не загуби никакво време. Уточни местонахождението на фирмата „Донк & Лапиер“, набута перуката в джоба, облече нов костюм от подходящ за климата плат и излезе.

Отвън бе страхотна жега. Градът пъшкеше под тежък влажен килим, примесен с горещ въздух. Нещо необичайно за средата на септември. Атмосферата съдържаше и добра мяра дизелови изпарения, влажна сол, вонята на най-разнообразни пържени меса и риба. По улиците се движеха огромни вълни хора, автомобили, автобуси, и то при всички случаи в много по-големи количества от тези в Шанхай. Насочи се към морската гара Стар Фери, като се буташе в хората, избягваше неволните удари и чуждите лакти, залиташе и ругаеше под нос. Така стигна до уличния телефон.

Сега обаче бързо потегли оттам, като се смеси с множеството около пристанището. С поглед потърси подходящо заведение за хранене с аламинути, откъдето да наблюдава телефонния автомат. Е, в това отношение имаше поне едно преимущество: в Хонконг ежедневно се намират хиляди говорещи американски английски чужденци, които си приличат ужасно много един на друг, поне за китайците.

Бе изял малка част от поръчаното ястие, когато долетяха два черни автомобила и спряха на известно разстояние от будката. От

недалечното заведение му се стори, че са мерцедеси. От тях излязоха шестима в костюми, до един китайци, и се развърнаха ветрилообразно, след което закрачиха към автомата, внимателно оглеждайки хората около него. На пръв поглед оръжие не носеха, но саката им бяха закопчани, а на съответните места — подозрително издути. Смит интуитивно усещаше излъчващата се от тях заплаха и трептящото във въздуха напрежение.

Нито са от органите на сигурността, още по-малко са полицаи, бе първата му мисъл. Съвсем друго нещо.

Засега не поглеждаха към малката гостилница, само че нямаше нужда да си подлага късмета на изпитание, знаеше го отлично. При това бе получил нужната информация — реакцията бе точно такава, каквато бе очаквал.

Изхвърли останалите в блюдото мазни скариди в съда за боклук и внимателно пое в обратната посока — към гарата. Следващият фериботен курс за остров Хонконг бе след три минути. Купи си билет.

Качи се на борда и се отправи към носа. Прехвърляше епизода в ума си, повтаряше си чертите на шестимата, стараяше се да запомни лицата им. Дали не бяха хора на Фен Дун?

Нищо чудно да са негови маши, доста неща в поведението им бяха доволно познати. Досети се, че трябва да играе ролята на турист, и любопитно се огледа. Гледката в протока бе поразително красива. Джон бе чувал за тези природни хубости, бе гледал и снимки — но ефектът на живо бе съвсем друго нещо. Само отпред панорамата бе неопишуемо прекрасна и трудна за възприемане — капацитетът на човешките очи е просто недостатъчен да обхване всичко — десетките кораби, лодки, баржи, яхти, сини сампани, живописно раздвижени като детски играчки по лазурната водна повърхност. Встрани изпъкваха доковете със закотвени кораби, наобиколилите острова крайбрежни сгради. Сред тях се извисяваха небостъргачи с най-различна височина, струпани като готови за нападение исполини, закичени в гърдите с многоцветни символи и неоновии надписи. А най-отзад бяха планините, допрели в небесата забулени в облаци върхове. Грамади, излъчващи титанично спокойствие, тържествени, вечни. На изток над водата пък се кипреха островите, същински пирамиди. В най-общи линии картината бе огромна, смайваща както в Ню Йорк, очарователна.

Фериботът потегли и цялата тази картина като че затича насреща му — е, този ефект бе повече от поразяващ. Затаи дъх и по стар навик се огледа. И незабавно забеляза двама от онези шестимата! С ръце, напъхани под саката, замръзнали погледи, движеха се бавно през тълпата право към него.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

Манила, Филипините

Новият модел на транспортния C-130 кацна на международното летище точно в 14,00 часа под синьо като стъкло небе и прегарящо слънце. Придвижи се към отдалечен хангар стоянка, на достатъчно голямо разстояние от комерсиалните терминали, където го очакваха два военни автомобили — щабна кола в защитни цветове и брониран джип от типа хъмви.

Хангарните врати плавно се затвориха, стълбичката меко се спусна. От колата изскочи униформен шофьор, заобиколи я тичешком и отвори задната врата точно срещу самолетния изход.

По стълбичката с гъвкава походка слезе заместник-министърът на сухопътните сили Джаспър Кот, изисканите черти на лицето му скрити зад големи черни очила, а след него сръчно се изнизаха четирима помощници. Кот пристъпи към колата, а шофьорът застана мирно и отдаде чест. Елегантен както винаги в прекрасно ушит по поръчка двуреден костюм с жилетка, Кот вежливо кимна с глава и се настани в автомобила. След него, но в хъмвито, бързо се накачиха и придружителите.

В щабната кола вече имаше друг човек. В униформа, на пагоните по една-единствена сребриста звезда. Бригаден генерал. Седнал до задния прозорец от отсрещната страна, запалил дебела ароматна пура, генерал Еманюъл Роуз, наричан още Мани, любезно запита:

— Дразни ли ви димът, г-н министър?

— Не и ако ви помага за мисленето, генерале — отвърна Кот и отвори прозореца.

Колата потегли, след нея и хъмвито. Излязоха през странична врата в хангара и веднага ги лъхна жаркото манилско слънце.

— В дадения случай по-скоро ми подпомага търпението — учтиво отвърна Роуз и пусна две кълба дим, докато гумите меко пърпореха по горещия асфалт. — Но на онези хора вие просто няма да им повярвате.

— Разбира се, че ще им повярвам. Нали работя във Вашингтон, федерален окръг Колумбия.

Кот се загледа през прозореца към палмите и буйната тропическа растителност. Горещият въздух изобщо не му пречеше. В далечината се мяркаха още мангови дървета, мирта и хибискус, в небето над тях се виеше рояк птици в ярка, многоцветна окраска. Над асфалта играеше синкава мараня. Тук бе поне с десет градуса по-горещо, отколкото във Вашингтон. Жега, влага, плодородие.

— Добре го казахте.

— Как смятате? Пленникът от Ал-Сайед истински ли е? Бил известен лидер на ислямистките партизани от Минданао? Вярно ли е — това питам?

— Така изглежда.

— Е, защо? Какво искат те? Да го използват и да си припишат всички заслуги ли?

— Хм, сигурно. И тези, които се въздържат да го разпнат с пирони за стената и да го одерат жив, а и онези, които не желаят да сключат бърза сделка и да го пуснат по живо, по здраво, за да си трае относно техните дела.

— Вие държахте да присъствате на всички разпити, нали? — попита Кот.

Генерал Роуз кимна, сви устни, челюстите му се свиха, като на готов да избухне в ярост човек.

— Точно така. Откажат ли да изпълняват нашите искания, по дяволите отива и помощта за тях, и техническото обучение, дето им предоставяме. Обаче за да съм стопроцентово сигурен, просто сложих мои хора в охраната.

— Правилно.

Генералът извади пурата от устата и огледа улицата отвън. Не видя нищо обезпокоително, тогава се извърна към Кот.

— Доведохте ли специалисти?

— Разбира се. Експерт по техника на разпитите от ЦРУ и капитан от ВВС, който говори моро — отвърна Кот, без да споменава, че води и личния си готвач. — С тях е и личният ми адютант. Утре ще се включим и ние.

— Хубаво. Само че ще се включите, ако убедите филипинците довечера на вечерята. В смисъл да разрешат.

Кот се усмихна самоуверено.

— Проблем няма да има.

Почти веднага след разговора пристигнаха в просторно, разпространено на значителна площ извънградско имение. То бе любезно предоставено от правителството в Манила за временна главна квартира на американската военна мисия в страната. Тук заговориха на незначителни, ежедневни теми, заради онези, които може би си правеха труда да подслушват. Генерал Роуз съпроводи Кот до определените за него стаи. Да почине под гальовните струи на климатичната инсталация, че да е свеж за тазвечерната среща и вечеря с манилските политици и военни.

— Е, ще се видим довечера, генерале — протегна ръка на прага Кот.

Роуз я пое и я стисна здраво, но не пропусна да процеди между стисналите пурата зъби:

— Аз съм готов. Само че поспете по-дълго. Почивката ще ви е нужна.

Кот влезе в просторното помещение, в чийто ъгъл приветливо подухваше климатик. Затвори вратата след себе си и изчака пет минути. Сетне я отвори и надникна навън, оглеждайки се в двете посоки на коридора. Нямахше никой.

* * *

Клекнала под прозорец на главната сграда отвън, стройна жена в униформа на капитан от американските ВВС притискаше контактен микрофон към стената. Беше същата, която пристигна на борда на транспортния самолет със заместник-министъра на сухопътните сили.

В апартамента звучаха стъпките на Кот. Сетне се чу типичният звук на натискани на телефонна клавиатура бутони, а и повдигането на слушалката.

— Тук съм — рече гласът на Кот. — Да. При всички случаи трябва да съм се върнал до 6 часа следобед. Два часа ли? Добре. Къде? Клуб „Корехидор“ ли каза? Идвам.

Слушалката изщрака, поставена обратно на вилката, изскърца дървен стол, чуха се отдалечаващи се стъпки, след малко на пода

тихичко потропнаха свалени обувки, пружините на качествен матрац меко изсъскаха. Кот бе решил да отпочине, преди да отиде на срещата с неизвестния телефонен събеседник. А може би просто си бе полегнал под мрежата против насекоми, с отворени очи, загледан в тавана, по който вероятно лазеха всевъзможни тропически гадинки.

Капитанът с пилотската униформа бе преводачката на заместник-министъра. На закачената за елегантната блуза значка пишеше името ѝ: капитан Ванеса Лим.

Жената прибра микрофона и бавно се отдалечи в градината. Нямаше време да почива и името ѝ не беше Ванеса Лим.

Хонконг

Най-трудната задача за работещ под прикритие агент е да не прави нищо. Джон Смит стоеше на носа на ферибота и се преструваше, че се любува на калейдоскопичната картина наоколо. Макар че космите на врата му бяха положително настроили, той не се обръщаше да провери докъде е стигнала движещата се сред хората двойка китайци. Вероятно заглеждаха всяко лице, дрехите, поведението. Най-вече последното. Но нямаше начин да са сигурни как точно изглежда човекът, който се бе обадил в „Донк & Лапиер“. Още по-малка бе вероятността някой от хората на Фен Дун или той самият да знаят със сигурност, че полковник Джон Смит се намира в Хонконг.

Минимална възможност, но все пак възможност. Да, повтори си той, възможно, но малко вероятно. Както веднъж бе казал големият хуморист Деймън Ръниън: „Състезанията невинаги ги печелят бързите, нито пък битките — силните. Но то всъщност важно е как да направиш облога...“ Ами да. Въпрос на шанс.

Смит си остана на мястото, очевидно непринуден, непритесняван от нищо — турист, силно впечатлен от околния пейзаж. С нищо издаващ вътрешна тревога или че около него става нещо необичайно. Загледан в екзотичните хубости, не усещаш, че фериботът приближава терминала на острова.

Сетне усети мекия допир на съда в облечения с гуми док, придърпа го група носачи в сини униформи, за да закачи въжетата.

Тълпата пътници се люшна към изхода, жадна да стъпи на тази интересна и прелестна земя, а Смит спокойно се смеси с нея. Високо в небето обикаляха чайки, крякаха силно. Пасажерите бяха нетърпеливи да слязат от съда и напиреха към изхода и бариерите отвъд. Накрая ги вдигнаха и потокът хора сам понесе Джон към брега. По едно време се осмели да се огледа с безучастен поглед, а онези двамата с костюмите вече ги нямаше.

Манила

Джаспър Кот облече широка синя риза, леко спортно сако, светлокафеникави панталони, мокасини в подобна разцветка. Поседна, спокойно отпуснат, на стол пред климатика, за да се порадва на освежителната въздушна струя. В същото време внимателно зачете доклад на специалните сили относно партизаните в северно Минданао и поредното им светкавично нападение върху армейски гарнизон в района.

Когато някой почука, Кот затвори доклада, отбеляза си страницата и се запъти към вратата. Отвън стоеше сержант от специалните части. Същият, който го бе взел от летището заедно с придружителите.

— Добър ден, сър.

— Чисто ли е, сержант?

— Тъй вярно, сър. Повечето от техните хора ползват следобедната почивка за сън. Нашите имат упражнения по антитерористична подготовка. Колата ви е на страничната порта. Единственият часови е от моите хора.

— Доволен съм от организацията, сержант. Добре свършена работа, дискретна. Благодаря. Ще я запомня.

Сержант Рено се усмихна.

— Всички ние се нуждаем от малко разтуха от време на време, сър.

Кот му се усмихна светски, като мъж на мъж.

— Точно така, давай да вършим работа.

Закрачиха тихо по коридора, сержантът чинно вървеше три крачки след началството. Отвън край портата стоеше същата кола в

защитни цветове, двигателят тихо пърпореше. Кот доволно кимна — от опит знаеше: предварително запален двигател привлича значително по-малко внимание, отколкото внезапното стартиране.

Влезе в колата и се настани на задната седалка. Сержантът се качи след него и незабавно потегли. Отегчен от бедните квартали, през които минаваха, Джаспър Кот се облегна, скръсти ръце и се замисли за следобедните си задачи. Бе бивш ръководител на предприятия в областта на частната промишленост с успешна дейност зад гърба си, а последният му пост бе директор на „Ковалски & Кот Инкорпорейтид“ — едър доставчик на лафети и артилерийски части за оръжейните производители в глобален мащаб. Истината бе, че успя да спечели много пари и влияние, при това в значително по-голяма степен, отколкото се досещаха бившите му конкуренти. Предпочиташе богатството му да си остане анонимно, полезно именно в това си качество, а не като самодоволна демонстрация на възможности.

При все това бе човек суетен и много амбициозен в повечето отношения: от дрехите до личните навици, от социалните връзки до бизнес сделките. Още индивидуалист и педант чак до маниакалност; с това си качество бе побеждавал повечето конкуренти. Може би затова не се вписваше достатъчно пълно в днешните по-земни и практични характеристики на екипната дейност. Но пък кой би могъл да разпознае неукротимата му амбиция? Или хладнокръвния му и точен като бръснач подход? С тези си качества — амбиция и хладнокръвие — той почти винаги побеждаваше и победоносно вървеше напред, без да поглежда към изостаналите, загубилите битката противници или съперници. Повечето хора го подценяваха, смятаха, че е прекалено превзет, за да е силен, и в това се криеше още едно преимущество. А усетеха ли какъв е в действителност, обикновено бе късно да бъде спиран или обезвреждан.

Такъв бе и в днешната си дейност, само че досега не се бяха появявали делови предизвикателства, в които да се прояви истински. Затова все по-често мечтаеше за истински успех в контекста на сегашните му възможности: недосегаеми пари, власт извън човешкото въображение, гарантирано бъдеще в сферата на истински едрите сделки, всяка следваща все по-мащабна и по-мащабна...

Междувременно влязоха в пуста уличка в богаташката част на Манила, където сержантът спря пред внушителна къща на оградена с

красиво подрязан жив плет просторна площ. Отпред се простираше обширна морава с почти допреди върхари в небето палми, лехи с бели тропически цветя сред фантастично цветово многообразие от други растителни видове. Беше истинска хасиенда от испанската ера, бляскава и тържествена, и най-важното — изолирана. Кот се обърна към подчинения:

— Дайте ми няколко часа, сержант, нали? Имате клетъчен телефон, предполагам?

— Тъй вярно, сър — сержантът потупа предния джоб на униформеното яке. — Свършете си работата на спокойствие.

Кот zakрачи по покрита с изящни плочки пътека към високия портал на дома. Портата бе масивна, величествена — от истински махагон, обкован с блестящи медни ленти и гривни, включително декоративно чукало във формата на навита змия. Почука и по-скоро усети, отколкото видя, че шпионката се отваря и затваря за частица от секундата.

Тогава портата се откряна и на прага се показва дребничка филипинка. Беше на не повече от 16 години и чисто гола, ако не се смятат пурпурните високи обувки и закаченият максимално високо жартуер в същия цвят на левия крак. Изражението на Кот изобщо не се промени.

Девојката го въведе в богато мебелирано помещение, където се намираха още двајсетина жени на различна възраст и степен на разсъбличане. Някои стояха прави, други седяха, трети са бяха изтегнали по канапетата. Край едната стена се простираше великолепно организиран бар с каквото му на човек душата поиска. Момичето прекоси стаята, Кот — след него. Десетките чифтове женски очи внимателно го оценяваха. Изкачиха се по стръмно вътрешно стълбище, каквото бихте могли да видите само в мадридски богаташки дом. На втория етаж излязоха на широк, застлан с тъмночервен килим коридор. Филипинката продължи по него и спря пред последната врата. Там му се усмихна, отвори и му направи път да влезе.

Кот пристъпи прага и се озова в просторно помещение с нашарени на златисти пръски червеникави тапети, позлатена дървения, комфортни тапицирани в тъмна кожа мебели, малък бар и гигантско

легло на четири крака с балдахин. Момичето затвори вратата и стъпките му заглъхнаха.

— Харесва ли ти посрещачката, Джаспър? — запита Ралф Макдърмид, седнал в полуприкрит зад канапе люлеещ се стол.

Бе весел, ухилен до ушите като самодоволно прозяващ се котарак. И лицето, и позата на закръгленото му тяло издаваха благоразположението на отлично отпочинал човек.

— Че тя е на възрастта на дъщеря ми, за Бога, Ралф — оплака се Кот. — Налага ли се да се срещаме именно на такова място?

— Прекрасно прикритие — без да мигне от укора, възрази всевластният шеф на „Олтмън Груп“. — Тук ме познават, радвам се на пълна протекция. Освен това ми се нрави и обстановката, и обкръжението. Първокласна стока и обслужване, нали така?

— Всеки с вкусовете си — изръмжа Кот.

— Колко либерално и егалитарно от твоя страна, Джаспър, нали? — засмя се Макдърмид. — Я поседни, пийни нещо, по дяволите, отпусни душата. Поне ние двамата си знаем, че не си онзи благонравен чичо, за какъвто се представяш. Я ми разкажи за Джон Смит.

— За кого?

— За полковник Джон Смит, военен лекар и учен, Джаспър — повтори Макдърмид и натисна монтиран в стената бутон, а зад бара мигом се материализира млад филипинец в бяло сако.

— Армейски човек? — Кот бе искрено озадачен. — Дори и не съм чувал за него. Защо? Какво отношение има той към нас? Да не ни се пада някакъв...?

Обърна се към бармана и кратко поръча:

— Водка-мартини, чисто, малко лимон.

— Пада ни се опасен, ей такъв ни се пада. Няма ли да попиташ дали е важен? Важен е, да... и защо ли?

Сетне Макдърмид най-сериозно разказа събитията от убийството на Мондрагон до операцията на тюлените по извеждането на Смит от китайското крайбрежие.

— Разполага с копие от документа със съдържанието на пратката на кораба ли? Боже мой... — ахна Кот.

— О, не — прекъсна го Макдърмид, — не, и слава Богу. За малко да го отнесе, но ние си го взехме. Не съм сигурен дали всъщност го е разглеждал или дали е разбрал какво е държал в ръцете си. Мондрагон

обаче определено бе наясно, което не е чак толкова страшно, защото копелето е мъртво. Само че постановката сега е доста тънка, ако се досещаш какво ти казвам: искаме във Вашингтон да научат какво точно носи „Императрица майка“, но да не бъдат в състояние да го докажат.

Барманът пристигна с мартинито на Кот на бляскав сребърен поднос. Кот отпи, въздъхна одобрително.

— Значи проблем няма. Пристъпваме към действие, така ли?

— Пристъпваме с пълна сила, но не бих казал, че проблем няма — прокашля се Макдърмид и поклати високата коктейлна чаша към бармана, който незабавно загрея какво искат от него. — Съмнявам се, че Смит или хората, които са го изпратили, ще се примирят и откажат.

— Какво ми говориш, Ралф? Кой са тези хора, които са го изпратили? Какви? Сигурно е от ЦРУ. Те понякога назначават бивши армейци.

— Говоря ти достатъчно ясно и точно. Моите хора, а очевидно и китайските тайни служби, са наясно, че този тип не е от ЦРУ или от някоя друга от американските разузнавателни централи. И точка.

Кот смръщи чело и за пръв път се замисли.

— Чакай, чакай... ти обясни, че работи в онзи институт — АИМИИБ — и в Китай е пристигнал като негов служител. Значи вероятно е някогашен агент или сътрудник на ЦРУ. Обаче не си е свършил работата, за която са го изпратили. Съответно е въвн от играта, следователно повече няма и да ни безпокои.

— Може би. Но моите източници твърдят, че бил много печен и едва ли ще се откаже толкова лесно. Освен това определено не става дума за изпратен за еднократна задача поръчков изпълнител.

Кот отпи и в очите му светна ново разбиране.

— Слушай, Ралф, да не е от твоите конкуренти, сега да ти е скроил нещичко?

— И това не съм го отхвърлил като възможност. Да са наели бивш агент на поръчка и еднократно заплащане. От ФБР например, като се има предвид, че бил много обигран. Но какъвто и да е онзи отсреща, ние сме длъжни да бъдем максимално внимателни... и то по цяла редица причини.

— Естествено — съгласи се Кот, допи мартинито, остави чашата. — Иначе следваме същия план, нали?

Макдърмид кимна утвърдително.

— Фрегатата „Кроу“ е по петите на „Императрица майка“ в Индийския океан — рече той.

— Ами чудесно.

— Я разкажи още нещо около споровете за военния бюджет и новите оръжия.

Кот разказа за бурното заседание.

— Както вече ти казах, Броуз и Ода бяха единствените, готови напълно да подкрепят министър Стантън, при това Ода не важи в голямата игра. Всички останали си строят някакво ново оръжие и не желаят да го изпуснат. Изобщо срещата беше доста трудничка.

— А президентът?

— Безпокои се, но ние знаем защо, нали така? Става дума за „Императрицата“ и потенциалния сблъсък с Китай. Защото ако това стане, той ще се нуждае от всички тези разработки, независимо дали са вече в арсенала или още на чертожната дъска. И ако ние разполагаме с тежки оръжия за голяма война на истински голяма територия, китайците мигом ще изцапат гащите — издума Кот и се усмихна. — На мен ми се струва, че нашият план върви доста гладко. Ти как мислиш?

— Не знам, мисля, че трябва изрично много да се внимава. Ако онези ястреби в Пекин усетят какво става и решат да споделят с президента Кастила, смятай, че сме пътници. Направо ще ни отпишат. Оригиналната декларация вече не може да попадне в ничии ръце.

— Значи унищожих копията до едно и точка — нетърпеливо се обади Кот.

— Не е чак толкова лесно. От онази в Шанхай, дето беше в ръцете на „Летящият дракон“, се отървахме. Другата в Басра обаче си стои. Иракчаните смятат, че тяхната сигурност е непробиваема и отказват да я унищожат. Всъщност типично за техния манталитет не вярват, че ще им предадем доставката, ако не разполагат с документа. Във всеки случай твърдят, че имат основания да вярват в безопасното пристигане на „Императрица майка“ на предназначението. В Хонконг има трето копие, вече наредих да го изгорят.

— „Императрицата“ никога няма да мине през Ормузкия проток? Тогава какво те безпокои?

— Юй Юнфу — президентът на „Летящият дракон“. Той беше самолюбие и суетен, амбициозен, непредсказуем, нервен и изобщо не би издържал на никакъв натиск. Познаваш този вид хора. Мании за величие, илюзии, че ще управляват едва ли не империя, но иначе желатинови гръбнаци.

— Защо говориш в минало време?

— Мъртъв е. Щом научихме за присъствието на онзи Смит в Шанхай, той едва ли не се разпадна. Приложихме малко натиск, той взе, та се самоуби.

— Боже мой, Ралф! — изведнъж избухна Кот. — Вече стават два трупа! Тайни така не се пазят. Убийството винаги усложнява ситуацията и я прави взривоопасна!

Макдърмид го изгледа и сви рамене.

— Нямахме друг избор. И сега и със Смит отново нямаме избор.

Ухили се и вдигна чаша в наздравица.

— Слушай, я се порадвай на хубостите в клуба. Време имаш предостатъчно.

— Върви по дяволите, Ралф, тези момичета са колкото дъщеря ми. Срам немаш ти, това ти е проблемът! — тросна се Кот и потрепери.

Макдърмид се разсмя гръмогласно.

— Я стига си се правил на светец. И аз имам две дъщери. И какво? Ще се радвам и те да си правят кефа, както си го правя и аз.

Кот се изправи.

— Ти тези твоите дъщери не си ги виждал най-малкото поне десетина години. Разполагам с час — отвън ме чака шофьор. Покажи ми офис с телефон, моля. Поне ще свърша някоя работа.

Макдърмид повдигна рамене и отново натисна бутона за прислугата. Кот изчакваше прав, готов незабавно да потегли. Лицето на шефа на „Олтмън Груп“ се озари от полуусмивка, но очите му останаха мразовити.

— Както искаш.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Хонконг

Конгломерат от стомана, стъкло и плочи, сградата, където се помещаваше „Донк & Лапиер“, бе исполински представител на най-новото в строителното изкуство. А съдим ли по архитектурното изящество и международната слава на главния ѝ архитект, чието име е гравирано върху дебела стъклена плоча до входа, офисите тук вероятно бяха шокиращо скъпи, а адресът повече от желан.

Поставил русата перука отново, Смит се спря пред внушителното здание и незабележимо заоглежда улицата и хората по нея. Пак се бе превъплътил в майор Кенет Сен Жермен. Направи една-две обиколки в околни улици и след известно време се увери, че по петите му не върви никой. Тогава пристъпи във въртящата се входна врата и влезе във фоайето. Тук отново проучи обстановката с бързо професионално око и се запъти към стоманените врати на асансьорите. Въздухът в сградата се контролираше постоянно от специални филтриращи устройства и вътрешната атмосфера носеше миризми, далечно напомнящи на болнична стая — пречистени от вируси и всякакви други вредни микроорганизми. Всъщност всичко наоколо светеше от чистота и му се стори някак си антисептично.

Мисълта за вируси донесе друга асоциация — за новата му легенда и прикритието. Трябваше бързо да се пренастрои на вълната на Кен и последните му изследвания. Сен Жермен бе един от главните научни сътрудници на АИМИИБ и в момента работеше по неотдавна открит в Северно Зимбабве вирус, подобен на т.нар. щам *мачупо* с южноамерикански произход. Кен правеше опити с мишки в подкрепа на теорията си, че новооткритият вирус е форма на споменатия щам, независимо от хилядите мили и океана, разделящи местата, където бяха открити тези организми.

Излезе от асансьора и се запъти към стъклените врати на „Донк & Лапиер“, вече готов с първите въпроси. Беше дошъл да помоли главния директор на азиатския клон на фирмата Шарл-Мари Кройф за

помощ във връзка с изследванията си. Всъщност това не бе ли и истинският му мотив?

— Аз съм майор Кенет Сен Жермен, с молба за среща с г-н Кройф — рече той на жената зад изящното бюро в помещението.

Тя приличаше много повече на фотомодел, отколкото на секретарка.

— Вече сме се обаждали по случая. Той знае.

— Разбира се, заповядайте, г-н майор. Г-н Кройф ви очаква — усмихна се с тя и лицето ѝ грейна сякаш с многоватово сияние.

Кожата ѝ бе изящна, златиста. Носеше съвсем мъничко грим, колкото да подчертае съвършенството ѝ.

Обаче секретарката или сътрудничката, която го пое отвъд остъклената стена зад красавицата, се оказа съвсем друго нещо. Висока, едра дама с навита в строга прическа руса до белота коса и тъмен костюм, смръщена и деловита, тя го поведе към самата светая светих на фирмата.

— Ако обичате да ме последвате, г-н майор — рече тя с подчертано баритонов глас, а фразата на английски прозвуча като фрагмент от Вагнерова ария.

Тръгнаха по застлан със синкав килим тесен коридор, спряха пред абаносова врата. Тук тя почука, сетне отвори и обяви:

— Г-н майор Сен Жермен от Америка, мосю Кройф.

Човекът, към когото бе насочена тази формална фраза, се оказа нисък, мускулист, с масивните бедра на професионален колоездач. Облечен във видимо скъп бежов костюм, той се изправи сковано, сякаш коленете му бяха непрегъваеми, стегнати в някакъв апарат, и пристъпи към госта, протягайки дребната си ръка. И все пак се усмихна.

— О, доктор Сен Жермен, за мен е истинско удоволствие да ви приема, сър — рече той. — Разбирам, че сте от АИМИИБ. Нашите сътрудници имат много високо мнение за работата ви там.

Видимо си бяха направили домашното относно института и заниманията на Кен. Но това не бе изненадващо, напротив.

Здрависаха се.

— Поласкан съм, г-н Кройф — отвърна Джон.

— Моля ви, заповядайте, седнете. Отдъхнете за миг.

— Благодаря ви.

Смит си избра някакво свръхмодерно подобие на канапе с бляскави хромирани крака и подвижни възглавници. Пристъпвайки към него странично, измъкна джобното си ножче от панталона и го задържа в дясната ръка. Настани се върху възглавниците, с дясното бедро към домакина, и веднага извърна лице към него. Кройф тъкмо седнаше зад бюрото, но Джон имаше отчетливото усещане, че през цялото време не е свалял очи от него, при това погледът му се бе втвърдил. Собствените му пръсти се свиха около дръжката на ножа.

— Аз не съм учен, както може би се досещате — рече Кройф. — Надявам се, че няма да се обидите, ако честно заявя, че днес разполагам с много малко време.

Махна с ръка към множеството фотоси по стените — все лица на известни личности, дипломи за значителни дарения и благотворителна дейност, награди на компанията — сетне потупа дебелите папки върху бюрото.

— Доста съм изостанал с работата, знаете, но може би ще мога бързичко да направя нещо и за вас.

Скръсти ръце на гърди, облегна се назад и замълча, вгледан в госта.

Джон целеше да постави ножа някъде между възглавниците, но това бе невъзможно, докато някак си не отвлече вниманието на домакина.

— Разбира се, господине. Напълно ви разбирам. Благодаря предварително за времето, което ще ми отделите.

Побърза да опише текущата дейност на Кен по въпросния вирус и добави:

— Работата ми обаче в института напоследък нещо не върви. Направо се бави. А в Зимбабве хората измират. Нали знаете колко динамично се променя вирусната обстановка в света днес? То вече разстоянията между страни и континенти не играят особено значение. Бог знае къде ще удари вирусът следващия път? Може би тук — в Хонконг...

— Хм... да. Това би било катастрофално. Ние сме доволно гъстонаселен град. Само че не виждам аз лично с какво бих могъл да ви бъда полезен.

И Кройф продължаваше да го гледа с все същия тежък, безизразен поглед. Смит се наведе към него със загрижено изражение

и подхвърли:

— Вашият фармацевтичен клон отдавна работи с антивирусни...

— „Биомед & Сие“ се намира в Белгия, майоре — прекъсна го Кройф и в гласа му вече отчетливо трептеше нетърпение. — На стотици хиляди мили от това място. Тук е Хонконг, поне в нашия офис. Главната ни работа е маркетинг и продажби. Опасявам се, че не мога да ви помогна почти с нещо...

Сега Джон побърза да го прекъсне.

— Отлично познавам онзи клон. Само че „Донк & Лапиер“ има и екип за микробиологични изследвания, който работи в клинична инсталация на територията на континентален Китай, нали така? За онези учени ви говоря. Доколкото ми е известно, там е отбелязан подчертан успех в областта на хантавирусните разработки. А изследванията ми по новия вирус ме навеждат на мисълта, че той се пренася през изсъхнали и смесени в почвата миши изпражнения, носени от ветрове и въздушни течения на огромни разстояния. Така се разпространява и заразата, както при мачупо в Боливия и на други места в Южна Америка. Убеден съм, че знаете за тези неща.

— Е, да, разбира се — съгласи се Кройф донякъде неохотно, като внимаваше да не изглежда невеж или нежелаящ да помогне. — Кажете ми какво точно търсите? При положение, разбира се, да не е професионална тайна.

— Разбира се — повтори Джон. — Но вашата фирма върти добър бизнес и учените ви вероятно работят по антивирусни ваксини. В такъв случай може би ще получа помощ от тях, която да ме насочи в нови направления...

— Не работят по ваксини, г-н Сен Жермен. Поне доколкото съм осведомен аз. Пък и в никакъв случай няма да се съгласят да огласяват резултати от работата си на един ранен стадий, та било дори и на покъсен... още повече преди ръководството да е взело решение относно комерсиалния потенциал на разработките. Това е стандартно положение и вие го знаете. Същевременно е възможно те да експериментират в някоя сходна област, но пък едва ли работят по ваксини именно срещу вашия вирус.

— Значи така мислите? И защо?

Кройф внезапно се усмихна.

— Сериозни вирусни епидемии, особено хеморагичните, избухват само в бедните страни. Научните изследвания и качествената развойна дейност са астрономично скъпи, както сам знаете, особено в днешно време. Третият свят просто не разполага с пари за такива неща, камо ли за антивирусна дейност. Не е ли така?

— Може би не е точно така. Освен това...

— Не, аз ви говоря за друго нещо — къде е възвръщаемостта на подобни вложения? Това ви питам. Какво ще стане с парите ни, ако ги влагаме в донкихотски начинания и прочие? Че ние имаме особено строга финансова отговорност пред акционерите.

— О, разбирам... значи за ваксини не може и да става дума — с подчертано съжаление в гласа заяви Смит, но изведнъж на лицето му разцъфна надежда. — О, и все пак там имате отлични учени. Много е вероятно да разполагат с минали хантавирусни разработки. Аз рядко съм имал време да пътувам из Азия и затова мисля да рискувам и... ако, разбира се, вие лично не възразявате — да си направя труда да отскоча до онази клиника да ги поразпитам. Може би пък ще ми помогнат било с идея, било ей така... Нали знаете, учените си помагат един на друг — днес вие на мен, утре аз на вас. Лично аз определено мога да им *предложа някои нещица*...

Кройф повдигна вежди и се прокашля.

— Хм, предполагам, че не съществуват особени пречки това да стане. Само че пътуването и документите в тази връзка са си ваша отговорност, нали? Във всеки случай ще наредя на моята помощничка тук да ви напише препоръчително писмо. Ще ви го изпратим в хотела. Когато излизате, ѝ оставете нужната информация и факти, моля. Може би с помощта на писмото Китай ще се съгласи да сътрудничи и да разреши пътуването ви.

— Много ви благодаря. Вярвам, че вашето писмо значително ще ми помогне.

Ножчето в ръката му вече натежаваше, посещението видимо бе на самия си край, а той все още не бе успял да го прикрие сред възглавниците. Потисна вътрешното напрежение и изведнъж целият засия, посочвайки двата корабни макета на бюрото пред домакина. На лавици по стените в стъклени кутии имаше още четири подобни.

— О, моля да ме извините, изведнъж ги забелязах... много си падам по подобни модели, ужасно ги обичам. Вашите са прекрасни

образци на това голямо изкуство. Вие ли ги сглобявахте? Хоби, а?

Кройф махна с ръка.

— О, не, едва ли. Това е професионална работа, тук са представени няколко от най-успешно действащите ни съдове. Нашата фирма се занимава също с превози, нали знаете?

Не сваляше очите си от Смит и дори не погледна към моделите.

— Сигурно главно с китайски компании работите, а?

Кройф се изненада.

— Китайски ли казахте? Не, не, разбира се, че не.

— О, съжалявам. Просто ми се стори логично, пък и забелязах, че на макетите името е изписано и с латински букви, и с китайски йероглифи, нали?

Сега Кройф неволно отмести поглед и като че стреснато погледна, но не към корабите, а към сейфа в стената отляво на бюрото.

Това отвличане на вниманието бе достатъчно за Джон. Сръчно разтвори пръсти и с върха на палеца успя да набута ножчето под възглавниците.

Кройф отново го гледаше, но, изглежда, не забеляза маневрата.

— Е, невинаги при нашите съдове. Но си има правило — всички регистрирани в Хонконг кораби са длъжни да носят името си и на двата езика.

— Разбира се — благодушно побърза да се съгласи Джон и бодро скочи на крака. — Не съм особено опитен в тези неща, затова моля ви... Е, няма да отнемам повече от времето ви. Много бяхте любезен, благодаря за отделеното време и разрешението да посетя вашата биомедицинска инсталация.

— О, няма защо, докторе — позволи си суха усмивка домакинът.

Смит тръгна заднишком и побърза да излезе, като затвори след себе си сам. Отвън се спря пред начумерената валкирия^[1] и остави името на хотела и номера на стаята плюс още няколко фактологични подробности. В приемната се усмихна приятелски на прелестната красавица и напусна офиса на фирмата.

В коридора пулсът му скочи в небивали стойности — отсреща му идваше куриер. Да, определено куриер — със съответната униформа и етикет на сакото. Само че човекът не влезе в „Донк & Лапиер“, а продължи по коридора и щом сви на първия ъгъл, Смит ловко се върна и се мушна в тоалетната. Заклучи се в една от кабинките и бързо

извади портативна слушалка, която постави в лявото ухо. Беше колкото зрънце боб — поредното забележително постижение на модерната техника. Изчака няколко секунди, пусна водата и се измъкна с видимо променено изражение.

Излъчвайки възбуда, той побърза да се върне в приемната на фирмата, притича покрай прекрасната госпожица, сякаш някой спешно го викаше обратно, и разсеяно размахвайки ръце, профуча покрай страшната Брунхилда, която възмутено зяпна, но не съумя да каже нищо.

— Сигурно съм изпуснал ножчето си тук някъде... — говореше той, нахлувайки с бодра стъпка в кабинета на г-н Кройф.

Кройф се бе облегал на стола и с конфиденциален тон говореше нещо по телефона. Застина с отворена уста на средата на словото, сетне избухна:

— Какво, за Бога, искате?

Джон се спря, изръмжа нещо под нос, раздражено замаха с ръце:

— Ох, по дяволите... Съжалявам. Изглежда съм си изпуснал ножчето... — повтори той. — Почакайте малко, почакайте малко, къде бях аз... тук стоях и...

Задържа се пред бюрото, погледна Кройф, обиколи помещението с очи, сякаш напъга памет къде е бил и какво е правил.

Кройф смръщи вежди.

— Вижте, доктор Сен Жермен, разговарям по телефона — важен разговор вода! Моля ви, какво става?

От слушалката долетя пукот — събеседникът отсреща видимо настояваше за нещо.

— Моля, побързайте... — рече Кройф и веднага замълча, заслушан в гласа.

Свръхчувствителният самонасочващ се рамков микрофон в ухото на Смит ясно засече вървящия в момента разговор. Тъкмо поставил ръка пред уста, Кройф казваше:

— ... не мисля така, сър. Не, сър, той просто се мъчеше да налучка точна информация за нашите хантавирусни изследвания, и то главно с цел дали работим по определени ваксини... Поиска официална покана да посети инсталациите в Китай. Какво казахте? О, да, абсолютно точно. Да, работи в АИММИБ, да, същия американски военен институт, сър... мисля, че е просто съвпадение.

Какво? О, да, всъщност наистина зададе необичаен въпрос дали работим главно с китайски фирми... забеляза корабните макети и...

Джон доигра ролята отлично — изведнъж погледът му попадна на канапето и той възкликна:

— О, да, тук трябва да е!

Настани се на модернистичната мебел и зарови из възглавниците.

— ... убеден съм, че бъркате, сър — Кройф говореше с ръка пред устата, но внимателно наблюдаваше действията на Смит. — ... е, да, може би малко по-висок от метър и осемдесет и нещо и...

Джон бе чул достатъчно. Трябваше да изчезва, преди прекомерно да е предизвикал Кройф и събудил крайните му подозрения. Усмивайки се доволно, но и смутено, той извади ножчето изпод възглавницата и го вдигна високо, за да го види домакинът.

— Ето, ето... тук е. Просто ми е изпаднало от джоба, докато говорехме. Извинявам се за безпокойството, много се извинявам. И отново ви благодаря, г-н Кройф.

И вихрено излетя през вратата, бутайки встрани възмутената директорска асистентка, току-що пристигнала, за да провери какво всъщност става. След секунди бе отново в коридора недалеч от асансьора, чиято врата тъкмо се затваряше. Спринтира, успя да се мушне през процепа и натисна бутона за партера.

Клетката се понесе надолу, а той се усмихна загрижено: напълно ясно бе, че във фирмата има човек на по-високо ниво от директора Кройф. Някой си достатъчно високо в йерархията, който може да го респектира достатъчно, че да слуша внимателно, докато самият той — Смит — рови нахално из офиса му. Някой, който иска да знае дали Смит действително принадлежи към АИМИИБ... дали е задавал необичайни или неочаквани въпроси... как точно е изглеждал.

И защо Кройф бе погледнал стреснато към сейфа в мига, когато Джон запита дали фирмата работи с китайски компании?

Манила

Изпънат под копринени чаршафи на огромното легло с балдахина в същата стая, където някога се бяха забавлявали

високопоставени испански благородници, Ралф Макдърмид ядосано ръмжеше в слушалката, а чудесното му настроение и благоразположение отдавна се бяха изпарили:

— И какво още?

Отсреща Шарл-Мари Кройф продължаваше описанието на посетителя, задавал въпроси, на които би получил далеч по-бързи и лесни отговори било по телефона, било по електронната поща. Без да пътува от САЩ чак до Хонконг. И най-важното: бе разпитвал за работата на „Донк & Лапиер“ с китайски партньори.

— ... на не повече от 40 години, предполагам — говореше Кройф, — ... строен, в добра физическа форма. Като човек, редовно ходещ на фитнес или усърдно трениращ някакъв спорт...

— С черна, сресана назад коса?

— О, не, не, сър. Рус, но не светлорус... опашка... сигурен съм...

— Добре, добре. Казваш в „Шангри-ла“, а? Онзи хотел в Каулон ли?

— Поне така е казал на асистентката. Там се предполага да изпратя препоръчителното писмо.

— Първо изчакай няколко часа. Ще се върна в Хонконг, преди да си свършил тази работа.

— Разбирам, г-н Макдърмид. Но съм убеден, че е именно човекът, за когото се представи. Спомнете си — тази среща бе уговорена именно от АИМИИБ, откъдето са се обадили в нашия офис в Антверпен.

— Възможно е да си прав, Шарл-Мари. Може би просто желае да посети онези учени. Добре, ще поговорим пак, когато се върна. Междувременно обаче вземи мерки и спешно се погрижи за проблема, по който говорихме.

— Разбира се, г-н Макдърмид.

Американецът затвори и се облегна на възглавницата. Бе се поуспокоил, но доброто настроение не го споходи отново, нито пък желанията. Когато момичето излезе от банята, голо и ухаещо на прекрасни благовония, той просто го отпрати с рязък замах на ръката. След нея вратата се затвори, а той посегна към телефонната слушалка и отново набра номер.

Отсреща се обади възпитан, шлифован глас:

— Да, моля?

— Аз съм. Онзи проблем в Шанхай може и да не е ликвидиран докрай.

Сетне Макдърмид описа посещенията на учения от АИМИИБ в „Донк & Лапиер“ и въпросите му. Човекът отсреща внимателно слушаше и тихичко, интелигентно задаваше въпроси.

Колкото повече обясняваше Макдърмид, толкова повече и се успокояваше. Онзи отсреща, с възпитания глас на добре образован човек, бе всъщност ключов за неговото бъдеще. „Олтмън Груп“ бе постигнала много, но можеше да се желае още, особено когато онзи му беше вече в джоба. Бъдещето се очертаваше без ограничения, без таван. След няколко минути разговор Макдърмид отново се усмихваше.

Басра, Ирак

Често, когато приемаше задача от американеца, Хасан ясно си спомняше за онзи багдадски ден, когато почти примирен със смъртта, го бяха пощадили. Но не по волята на Аллаха, всемогъщия Господар, спасила го бе чисто и просто суетата на Републиканската гвардия. Бе попаднал в капан в собствения си дюкян, длъжен бе да защити доктор Махук и едва ли имаше шанс да оцелее. Гвардейците го бяха подминали, профучали край него — цяла тълпа тежковъоръжени палачи със запенени усти, хукнали подир невъоръжения доктор. Дори не го забелязаха, дребен, маловажен им се видя, пък и останалите също го забравиха, устремени след главната плячка, жадни да спечелят слава и награди.

Бе се измъкнал навън, оставяйки след себе си кървави следи. Намериха се достатъчно добри хора, протегнаха ръце, скриха го. Така се спаси. Оттогава насам силно куцаше, но пък вече не го бе страх и с готовност посвети живота си на освобождението на родината. Чрез доктор Махук отново се свърза с полковник Смит и най-напред започна да помага на американеца по телефона.

Тази вечер също изпълняваше задача по поръчка на американците. Облечен в черно, се бе притаил на покрива на сграда точно до целта. Пет етажа тухли и хоросан, целите нашарени с картечен огън от престрелките между американците и гвардията. В

момента там се намираха офисите на местния клон на „Тигрис Експорт-Импорт Лимитид, Селскостопански химикали“ — една от малкото компании, на които бе разрешено да търгуват с външния свят. В дъното на улицата и не много далеч — през няколко пресечки — се извисяваха едрите бронзови статуи на монумента *Сто и един мъченици от Свещената война с Иран* — силуети покрай канала. След години бездействие днес каналът отново работеше и по него се точеха множество кораби, по-малки съдове и лодки. Сега светлините им мигаха живописно в мрака, създавайки фалшиво впечатление за сигурност.

Най-накрая долови движение в края на улицата, надникна през ръба на покрива. Излизаха чистачите, а старшият надзирател заключваше вратата след тях и се канеше да ги догони. Време бе. Хасан закачи куката с тънкия метален кабел за ключалката на опасалите гърдите и раменете му комплекс колани, леко прехвърли парапета и започна плавно спускане. Още на първия ред прозорци използва гумено смукало и режещ инструмент, за да направи отвор в стъклото. Промуши ръка през него, отвори старомодния прозорец и пропълзя вътре. Нямаше за задача да прикрива начина на проникване, главната цел бе да свърши работата и да се измъкне, без да го усетят, а после...

Бързо и безшумно мина покрай вратите на поредица офиси и влезе в следващата сграда. Без големи усилия намери офиса на шефа на клона. Влезе и запали портативно и достатъчно мощно фенерче. Започна систематично да претърсва поредиците канцеларски шкафове, докато намери съответното чекмедже и нужната му папка с надпис „Летящият дракон — международни превози“, Шанхай. Започна да прелиства документите един по един, за съжаление по-бавно, отколкото му се искаше, защото всички те бяха на английски.

Ето го и него. Петият поред от началото — митническа декларация. Трудно и с усилие започна да сравнява текста ѝ с продиктуваното по телефона от онзи спокоен американец. След малко време реши, че са еднакви и духът му сякаш литна. Задачата бе почти изпълнена. Позволи си миг на триумф, сетне прибра листа в залепен за гърдите му найлонов плик. Върна папката в чекмеджето, затвори всичко като си беше и тръгна по обратния път. Закачи куката и започна изкачването към покрива. Там прехвърли всичко в малка раничка и

тръгна бавно по стълбището към улицата. Стъпил на паважа, грижливо се огледа и пристъпи към сенките. Максимално тихо продължи придвижването си в тях.

По едно време се зададе претъпкан с гвардейци камион. Залепи гръб за сградата, сниши се, слян с околния фон. Задминаха го безпроблемно. Още щом камионът се загуби в мрака, Хасан спринтира към дома си. Наложил се да се притаява още на два пъти все по същата причина — застигаха го патрули на Републиканската гвардия. Накрая стигна в малката си стаичка, сърцето му биеше с все сила, адреналинът сякаш фучеше в кръвта му. Извади специалния клетъчен телефон, скрит под дъските на пода и набра номера на американеца. Не знаеше къде му е офиса, просто никога не бе питал, а и онзи никога не бе давал подобна информация. Тогава чу гласа.

— Значи така получаваш нарежданията, Хасане? Браво на американците. Доста ефикасен метод. Ама пък за разлика от нас, те разполагат с множество преимущества, нали?

Хасан подскочи ужасен. Лицето на непознатия бе скрито в сянка, пистолетът в ръката му обаче лъщеше мазно на оскъдната светлина.

— Подай телефона и онзи документ.

Хасан отдавна си даваше сметка, че сигурно един ден ще го разкрият. И въпреки че вече не се боеше от последствията, методично се бе подготвял за него. Сега без сянка от съжаление или някаква друга мисъл сдъвка скритото в зъба му цианидово хапче, пусна телефона на пода и светкавично го стри с тежката си бота. Ето, край... В същия миг силна болка разкъса тялото му, почувства, че потъва в дълбока, черна бездна. Политайки към пода в агония, последна мисъл гневно блесна в съзнанието му: Смъртта е нищо. Проблем е провалът. А той се бе провалил...

[1] Името на музикална драма, стихове и музика от Р. Вагнер (1870 г.) — първа част от прочутата Вагнерова тетралогия „Пръстенът на Нибелунгите“, представяща валкирията Брунхилда. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Шефът на президентския екип Чарлс Аурей крачеше из пустия кабинет в Белия дом. Вече почти се съмваше, през прозорците надничаха първите лъчи белезникава светлина. От време на време по стар навик посягаше към джоба на ризата да потърси цигарите, от които се бе отказал още преди 19 години. Бе в началото на шейсетте си години, почти триъгълното му лице бе силно загрижено, резките движения издаваха голямо вътрешно напрежение.

Часовника поглеждаше през пет минути. Не мина много време и чу познатия шум: отваряше се вратата на президентската спалня. Сам Кастила се появи напълно облечен, изглеждаше свеж, грижливо изгладеният костюм стоеше като изваян на едрото му тяло.

— Кога ще дойде посланикът, Чарли?

— Най-много до двайсетина минути, сър. Звучеше притеснен. *Доста* притеснен. Натърти, че проблемът бил достатъчно важен и подхвърли, че вие ще се досетите за какво става дума. Помоли за незабавна среща. Всъщност направо настоя за нея.

— Така ли?

Аурей обаче бе стара кримка и лесно не можеха да го подхлъзнат.

— А вие, г-н президент?

— Какво аз, Чарли?

— Питам вие досещате ли се какво го е притеснило до такава степен?

— Да, досещам се — отвърна Кастила тихо.

— Аз пък не — настоя Аурей.

Президентът преглътна, погледна го тъжно, но не каза нищо повече.

Аурей запази неутрална физиономия: знаеше, че да измъкнеш информация от президента понякога е по-трудно и от проникване във Форт Нокс^[1]. Помълча и след малко рече замислено:

— То това изтичане на информация ни побърка всичките. Забелязвам, че самият аз не споменах и думичка за заседанието по бюджета за отбраната пред личния ми помощник. А Кларънс е с мен вече цели 20 години, че и повече. И зная, че на него мога да му вярвам за всичко, че и живота си мога да му поверя, ама на...

Президентът въздъхна тежко и виновно погледна стария си сътрудник.

— Вярно е, Чарли, трябваше да ти кажа, извинявай.

Поколеба се още малко, сетне направи гримаса и кимна, вече решен да проговори.

— Става дума за китайски кораб на име „Императрица майка“ със специален товар. Отплавал е от Шанхай в началото на месеца на път за Басра. Според непотвърдени засега сведения от достатъчно сигурен източник носи десетки тонове тиодигликол и тионилхлорид.

Аурей зяпна и без да иска, сам изтърси:

— Химически оръжия — нервнопарализиращи, кожнопоразяващи... „Иньх“, а...

— Да, само че днес светът е доста по-сложен, значително по-двузначен и опасен — тъжно отвърна Кастила. — Направо носталгия да те хване по онова време, дето, образно казано, основната конфронтация бе между двамина космати гиганти с боздугани в ръце. И най-примитивно се дебнат да се халосат един друг. Не че беше идеален свят, ама пък много по-прост и лесен. Днес налице е само един гигант, само че е като болен или задрямал, а около него се въртят хиляди вълци със зъби като клинци и чакат удобния миг, да скочат и да го захаят за врата... такава ни е съдбата.

Аурей кимна.

— Значи затова ще дойде посланикът?

— Вероятно са го уведомили, че след техния съд плава наша фрегата — отвърна президентът. — Надявах се, че ще разполагаме с малко повече време. При това имам основания да вярвам, че в Пекин не знаят или поне не са знаели за товара му. Този номер, изглежда, е някаква си персонална инициатива. Еднолична, но на някой от големите. Но пък това не е толкова важно, нали?

— Освен ако можем да го докажем.

— Вярно.

— Е, можем ли?

— Засега не. По въпроса се работи.

Двамата замълчаха притеснено, загледи в пода. Кастила отново се замисли: налагаше се отново да играе стария номер, който най мразеше. Ще увещава, ще позира, ще заплашва, ще усуква, ще обещава. Словесен кадрил и лъжи. Игра за печелене на време. Опасен дипломатически балет, който току-виж се оказал смъртоносен.

Въздъхна на няколко пъти, разкопча самото и повдигна панталона, сетне пристегна колана на една дупка.

— Е, хайде да поговорим с негово превъзходителство.

Потри ръце и добави:

— *Битката започва.*

* * *

Срещата се състоя в Овалния кабинет. Кастила и сътрудникът му стояха прави пред бюрото и учтиво кимаха, докато влизаше посланик Ю Вантао. Представителят на Народна република Китай бе дребен на ръст човек с динамична, бодра походка на футболист, нападател от международна класа, какъвто между впрочем наистина е бил в миналото. Бе в типичната тъмносиня маоистка „униформа“, дреха, традиционно носеща конфронтационен дух, обаче усмивката му изглеждаше искрена и възможно най-приятелска.

Президентът незабавно усети двусмисленото послание и хвърли кос поглед към Аурей. Шефът на екипа се усмихваше по абсолютно същия начин и президентът мигом разбра: опитният помощник е вече в играта.

— Много любезно от ваша страна, г-н президент, да ме приемете така спешно — започна Вантао на английски с кантонийския си акцент, макар че Кастила знаеше: посланикът говори перфектен английски, учил го е в Оксфорд.

Всъщност бе възпитаник на Ъксбридж — Оксфорд и Кеймбридж — защото и в другия бе учил, още в черковен колеж и в Лондонския университет.

— Досещате се за целта на внезапното ми посещение, г-н президент, уверен съм, нали? — продължи Вантао и въпреки иначе позитивните начални сигнали не протегна ръка да се здрависа.

Кастила кимна, посочи с ръка помощника си:

— Мисля, че познавате Чарлс Аурей, шеф на моя екип, нали, г-н посланик?

— О, да, имал съм многократното удоволствие да разговарям с него — отвърна китаецът и сега в тона му се появи лека острога — поради бързата смяна на темата.

— Е, хайде да поседнем, да поговорим — сърдечно предложи президентът.

Поведе госта си към удобното кожено кресло срещу бюрото, изчака го да се настани, сетне се върна и седна зад него. Аурей се настани на обикновен стол до стената отляво на бюрото. Креслото бе доста голямо, меко — краката на Ю Вантао едвам допираха пода. Беше правено да седат едри мъже, американска порода, расли в Ню Мексико например, именно затова и Кастила го бе настанил там.

Прикривайки усмивка, президентът се облегна и заговори с любезен глас:

— Всъщност нямам си дори и представа точно по какъв повод сте тук, посланик Ю. Защо не ме осветлите, така да се каже?

Очите на китаеца се присвиха и той мина направо на темата:

— Един от нашите търговски кораби в открито море съобщава, че подире му неотклонно върви американска фрегата на име „Джон Кроу“. Типично проследяване.

— Капитанът на вашия кораб убеден ли е, г-н посланик, че фрегатата просто не следва същия или сходен курс? — с невинен глас запита Аурей.

Очите на Ю се вледениха и се впиха в лицето на президентския сътрудник.

— Тъй като вашият боен съд е далеч по-бърз от простия товарен кораб, но е запазил сегашния си курс в продължение на много часове, единственото заключение може да бъде, че той го следи.

— Не бих казал, че това е единственото заключение — равно каза президентът. — Мога ли да попитам къде се намира този ваш кораб?

— В Индийския океан — китаецът погледна часовника. — Или вече може би в Арабско море.

— О, така ли. А за къде пътува?

— С цялото си уважение, г-н президент... това едва ли има някакво значение в случая. Корабът е в открити международни води и като собственост на всяка суверенна държава в света има право на свободно пътуване към всяко пристанище по свой избор.

— Е, хайде сега, г-н посланик. И двамата знаем, че това са общи приказки. Всяка нация си защитава интересите. И вашата. И моята.

— Добре тогава, сър, какъв и чий интерес защитават САЩ, като обезпокояват невъоръжен търговски съд в международни води? Моля да ми отговорите.

— Именно това се опитвам да ви кажа, г-н посланик. Тъй като не разполагам с конкретни сведения за тази фрегата, не зная и подробностите, нито дори и това, че вашият съд бил някъде в близост с нея. Но предполагам, че ако сведенията ви са точни, ситуацията е в резултат на някоя добре известна рутинна операция на нашите ВМС.

— Значи Америка рутинно преследва китайските кораби?

Президентът избухна.

— Това са глупости и вие отлично го знаете. Ще изясня причината за случая — за това предполагаемо проследяване, както твърдите вие, каквато и да е тя. Това ли е всичко, г-н посланик?

Ю Вантао дори не мигна, само се изправи.

— Да, г-н президент. С изключение на следното, по поръчение на моето правителство ви информирам: ние ще защитим правата си на свободно пътуване винаги и навсякъде в международни води. Включително и в случаи на вмешателство или нападение от страна на САЩ.

Президентът също стана.

— Предайте на вашето правителство, че ако товарният ви кораб нарушава международни закони, статuti или общоприети ограничения, ние си запазваме правото да се намесим или да предотвратим въпросното нарушение.

— Ще предам позицията ви на нашето правителство — Ю кимна с глава на Кастила, сетне и на Аурей, извърна се елегантно и излезе от Овалния кабинет.

Президентът се загледа в затворената след Вантао врата, но в действителност изобщо не я виждаше. Аурей гледаше по същия начин. Мислите им бяха на съвсем друго място. След известно време президентът заключи:

— Те не знаят за товара на „Императрица майка“.

— И аз така мисля. Но това променя ли нещо?

— При нормални обстоятелства бих казал, че не — потри челюсти Кастила. — Само че не забеляза ли: този път бе доста по-въздържан, отколкото друг път, нали?

Аурей наведе глава и смръщи вежди.

— Не съм много убеден. Последните му думи си прозвучаха в стандартния заканителен тон. Просто отпрати предупреждение. Постоянната китайска поза.

— Е, не. Това бе формалност. Обичайното, което трябва да се очаква. Виж, Чарли, Ю е изискан майстор на нюанса и останах с впечатлението, че този път предупреждението бе само *pro forma*. Практически той намекваше, че думите му са само поза. Такова му бе намерението, сигурен съм.

— Може би, може би. Но съзнаваше, че за „Кроу“ го лъжем.

— Естествено. Само че видя ли — не се опита да ме опровергае, а остави нещата така. Не се опита да ме предизвика, а остави предупреждението за накрая — когато дадох знак, че аудиенцията е приключена. При такива обстоятелства той е принуден да отпрати някакво предупреждение, иначе все едно си тръгва с празни ръце.

— Е, съгласен съм, че не пусна в ход всичките си оръжия, това поне е сигурно. Затова пък си бе облякъл маоистката униформа.

— Виж, поведението му бе двузначно — възрази Кастила. — Такова бе и посланието. В Пекин или поне мнозинството от хората в Постоянния комитет не са наясно какво точно става. Естествено, въпреки това не могат да си позволят Китай да бъде засяган пред очите на света, без значение какви точно са обстоятелствата. И още нещо: както аз го разбирам, те не търсят конфронтация. И няма да вдигат шум и да дават гласност на случая, поне засега. Мисля още, че са склонни да изчакат, да ни дадат малко повече време.

— Добре, но колко?

— Ако извадим късмет, може би докато техният съд наближи Басра толкова, че ние да направим първия ход.

Президентът поклати глава тъжно.

— Или докато изтече нужната им информация, или стане някакъв сблъсък, или положението изобщо се издъни.

— Значи и ние трябва да си траем.

— И да намерим доказателствата максимално бързо.

— О, да — съгласи се Аурей. — Доказателствата... вижте, имам предложение.

— Казвай?

Аурей остана наведен напред на стола си, сякаш го боли коремът. Лицето му изглеждаше още по-остаряло.

— След като внимателно изслушах и Ю, и вашите думи, сега още по-добре разбирам защо ни се налага да запазим абсолютна тайна. Обаче, така или иначе, крайно време е да уведоим министъра на отбраната Стантън, Държавния департамент в лицето на шефа му Паджет, може би и вицепрезидентът Ериксън. Защото китайците вече ни наблюдават. Нужно е Стантън и Паджет да знаят и да имат готовност. И ако — не дай Боже — нещо се случи с вас, вицепрезидентът трябва да поеме нещата. Непременно трябва да го информираме по китайския въпрос, и то веднага. Може да се окаже, че с време не разполагаме.

Президентът отново се замисли.

— Ами Съвета на началник-щабове?

— Засега смятам, че е достатъчно, дето Броуз е в течение. Останалите току-виж се наежили и се хванали за оръжието. Това само ще усложни ситуацията.

— Добре, Чарли. Съгласен. Назначи заседание. Извикай и Броуз.

— Слушам, сър. И благодаря ви.

Останал сам, Кастила пристъпи към големите прозорци зад бюрото. За миг в съзнанието му се мярна момченце и той се усмихна. Момчето ужасно приличаше на него, едричко за възрастта си, с разчорлена русолява коса. Протягаше нагоре ръце към един мъж, а той се наведе да го поеме в прегръдките си. Само че лицето на мъжа бе мъгляво, неясно, като снимка с развален фокус. Детето така и не видя лицето му... не можа да види баща си.

Хонконг

Вече извън сградата, Джон Смит се мушна в тълпата и прекоси „Стенли“, на отсрещния тротоар бързо се вмъкна в сладкарница със сладоледени щандове. Отвън шумеше тълпата, пищяха клаксони,

някой ругаеше на китайски. Поръча си кафе и седна на маса, откъдето отлично се виждаше входът на зданието с офисите на „Донк & Лапиер“. Мина известно време, оттам не изскочиха униформени или други мъже, видимо хукнали по нечии дири. Е, добре тогава. Допи кафето, взе такси и потегли към хотела.

По улиците внимаваше, грижливо оглеждаше обстановката през прозореца, особено в задръстванията. Сетне автомобилът влезе в тунела под пристанището на Каулон и след малко го остави пред „Шангри-ла“. В стаята се пъкна в леглото и завил се през глава, се обади на Фред Клайн за доклад. Както и очакваше, Клайн си бе в тесния офис край Анакостия.

— Ти у дома не си ли ходиш? — попита го Джон и си представи задименото помещение и затъмнения прозорец, превръщащ деня в постоянна нощ.

Клайн се направи, че не е чул въпроса.

— Предполагам, че се добра на място без инциденти?

— Засега да — отвърна Смит и се поколеба, сетне с вкус на гнило в устата изплю камъчето. — Само че направих грешка.

— Много ли е лоша?

— Трудно ми е да преценя — Джон разказа за телефонното обаждане във фирмата. — Очевидно този Жан Донк не съществува или онзи номер не бе регистриран, или и двете. Може би е бил специална връзка за Юй Юнфу — известен само нему, — но се съмнявам малко.

— Може да е номер, отворен специално за сделката с „Императрицата“.

— Както и да е, в „Донк & Лапиер“ вече знаят, че външен човек разполага с номера, че се намира в Хонконг и може би се интересува именно от „Императрицата“. Защото мигом ми изпратиха въоръжени главорези — разчетоха номера и адреса на автомата и ги засилиха да ме търсят. Кое то пък ме доведе до следващия проблем.

— Просто не мога да изтърпя да го чуя и него — заядливо откликна Клайн, видимо уморен, раздразнителен. — Може би пък не си на ниво за тази задача, а, полковник? Ако е така, просто си кажи.

— О, аз пък нямам нищо против незабавно да ме отзовеш — опъна се Смит. — Само нареждаш и си идвам.

Отсреща настъпи тишина, Фред се бе изненадал.

— Добре, Джон, извинявай. Просто се опитвам да олекотя ситуацията, ама видимо не става. То и без нея тук си е достатъчно напечено.

— И при теб ли?

— Китайците засякоха нашата фрегата, която ги следи. Посланикът им вдига пара, ако нямаш нищо против метафората.

— А положението извън контрол ли е?

— Президентът смята, че засега не е. На този етап само се надлъгват взаимно с Китай. Но и двамата си знаем, че няма да е за дълго. Кажй някоя добра новина, преди да съм се депресирал окончателно. Какъв ти е следващият проблем, както се изрази? А от срещата в „Донк & Лапиер“ излезе ли нещо?

— Цели три неща. Директорът Кройф държи нещо в сейфа си, от което му треперят гащите. И е адски неспокоен, стане ли дума за връзки с китайски компании.

— Дотук две.

— То третото е и най-голямото. Намесен е някой далеч по-нависоко от Кройф. Личност, на която Кройф се отчита и докладва. Същата знае, че съм в Шанхай и как изглеждам.

И описа срещата и завръщането в офиса с преките резултати от подслушването.

— Няма да е трудно да засечем шефа на Кройф в Антверпен.

— Само че с него Кройф говореше на английски, а не на френски или фламандски и смятам, че връзката не бе с Антверпен. Не, който и да е шефът, сигурен съм, че се намира в Шанхай. Русата перука ги пообърка и двамата, но не съм сигурен за колко дълго. Рано или късно ще ми изпратят хора в хотела. Нужна ми е информация за човека на върха, за да се ориентирам как и къде да действам.

— Слушай, днес в света на големите транснационални конгломерати не можем да изключим вероятността белгийските босове на Кройф да са американци или англичани. Обаче добре. Веднага ще наредя да пуснат проверка. Какво ще правиш сега?

— Първо ще похапна. Нещо хубаво, просто за промяна. Ще поспя. А получи ли се за цялата нощ, то ще е чудо.

— Аз лично не спя, също и президентът.

— Тук е сутрин.

— Това е само техническа подробност. Легни си с клетъчния и пистолета под ръка. Скоро ще ти се обадя. Приятни сънища.

Във въздуха, на път за Хонконг

Ралф Макдърмид възприемаше главния фирмен реактивен самолет — преустроен и модернизирани 757 — като личен транспорт. Кухня за лакомници с готвач експерт, конферентна зала в черешово дърво, спалня и други удобства — все на негово разположение. Всъщност тези привилегии си бяха отбелязани в договора му с общ обем над 45 страници. Там бяха включени и обичайните борсови опции, парични стимули, голяма премия в злато в случай на уволнение, застраховки, правото да използва фирмени коли, всякакви видове услуги за сметка на компанията — почистване, клубни членства, къщи и апартаменти по цял свят.

Сега се бе излегнал на удобно канапе с вдигнати крака, а меко пърпорещите самолетни двигатели напевно го приспиваха. Само че иззвъня телефонът. Отсреща бе Фен Дун.

Макдърмид мигновено се разсъни.

— Къде, по дяволите, се губиш? — изръмжа той. — Цели три пъти те търся!

Гласът на Фен Дун значително охладня.

— Ходих, гледах, проверявах, телефонирах, *taipan*.

Макдърмид дълго време така и не бе разбрал какво точно значение влага наемникът в тази дума — стара словоформа за изразяване на уважение и почит в източните езици. Стара, да. А днес май съдържа презрителен нюанс, нали? Обиден. Така си и подозираше. През осемнайсети век с думата *тайпан* китайците описвали европейските и американските мародери и пирати, които ограбвали Хонконг и Китай, извличали оттам несметни богатства и не връщали обратно почти нищо.

Но Фен му беше много нужен, затова не са заяде, а само запита:

— Е, и какво научи?

— Изчезнала е Ли Куони. Намирала се е в дома на баща си, вече я няма. Никой не знае къде е. Нито прислугата, нито който и да е от „Летящият дракон“.

Новината разтревожи Макдърмид. След самоубийството на Юй Юнфу съпругата му може да се окаже голям проблем — попадне ли в нечии ръце, току-виж превърнала се в чуждо оръдие. Или пък самата тя нещо да замисли... само че това зависеше от степента на скръбта и омерзението ѝ. И от загрижеността за децата ѝ.

— А бащата знае ли къде е дъщеря му?

— Твърди, че не знае. Но децата ѝ са при него. Ще ги следя отблизо.

— Не и лично ти. Назначи някой от твоите хора. За теб имам нещо друго, настоявам лично да го свършиш.

— И какво е то?

— Той. Джон Смит. Възможно е да е в Хонконг.

Някъде в далечината Фен Дун се усмихна мрачно, млясна с устни, скръцна със зъби. Добра новина, интересна.

— Този тип е като нощно влечуго. Появява се там, където никога не го очакваш. Не ме предупредихте, че е толкова надарен.

Макдърмид потисна раздражението си. Многознайко такъв!

— Смятам, че търси третото копие на митническата декларация. Зная и под какво прикритие се движи и къде е отседнал. Колко време ще ти трябва да прескочиш до Хонконг и да му видиш сметката?

[1] Хранилището на златния федерален резерв на САЩ в Кентъки, охранявано от армията. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

Събота, 16 септември Хонконг

Бе час до изгрев-слънце. Стройният китаец извади шперца от джобчето в престилката на нощната дежурна и набута безжизненото ѝ тяло в хотелския шкаф за бельо. Плътта ѝ се бе отпуснала инертно, намирисваше — това го отблъскваше и дразнеше, особено с безпомощността си. Повръщаше му се от такова нещо, същински чувал ориз — пробит, изпуска си съдържанието и смърди. Затвори вратата на шкафа и я заключи.

Името му бе Чоу. Не бе на повече от 20 години, но изглеждаше още по-млад, сърцето му тупаше здравата. Макар че минаваше за опитен, изпитан професионалист, страхът му никога не секваше. За сметка на това безобидният му вид на симпатичен младок го улесняваше да се движи на много места. Там, където по-възрастните ги посрещат с недоверие и неприязън, него приемаха с охота и търпимост. Това му осигуряваше добре заплатени поръчки, но и той винаги точно си вършеше работата.

Сега притича по коридора, докато намери нужния номер. Пъхна ключа в ключалката и тихичко отключи, отвори, но опря на нощната верижка отвътре. Заслуша се внимателно.

Нищо не чу. Беше и тъмно, тогава притвори леко, а в процепа пъхна тънката, ръчно направена от меко дърво кука и ловко изхвърли накрайника на верижката от гнездото. Лесна работа, фасулска. Прибра инструмента в специален джоб на черните джинси и като дух се плъзна в тъмната стая. Затвори безшумно и се придвижи вляво.

Спря, облегна гръб на стената, изчака очите му да привикнат с мрака. Усецаше присъствието на обитателя в стаята — топлина от тяло, неуловима влага. Плячката си бе някъде тук — сигурно в леглото, дълбоко заспала, може би потънала в съновидения. Отвън — макар и през дебелите пердета — долитаха далечни улични шумове. Иначе друг звук или движение нямаше.

Младият убиец отново помръдна, пристъпи напред. Обут в тънки, гъвкави гуменки като сандали, краката му — същински котешки лапи, безшумно пристъпи по дебелия килим. Ето го и леглото: мъжът лежи по гръб, диша ритмично, не усеща, че след секунди никога вече няма да поеме дъх, а гърдите му повече няма да вдишват живителния въздух.

Но имаше проблем: заспалият бе покрит с чаршаф и одеяло. Чоу се поколеба. Дали да нанесе удара през одеялото, без да е сигурен за позицията на тялото, или да се опита да отхвърли завивките и да прободне голото, уязвимо тяло?

Тогава забеляза ръката. Бе дясната, висеше леко над края на леглото. Бе отпусната, досущ като ръката на нощната дежурна. Загледа се в нея, а тя изведнъж потрепна. Проследи движението нагоре към рамото, раменете, гърдния кош. Усмихна се доволно и измъкна кинжала от колана на джинсите. Бяха американско производство, добро качество. Присви китка, насочи острието.

* * *

Джон гледаше право в Шарл-Мари Кройф, а той се плъзгаше, летейки през фина, сивкава мъгла право към него, същински вампир, само че в уста захапал остър кинжал. След него се носеше американски кораб — въоръжена с ракети фрегата, само че Джон усещаше: няма да пристигне навреме и да му помогне. Освен пиратски кинжал Кройф носеше и червена кърпа на челото, завързана отзад на врата. Почти стигна до леглото му и...

... Смит отвори очи, всъщност само ги открехна. Нищо друго не помръдна в него, само клепките, тялото продължи да диша ритмично, отпуснато. Над него не бе Кройф, значи бе сънувал, сянката над него бе съвсем друга. Следователно вече не сънува. Проникващата под вратата от коридора слаба светлина открои застанала до леглото фигура. Бе слаба, източена, на не повече от 40–50 сантиметра разстояние. Ръката ѝ тъкмо се вдига, а в пръстите блести отразена светлина. Острие. И ето, то полита право надолу...

Дясната ръка на Смит се стрелна в рефлексивно движение и улови китката. Бе толкова тънка, че почти усети как я пречупва. Тогава

почувства силата в нея, а фигурата отскочи назад като стреснато диво животно. Ужасено, потръпващо конвулсивно, цялото тяло зад китката направи неистово усилие да се откачи от хватката на Джон.

Смит стисна пръсти, изви китката така, че острието да не сочи в него самия, рязко я дръпна към себе си, за да я принуди да пусне кинжала.

Но не се получи, оръжието остана в нападателя. В следващия миг тялото на американеца изскочи нагоре, отделяйки се от леглото, а теглещата се назад фигура го повлече със себе си; извиваше се като змия с немалка мускулна сила, опитваше да се откъсне. Тласъкът се оказа достатъчно силен, за да я повали на пода.

Джон я последва отгоре ѝ с цялата си тежест. След секунда гърчещият се отдолу човек замръзна неподвижно, а тежко задъханият Смит, в този миг само по гащета, внезапно почувства хладния въздух в помещението. Дочу и далечния уличен трафик. Нападателят не помръдваше. Американецът задържа китката в пръсти, а с другата ръка посегна да вземе ножа. Нямаше го. Хладното оръжие не бе там, където би трябвало да бъде. Смит трескаво опипа килима около тялото и наоколо. И там не намери нищо. На голите си гърди обаче почувства топла влага, след секунди усети и типичната миризма на кръвта. Мигом опипа китката, за да усети пулса. Но пулс нямаше.

Скочи, изтича до вратата, натисна ключа за осветлението. И дълбоко издиша. Дръжката на кинжала стърчеше от гръдния кош на възслаб младеж със затворени очи. Проникнал странично. Вероятно се е забил там, докато са падали и тялото се виеше под него. По черната риза на младия мъж избиваше кръв.

Сега Джон въздъхна дълбоко. Тръгна към телефона на нощното шкафче... и се отказа. Как да извика хонконгската полиция? Ще му зададат десетки въпроси, на които няма как да отговори.

Върна се при трупа. Сега установи, че килимът не е наквасен с кръв. Вдигна в ръце слабото тяло, бе леко, кажи-речи детско. Занесе го в банята, положи го във ваната, отстъпи и се замисли.

В същия миг остро звънна клетъчният му телефон. Почти подскочи, изтича при леглото, измъкна апаратчето изпод възглавницата.

— Фред? Аз...

Деловият глас на Клайн го прекъсна почти в скоропоговорка, новините бяха важни.

— Слушай, Джон, за загадъчната личност, която евентуално стои над Кройф, вече се очертават две кандидатури. Едната е рутинна презумпция, другата е съвсем друго нещо...

Джон не можа да изчака:

— Виж, Фред, току-що убих един местен. Толкова е дребен и млад, че прилича на недохранено 13-годишно момче. Ако не бях светнал лампата, нямаше да повярвам, че е...

Клайн също не изчака.

— Кого? Къде? Защо?

— Видимо са го изпратили да ме убие. Китаец е. Тук, в хотела.

Клайн се разтревожи:

— А трупът е при теб, така ли?

— Да, във ваната. По килима кръв няма. Извадих късмет. Замалко щеше да ме ликвидира. Наемник на хонорар — които и да са онези, които са му платили... макар че се досещам. Аз...

— Успокой се, полковник — сръза го Клайн, сетне съжали за тона и побърза да каже: — Съжалявам, Джон, много съм се изнервил.

Смит пое дъх на няколко пъти и се опита да разсъждава трезво. За миг изпита отвращение към наивното си пожелание по време на конференцията в Тайван. „Авантюра“ му била нужна... глупак такъв! Сетне с променен глас рече:

— Добре, сега ще преместя трупа. При мен няма да намерят нищо.

Стисна зъби, напрегна воля да се стегне максимално. Обля го топла гневна вълна, сетне я замени чувство на примирение — трябваше да приема нещата, такива, каквито му ги поднася съдбата. И за пръв път изпита вътрешна благодарност за това, че вярва в каузата, за която действа. В името на Доброто, нали? Защото иначе... Иначе как би могъл да я върши тази така долна и мръсна работа?

Същевременно чу ехото на Клайновите думи в съзнанието си: *Слушай, Джон, за загадъчната личност, която евентуално стои над Кройф, вече се очертават две кандидатури. Едната е рутинна презумпция, другата е съвсем друго нещо...*

На глас рече:

— Каж ми за първата.

— Смятаме, че може да става дума и за Луис Лапиер — отвърна Клайн. — Той е председател и заместник-директор на „Донк & Лапиер“ за света. Седалището му е в Антверпен, говори английски, в същото време е истински валон^[1]. Първият му език със сигурност е френски, вторият — фламандски. Не е достатъчно вероятно той и Кройф да си говорят на английски.

— Така е, но в Хонконг почти всички говорят английски. От друга страна, може би са искали да избегнат любопитството на подчинените в Антверпен, кой знае?

— И на мен ми хрумна същото — отвърна Клайн.

— А втората кандидатура?

— Е, тук вече става интересно. В справката впрегнах цялата наша машина, помолих за помощ и финансовите и корпоративните експерти. А какво излезе накрая? Цял лабиринт офшорки, паравани, клонове и прочие с цел прикриване на истинския собственик на „Донк & Лапиер“. И накрая стана ясно, че тази фирма в немалката ѝ цялост е клон, притежаван от далеч по-голяма институция на име „Олтмън Груп“. Тя именно е свързана с втората кандидатура.

— Не съм и чувал за такава групировка.

— Вероятно си чувал, но не си обръщал нужното внимание — настоя Клайн. — Така е и с повечето от нас. Наели са цяла армия прескъпи рекламни и други специалисти, а задачата им е да избягват гласността и популярността. Да държат фирмата максимално далеч от вниманието на печата, първите му страници и изобщо медиите. Макар че „Олтмън“ е прочута... почти митична в сферите на глобалния бизнес.

— Слушам те внимателно.

— Разнороден, транснационален конгломерат с множество полета на дейност... в същото време е и най-голямата на планетата ипотечна фирма. Говорим за въртене на огромни пари — ежедневно се печелят, респективно губят фантастични богатства. Да погледнем само ръководно-изпълнителските кадри, свят ще ти се завие — това са приближени на последните четири наши президентски институции, включая и бивш президент, бивш министър на отбраната, бивш шеф на ЦРУ. И това не е всичко. „Олтмън-Европа“ се ръководи от бивш британски премиер, а заместник му е бивш германски финансов

министър. Начело на „Олтмън-Азия“ пък е бивш филипински президент.

Джон подсвирна.

— От онези със златните ролекси, а?

— Досега не бях срещал фирма с толкова много политически звезди като служители на заплата. Глобалният център на „Олтмън“ е във Вашингтон и това съвсем не е необичайно. Адресът е направо златен етикет — намира се на авеню „Пенсилвания“, по средата между Капитолия и Белия дом. На около петнайсетина минути пеша в двете посоки.

— На хвърлей камък от Хувъровата сграда — бързо изчисли Джон. — Дявол го взел, направо в сърцето на най-важната част на американската столица.

— Именно.

— Е, как така дори да не съм чувал за „Олтмън“?

— Вече ти обясних, желязна ръка по отношение на публичността.

— Впечатляващо. Как е създадена?

— Това, което ще ти кажа, е най-общата, всеизвестна информация. Всеки може да се добере до нея, но тъй като генералната политика на групировката е да не привлича внимание, повечето хора губят интерес. Основана е през 1987 г., когато амбициозен федерален служител си подал оставката, взел назаем няколкостотин хиляди долара и си наел на работа първата известна за времето политическа фигура. Става дума за пенсиониран сенатор. И с помощта на неговото име и репутация завъртял машината. „Олтмън“ започнала да расте, купили още компании, поразработили ги, някои оставили, други продали с добра печалба, от трети загубили. В същото време привличали все по-големи и по-големи имена. Днес най-малкото, което мога да кажа, е, че пред тази институция се отварят всички врати, а политическото ѝ влияние е просто невероятно. Представлява малка империя на обща стойност — и това е само официалната фигура — 13 милиарда долара с инвестиции на абсолютно всички значими места в света. Като си помисля, вероятно и в Антарктика въртят някакъв бизнес.

— Значи в основни линии „Олтмън“ е гигантска финансова холдингова фирма — рече, размишлявайки на глас, Джон — Къде е

азиатската централа? В Хонконг ли?

Питаше се как ли ще му се отрази на задачата.

— Да, там е.

— Какви езици говори бившият филипински президент, освен, разбира се, неговия и английски?

— Общо шест говори добре, включително френски и холандски. Обаче не е на мястото си сега. От няколко месеца бил на лечение в Швеция. Проверихме и се оказа, че от седмици не е разговарял с Хонконг.

— Е, тогава чия е втората кандидатура?

— На Ралф Макдърмид, инвестиционният гуру — основател на компанията.

— Макдърмид ли? Че откъде тогава идва името „Олтмън“?

— То е първото име на баща му — обясни Клайн. — Олтмън Макдърмид. Фалирал бизнесмен — по време на Голямата депресия си загубил дрогерията, тъкмо я разработвал. Успял да я възстанови, сетне отново я загубил през 60-те години, когато в неговото градче в Тенеси за пръв път стъпила веригата „Уолгрийн“. След това повече не е работил. Съпругата му издържала семейството като проста чистачка.

— Значи може да се окаже, че Ралф Макдърмид избива стари комплекси за сметка на татето. Или пък се е уплашил до смърт, че и на него може да му се случи, затова натрупва огромни състояния — за резерв — усмихна се Джон.

— Или е такъв финансов гений, че просто не може да се спре — възрази Клайн. — Я забрави майтапа. Сега Макдърмид се намира в Хонконг. Той си е американец, не говори нищо друго, освен английски.

Джон помисли малко.

— Добре, картинката ми се поизяснява. Обаче какво, по дяволите, общо може да има Макдърмид с „Императрицата“? Тя е просто кораб с товар. Цялата работа ми се струва нелепа — дребна риба цаца за такъв финансов титан като неговия бизнес.

— Вярно. Само че информацията ни е безспорно вярна: „Олтмън Груп“ притежава „Донк & Лапиер“, а тази — втората — е равностоен съпритежател заедно с „Летящият дракон“ на „Императрицата“, съответно и на товара ѝ. Какво мислиш, че очаквам от теб, а? Значи очаквам моментално да ми намериш третото копие на декларацията. Захващай се с голямата риба Ралф Макдърмид. Виж как ще се върже с

„Императрицата“ и най-важното — провери дали у него е третото копие.

Петък, 15 септември

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Президентът Кастила помълча замислен. Търсеше максимално подходящи думи да обясни и тежестта на онова, което се канеше да разкрие, и причините, поради които досега бе мълчал. Огледа се — намираха се в обезопасената срещу всякакви опити за подслушване или проникване Ситуационна зала в подземие на Белия дом, а срещу и около него на конферентната маса се бяха настанили петима мъже, трима от които го гледаха озадачено.

— Тъй като се срещаме на това място, господа, очевидно се досещате, че налице е нещо достатъчно сериозно. И преди да ви опиша ситуацията, бих искал да се извиня поне на трима от вас, че не съм ги уведомял за нея в един по-ранен стадий, сетне пък ще изясня защо всъщност наистина не би трябвало да се извинявам.

— На ваше разположение сме, г-н президент — обади се вицепрезидентът Брандън Ериксън и напълно искрено добави: — Както винаги.

Жилав и мускулист, Ериксън имаше лъскава черна коса, правилни черти и напомнимо харизмата на Кенеди приятно излъчване, което американците намираха за обезоръжаващо. Бе на 40 години, но изглеждаше по-млад, известен бе най-вече с динамизма и неизчерпаемата си енергия, истинската му сила обаче бе в бързата и остра мисъл, интелигентността и финия политически усет, просто невероятни за стажа му в политиката.

— Каква ситуация? — незабавно откликна министърът на отбраната Стантън и в гласа му прозвуча подозрение.

Огледа присъстващите на масата, плешивото му теме заблестя под таванното осветление.

Държавният секретар Абнър Паджет само запита:

— Значи да разбирам, че адмирал Броуз и г-н Аурей вече знаят за онова, което се каните да ни кажете?

Гласът му бе измамно спокоен, но в очите му проблясваше обида. Беше човек пълен и горд, с вродена самоувереност, сега обемистото му тяло запълваше стола изцяло. На него Кастила разчиташе много, бе го изпращал отново и отново по най-горещите точки на планетата с най-тежки задачи и в непредвидими ситуации. Паджет винаги бе оправдавал доверието, винаги бе успявал да преодолее бариери, да смекчи корави сърца. Той бе най-подходящият кадър за заплетени или деликатни дипломатически мисии. У дома обаче бе точно обратното — избухлив и докачлив.

— Адмирал Броуз трябваше да знае — отрязва президентът и изгледа събеседниците си сурово. — А на Чарли съобщих едва тази сутрин, за да може да свика настоящото заседание. Ето, самите ви реакции доказват, че няма нужда да се извинявам. В нашия кабинет и административен апарат май са се навъдили прекалено много лични амбиции, а за егото на някои хора изобщо да не споменавам! Още по-лошо е — и всички вие отлично знаете каква е самата неукрасена истина, — че някои хора са си развързали езиците и дрънкат където трябва и не трябва, и то по теми, които са строга държавна тайна. Сега ясен ли съм на всички?

Хенри Стантън порозовя.

— Намеквате за изтичането на информация, нали? Надявам се, че това поне не се отнася до мен, сър.

— Не намеквам, а говоря именно за изтичане на информация и бележката ми се отнася абсолютно за всички — сопна се Кастила и впи очи в Стантън. — Взех решение още в началото: в създадената ситуация няма да информирам никого, освен на базата на крайната необходимост. И то онази необходимост, която не вие, а аз намеря за нужна. И никой друг. И държа на това решение!

Очите му засвяткаха със стоманен блясък, бе стиснал зъби, оглеждаше седналите около масата един по един и в този миг лицето му ужасно заприлича на изваяните в стените на каньона в Монюмънт Вали, Аризона, образи на големи американски държавници.

Вицепрезидентът побърза да се намеси с примирителен глас:

— Разбира се, че разбираме деликатното положение, г-н президент. Някои решения са удивително трудни, но затова пък сме избрали именно вас. Знаете, че разполагате с пълното ни доверие.

Обърна се към Стантън и Паджет и добави:

— Съгласни сте, нали, господа?

Министърът на отбраната прочисти гърло и смирено отвърна:

— Разбира се, г-н президент.

— Абсолютно — обади се и държавният секретар от другата страна.

— Е, добре. Дойде времето, когато става наистина нужно и вие да научите фактите — рече Кастила и се приведе над масата с далечен поглед, сякаш загледан някъде в небитието. — С една дума, господа, налице е нещо като повторение на инцидента с кораба „Инхъ“.

Името стресна присъстващите, раздрусани и с потъмнели лица, те напрегнато заслушаха президентския разказ по-нататък. Кастила нахвърли релевантните факти точно и ясно, изпускайки Фред Клайн и неговата организация, както и информацията за собствения си баща. Говореше и гледаше подчинените си: всеки един от тях вече размишляваше как ситуацията би могла да засегне собственото му ведомство и ангажименти.

Кастила завърши с няколко отправени към вицепрезидента слова:

— И все пак, Брандън, искам да ти се извиня. Трябваше да ти кажа по-рано — в случай, че нещо ми се бе случило.

— Едва ли това би помогнало особено, сър. Но напълно разбирам. Изтичането на информация засяга всички нас. А при създадените обстоятелства и нуждата от абсолютна тайна вероятно и аз бих постъпил както вас.

Президентът кимна с благодарност.

— Оценявам отношението ти, Брандън. Сега нека обсъдим задачите на всички нас при евентуална ескалация на кризисната обстановка, която ще ни принуди да огласим случая и да се обърнем към обществеността без нужните доказателства. Разбирате сами, че тогава ще се наложи да спрем „Императрицата“ в открити международни води.

Пръв заговори адмирал Броуз.

— Добре е да се опитаме да прогнозираме евентуалните китайски реакции. Особено след като са засекали нашата фрегата. Би трябвало още да преценим възможните размери на конфликта, за да вземем съответните военни мерки.

Паджет подкрепи идеята и добави:

— Обаче не само размерите на конфликта, а и възможностите ни да го избегнем или ограничим.

— Отново се създават напомнящи Студената война предпоставки — мрачно се намеси вицепрезидентът. — Можем да стигнем до истинска трагедия. Но в момента, за съжаление, алтернатива не виждам.

Тук се намеси Аурей.

— Изключително важно, господа, е да бъде запазен този разговор в абсолютна тайна. Това трябва да бъде разбрано много добре! Ако изтече информация за „Императрицата“, е, тогава ще знаем... че е бил някой от нас.

Хората се спогледаха, намекът не бе приятен, но пък точен. Закимаха един по един в знак на съгласие, а Кастила огледа всички поред, прочисти гърло, понечи да каже нещо.

И неочаквано и за себе си премълча. Защото изведнъж в съзнанието му се появи странен въпрос: колко деца имат общо присъстващите тук? Сравнително бързо си отговори: дванайсет. Шестима мъже с 12 деца. Изненада се, че знае точния брой. Още повече помнеше и имената им. Значи интуитивно бе мислил за това. Е, не знаеше името на най-малкия Абнъров син, наскоро се беше родил.

Какво пък, всъщност помнеше децата на повечето хора, с които бе работил през годините. И имената им, и някои подробности за тях. За миг се запита: какво ли може да означава това? Сетне си отговори... И отново в съзнанието му се появи онова момче, протегнало ръце към безликия мъж пред него.

В този миг разговорът на масата замря и той усети, че всички очакват неговата реакция. Затова побърза да се намеси:

— Държавният департамент да е готов за включване на високи обороти. Отбраната да направи списък на нещата, с които реално бихме могли да сплашим китайците. ВМС да подготви алтернативен план за качване на борда на „Императрицата“ и пълна инспекция.

Удари с длан по масата и се изправи.

— Е, господа, край на дискусията. От много приказки полза няма. Действайте. Благодаря ви, че се отзовахте.

[1] Част от говорещото френски население на Южна/Югоизточна Белгия. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

Събота, 16 септември
Каулон

В хотела Джон нахлузи найлонови ръкавици, претърси джобовете на младежа, намери шперц, няколко монети, пакетче дъвки. Върна всичко на място, включително и ключа, надникна през вратата. Коридорът бе пуст. Бързо изнесе лекия труп и влезе в аварийния пожарен изход. И тук бе тихо. Изкачи две площадки, положи тялото в седнало положение и го облегна на парапета.

Кинжалът все така стърчеше от слабия гръден кош. Извади го, потече обилна кръв. Въздъхна, остави оръжието на циментовите стъпала до убиеца и се върна обратно.

Вече в стаята, подпря дръжката на вратата с облегалката на стол, в случай че се появи още някой с шперц, умения да отваря верижката отвън и някакви по-нови идеи в главата. Грижливо изми ваната, изплакна я и пак я изми, сетне огледа подовете, килимите и мебелите, включително и леглото. Никъде нямаше следи от кръв.

Въздъхна облекчено и си взе душ. Ми се и се търка под врялата вода, докато кожата му почервения здраво. През цялото време се опитваше да не мисли за убийтия, а и за непосредственото бъдеще. Сетне бавно се избърса и започна да подрежда задачите.

По едно време реши да се върне в леглото. Лежа буден известно време, потискайки черните мисли, заслушан в хотелските шумове, далечния трафик и мрачните звуци на корабни и яхтени сирени в пристанището. Нормален отзвук на живота в един динамичен град, на динамична планета, в динамична галактика и динамична вселена. Нали? Безучастна вселена, галактика, планета. И град.

По едно време се заслуша в ритъма на сърцето си. Представи си шума на кръвта, изпомпвана от сърцето по вените и артериите. Притаи дъх и се опита да чуе звука на мислите си. Не успя. Заспа някъде преди разсъмване.

Събуди го някакъв шум. Подскочи и седна в леглото. Навън в коридора тласкаха количка с ранна закуска за някой от гостите. Първите слънчеви лъчи вече пробиваха през ъгълчетата на пердетата, градските шумове бяха значително по-силни и бодри. Скочи и бързо се облече. Знаеше отлично: убиецът няма да докладва, независимо дали ще открият трупа бързо или не и дали полицията ще се намеси. Ще мине определено време, тогава ще дойде следващият убиец.

Облече същия костюм, но смени ризата и вратовръзката. Избра някои вещи от куфара: раницата, чифт сиви панталони, многоцветна хавайска риза, спортно яке, гуменки, сгъваема сламена шапка. Черните дрехи си бяха в раницата отпреди. При тях прибра и останалите вещи, включително и куфарче. Накрая нахлузи перуката, постоя пред огледалото, докато я нагласяваше. Отново се бе превърнал в майор Кенет Сен Жермен.

Пак огледа стаята — за всеки случай. Излезе с куфара в ръка и раницата на гръб. Покритият с килим коридор си бе все така празен. Но зад вратите на хотелските стаи се чуваше звук на пуснати телевизори, хора шетаха и се готвеха за деня.

С асансьора слезе до етаж над фойето, а надолу пое по стълбището. Преди да е стъпил на последната площадка, грижливо огледа фойето във всички посоки. Полиция нямаше, не забеляза и хора с поведение на ченгета, никой от вчерашните убийци. Нито една позната от Шанхай физиономия. И все пак такъв оглед никога не гарантира, че всичко е наред и никой не ви очаква долу. Знаеше го отлично.

Измъкна се незабележимо към тоалетните и там прекара десетина минути. Излезе и бавно пое към рецепцията. Напусне ли, без да се обади, и то с багажа, сто на сто ще уведомят полицията. При това бе само въпрос на време, докато открият трупа в пожарния изход. Докато търпеливо изчакваше да му направят сметката, помоли пиколото да извика такси с говорещ английски шофьор. Каза, че отива на летището.

Хотелът все още се виждаше, когато Джон се наклони към шофьора и небрежно рече:

— О, промених си решението. Няма да пътувам днес. Отведете ме, моля, в „Конрад Интернешънъл“. Мисля, че хотелът е на „Куинсуей“ 88 в Сентръл.

Дацзу, Китай

Още преди хиляди години религиозни художници и скулптори са ваяли и боядисвали каменни статуи, дълбали са релефи и образи в планински скатове, пещери и подземни кухни около отдалеченото село Дацзу. Днес обаче то е голям център с повече от 800 000 жители, с множество небостъргачи и други високи сгради, с прилежащи към града терасирани добре поддържани оризища, неголеми ферми и имения. Красивата и все така грандиозна природа, тамошните почва, климат, зелените просторни полета благоприятстват градския тип градинари и фермери. Те са отлични специалисти и често изкарват по три реколти годишно, макар и да използват методиката и подходите на своите прадеди.

Полевият затвор се намира на не повече от пет мили от гигантската статуя на Спящия Буда, издълбана край Бяодиншан. Изолиран и сравнително добре прикрит сред релефа, той е комплекс от свързани с пътеки постройките зад висока ограда, по чиито ъгли има стражеви кули с часовои. Към затвора води черен път, по него не пътуват нито туристи, нито гражданите на Дацзу. По околни нивя и оризища под егидата на далечното правителство в Пекин се трудят затворниците. На работа ги докарват и откарват въоръжени пазачи. С местните хора нямат никакъв или почти никакъв контакт. Макар и сигурността и условията да изглеждат по-леки, в Китай не се отнасят милостиво с онези, които са обявени за престъпници.

Възрастният мъж бе един от малцината затворници, на които бе позволено да не работят на полето. Не го принуждаваха и да излиза на сутрешните разходки. Ползваше се и с други дребни привилегии: сравнително голяма килия, която делеше само с един друг съкилийник. Престъпленията му бяха извършени толкова отдавна, че сегашните тъмничари и директорът на затвора не ги помнеха или изобщо не ги знаеха. Това своето рода невежество му носеше още едно преимущество: не го мразеха, не го виняха, не се страхуваха от него, та съответно непрестанно да търсят поводи за наказания. По тази причина, донякъде и заради възрастта му, повечето пазачи често се отнасяха с него като с техен дядо: позволиха в килията да има котлон,

от време на време му отпускаха по някое и друго лакомство, даваха му книги и вестници, писалки и хартия. Това ставаше неофициално и тайно, но бе известно на обичайно строгия началник, бивш полковник от Китайската народна армия, който в този специфичен случай си затваряше очите.

Нещата вървяха така, докато рано сутринта един ден старият му съкилийник не се прибра при него, а въведоха друг, значително по-млад човек, при това не бе китаец. Събитието значително разтревожи стареца. Навън бе все още тъмно, онзи се излегна по гръб, така си и остана. От време на време отваряше очи и поглеждаше тавана, но мълчеше.

Намръщен, старият затворник се зае с ежедневните си занимания, упорито и целенасочено, решен да не позволява на новодошлия да му променя рутинните навици.

Новият бе висок и жилест, макар и възслаб, с обветрено, видимо брулено от времето лице, може би някога е било и красиво. Сега бе силно сбръчкано, с потънали навътре бузи и дълбоко хлътнали в орбитите очи. Очи интелигентни, сигурно затова все в земята гледаше. Така, изглежда, бе по-безопасно.

Същата сутрин по-късно старият мъж отиде на редовната си работа — бе писар в затворническата канцелария. А дойде ли обяд, се върна в килията и си отвори консерва — супа леща западно производство, загря я на котлона и седна сам на направената от сандъци маса да се храни.

Новият затворник, може би на около 50 години, май така и не бе помръднал от нара. Лежеше със затворени очи, но изглеждаше напрегнат, сякаш нещо го мъчи отвътре. Такова поне бе усещането на другия. Гледаше здравото, мускулесто тяло и му се струваше, че то като че ли е в някакъв стрес.

Изведнъж новият се надигна, почти скочи от нара и изтича до вратата. По лицето му бе избила гъста сива четина, в тон с прошарените коси. Отвори вратата и огледа бараката, която бе празна, защото останалите бяха на работа по полето. Затвори я, върна се на нара и отново си легна в същата поза, сякаш изобщо не бе ставал.

Старецът го наблюдаваше с известна завист, примесена с възхита и съжаление. Нали и той навремето бе изглеждал горе-долу така —

атлетичен, жилав. Само че вече не беше същият, нямаше и да бъде. Старост, нерадост.

— Вашият син не вярва, че сте жив. Иска да ви види.

Дългогодишният затворник си изпусна лъжицата в супата.

Гласът на по-младия мъж бе нисък, тих, но думите прозвучаха идеално ясно. И остана все така загледан в тавана. А устните му сякаш не бяха помръднали.

— Как... какво казахте?

— Продължавайте да се храните — рече неподвижният съкилийник. — Желаете да си идете у дома.

Дейвид Тейър си припомни отдавна провеждано обучение. Наведе се над супата, бръкна в нея, поднесе лъжицата към уста. Заговори почти без да движи устни:

— Кой сте вие?

— Пратеник.

Преглътна съдържанието на лъжицата.

— Откъде да зная дали говорите истината? Колко пъти са ме подлъгвали... Правят го всеки път, когато сметнат, че трябва да ми удължат присъдата. Тук ще ме държат до смъртта ми. Тяхна воля... винаги могат да кажат, че не знаят нищо за мен... че просто не съм съществувал.

— Помни последното нещо, което получил от вас — било плюшено кученце с клепнали уши, викал му Пади.

Тейър почувства избилите в очите му сълзи. Толкова време бе минало, че просто... Десетки пъти го бяха подлъгвали с разни находчиви истории.

— То си имаше и второ име.

— Райли — мигом отвърна онзи, без да мигне.

Тейър остави деформираната от дълга употреба лъжица и изтри очи с ръкава на ризата. За миг надигна лице.

Човекът на нара си остана във все същата поза. Тейър отново наведе глава. Откъде да знае дали отнякъде някой не го следи?

— Как попаднахте тук? Имате ли си име?

— Парите чудеса правят. Аз съм капитан Денис Киавели. Наричайте ме Денис.

Старият си наложи да яде отново, макар че вече преглъщаше с мъка.

— Искате ли мъничко супа?

— След малко. Разкажете ми за обстановката. Все още ли не знаят кой сте вие?

— Откъде да знаят? И аз не знаех, че Мариан се е омъжила повторно. Не знаех нищо определено, нито за нея, нито за Сам. После научих, че тя починала. Ужасно...

— Как научихте?

— Посещението на Сам в Пекин миналата година. Тук ми дават вестници. Прочетох...

— Знаете книжовен китайски?

— Вашингтон никога не би ми поверил задача, ако не го владеех добре — тук Тейър се усмихна тъжно. — Близо 50 години минаха... вече съм истински експерт. Зная и повечето от диалектите, особено кантонийския.

— Съжалявам, доктор Тейър.

— Четох за посещението на американския президент и изведнъж зърнах името на Сам, а Серж Кастила бе най-добрият ми приятел в Държавния департамент. Знаех също, че помага в издирването ми. Четох, смятах, размишлявах. Президентът Кастила бе тъкмо на подходящата възраст, а вестникът цитираше бащиното му име — Серж, и майчиното — Мариан. Кой друг да бъде, ако не моят син...

Киавели кимна с глава едва забележимо.

— Не е задължително. Би могло да бъде и съвпадение.

— Че какво можех да загубя аз?

Агентът на Фред Клайн се замисли.

— Но защо сте мълчали толкова дълго време? Цяла година след като сте прочели във вестника?

— Смятах, че няма никаква възможност да се измъкна от тук.

Тогавя защо да го притеснявам? И защо да рискувам в Пекин да научат? Все едно никога не ме е имало...

— Сетне сте прочели за подготвяния договор за човешките права?

— Не, не съм. Те в китайския печат никога не биха съобщили за подобно нещо. Не и преди да са го подписали. Ако изобщо го подпишат. Казаха ми уйгурски затворници.

Тейър отмести супата.

— Е, на онзи етап си позволих да се надявам. Рекох си, може би наистина има шанс да ме включат в списъка на освободените... някак си да мина през цедката...

Стана и пристъпи към котлона.

Киавели наблюдаваше движенията му през полуотворени клепки. Въпреки напредналата възраст — според Клайн Тейър би трябвало да бъде поне на 82 години — днес този мъж вървеше енергично, изправен, походката му подсказваше скрита воля и бодрост. Сякаш през последните 15 минути от разговора в него се бе вселила неведома сила. Всички тези неща бяха много важни.

Дребните задачи в ежедневието, волята да не се предава бяха съхранили психическото му здраве. Ето, и сега извади от шкафчето очукан чайник, отнесе го на не по-малко овехтялата мивка, сипа вода, включи котлона. Донесе две наръбени чашки и тенекиена кутия чай. Бе необичайна смес — традиционен английски с традиционен китайски. Врялата вода наля в керамично гърненце, изплакна го добре, премери четири лъжички чай, наля вода отново и затули гърненцето с похлупак. Получи се бледа златистокафеникава течност. Но ухаеше добре.

— Тук го прием без захар и мляко — предупреди Тейър и подаде чашката на Киавели.

Агентът под прикритие седна на нара, опря гръб на стената, пое я в дланите.

Тейър се върна на масата при неговата и въздъхна.

— Сега по малко си вярвам, че някога все ще изляза оттук. За мен договорът е нещо като въздушна кула. За човек в края на живота си. Толкова отдавна ме държат затворник тайно... вече е прекалено късно да признаят, че изобщо съм бил в Китай. Пред света моята одисея би ги представила в далеч по-отвратителна светлина, отколкото широко известните нарушения на човешките права в страната.

Киавели кимна, отпи. Чаят бе приятно дъхав и прекалено лек за вкусовете на американец от италиански произход. Но пък бе горещ и добре дошъл в хладното помещение.

— Разкажете ми точно какво стана с вас, доктор Тейър. Всъщност защо ви арестуваха — да започнем от самото начало?

Тейър остави чашката и се загледа в нея, сякаш там виждаше миналото.

— Работех в сътрудничество с организацията на Чан Кай-ши. Предполагаше се, че основната ми задача е да сближа позициите на неговите националисти и Маовите комунисти. Затова реших, че мога да ускоря процеса, ако лично посетя Мао и обсъдя темата с него. Смятах, че моите доводи могат да го убедят или най-малкото да го накарат да прогледне поне мъничко в правата посока.

Усмихна се горчиво и продължи:

— Голям майтап. Бил съм ужасно наивен, нали? Е, тогава все още не разбихах най-важното: че истинската ми мисия ще се реализира, ако успея да запазя Чан на власт. Предполагаше се, че ще бъда в състояние да сключвам сделки, да преговарям и да бавя топката, докато Чан Кайши успее да набере сили, за да унищожи Мао и неговия комунизъм. Посещението при Мао бе най-донкихотовската постъпка в живота ми — действие на неопитен интелектуалец, вярващ, че хората биха могли да разговарят рационално помежду си, когато в реален конфликт всичко е важно за тях: властта, културите, идеите, класите, собствеността, геополитическите сфери на влияние.

— Но го направихте? Посетихте Мао сам?

Гласът на Киавели звучеше удивено и ужасено.

Тейър се усмихна тъжно.

— Опитвах се. До него така и не стигнах. Още армейските деятели решиха, че съм агент на Запада или пък на Чан, или и двете заедно. Естествено, че ме арестуваха. Военните веднага щяха да ме разстрелят, но се намесиха Маовите политици, особено когато разбраха, че имам дипломатически статут. През следващите години често съм си пожелавал да ме бяха убили още тогава.

— Защо съобщиха, че сте починал, а сетне ви задържаха, както руснаците задържаха Валенберг^[1]?

— Раул Валенберг ли? Искате да кажете, че в действителност той е бил в плен при руснаците?

— Те докрай отказваха да са имали нещо общо с неговото изчезване, така и не го освободиха и цели 50 години поред отричаха, че изобщо някога са го задържали. Починал доста по-рано, още в затвора.

Тейър видимо посърна.

— Значи и мен ме е последвала сходна участ. Просто не са искали да повярват, че той не е нищо повече от онова, за което се представя. Типичен пример за параноя, най-характерен за

политическите репресии. Когато ме заловиха в Китай, комунистическата революция заливаше страната. Цареше хаос... постоянно се сменяваха командирите, издаваха се нови и нови заповеди за цивилното население, излизаха объркани и противоречиви прокламации, а в същото време управляваха бюрократи, които не разбират какво става. Може би просто са ме изгубили някъде в общата неразбория. А по времето когато върхушката в Чжуннанхай се стабилизира, прекалено късно бе да признават каквото и да е, още повече да ме връщат у дома, без да предизвикат международен инцидент...

Тейър завъртя чаената чашка в пръсти и наведе глава.

— И сега е така. Просто няма да ме освободят. Ще остана тук до смъртта си.

— Не, г-н Тейър — твърдо рече Киавели. — Случилото се с Валенберг няма да се повтори при вас. Вие няма да загинете при подобни обстоятелства. Когато договорът се подпише, Китай ще освободи всички политически затворници. А за вашия случай президентът изрично ще обърне внимание на Ню Цзянсин, а и на целия Постоянен комитет. Него го наричат Бухала, сигурно знаете. Разбрах, че бил разумен, мъдър човек.

Дейвид Тейър отново поклати глава.

— Не вярвам, капитан Киавели. Подозирам какво ще се случи: след подписването на документа неочаквано ще се разбере, че мен ме няма: „загубили“ са ме някъде. И ако синът ми вдигне достатъчно голям шум и се стигне до сериозни разследвания, знаете ли какво ще излезе наяве? Ще се намерят стотина свидетели и очевидци на моята възраст да заявят където и да се наложи, че са присъствали на естествената ми смърт още преди половин век. Необорими доказателства ще бъдат представени. Вероятно и снимки на гроба ми, макар че по наше време на въпросното място ще се окаже огромен язовир. Сетне ще се извинят и край.

Тейър въздъхна и някак си се успокои.

Киавели го гледаше замислен. Агентът на Клайн бе бивш капитан от спецчастите, действал в Сомалия и Судан. По-късно бе изпълнявал специална мисия в планините и пещерите на Източен и Северен Афганистан. Последната му задача бе Дейвид Тейър. Когато

му я възложиха, първо бе запитал дали Тейър може да бъде изведен от Китай.

Основно бе проучил района на полевия затвор и стигнал до заключението, че за съответната операция има нелоши предпоставки.

Ставаше дума за дълбока провинция, макар и сравнително гъсто населена, но пък в Китай рядко населените райони се броят на пръсти. Като не се смята Чунцин, пътищата се оказаха с лошо качество, военните гарнизони — разпръснати, летищата — примитивни. А пък в района на Дацзу последните изобщо ги нямаше — за негов късмет.

Охраната бе добре въоръжена, но пък недостатъчно дисциплинирана. Кое то би се отразило на евентуалната им отбрана при светкавично и професионално организирано проникване на добре екипиран и обучен отряд. С малко външна помощ, а Киавели знаеше откъде да я осигури, и с мъничко късмет опитен екип можеше да влезе в обекта и да изведе Тейър за не повече от 10 минути. И да бъде във въздуха в разстояние на 20 минути, при това на половината път до границата, преди да са пристигнали добре обучени и достатъчно силни военни подразделения.

Големият въпрос бе физическата издръжливост на Тейър. Засега Киавели бе доволен от видяното. За възрастта си затворникът изглеждаше в сравнително добра форма.

— Как се чувствате здравословно, доктор Тейър? — попита го капитанът.

— Добре... е, колкото може на моите години. Болежки тук и там, схващания, понякога умора повече отколкото трябва, но то си е нормално. Не ми се налага да прескачам високи огради или да се катеря на Монт Еверест, я. Китайците ни поддържат в добра физическа форма — тук има сума ти нивя и други неща за обработване.

— Не правите ли малко гимнастика — обща физическа подготовка. Изключвам тичане и ходене на по-дълги разстояния, нали?

— Е, доколкото може в затвора, да. Сутрин и вечер в килията — минимални упражнения за здраве, така да се каже. Иначе директорът държи затворниците непрекъснато да са заети, да работят, а не да се събират на групички, да си шушукат и да замислят някоя беля. Безделието навежда на разни мисли, води до отегчение и недоволство — опасно съчетание за един затворник, още повече политически. Аз върша чиновническа работа, разбира се...

Тейър замълча, сетне се досети за какво намеква капитанът, впи в него късогледни очи и тихо запита:

— Вие да не сте натоварен да ме измъкнете оттук?

— Е, в известен смисъл, да. Само че има някои нерешени въпроси. Съображения, знаете, или задръжки, така да ги нарека. Не е само до физическото ви състояние, а какво мисли и моят началник, какво може и какво не може да направи президентът. Нали разбирате?

— О, да. Отлично. Целият ми живот бе такъв. Политика. Интереси. Дипломация. Тези фактори винаги действат, нали? Същите „съображения“, които принудиха Държавния департамент да запази в тайна от мен какво действително сме вършили в миналото, да речем през 1948 г. Ето, тези неща и наивността ми ме докараха до сегашното положение.

— Вижте, няма да останете още дълго тук, особено ако успея да си защитя тезата. А смятам, че това ще стане.

Дейвид Тейър кимна и се изправи.

— Трябва да ходя на работа. Вас сигурно днес ще ви оставят на мира. Но утре вече ще ви изпратят да работите по нивите.

— Така ми казаха и моите приятели — тъмничарите.

— Е, какъв ще е следващият ви ход?

— Да докладвам.

Хонконг

От скъп бутик в „Конрад Интернешънъл“ Джон си купи широкопола бяла шапка, като използва кредитна карта на името на друго свое прикритие — г-н Рос Сидър от Тъксън, Аризона. Наложил я и чак тогава си взел стая, сетне даде неприлично голям бакшиш на пиколото, че да запомни г-н Сидър. А влезе ли си в стаята, мигом се захвана за работа. Преоблече се в сивите панталони и шарената хавайска риза, върху тях нахлузи костюма, с който бе посетил „Донк & Лапиер“ на вчерашния ден. Малко му стягаше, но можеше да изтрае. Сложи си и русата перука, а под колана на кръста затъкна беретата.

Бе готов да действа. Този път набута синьото яке, гуменките и полуизпразнената раница в черното куфарче и с него напусна стаята.

Във фоайето не забеляза нищо подозрително. Отвън тръгна по „Куинсуей“ и навлезе по-надълбоко в територията на Сентръл. Тълпата сама го понесе в някаква посока и той не ѝ се противопостави. Бе на няколко преки разстояние от хотела, когато забеляза познати лица: трима от онези типове, дето вчера бяха спешно пристигнали при телефонната будка в Каулон. И пак изглеждаха въоръжени с подутините под саката. Сега ли го бяха забелязали или си го следяха отпреди? Не бе сигурен. Развърнаха се във верига — през трафика и пешеходците — но не се приближиха. Само вървяха след него. Смит не направи опит да им избяга, просто и той продължи спокойно напред.

Нито пък се опита да скрие накъде е тръгнал. Дали го бяха разпознали като майор Кенет Сен Жермен? И това не знаеше, но онези ги очакваше голяма изненада. Защото той отново отиваше към офисите на „Донк & Лапиер“. Когато наближиха сградата, Смит се мушна през тълпата и влезе в нея. Със задоволство забеляза, че единият от преследвачите му измъкна телефон и бързо зашепна в него. Усмихна се.

„Олтмън — Азия“ бе на последния, най-горния етаж на същото здание. Шеф на клона бе Фердинанд Агуиналдо — бивш президент на Филипините, а кабинетът му — още по-нависоко, в мансардния свръхелегантен етаж. Джон взе асансьора.

Чакалнята бе украсена с тропически цветя и зелен бамбук, поставени сред високи маси с дърворезба по краката, столове с високи облегалки и меки канапета.

Жената зад бюрото му се усмихна учтиво.

— С какво мога да ви услужа?

— Аз съм доктор Кенет Сен Жермен. Бих желал да говоря с г-н Агуиналдо.

— Негово превъзходителство отсъства от Хонконг, сър. Мога ли да попитам за причината на посещението ви?

— Тук съм от името на министъра на здравеопазването на САЩ за консултации с биомедицинския клон на „Донк & Лапиер“ в континентален Китай във връзка с техни вирусни проучвания.

Извади документите си от АИМИИБ, показа и фалшиво писмо от канцеларията на американското министерство на здравеопазването.

— Говорих долу с г-н Кройф и той ме изпрати да се видя с г-н Агуиналдо.

Жената повдигна вежди, огледа писмото с министерския подпис и отново погледна Смит в очите.

— Съжалявам, г-н Сен Жермен, но г-н Агуиналдо наистина отсъства. Може би г-н Макдърмид ще ви помогне? Той ръководи „Олтмън Груп“ в световен мащаб и е достатъчно високо в йерархията на групировката. Искате ли да говорите с него?

— О, Макдърмид тук ли е? — небрежно запита Смит, сякаш бе отдавнашен негов познат.

— Тук е, господине, на редовното си годишно посещение — отвърна впечатлената секретарка.

— Хубаво, Макдърмид ще свърши работа. Добре, ще говоря с него.

Жената отново се усмихна любезно и посегна към слушалката.

* * *

Лорънс Уд почука и влезе в елегантния кабинет на Фердинанд Агуиналдо на мансардния етаж.

— Какво има, Лорънс? — протегна се мързеливо с прозявка иззад огромното бюро Ралф Макдърмид.

— Секретарката отвън докладва, че някой си доктор Кенет Сен Жермен е пристигнал с писмо от американския министър на здравеопазването и желае да говори с Агуиналдо. Казал й, че се срещнал с Кройф от „Донк & Лапиер“ и той го изпратил при нас. Пита дали ще го приемете, тъй като препоръките му са много добри.

Макдърмид зяпна, сетне бързо отвърна:

— Кажи й, че ще бъде свободен след 15 минути.

Уд се поколеба.

— Извинете, но няма начин Кройф да го е изпратил...

— Зная, зная. Просто отговори й както ти казах. Я почакай... да, аз ще я свърша тази работа.

Уд сви рамене:

— Както пожелаете.

Макдърмид натисна бутона, вдигна слушалката. Изведнъж му бе станало весело. Я гледай ти, какъв странен ход! Може би пък нещата се оправят?

— С удоволствие ще приема г-н Сен Жермен — рече той в слушалката. — Помолете го да ме изчака 15 минути да си довърша работата и веднага ще сляза долу.

Секретарката потвърди и затвори. Макдърмид набра номера на Фен Дун.

— Къде си в момента, Фен?

— Отвън — отвърна Фен Дун, а наум изпсува Чоу, провалилия се нощен убиец.

Не сполучил, добре, ама трупът откриха със закъснение и не успяха веднага да изпратят по-опитен. Фен не бе свикнал на подобни издънки.

— Моите хора го следяха и засякоха влизането. Къде е в момента? В „Донк & Лапиер“ ли?

— Не е там. Тук е, в чакалнята на етажа под мен. Искате да говорим.

— С вас? — новината бе шокираща дори и за Фен. — Откъде изобщо знае, че сте в Хонконг?

— И аз се чудя. От друга страна, се радвам и си мисля: извадихме късмет, че твоите убийци се оказаха некадърници. Искате ми се да понауча повечко за източниците и произхода на този необичаен доктор...

[1] Шведски бизнесмен, опитал се да освободи няколко хиляди евреи от окупираната от нацистите Будапеща през 1944 г. През 1945 г. го пленява съветската армия и оттогава никой повече не чува нищо за него. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Пекин

Майор Пан Айту с удивление оглеждаше мъничкия кабинет на Ню Цзянсин — легендарния Бухал. Такъв могъщ човек в такава аскетична килийка? Същинска монашеска стаичка, без украшения, нищо по стените, прозорците затворени, подът износен — няма килими, няма дявол... Само едно студентско бюрце и стол. И два дървени стола — за посетители. И навсякъде — ама абсолютно върху всичко — десетки папки, документи, бумаги, най-вече пепелници с вонящи угарки. Единствената слабост на Ню — английските цигари. О, да — и немити чаени чаши с утайка, картонени чинии за еднократна употреба с остатъци от храна. И други отпадъци, които доказваха, че дните на този голям човек са дълги и наситени с работа.

Противоречие някакво, отражение на самата личност.

Дългогодишен контраразузнавач, Пан бе своего рода изследовател на човешката природа, ревностен читател на книги за психология на личността и, разбира се, консуматор на стотици донесения и доклади, писани от какви ли не хора и съдържащи немалка доза отзвук от индивидуалната психология на човека. Затова с разбиране наблюдаваше Ню, който внимателно дочиташе същия вид донесение. Четеше и, разбира се, мълчеше. Чуваше се само шумящата при прелистването хартия.

След известни разсъждения Пан реши, че това помещение отлично демонстрира тържественото спокойствие на самотния мислител, както и претрупания безпорядък на човека на действието, обединени в едно при тази велика личност. Да, Бухала бе човек от миналото, един от онези гиганти, създали и оглавили революцията. Поети и учители, превърнали се във военачалници. Мислители, принудени от историческата необходимост да участват в кървави свади и да убиват. Пан бе познавал само един от тези посветени на каузата мъже — Дън Сяопин. И то в най-крайните години на живота му. В онези далечни години на чист идеализъм помежду Шанхайските

кланета и дните на Големия поход Дън бе просто само един от многото млади ръководители. Всъщност Пан си бе особняк — малцина харесваше. Смяташе, че симпатията към хората е чиста загуба на време. Но у Ню имаше нещо, което го привличаше, харесваше му, при това по особен начин.

Типично за обичаите си, Ню наруши тишината, без да вдига поглед от четивото. Но в гласа му прозвуча известно нетърпение:

— Генерал Чу ме информира, че имаш сведения, които ще ми предадеш устно. По негово настояване.

— Тъй вярно, сър^[1]. Решихме, че така е най-добре, имайки предвид спешната ви нужда от информация за товарния кораб.

— Точно така, за „Императрица майка“ — рече Ню и кимна към току-що прочетеното донесение. — Разполагаш ли с нужните факти?

— Може би с някои от тях, сър — внимателно отвърна Пан.

Дългогодишният опит го бе научил да внимава извънредно много, когато докладва пред достатъчно високопоставени хора, особено от правителството, още повече от Постоянния комитет.

Ню Цзянсин го изгледа остро, очите зад очилата му в рамки от костенуркова черупка святкаха като главички на нажежени топлийки. И те, и хлътналите бузи и деликатните лицеви черти издаваха недоволство.

— Не знаеш с какво точно разполагаш, така ли, майоре?

Пан почувства миг на безтегловност, на пълна празнота. Сетне побърза да каже:

— Не, да... тъй вярно, зная, сър.

Бухала се облегна на стола, заслушан в мазния глас, загледан в дребния, възпълен майор Пан, в деликатните му ръце, добронамерената усмивка. Както винаги, така и сега Пан бе в консервативно ушит западен тип костюм. Всъщност майорът бе идеалният тип оперативен работник — анонимно изглеждащ, хлъзгаво неуловим, умен, посветен на делото. И все пак си бе продукт на Културната революция, на площада „Тянанмън“ и на цялата прекалено скована система, в която място за индивидуалното почти нямаше. Но какво пък да се каже за петхилядногодишната история на Китай, в която индивидът винаги е имал още по-ниска стойност? Достатъчно добър познавач на човешката природа, Ню бе наясно относно разузнавача: продължи ли да го притиска, този т.нар. ловец на

империалистически шпиони в китайската действителност ще предпочете да шикалкави, отколкото да дава отговори, които могат бъдат тълкувани като декларация на успех. И затова: ако иска да научи всичко, което Пан знае за „Императрица майка“, и то преди днешното заседание на Постоянния комитет след два-три часа, по-добре е да го остави да си каже каквото знае по неговия си начин.

И потискайки раздражението си, Ню рече просто:

— Докладвай, майоре.

— Благодаря ви, сър — отвърна Пан и започна с обяснение кой е бил Ейвъри Мондрагон и как е изчезнал в деня преди пристигането на Джон Смит в Шанхай.

— Смяташ, че Мондрагон е или е бил американски агент от разузнаването ли?

Пан кимна и продължи:

— Тъй вярно, при това доста необичаен. Има нещо нетипично в поведението на замесените в този случай американци. Действат като шпиони под прикритие, а всъщност не са такива. Или поне не са свързани с която и да е от известните ни шпионски централи, с които оперират САЩ.

— Имаш предвид също и полковник Смит — като лекар и учен ли?

— Тъй вярно. Научната му работа не е прикритие. Той наистина е и лекар, и учен. В същото време, изглежда, използва специалността си като прикритие.

— Интересно. Да не би тези американци да действат за частно лице или определена фирма?

— Възможно е. Продължавам да търся отговори в тази насока.

Ню кимна.

— Може да се окаже с ниска практическа стойност. Ще видим. Продължавай, майоре.

Пан видимо се запали на темата.

— Чистачка открила трупа на човек на име Чжао Янцзъ в кабинета на президент и директор на компанията „Летящият дракон“ в Шанхай. Фирмата е международен превозвач с връзки в Хонконг и Антверпен.

— Кой е този Чжао?

— Финансистът на „Летящият дракон“. И не само той е мъртъв, изчезна и шефът на фирмата, а по-късно и неговата съпруга. Името на шефа е Юй Юнфу. Жена му се казва Ли Куони.

— Красивата актриса ли?

— Тъй вярно, сър — отвърна Пан и разказа за бързото израстване на съпруга ѝ в света на богатствата и властта, видимо с помощта на баща ѝ — влиятелния Ли Аожун.

Бухала не познаваше Аожун лично, но знаеше достатъчно за него.

— О, да. Ли е един от хората начело на Шанхайското административно управление.

На глас не каза друго: че Ли е протеже на Вей Гаофан, един от най-отявлените хардлайнери и негов колега в Постоянния комитет. Всъщност Вей бе най-силният сред хардлайнерите, а Ли бе негов последовател и оръдие на политиката му.

— Тъй вярно — потвърди Пан. — Говорихме с Ли. Не можа да ни даде обяснение за смъртта на Чжао, нито за изчезването на зетя и дъщеря си.

Пан се наклони към Ню, бе седнал почти на ръба на стола и продължи да обяснява ролята на младия преводач Анди — Ан Цзиншъ, — американски възпитаник и помощник на полковник Смит, по-късно открит застрелян в колата си.

— Е, засега знаем само това.

Лицето на Бухала остана мрачно зад очилата в големите костени рамки.

— Един американец в Шанхай изчезва. На следващия ден пристига полковник Смит. Убиват ковчежника на корабна агенция, международен превозвач. Изчезват шефът и съпругата на същата фирма. Убит е и един получил образование в САЩ преводач — шанхаец. Това ли ти е докладът?

— Мога да добавя още, че отново засякохме полковник Смит, той отново успя да ни избяга, скри се и очевидно напусна пределите на Китай.

— За този факт можем да поговорим по-късно. Къде в доклада ти фигурира заявката ми за информация относно товарния кораб „Императрица майка“?

Пан се смути.

— „Летящият дракон“ притежава „Императрица майка“ — отвърна той, повтаряйки си наум, че трябваше да спомене факта доста по-рано.

— Оооо — проточи Ню и се смръщи, — значи това е връзката. Имаш ли заключение или мнение по случая?

— Допускам, че след като Юй Юнфу придобива „Летящият дракон“, ковчежникът разкрива нещо, което не му е харесало. Според мен то е свързано със САЩ. Предава го на Мондрагон, който препредава информацията на американците. Или се опитва да го направи. В този процес нещо се обърква, най-вероятно някой убива Мондрагон и информацията се губи. Изпращат Смит да я открие. Допускаме още, че Ан Цзиншъ е бил вербуван от американците и натоварен да развежда Смит и да му превежда.

Ню сви устни и се замисли дълбоко.

— Следователно може да се заключи, че... известни лица в нашата страна — не говоря за органите на сигурността — са готови да стигнат до големи крайности, за да спрат американците в търсенето им на определен факт или информация, каквото и да е това нещо. А разкритата от финансиста информация и опитите на Смит да се добере до нея след изчезването ѝ отново довеждат до смъртта на самия финансист, до изчезването на Юй Юнфу и съпругата му и до убийството на преводача.

— Мисля, че сте прав, сър. Горедолу това е същността.

В съзнанието на Ню се появиха неясни предчувствия и той посегна към цигарите.

— Е, какво според теб е разкрил ковчежникът на „Летящият дракон“? Какво е това нещо, дето предизвиква такава динамична поредица от събития?

— Не съм се замислял в тази връзка, докато вие не поискахте информация за кораба „Императрица майка“. Чак тогава разкрих, че той е част от фирмения флот. Не зная и причините за вашата заявка, но връзката със случая Смит не може да бъде съвпадение.

— Поисках информация за товарния кораб, дестинацията му и товара. Което е почти всичко, което може да се пита за подобен тип кораб.

— Тъй вярно, сър.

Ню запали цигарата и дръпна дълбоко. Нещо го безпокоеше силно.

— Е, казвай какво открихте?

— Дестинацията е Басра. По разписание трябва да пристигне в залива до три дни.

— Ирак — поклати глава Ню и новината определено не му хареса.

— А товарът?

— Според заведената в архивата декларация съдържа ДВД плейъри, дрехи, промишлени стоки с различен произход и предназначение, селскостопанска техника, земеделски доставки — обичаен за Ирак вид товар. Нищо особено. И нищо, което би могло да заинтересува американците.

Агентът завърши изречението и притаи дъх, впи очи в могъщия член на Постоянния комитет.

— И все пак американците се интересуват. И то много... Е, майоре? — заяви Ню и отправи въпросителен поглед към Пан.

Нямаше никакво намерение да го информира за спешния проблем около товарния кораб. Засега за него знаеха само в Постоянния комитет и посланик У във Вашингтон. Надяваше се да го решат, преди да се е превърнал в същинска криза.

— Не си ли мислил по този аспект, майоре?

— Тъй вярно, но не разполагах с повечето факти. Сега, както разбирам от вас, въввлечена е „Императрица майка“. Вероятно тя е ключова в случая, и то единствено заради товара ѝ.

— Следователно допускаш ли официалната митническа декларация на „Летящият дракон“ да е фалшива и американците да знаят за този факт?

— Не се досещам за друго подходящо заключение.

Бухала подръпна, глътна дима надълбоко, изпусна го.

— Според теб полковник Смит намерил ли е онова, за което е дошъл?

— Не знаем, сър.

— Е, това е, което ми е *нужно*, майоре! Именно него *трябва* да науча. *Незабавно*.

— Ще открием Юй Юнфу, ще разпитаем тъста му незабавно и ще разследваме „Летящият дракон“.

Ню кимна в знак на одобрение.

— Сега ми разкажи как полковник Смит ти се измъкна за втори път, след като не говори нашия език и никога преди не е бил в Китай. И как се е измъкнал от страната... след като преводачът му е бил убит.

— Смятаме, че е получил помощ от хора — по-точно една клетка — на уйгурската съпротива. Моите хора сега ги търсят, обаче те се крият в старите лунтани, а то е все едно да заловим плъх в улична канализация. Полицията не ги взима насериозно, може би защото са сравнително малко на брой. И по тази причина не фигурират в ничия архив, не се водят под отчет, няма ги в административните документи. И също както плъховете са интелигентни, гъвкави, приспособими и изпълнени с решимост.

— Значи просто не са толкова малко, колкото ни харесва да твърдим — кисело констатира Ню. — А как са помогнали на Смит?

— Приютили са го в един от техните лунтани, след това някак си са го измъкнали оттам и прехвърлили в някаква посока. Оттам нататък не разполагаме с нищо определено — само догадки. На едно място след полицейска проверка докладвали, че минал ландрюувър с голяма група уйгури. Всъщност някои от уйгурите имат разрешителни за пребиваване в Шанхай, а всеки с такъв документ може свободно да се движи навсякъде. А по-късно в района на залива Хуанчжоу между Цзиншан и Чжапу имало престрелки. Сетне наш патрулен кораб в същия район засякъл американска подводница недалеч от брега, и то скоро след престрелката.

Ню замълча, продължавайки замислено да пуши. По едно време каза:

— Благодаря ти, майор Пан. Продължавай разследването по случая, и то приоритетно. Свободен си.

Пан се поколеба, сякаш иска да каже нещо повече или да зададе още въпроси, но пък бе отлично обучен и много дисциплиниран правителствен служител. Изправи се и застана мирно, оправи сакото на костюма и отвърна:

— Слушам, сър.

След излизането на агента Ню загаси цигарата, но почти веднага запали друга. Изправи стола на задните крака и се залюля напред-назад. Какво ли е толкова важно за американците, че да рискуват появата на своя подводница съвсем близо до китайското крайбрежие и

в териториални води (а вероятно са изпратили и бойна група на брега — правилно предположи той), още повече да следят обикновен товарен кораб с бойна фрегата с ракети на борда? Тази ситуация направо придобиваше опасен характер, в устата му чак загорча.

Поклащаше глава, вече направо разтревожен. Замисли се за престрелката на плажа в онзи залив и поведението на амбициозния Ли Аожун, очевидно помогнал на зет си да получи големия пост и бизнеса на онази компания. Но не можеше да сподели съкровенията си нито с майор Пан, нито с началника му генерал Чу Куайжун, нито с когото и да е от правителството или партийното ръководство. Истината бе, че той тайно правеше неимоверни усилия да открие Китай към света и към всички онези възможности, които той би могъл да предложи.

Обзеха го меланхолични настроения. В съзнанието му нахлуха спомени за младежките години и красноречивите откровения на Мао — в които председателят открито съжаляваше за простите, искрени дни преди 1949 г. Тогава задълженията му били само да твори поезия и да се бори с враговете на Китай. Докато сетне попаднал в капана на скритите, нечисти и вероломни машинации на правителствените интереси и властта.

Онова, към което Ню тайно се стремеше в момента — подписването на договора за човешките права, — сигурно би донесло по-добър живот за всички. Подозираше, че този документ има доста повече противници, отколкото привърженици. И то от двете страни на океана — сред висшите чиновници по върховете на властта... било тя държавна или партийна.

Хонконг

С учтива усмивка на лице Джон Смит се настани на удобен стол в чакалнята пред просторните офиси на „Олтмън — Азия“. Със собствените си уши бе чул гласа на Макдърмид да казва на секретарката, че ще го приеме. След минутка отвори черното куфарче, което носеше, с видимо намерение да извади нужните документи и изведнъж скочи на крака, като го затвори с трясък.

— Дявол да го вземе! — изруга той и веднага погледна към удивената жена зад бюрото. — Моля за извинение, госпожице, не биваше да употребявам такива думи. Прощавайте много... но се е случило нещо извънредно досадно... изглежда, съм си забравил бележника с най-важните факти долу в „Донк & Лапиер“... аз ей сегичка...

Погледна си часовника и изведнъж делово заяви:

— Макдърмид обеща да ме приеме след 15 минути, но аз ще се върна най-много до десет.

И преди секретарката да успее да каже и дума, Смит хукна с куфарчето към асансьорите. Натисна бутона, двойните врати се отвориха. За щастие клетката бе празна. Джон се вмъкна и приветливо махна с ръка на занемялата жена. Времето му бе съвсем кът, мълчаливо умоляваше асансьора да побърза, сякаш това бе възможно. Слезе два етажа по-надолу и бързо закрачи по коридорите, докато намери тоалетна. Влезе в една от клетките и бързо съблече костюма и обувките, за да ги замени със синьото яке, гуменките и сламената шапка, които извади от куфарчето. Сега заприлича на крещящо облечен американски турист с повече пари, отколкото вкус.

Прибра си костюма в куфарчето, а него този път постави в раницата. Сложи я на гръб и се измъкна в коридора.

Хвана първия асансьор за надолу. По етажите влизаха и излизаха разни бизнесмени, делови мъже в официални костюми. В мецанина слезе, като се промуши сред хората, които отиваха към фойето.

Мецанинът бе направо задръстен от скъпи бутици, пътнически бюра, магазини за канцеларски стоки. Средната му част бе изрязана и оградена с мраморен парапет на ниво човешки кръст, през него на равни разстояния минаваха носещите етажа колони. Отвъд парапета се виждаше полупретъпканото фойе по-долу. Джон се прикри зад дебела колона — оттам можеше да наблюдава стълбището от мецанина към фойето, вратите на асансьорите и входа на сградата. И търпеливо зачака.

Търпението му бе възнаградено сравнително скоро. В сградата влезе едър китаец — позна го мигом, отдавна се надяваше пак да се срещнат. Същият, който бе ръководил нападението в Шанхай: Фен Дун. Следваха го трима, чиито лица Джон също разпозна. За пръв път имаше възможност добре да огледа Фен. Бе прекалено блед — сякаш в

кожата му кръвта не достига, ниско подстриганата му коса — червеникава, напръскана с бяло. Бе малко по-нисък, отколкото си го представил Смит, но за това бе виновен мракът. И все пак бе доста висок за китаец, при всички случаи над метър и осемдесет и силно мускулест, като нищо тежеше около стотина килограма. Спря за миг на място и лениво, но с набито око огледа фойето, сякаш търси нещо. Или някого.

* * *

Наложил дежурна усмивка на лицето си, Ралф Макдърмид се измъкна от личния асансьор, свързващ мансардния етаж с най-горния. Огледа чакалнята с очакване да види прословутия доктор Сен Жермен, но тя бе празна. С изключение на секретарката, която го гледаше със страхопочитание.

Намръщи се и запита:

— Къде е той?

— Ох, г-н Макдърмид, съжалявам, сър, то стана неочаквано... Г-н Сен Жермен току-що слезе на долния етаж — забравил си бележник с важни данни в „Донк & Лапиер“. Каза, че веднага се връща...

В същия миг си погледна часовника и въздъхна.

— Ох, Боже мой! Обеща, че нямало да му отнеме повече от 10 минути, но вече минават 15-те... Да се обадя ли да проверя къде се бави?

— Обадете се. Но само проверете дали е там или дали въобще е бил там. Нищо повече. Не говорете с него и не искайте да го изпращат отново тук.

Замисли се и реши, че е напълно възможно по някаква си причудлива причина този тип да се е върнал в „Донк & Лапиер“.

Секретарката се обади, зададе въпросите, прекъсна връзката и погледна Макдърмид с недоумение.

— Казаха ми, че не е при тях и изобщо не се е появявал.

В същия миг вратите на асансьора се отвориха с лек съсък, а Макдърмид се извърна. От клетката излезе Фен Дун с деветмилиметров глок в ръка. В широката му длан оръжието изглеждаше като детска играчка.

Очите на секретарката се разшириха от уплаха, ужасено приковани в пистолета.

— Къде е? — почти шепнешком запита Фен.

— Няма го, изчезнал — с омерзение отвърна Макдърмид. —
Още преди 15 минути се е измъкнал.

— Все още е в сградата — равно рече китаецът. — Ние я наблюдаваме. Няма да се измъкне. Този път е попаднал в капана.

* * *

Джон се оглеждаше напрегнато, изпънал гръб, нещо в него жадуваше за бой. Но си стоеше зад колоната на мецанина и грижливо следеше тримата във фоайето долу. Фен Дун им бе издал тихи нареждания и бе влязъл в асансьора — сам. Индикаторното табло над асансьорната врата скоро показва къде е слязъл. На горния етаж, под мансардния, точно там, където и Смит смяташе, че ще отиде. Е, очакваше го и все пак бе по-раздрусан: вече бе почти сигурно, че Макдърмид го е забавил нарочно с 15-те си минути — да повика и да даде време на убийците си да пристигнат. Което означаваше само едно: председателят и директор на могъщата групировка „Олтмън“ почти стопроцентово не само е играч в кризата около „Императрица майка“, но и пряко замесен в най-кървавите ѝ аспекти.

Междувременно тримата главорези във фоайето се размърдаха и ужким разхождайки се, заеха ключови позиции, завардвайки всички възможни входи и изходи. Не мина повече от минута и Фен Дун се върна, Джон дори не успя да засече излизането му от асансьора. Сякаш с помощта на магия лидерът на глутницата изведнъж се появи в центъра на фоайето и даде някакъв знак на подчинените. След миг се събраха в един ъгъл и навели един към друг глави, започнаха да се съвещават, а будните им очи не пропускаха никой от излизащите навън хора.

По едно време Фен зорко огледа парапета на мецанина и на Смит му се стори, че погледът на китаеца го пронизва. Отстъпи назад и интуитивно опипа беретата на кръста, понахлупи сламената шапка и веднага взе решение. Поприведен, с леко прибрани навътре пръсти на

краката, за да си придаде по-превзет вид, той самоуверено се насочи към стълбището и заслиза по него.

Наложи си волята да не поглежда към убийците, макар и те да го измериха с очи. Напрегнат до болка, вървеше към изхода и очакваше всеки миг някой от тях да го спре. Отмина ги и пътят до стъклените врати му се стори безкраен. На прага отново усети нечий жарък поглед в тила или просто така му се стори. Сега вече ще го спрат! Когато това не се случи, стъпи на улицата и изпита неимоверно облекчение.

Пое по улицата, пресече, а слънчевата светлина му се стори невероятно приветлива, повече от приятелска. След малко се върна по отсрещния тротоар, застана точно срещу сградата на „Олтмън Груп“ и зачака.

[1] В китайския контекст на думата тя звучи повече като „господарю“. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

Бе почти тъмно, когато най-накрая Ралф Макдърмид напусна сградата, макар че Фен Дун и хората му излязоха часове по-рано — един по един и бързо поеха в различни посоки, сякаш отиват на определени поръчки. Настъпваше вечерта и тълпите по улиците чувствително набъбнаха. За щастие влажността на въздуха сега се понасяше по-леко и Джон Смит последва ръководителя на „Олтмън“ без особени усилия. Но бе уморен и неспокоен.

Макдърмид стигна до централната метростанция и влезе. Джон изчака двайсетина секунди, купи си билет и го последва. На перона нямаше много хора, но Смит запази нужното разстояние, като се опитваше да провери дали някой друг не придружава или също не следи обекта. Може би го охраняват? Или е някакъв трик. Каза си, че по-скоро е второто.

Влакът пристигна, Макдърмид се качи, Смит след него. В същия вагон, само че през задната врата. Обектът се придвижи напред, докато си намери място по свой вкус — на една от поставените отделно бляскави седалки от неръждаема стомана. Седна и се загледа в пространството, избягвайки погледите на уморените пътници и многобройните цветни реклами. Текстове бяха на китайски и доста по-различни от онези дни, когато островът все още не бе под контрола на Пекин и всичко бе и на английски.

Джон си избра подходящо място и застана странично спрямо седалката на Макдърмид, като гледаше отражението му в насрещния прозорец. Първият логичен въпрос бе защо човек с ранга на Макдърмид пътува с метрото? Може би отива някъде съвсем наблизо? Или му е писнало от огромните фирмени лимузини и охраната, която не е лично негова, а на друг високопоставен чиновник? Не обича натоварените улици? Едва ли. Икономии? Още по-малко! Но имаше нещо... да — може би не желае никой да знае, дори и фирмените шофьори, къде точно отива? Тц, не беше убедително.

Пътуваха леко, приятно. Макдърмид не се озърна нито веднъж, не прояви нетърпение, очевидно не му пукаше, че е напълно възможно

някой да го проследява. След две спирки слезе — на гара Ванчай, в едноименния район. Джон изчака последния миг и чак тогава скочи — когато другият се бе отдалечил почти на трийсетина метра. Излязоха на „Хенеси Роуд“, където Макдърмид закрачи лениво и спокойно, пресякоха онзи район, където навремето са били множеството публични домове. Известен тогава с пищни центрове за сексуални удоволствия и наркотици, днес Ванчай изглеждаше доста западнал. За сметка на това пък тук бавно, но сигурно навлизаше бизнесът. Строяха се множество нови многоетажни постройки и небостъргачи, имаше редица нови хотели, където за добра стая се плаща по три хиляди долара на нощ.

Напъхал ръце в джобовете, Макдърмид вървеше по добре осветена с неоновы реклами улица. Тук районът все още се радваше на старата си репутация — около вратите на баровете се въртяха красиви момичета и оглеждаха минувачите. Шъткаха и свиркаха след всеки мъж, който изглеждаше платежоспособен. Заредиха се елегантни заведения, нощни клубове, дискотеки, стриптийз барове, английски и ирландски кръчми. Отвсякъде се носеше зовът на женска плът — за мераклии и самотни мъже.

Само че Макдърмид видимо не се интересуваше от секс. Или поне не и тази вечер. Вървеше си и изобщо не поглеждаше към бляскавите витрини и разголените хубавици. Джон пазеше нужната дистанция и продължаваше да се пита: къде ли отива? По едно време сви в странична уличка и почти веднага след това хлътна във входа на старо тухлено здание в сянката на нова, далеч по-бляскава и исполинска сграда от стомана и стъкло. Улицата бе доволно тясна и тукашните търговци вече прибираха сергиите си. Наоколо се редяха магазини за порноматериали и зрелища, сексшопове с играчки за възрастни и заведения за татуиране. В същото време изходите на множеството съседни бизнес сгради на талази бълваха чиновници — средна ръка хора с изморени лица, служители от големите компании, запътени към домовете си по околните хълмове или покрайнините. Тъжно отражение на обсебилата Ванчай шизофренична обстановка, помисли Смит.

Любопитството му растеше, още повече, че групите излизаци от работа чиновници увеличиха възможността му да скъси разстоянието. Така успя да се вмъкне в преддверието на сградата почти веднага след

Макдърмид. Последният стоеше пред поредица асансьорни врати. Смит изчака малко и когато Макдърмид се качи, влезе и веднага погледна таблото над вратата. Клетката с обекта спря на десети етаж, сетне веднага тръгна надолу.

Джон се качи на съседния асансьор и натисна бутона за единайсетия етаж. Слезе и спринтира надолу през пожарния изход. Излезе на десетия етаж и се заоглежда трескаво, но напразно. Коридорът бе пуст. Къде се бе скрил Макдърмид?

Върна се назад в аварийния изход в мига, когато от близък офис излязоха три говорещи на китайски жени. Прилепил гръб към стената, той изчака да минат, като се проклинаше, че не е учил китайски. Отвориха се и други врати, още чиновници излязоха, минаха и заминаха, коридорът опустя отново. По едно време чу шумолене и близо пред него мина облечена в черни селски дрехи и остра шапка жена. Скри се във врата на края на коридора. Смит надничаше от изхода и ругаеше наум. *Къде, по дяволите, бе Макдърмид?* Вече се канеше да започне да проверява помещенията едно по едно, когато му се стори, че чува гласа на шефа на „Олтмън“ някъде отдясно, след вратите на асансьорите. Е, нямаше как другояче. Тръгна с беретата в ръка, като допираше ухо поред на всяка следваща врата и напрегнато се ослушваше.

Вратите бяха все едни и същи — обикновени, евтини, лепени плоскости с кухини по средата, с метални рамки на цепките за пощата и табелки с имената на съответния бизнес и фирма — било адвокатски кантори, било счетоводни фирми и интернет доставчици, зъболекарски кабинети и секретарски услуги. Зад повечето чуваше разговор, на едно място свиреше радиостанция. Вече започваше сериозно да се тревожи, когато чу гласа на Макдърмид. Определено бе неговият.

Замря на място, затаи дъх, стисна беретата. Приглушени гласове говореха зад врата, на която на английски и китайски пишеше: *доктор Джеймс Чжоу, акупунктура & масаж*. Може би обектът обича масаж? Или му е нужно иглолечение? Само че защо ще идва дотук по този труден начин — с метрото и пеша? Макдърмид е човек гален, разглезен, физически изнежен. А може би е дошъл по съвсем друга причина? Вероятно бе и друго — надписът да е прикритие за най-древния бизнес на земята — сексуален „масаж“... И пак, какво от това?

Помисли и се наведе, за да надникне през цепката за пощата. Успя да различи част от помещението — бедно обзаведено с евтини пластмасови столове и маси. Кушетка с бамбуково облегалo и крака, здраво натъпкана със слама, възгрозна. До нея масичка със списания. Чакалня. Само че изглеждаше празна. Тогава откъде идват гласовете? Да не е сбъркал?

Завъртя дръжката на вратата колкото можеше по-безшумно и надникна. Веднага забеляза втората врата. Гласовете идваха иззад нея. Затвори тази, през която бе влязъл.

Усмихна се и изведнъж гласовете секнаха. Настъпи тишина. Защо мълчат — ясно бе дочул два гласа — на обекта и нечий друг?

Знаеше, че постъпва неразумно и все пак... Нещо го бодна в гърдите. Колко наивно от негова страна! Че това тук си бе капан. Елементарно го бяха подмамили да влезе в засада — направо смешно лесно. А той да вземе да се прави на голям следотърсач. Чавка ли му бе изпила акъла? Макдърмид имаше всички основания да очаква действия от негова страна, особено след появата му — било като Джон Смит, било като Кенет Сен Жермен. Е, сега ще го сгащят тук...

Без да мисли повече, притича като лисица и приклепна зад кушетката с готов за стрелба пистолет.

В същия миг външната врата избумтя силно, откъсна се от пантите и рухна на пода с трясък, а през нея направо влетяха двама от убийците на Фен Дун с насочени оръжия.

Този път бе готов, стреля два пъти, бързо. Първият китаец падна по лице и се плъзна по блестящия линолеум, оставяйки след себе си широка кървава следа. Вторият се изви като змия и успя да се върне назад — в коридора.

Джон пропъзля на лакти към вратата. Добра маневра — главорезът най-малко очакваше това и се показа. Смит отново натисна спусъка. Този път мъжът изгрухтя, залитна и тежко се свлече. Но, изглежда, не бе убит.

А положението се усложняваше още повече — изцяло по негово недомислие. Клекна до разбитата рамка на вратата, надникна към поредицата асансьори. Тук бе най-добрият стратегически пункт: можеше едновременно да следи коридора и втората врата в помещението. Отвън се появиха още двама, приклепнаха край ранения си колега, зачакаха Смит да подаде глава.

А той се върна при кушетката, преобърна я и изтика към входа доколкото можа, ужким барикада. Вятър и мъгла. Залегна встрани. Чуваше шумовете откъм коридора — там вече нещо крояха. Дебнещи жертвата си ловци — приближават се, стесняват клопката. Наложил си да лежи неподвижно, макар че го избиваше на лудост. Внезапно взе решение, преброи до десет, подаде ръка навън, пушна изстрел.

Проехтя силен стон на болка и гняв, в същия миг втората врата се отвори с трясък и напосоки заваляха куршуми. Джон за късмет бе доста встрани, кръвта биеше в слепоочията му, сърцето му бумтеше досущ далечен тъпан. Изскочи едър мъж с портативен картечен пистолет в ръце. Смит го изпревари — куршумът му го намери в гърдите, отхвърляйки го право в прозореца. Тежкото тяло разби стъклото, инерцията го изтласка навън, а предсмъртният му рев проехтя надалеч.

Джон издебна миг, надникна през кушетката. По коридора се прокрадваха трима. Стреля два пъти, онези залегнаха. Но докога? Ами другата врата — през нея всеки миг можеха да нахлуят още хора. Не знаеше колко са общо на брой. Провери патроните. Няколко в пълнителя, резервна пачка. Но Макдърмидовите хора сигурно са доста повече, а вероятно вече са и координирани. Неизбежно бе да нападнат едновременно — през двете врати. И тогава... Или ще го убият, или ще го заловят. Кое ли ще предпочетат?

По челото му изби ситна пот. Интуитивно усети следващата атака, застана на коляно. Този път нахлуха през вътрешната врата — двама, по-изобретателни отпреди. Опитаха да се разделят, хвърляйки се в противоположни посоки, а той трябваше да следи и коридора. Откри огън напосоки, безразборно — разлетяха се отломки от столове и маси. Двамата се върнаха, а той изхвърли празната пачка, презареди.

Изведнъж забумтяха изстрели някъде в съседство. Кой и откъде стреляше? Непосредствено отвън бе тихо. Да залегне ли или да остане на коляно? И отново се загърмя: този път разбра, че стрелят в коридора. И не срещу него...

Събра смелост, надникна. Ето ги — общо четирима, заедно с двамата, които преди минутка го бяха нападнали откъм вътрешната страна. Още двама, изглежда, онези, които бе само ранил, лежаха в една от асансьорните клетки, а вратата бе застопорена с нещо като клин. Четиримата стреляха към далечната страна на коридора. Един го

усети, извърна се, пусна няколко куршума към него — колкото да го накара да залегне.

Отвърна на огъня, прикри се отново в стаята. Отвън се чуха яростни ругатни, още стрелба, тропот на крака. Ясно чу и типичното съскане на пневматични асансьорни врати. Заслуша се. Сега в коридора цареше тишина. И в съседната стая бе тихо... *Дали наистина бяха побягнали по някаква си неизвестна нему причина? Или играят пореден трик?*

Помисли, отново реши да рискува и надникна. Коридорът бе пуст и в двете посоки. Тишината направо тежеше. Някъде пукаха стари дъски, на по-горния етаж се чу пусната в нечия тоалетна вода. Дълбоко пое въздух, избърса морно чело. Погледна към убития на пода в стаята. Придвижи се към него на четири крака. В джобовете му нямаше нищо интересно.

Разочарован, скочи на крака и се втурна в съседното помещение. Видя голяма маса за масаж, шкаф, стол, портативно радио с плейър за компактдискове. Навсякъде зееха куршумени дупки. Вятърът тихо шумолеше през разбития прозорец. Сега вече чу полицейските сирени — пристигаше хонконгската полиция. Във втората стая също имаше врата към коридора. Излезе през нея, отново се огледа. Нямаше никой, а по циментовия под тъмнееха следи от кръв и доста гилзи, по стените множество дупки. Тръгна към асансьорите, хванал беретата в две ръце. Отмина ги, стигна до последната врата в коридора. Беше отворена. Надникна с насочен напред пистолет и погледът му се спря на вече познатата китайка с черни дрехи и смешна островърха шапка. Седеше на пода, облегната на стената, а деветмилиметровият глок сочеше право в него. Гледаха се един друг над пистолетните дула.

— Коя сте вие?

Без да сваля оръжие, жената отвърна на стопроцентов американски английски.

— Я гледай ти! Май ти става навик да ми прецакваш операциите. Откъде се взе точно сега?

И неочаквано широко се усмихна.

— Ранди? — изненадано ахна Джон.

— Здравей, войнико — ухили се жената и свали оръжието.

— Невероятно! — хапливо рече Смит. — ЦРУ се научило да се дегизира като хората. Направо не е за вярване!

Значи старата му познайница и едва ли не роднина Ранди бе отвлякла вниманието на онези главорези. Всъщност тя го бе и спасила.

Жената се изправи с умело единично движение.

— Сирени ли чувам вече?

— Аха. Да се изнасяме, докато не е станало късно.

Пекин

От пищните градини в Чжуннанхай долиташе разкошно ухание на камелии, а Ню Цзянсин — Бухала — се бе облегал на стола, ядно заслушан в дискусията. Течеше тазвечерното извънредно заседание на Постоянния комитет. Знаеше, че сега повече от всичко се нуждае от пълна концентрация на целия си интелект, за да не позволи кризата около „Императрица майка“ да провали досегашните му усилия в името на голямата цел. А в никакъв случай не бива лошото му настроение да проличи.

— Първо американски шпионин, на когото, както изглежда, са му разрешили да се измъкне безнаказано... — викаше Вей Гаофан, а свирепата му, подобна на кучешка зурла, физиономия придаваше почти любезен вид на иначе грозното лице. — ... а сега чуваме и за някаква си американска фрегата... как ѝ беше името — „Джон Кроу“, а? Да нарушава суверенните ни права в открито море! Това е позор!

Последното бе любимата фраза на хардлайнерите.

— Може ли да научим по какъв начин е успял да избяга този полковник Смит? — учтиво запита един от най-младите членове на комитета на име Сън Жиуй.

— Следствието продължава, работи се именно по този въпрос — спокойно отвърна Ню.

— Какво следствие? Какъв въпрос? — завика отново Вей Гаофан. — Ти, Ню, сигурно пак тихомълком създаваш някоя от онези ненужни комисии, дето заседават безкрайно и безрезултатно като империалистическите в Америка и Европа?

Гласът на Ню изплющя изведнъж като камшик:

— Може би ти си предлагаш услугите да създадеш комисия? Ако е така, незабавно ще съдействам за образуването ѝ и за мен ще бъде чест да прибавя името ти към...

— Ти, Цзянсин, се ползваш с пълното доверие на всички нас — измърка с копринения си глас пълният Шъ Цзинню.

В същия миг се намеси генералният секретар:

— Тези въпроси интересуват всички нас. И аз лично настоявам да получим отговор и на двата въпроса. Отново ли американците прибягват към политиката на дебелия тояга на Рузвелт или пък точат сабите в стил „Кенеди“?

— Изчерпателен доклад за бягството на полковник Смит ще бъде на ваше разположение утре сутринта — обеща Ню.

— А какво ще кажеш за факта, че тяхна бойна фрегата преследва наш търговски кораб? — отново се обади генералният секретар, след като погледна в бележките пред себе си. — Нашият кораб се казвал „Императрица майка“, нали така?

— Точно така се казва — потвърди Ню — и е притежание на компания на име „Летящият дракон — Международни превози“.

В същия миг Ню хвърли бърз поглед към Вей Гаофан, за да види реакцията му предвид факта, че президентът на същата фирма е зет на най-приближеното му протеже. Но Вей не показа интерес, нито реагира на казаното от него.

Затова Ню продължи:

— Корабът е регистриран в Хонконг. Наредих да проучат фактите около него и научих, че „Летящият дракон“ се управлява от човек на име Юй Юнфу от Шанхай и в момента „Императрица майка“ е на път за Басра в Ирак.

И този път Вей остана невъзмутим, незаинтересован. Защо? Би трябвало да прояви поне типичните си недоверие и раздражителност, ако не да признае, че познава Юй Юнфу.

— Ирак ли? — внезапно заинтригуван, откликна Пао Пън, старият шанхайски другар на генералния секретар.

— Какъв е товарът на „Императрица майка“? — последен се обади Хан Мън, още един от младото поколение в комитета.

— По този въпрос има неяснота и спорове — подхвърли Ню и обясни връзката на Смит с кораба. — Американецът е дошъл в Шанхай да търси нещо, свързано именно с товара.

— А в митническата декларация какво пише? — обади се накрая и Вей Гаофан.

Ню изреди напълно нормалния на пръв поглед състав на товара според официалния документ.

— Ето, какво повече? — запали се Гаофан гневно. — Както обикновено американците се пенявят и фукат, за да впечатляват тяхната си така наречена общественост, Европа и по-слабите нации. И се стремят да повторят инцидента с „Инхъ“, за да си го върнат за тогава. И този път наш дълг е да не им позволяваме да се качат на борда! Ние сме силна, независима държава, много по-голяма от САЩ и трябва веднъж завинаги да сложим край на военноподпалваческата им политика!

— Този път обаче наистина на борда на нашия съд може да има контрабандни стоки в противоречие с международни норми и закони — предупреди Ню. — *Наистина* ли сме готови да позволим такива материали да стигнат именно в Ирак? Особено без наше знание и официални санкции?

През цялото време внимателно следеше Гаофан с ъгълчетата на очите си. Не му се искаше последният да заподозре, че той (Ню) знае за връзката на Вей с „Императрица майка“. В даден момент тази информация така или иначе ще се окаже много полезна. Но не и на сегашния етап. Бухала вярваше в търпението и подбора на най-точния миг за действие като ключови за успеха на дадено начинание фактори.

— На какво градиш подобно предположение? — запита Шъ Цзинню и този път в гласа му липсваше типичният мазен тон.

— Полковник Смит е необичайна за разузнавателен агент личност и едва ли най-точният избор като такъв. Допускам, че причината да го използват, е била случайното му присъствие в Тайван и възможността му незабавно да получи покана да посети Китай. За каквото и да са го изпратили, то би трябвало да е от спешно и жизненоважно значение.

Генералният секретар се прокашля и запита:

— Искаш да кажеш, че мисията му е била да открие истината относно товара на „Императрица майка“?

— Това би могло да бъде причината, да.

— Което — незабавно вметна Вей Гаофан — идва да каже, че абсолютно наложително за нас е да не разрешаваме на американците да бърникат из кораба! Защото ако обвиненията им са верни, ще се изложим пред света.

— Дори и в случай, че не сме знаели и в създалата се ситуация сме абсолютно невинни? — запита Ню.

— Кой ли би повярвал на такова обвинение срещу Китай? — обади се Шъ Цзинню. — А пък ако повярват, няма ли тогава да застанем в светлината на слаба и уязвима държава? Ще излезе, че не знаем какво вършат собствените ни хора и наистина има нужда американците да упражняват контрол над нас...

Сън Жиюй се обърна тревожно направо към генералния секретар:

— Може би този път се налага да демонстрираме истинска сила?

Пао Пън кимна, също насочил очи към партийния ръководител.

— Най-малкото сме длъжни да играем същата игра: заплаха за заплаха.

— Да лавираме, а? — размисли на глас генералният секретар. — Хм, може би сте прави. Кой е „за“?

Полузатворил очи, Ню внимателно преброи вдигнатите ръце — общо седем. Две на половин височина, видимо не така убедени, както Вей Гаофан, Шъ Цзинню и Пао Пън. Секретарят не гласува, но това нямаше никакво значение. Не би предложил гласуване, ако знае, че ще загуби.

Да, невероятни усилия ще са нужни, ако искаме да спасим договора за човешките права, каза си Ню. Изобщо не се осмели да помисли какво друго ще се наложи да спасява при положение, че по време на политическите шикалкавения и лавиране някой си изпусне нервите и натисне спусъка.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

В Арабско море

Над южната част на Арабско море бе късна утрин, слънчева, ясна. Въздухът бе чист, тепърва се задаваше жегата. Мичман първи ранг Моузес Канфийлд се бе облегнал на парапета на надстройката, радваше се на прекрасното време. Предстоеше му дежурство, скоро трябваше да слезе в комуникационния център — главното контролно звено на фрегатата „Джон Кроу“. Корабът, който следяха вече повече от 24 часа — „Императрица майка“ — се открояваше ясно на хоризонта, все така следвайки курс за Басра. Всъщност само офицерите знаеха за дестинацията и истинския му товар. Наредено им бе да не споделят информацията с по-нисшите чинове. Тази тайнственост някак си лазеше по нервите на Канфийлд и през изминалата нощ не го остави да спи добре.

Сега никак не му се слизаше на дежурство. Отдавна го гонеха клаустрофобични усещания, затова и бе отказал службата в подводница, пък и въображението му обичайно работеше, поднасяйки му недотам приятни картини. Например, че „Кроу“ е поразен с ракета и за секунди започва да потъва с целия екипаж на борда, а той е долу, попаднал в капана на затвореното комуникационно помещение. И сега в съзнанието му изплава сходен образ и той потръпна, въпреки че бе вече топло. Незабавно напрегна воля да се отърси от тези глупости и донякъде успя.

За безпокойството му значително бе допринесло и прочетеното му от капитан Червенко конско относно начина да носи дежурството. С нужното търпение, внимание и буден ум — бе рекъл командирът. Особено когато следиш кораб, който може да кривне натук-натам, без това непременно да значи, че си е променил курса.

— Никога не бързай да правиш заключения относно действията на неприятеля, мичман — го бе поучавал Червенко. — Събери достатъчно информация, преди да ангажираш собствения си кораб. Постави се на мястото на онзи насреща ти и помисли какво би

направил той! И накрая, не прибързвай! Винаги си проверявай данните...

— Слушам, сър — чинно бе отвърнал Канфийлд, огорчен и унижен в собствените си очи от командирските думи.

Отново го бодна далечен гняв, напоследък му се случваше често. Това промени насоката на мислите и прогони образа на потъващата фрегата и клаустрофобията. Погледна си часовника и затича надолу по стълбата към тясното помещение на центъра.

Старши радарният оператор Фред Боум се бе облегал на стола, отпиваше диетична кола от кутийка. Още от вчера по екраните не се бе появявало нищо друго, освен „Императрицата“, както вече я наричаха всички на „Кроу“. Продължаваха да я преследват и макар в началото това да бе донесло известна възбуда, сега хората бяха вече поизморени, позагубили интерес. Идваше новият ден с все същите писукания на екрана. А излезеш ли на палубата, виждаш все същия далечен силует на хоризонта. Дааа, скуката е опасно нещо, лош съветник — това Канфийлд го бе чел и слушал стотици пъти.

Внезапно му хрумна да повтори на своите хора получените вчера от капитана поучения. Само че се получи негова версия на капитанските думи.

— Ей, момчета, я внимавайте за минутка. Събудете се и се стегнете! Всеки шибан миг е възможно командирът да даде заповед за действия. Значи, затова трябва да сме готови. Да не изпусκαме неприятеля от очи. И никога да не прибързваме със заключенията относно действията му. Струва ви се ала-бала, нали? Но имайте предвид, че всеки миг могат да ни нападнат! Да ни сгащят неподготвени, така да се каже! Не знаем какво носи китаецът на борда, нали? Нито какво ни крои. Може да имат скрити дългобойни оръдия или ракети. Винаги се поставяйте на мястото на онези отсреща и мислете как биха могли да постъпят!

— Тъй вярно, сър — отвърна един от младите оператори.

— Така е, мичман, прав си — рече по-възрастният радист.

— Предпочитам да направят нещо, вместо...

— Точно така, шефе.

— Слушай, какво може да...

— Я гледай... — изцъка застаналият пред радарния монитор Боум.

За миг никой не реагира. Просто приеа възклицанието на другаря си като още един отзвук на всеобщата скука и инерция. Или Боум се майтапеше? Сетне очите на екипа почти едновременно се насочиха към мониторния екран.

— Докладвай, старши! — остро рече стресналият се Канфийлд.

— Засякох нещо! — възбудено отвърна Боум, забравил да добави задължителното „сър“. — Май имаме нов обект!

— Спокойно, Боум — надвеси се към него мичманът. — Май или си сигурен?

Дежурният посочи мигаща точка, почти в края на екрана, значи откъм кърмата на „Кроу“.

— Ниско долу, сър. Нещо по-дробно...

— Къде?

— Зад нас.

— На какво разстояние?

— На може би 15 мили.

— Радиосигнал има ли?

— Не улавям нищо, сър.

Канфийлд отново се наведе към екрана, само че мигащата точка бе изчезнала.

— Къде, по дяволите, отиде?

— Там си е, сър. Само че е ниско и я прикриват вълните отзад. Повярвайте ми — там е и се приближава.

Канфийлд не забелязваше нищо, лъчът продължаваше да се върти.

— Сигурен ли си, че не е атмосферна аномалия? Повърхностно вълнение, смущения някакви?

— Убеден съм, че не е аномалия — отвърна Боум, само че сега в гласа му вече не звучеше същата увереност. — Просто обектът е по-малък.

— Но се приближава?

— Тъй вярно, сър. Всъщност ние намаляваме скоростта, за да не скъсяваме разстоянието до китаеца.

Канфийлд отлично знаеше, че „Императрицата“ не вдига повече от 15 възела, и то максимално, при което корпусът ѝ се натоварва.

— Дявол го взел! — възкликна отново Боум. — Ето, пак се появи и пак изчезна.

Вдигна очи към Канфийлд и пак каза:

— Сигурен съм, че го видях, сър. Ей тук беше, мигаше...

— Мичман! — този път гласът дойде отляво, беше на сонарния оператор първи клас Матю Хейстингс.

— Какво има, Хейстингс?

— И аз го улавям — точно зад нас е — викна операторът и поднесе слушалки към Канфийлд.

Мичманът притисна едната полусфера към ухото си.

— На какво разстояние?

— Там, където я засече Фреди.

Канфийлд извърна глава към Боум.

— Боум, какво става при теб?

— На радара не излиза нищо, сър.

Канфийлд впи очи в Хейстингс.

— Каква е скоростта?

— Около двайсетина възела, двайсет и един...

— Да не е кит?

Напълно бе възможно. Кит, не особено голям, плаващ малко под повърхността. От време на време се подава, а пяната и вихровете вълни от корабните витла влошават радарния образ.

Хейстингс обаче бе настроен скептично.

— Може, само че китове не плават толкова бързо, освен ако е уплашен. Я почакайте...

Сега сонарният оператор наклони глава и вдигна ръка във въздуха, едновременно възбуден и силно съсредоточен.

— Пропелери, сър. Определено. Обектът има двигател.

— Сигурен ли си? — високо попита Канфийлд.

— Мамка му! Сър, това е подводница! Догонва ни!

За миг настъпи пълна тишина — както става на телевизионен екран, натиснеш ли бутона „Без звук“ на дистанционното. В следващата секунда в комуникационно-контролния център се възцари огромно напрежение. Канфийлд се поколеба. Възможно ли бе да е подводница? Но пък два източника подават сходни данни — според Хейстингс може да е лека подводница, потопена току под повърхността, само кулата ѝ се подава. Сетне се потопява, затова образът при Боум изчезва. Има ли намерение да напада? Защо се потопява? Въпроси много... Думите на капитана Червенко отново

шеметно се завъртяха в съзнанието му: „не прибързвай... мисли, проверявай...“.

— Можеш ли да определиш типа подводница?

— Не мога, сър — отвърна Хейстингс с горчивина. — Единично витло, поне в това съм сигурен. Тихи двигатели, обаче има нещо нередовно... Приемам неравен сигнал, досега не съм чувал подобно нещо...

Замълча, отново се заслуша.

— Не е от нашите. Това мога да гарантирам.

— Конвенционална или ядрена?

— Определено ядрена, но не е съветска. В смисъл, не е руска. Тях ги познавам. Тази е малка, изглежда приспособена за бързи нападения, ядрена.

— Да не е британска?

Хейстингс поклати глава.

— Не, прекалено е малка. И не звучи като техните.

Отново изгледа мичмана.

— Ако разрешите да направя предположение, сър? От онова, което са ме учили, звучи като старите китайски подводници, клас „Хан“. Сега разработват нов тип, но не зная дали са готови. Освен това ясно чувам типичното за стар съд звучене.

Отново настъпи тежка тишина, а Хейстингс се заслуша пак.

— Приближава се, сър.

— На какво разстояние е?

— Десет мили.

Канфийлд кимна. В гърдите усещаше голяма тежест. И все пак извика:

— Спаркс! Обади се на мостика. Веднага!

* * *

Червенко бе на мостика и говореше с Биенас, когато от комуникационния център докладваха.

— Поемай командването, Франк, и се подготвяй за действие. Всички по местата! Аз слизам долу.

— Слушам, сър.

Капитанът заслиза по стълбата и скоро влезе при екипа на Канфийлд.

— Е, Моуз, казвай.

Канфийлд разказа поред за всичко, което се бе случило от мига, когато Боум засече трептящата на екрана точка.

— Добре. Сигурни ли сме, че подводницата е китайска?

— Хейстингс твърди, че не може да я идентифицира по друг начин, сър.

— Аз имам известен опит с този клас подводници. Може би...

В същия миг се обади сонарният оператор:

— Сър! Намалява скоростта!

Капитан Червенко пристъпи към него.

— На какво разстояние е, Хейстингс?

— Пет-шест мили, сър!

Очите на оператора се присвиха, напрягаше всички сетива да улови сигнала максимално точно.

— И определено забавя...

— Да улавяш нещо друго?

Хейстингс се съсредоточи отново.

— Не, сър. Само витлото и мисля, че намаляват оборотите...

— Изравнят скоростта с нашата ли?

Хейстингс вдигна очи, впечатлен от компетентността на командира.

— Да, сър, мисля, че точно това правят.

Червенко кимна.

— Преследват преследвача.

Хората от екипа се спогледаха разтревожено.

Червенко се усмихна, обърна се към Канфийлд:

— Сега внимавайте много, Моуз. Докладвай за всичко, дори и да се съмняваш, дори и да е дребно. Искам да зная какво става с тях — докладвай, дори и да кихнат, разбираш ме, нали?

— Тъй вярно, сър.

— Аз ще съм в капитанската каюта. Докладвай и на Франк на мостика.

Червенко излезе от претъпкания с електроника център и забърза към своята каюта. Оттам набра номер по обезопасената връзка.

— Броуз слуша — обади се басов глас отсреща.

— Г-н адмирал, докладва капитан Червенко от „Кроу“. Ситуацията се промени, вече си имаме преследвач и мисля, че няма да ви хареса...

Хонконг

Наистина, колко много се бе променил животът му през последните няколко години... Джон прехвърляше в съзнанието си тогавашните събития с притъпена болка: вирусът „Хадес“ уби годеницата му и бе на път да се превърне в унищожителна за човечеството глобална епидемия. И през тези години на мъка и горчивина единственото приятно изключение в битието му бе нейната сестра — Ранди Ръсел. Рядко се срещаха с нея, тъй като тя обичайно бе на поредната си задача, но понякога се засичаха във Вашингтон. Бяха се разбрали да си изпращат съобщения на телефонните секретари и редовно ги следяха. А свържеха ли се, отиваха да пийнат нещо, да обядват или вечерят, да споделят преживявания. Приказваха много и за какви ли не неща, но не и за работата си. Пустата служебна тайна.

Джон не можеше да сподели за ролята си в свръхсекретната организация Приют едно, чието име никога не се споменаваше, не биваше дори и да говори за съществуването ѝ. И тя нямаше право да разкрива нищо, свързано с възлаганите ѝ от Ленгли мисии, които я отвеждаха на всякакви места по земното кълбо. И така, и двамата играеха една особена игра, нещо като непознат танц, но само на думи. Понякога се оказваше, че са били на сходни задачи. Такъв бе случаят, когато Джон убеди самата нея, Питър Хауел и Марти Целербах да му помогнат в овладяването на ужасяваща геополитическа криза — заплаха, създадена от футуристичния ДНК компютър на Емил Шамбор^[1].

Сепна се и излезе от спомените — Ранди го водеше по друг път. Вместо да се връщат в коридора, тя се насочи към странична врата. Прекосиха складово помещение, отвориха друг изход, влязоха в друг коридор. Важното бе да се измъкнат, преди да ги е заварила полицията. А далечните сирени вече виеха съвсем наблизко.

— Благодаря за помощта — рече Смит. — Тъкмо се канеха да ме хванат за гушата.

— Приятел в нужда се познава — усмихна се Ранди. — За мен е удоволствие. Нали знаеш — за теб винаги.

Странно звучеше от китайското лице този автентично американски глас. В ЦРУ видимо бяха развили нови таланти. Как само бяха успели да превърнат типично бяла русокоса жена в чернокоса азиатка? Наистина великолепна работа, рече си Смит.

— Къде сме?

— В същата сграда — отвърна тя, — но в друго крило. Стара постройка в типично британски стил, с достатъчно асансьори и пристройки, за да не се натоварва работата в основната конструкция.

Крилото се оказа доволно пусто — работното време отдавна бе завършило. Използваха празен асансьор, но задминаха партера, продължиха надолу.

— Отлично познаваш мястото — коментира Джон, докато клетката потракваше на път за мазето.

— Направила съм си домашното — кратко отвърна тя.

— Значи моят проблем горе ти обърка задачката, а? — подхвърли той.

Тя се усмихна и го изгледа закачливо.

— Ти, войниче, нищо не знаеш. Ралф Макдърмид не само си пада по акупунктурата, а и по една много сръчна масажистка. А този път си бе наумил нещо повече — освен иглите и разтривките. А ти май си му объркал спокойното ежедневие? Нарушил си статуквото в онази красива централа на „Олтмън Груп“, нали? И главорезите му право по петите ти...

— Откъде съдиш, че са тичали точно подир мен? Може би съм попаднал в поставен за теб капан? ЦРУ не следи разни богати американски бизнесмени ей така, за нищо, нали? Значи в Ленгли подозират, че Макдърмид ги мъти някакви, опасни за американските интереси, а?

Спогледаха се, но и двамата извърнаха лица. Ето, пак започваше познатият им отдавна танц на недомлъвки, подпитвания и служебни тайни. Асансьорът спря, вратите се отвориха. Излязоха в голямо складово помещение. Миришеше на влага и мишки.

— А ти какво правиш, по дяволите? Не следиш ли Макдърмид и ти? И защо? — остро запита тя, но в тона ѝ се появиха и помирителни нотки.

Разкрие ли свързаното с „Императрица майка“ разследване, бе все едно да ѝ намекне, че работи за организация, за чието съществуване тя не знае. Но пък може би подозира? Трябваше да измисли нещо, което да звучи достоверно. Или просто да ѝ каже част от истината. Я му повярва, я не, но пък няма да може да го обвини, че я лъже от игла до конец. Реши да опита вариация от пробутаната на Кройф версия.

Тя го поведе през лабиринт от подземни помещения, а той започна:

— Участвах в биомедицинска конференция в Тайван и неочаквано попаднах на един колега — учен от лабораторията на „Донк & Лапиер“ в континентален Китай. Разказа ми разни ужасно интересни неща, та реших да прескоча до Хонконг с надежда да ми разрешат да надникна в тамошната им работа. Отговарящият за лабораторията директор се казва Кройф, той ме препрати към Макдърмид, който, изглежда, му е началник в йерархията. Оказа се трудно, почти невъзможно да го закова за разговор, та се наложи да го проследявам и тогава налетях на тази дандания...

— Bravo, бива те за сценарист — изтърси Ранди. — Аз пък събирах гилзи.

И се изкикоти в тъмното.

— Гледай сега — възрази Смит. — Отлично зная, че не е редно да те разпитвам за поредната операция на ЦРУ, та...

— Виж, войнико, ясно ти е, че все пак те зная отдавна, нали? И защо професионален учен от вашата черга в института се скита в тези просташки дрехи и като филмов шпионин се крие зад разни колони в онзи мецанин? Какво ще кажеш? Ами беретата защо ти е, че и толкова много патрони? О, да, сетих се. Възнамерявал си да попритиснеш Макдърмид в някой ъгъл с патлака, че да ти подпише пропуск за онази лаборатория, нали?

И отново се изсмя. Значи някак си го бе засякла. Дали го е следила умишлено или просто професионалните им пътища се бяха пресекли?

— О, я стига. Може би не си забелязала, ама в Хонконг цари дива жега — рече той неубедително и за самия себе си. — Какво друго да облека, освен подобни ризи? Иначе така и така бях помолил Пентагона

да ми издаде разрешително да нося оръжие. По китайските свободни и други територии пладнешки хайдуци колкото искаш... Не е ли така?

Опитваше се да я подведе, но си я познаваше. Никога нямаше да преглътне тези наивни версии. И сигурно вече се готвеше да му зададе следващия логичен въпрос, на който той отговор нямаше. Време бе да ѝ отвлече вниманието в друга насока. А пък и да се измъкват от сградата. Отпред се изпречиха стълби.

— Оттук ли? — попита Смит.

— Оттук, умнико — отвърна Ранди и го поведе нагоре, навела глава под ниския свод заради високата шапка. Стигнаха на площадка, там тя отвори поредната врата. Излязоха на тясна алея, вонеше на урина и мокри сажди. Лунните лъчи мрачно осветяваха зацапани стени от тухли и камъни.

След около пет минути вече бяха в такси, което летеше към Сентръл.

— Къде да те оставя? — попита Ранди, свали шапката и разтърси черната коса, а тя свободно се разсипа по раменете ѝ.

— В „Конрад Интернешънъл“ — отвърна Джон. — Слушай, всичко, което ти казах, е самата истина, само че има още нещичко...

— О, каква изненада! Браво, миличък.

Смит поклати глава. Нямаше как, ще опита отново.

— Нашите в АИМИИБ смятат, че в „Донк & Лапиер“ стават разни нечисти неща. Като например изследователска работа и експерименти, които в САЩ са незаконни, при това вместо да използват държавните субсидии за фундаментални разработки, там се извършва приложна работа с цел разработка на комерсиални фармацевтични продукти.

— Очаквах нещо подобно. А ти разследваш, а?

Джон кимна.

— Пак ти казвам, няма да питам какви са интересите на ЦРУ относно Макдърмид, но може би става да споделим някои неща и да си помогнем един на друг, без да намесваме основните си задачи, а?

Ранди извърна глава, загледа се през прозореца. Усмиваше се. Джон ѝ се нравеше въпреки играта на недомлъвки между двамата след сестрината ѝ смърт, въпреки всевъзможните въжеиграчески ситуации. В миналото ѝ бе харесало да работи с него. Привличаше я този човек, беше свестен и готин. Сега се извърна, без да крие усмивката:

— Звучи добре. Дадено, войниче. Разкрия ли нещо, което не ми върши пряка работа, веднага ще те уведомя. И ти също така, нали?

— Съгласен.

Таксито спря на ъгъла на „Куинсуей“. Смит слезе и запита:

— Къде да те търся?

— Няма да ме търсиш. Аз нали зная ти къде си. Промени ли се нещо при теб, на рецепцията остави бележка за Джойс Рей.

— Добре — съгласи се неохотно той. — Няма да изчезнеш, нали?

Въпреки даденото обещание много му се искаше да разбере защо ЦРУ души около Ралф Макдърмид и „Олтмън Груп“. Имаше някаква важна връзка, но каква? Ще помоли Клайн да провери каква цел преследва Ленгли. Но засега трябваше да се раздели с Ранди. Нямахте как иначе.

— Няма — усмихна се тя и таксито се отдалечи.

[1] Става дума за друга книга от поредицата. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

В спалнята президентът все още закопчаваше ризата си, когато Джереми почука и откряна вратата, за да каже:

— На телефона директор Дебоу, сър. Твърди, че работата била извънредно спешна. Тук ли да прехвърля разговора?

Боже, нови проблеми, безгласно въздъхна Кастила. Докога?

— Разбира се, давай.

Директорката на централното разузнаване — ЦРУ — Арлийн Дебоу бе назначена по време на предшественика му. Но той я задържа на поста въпреки връзките ѝ с опозиционната партия, защото ѝ вярваше. Още повече, че Дебоу бе отличен професионалист.

По телефона гласът ѝ звучеше авторитетно, отривисто — такъв бе обичайният ѝ тон.

— Г-н президент, натовареният от мен екип завърши проверките по изтичане на информацията и обобщи резултатите. Най-много „пробойни“ имаме в отбраната и по военните въпроси. Вие знаехте ли това?

— Да, защо?

— Защото инструктирах нашата агентура да съсредоточи усилията си най-вече около Съвета на началник-щабове и вече имам първите резултати.

Президентът се отпусна тежко на крайчеца на леглото.

— Кой?

— Заместник-министърът на сухопътните сили Джаспър Кот.

— Кот? Самият Кот? Сигурна ли сте?

Бе повече от шокиран.

— Замина за Манила по според нас неясни и доста съмнителни армейски проблеми, затова в групата му внедрихме наш агент. И веднага съмненията ни се потвърдиха: г-н Кот се измъкнал от резиденцията в цивилни дрехи и посетил елитен публичен дом, където очевидно имал среща, но нашата агентка не успяла да го проследи

докрай. За сметка на това съобразила да се обади на местния ни резидент. Той веднага изпратил свой човек, който влязъл като клиент и успял да установи, че Кот „обидил“ институцията, защото не бил там с обичайните за един мъж намерения. А се срещнал с човек, комуто докладвал за неотдавнашното ви заседание по военния бюджет.

— Кой е този човек? — ледено запита Кастила.

— Ралф Макдърмид, президент на „Олтмън Груп“.

— *Макдърмид?* Боже мой! И го информирал за нашите дискусии?

— Да, г-н президент.

— За бизнес ли става дума?

— Засега не знаем със сигурност, но скоро ще ви докладвам. По задачата работи цяла група — наш агент със своя екип плюс местните ни хора. И в настоящия момент следят Макдърмид.

— Моля, дръж ме в течение, Арлийн. И благодаря.

— Това ми е работата, г-н президент.

Замислено върна слушалката на вилката, довърши сутрешния си тоалет. По програма щеше да закусва с вицепрезидента. Само че съзнанието му бе вече обременено с въпроси за възможните мотиви на Кот. Измама... но защо? И каква е ролята на Макдърмид? Може би е просто икономически шпионаж с цел бизнес облаги... и все пак? Или нещо съвсем друго?

* * *

Малцина знаят, че в Белия дом има две семейни столови. Едната е в северозападния ъгъл на основния етаж, а другата — горе, в частната част на сградата, преустроена през 1961 г. с малка кухня по искане на Джак и Джаки Кенеди. Също както Кенеди, и Кастила предпочиташе горната да е само за домашна употреба. Обичаха да влизат там сутрин с Каси по домашни роби да прегледат пресата, преди да са се облекли официално и потънали в задачите на деня.

Но харесваше и другата столова — на основния първи етаж. Въпреки високия ѝ сводест таван и строгите мебели тя приличаше на повечето от другите стаи в Белия дом, а камината и боядисаните в жълто стени ѝ придаваха топъл, уютен вид. Тази сутрин в коридора

намирисваше на сирене и разни подправки. Бе поканил вицепрезидента Брандън Ериксън да обсъдят предстоящото азиатско посещение.

Оказа се, че Брандън вече го чака. Поднесоха им пържени яйца, бъркани по мексикански, с подправки.

Ериксън ги опита и одобрително кимна:

— Ммм, вкусно. Как ги наричате, сър?

— *Huevos jalapenos*, готвачът Селедоньо ги прави великолепно, нали? Само че, виж, Брандън, тук няма нужда да бъдеш толкова официален. Не сме на официален брифинг, сега сме само двамата, похапваме и обсъждаме пътуването ти.

— Още като вляза в Белия дом и се настройвам повече от официално — пошегува се Ериксън.

Вицепрезидентът имаше слънчева усмивка и приятен глас.

— Има такова нещо, и аз съм го усещал. Спомням си, че Хари Труман^[1] го наричаше „големия бял затвор“, а Уилям Хауърд Тафт^[2] доста преди него — „най-самотното място в света“. Аз пък харесвам дефиницията на Джери Форд. Той твърдеше, че е най-симпатичното за дом обществено място. Шегичка, но пък хубава.

— На мен пък ми навява страхопочитание.

Кастила се загледа в заместника си. Добър помощник, находчив, компетентен, бързомислещ. Пък и хубавеляк. Красиви лицеви черти, съвършени бузи, гъста черна коса, само тя го правеше да изглежда поне десетина години по-млад от истинските му 40. Всъщност приличаше на холивудска звезда. Привличаше жените, а у мъжете будеше доверие. Ценна политическа комбинация.

Бяха ги преизбрали, а сегашният мандат бе пред края си. В партията все по-силно звучаха гласове, които предлагаха Ериксън за следващ президент. Кастила реши да се пошегува.

— Е, Брандън, май ще се наложи да поживееш тук, а?

Видимо харесал закуската, Ериксън дъвчеше със затворени очи. Отвори ги и добродушно отвърна:

— Голяма вкуснотия. Поздрави Селедоньо от мое име. Разбира се, Сам. Бих бил глупак, ако след толкова години съвестна работа не се пробвам с няколко лични идеи на върха, нали? Тъкмо да видя колко ще струвам като шеф, а?

— Видяхме те на последните конгресни избори, Брандън. Беше навсякъде по едно и също време. Невероятна работа свърши и всички го оценихме високо. Като президент ще си събираш вересиите — множество хора имат да ти връщат услуги. А това хич не е без значение, да знаеш...

Ериксън се усмихна още по-широко.

— Още повече, че мнозинството от кандидатите ни спечелиха. Гордея се с това.

Брандън отлично познаваше политическите игри и сметки. Именно по тази причина Кастила бе настоявал той да му бъде заместник. Сега пък идеше неговият ред, имаше отлични шансове и това си бе закономерно.

— Ще имаш ли достатъчно пари за кампанията? Знаеш, че опозицията си пълни хазната вече осем години и точи зъби за поста. Ще направят всичко възможно да се върнат на върха и срещу теб ще хвърлят абсолютно всичко, с което разполагат. Пък и като си помисля кой ще ти бъде противник... май ще застанеш срещу парите на едно от най-богатите семейства в страната.

Тук за пръв път вицепрезидентът прояви несигурност. Президентските кампании вече струваха невероятни суми. Кандидат-президентите губеха половината си време в телефонни разговори с дарители и симпатизанти или на мероприятия за събиране на пари, убеждавайки разни богаташи в правотата на каузите си. Вместо истински да работят за последните.

— Мисля, че ще се подготвя — уклончиво отвърна Ериксън.

За миг по лицето му се изписаха жадни амбиции и то придоби алчно изражение, но бързо наложи обичайната си маска на добродушния симпатичен политик.

А Кастила неволно се върна в миналото, в началото на кариерата. Бе млад конгресмен от Ню Мексико, нямаше достатъчно пари, нито пък връзки, дори и името му не бе известно. Тогава Серж Кастила му бе казал:

— Внимавай с мечтите, синко. Наготово няма да стане. Ако бляновете ти са скъпи, още отсега планирай как сам да си ги заплатиш.

В съзнанието му изплава Серж — човекът, когото винаги бе наричал татко. Усмихваше се знаещо, примигваше с изрусените от силното пустинно слънце клепки, тъмната му кожа цялата осеяна с

бръчки. Този мъж го бе разбирал всячески, винаги му бе помагал по най-добрия и безкористен начин. Запита се: какъв ли съвет тогава би му дал Дейвид Тейър? За миг изпита гняв: защо му бяха отнели истинския, биологическия баща? Сетне гневът премина в дълбока тъга, каквато вероятно години наред бе изпитвал и Тейър... Да бъдеш в затвора половин век, далеч от всичко и всички, които си обичал, да ти отнемат мечтите и амбициите, това не е ли най-страшното наказание на земята? Боже мой, в какъв ли ад е бил хвърлен да страда вечно Дейвид Тейър?

Напрегна воля и се върна в настоящето.

— Знаеш, че можеш да разчиташ на пълната ми подкрепа, Брандън. Сега дай да поговорим по предстоящото ти посещение. Най-напред отиваш в Афганистан, сетне в Пакистан и Индия, нали?

— Опитваме се да действваме максимално гъвкаво, Сам. Знаеш каква е политическата обстановка в тези страни. Особено в Афганистан — нестабилна, непредсказуема. Затова може да се наложи да прескоча до Хонконг или например Саудитска Арабия. Да прибавим и непрестанните терористични закани, а пък Държавният департамент настоява за какви ли не мерки...

— Така трябва, Брандън. Ще работим в тази насока от всички възможни аспекти, нали?

— О, разбира се...

В същия миг се отвори вратата на столовата и Джереми надникна по обичайния си начин. И двамата знаеха, че никога не би прекъснал закуската им, ако не се е появил спешен проблем.

— Адмирал Броуз, сър. Настоява незабавно да ви види.

Кастила погледна заместника си виновно, сетне махна с ръка извинително.

— Прощавай, Брандън, нали виждаш... Кажи му да влезе, Джереми.

Вицепрезидентът преглътна храната и изведнъж каза:

— Виж, Сам, ако не възразяваш, нали може да остана? Нека да бъда информиран, пък то се знае, че едва ли от мен ще има нужда.

Кастила се поколеба. Някакъв вътрешен глас му подсказваше да продължава старата си тактика на пълна тайна. Помисли и реши:

— Добре, Брандън. Налей си кафе, остани и слушай.

Вратата се отвори изцяло, за да пропусне обемистата фигура на адмирала. Този път Стивънс Броуз бе в пълна униформа. Веднага забеляза вицепрезидента и се спря.

— Давай, давай, Стивънс. Вицепрезидентът вече е запознат в основни линии, нали знаеш? Предполагам, че пак идваш във връзка с „Императрицата“? Познах ли?

— Познахте, г-н президент. Опасявам се, че...

Кастила махна с ръка към съседния стол на масата.

— Сядай. Ще пиеш ли кафе, преди да си ме засипал с неприятните новини?

— Благодаря сър — столът жално изскърца под мощното тяло на командващия Съвета на началник-щабове.

Броуз си наля кафе и пристъпи направо към фактите:

— След „Кроу“ върви китайска подводница.

— Боже мой! — въздъхна Ериксън.

— Очаквахме нещо такова — обади се Кастила замислено. — Нали, Стивънс?

— Тъй вярно, сър. Само че чак такава дръзка стъпка? Особено след като ме уведомихте за срещата с посланика...

— Така е — потвърди президентът. — Интересно уравнение — товарен кораб, след него фрегата, след нея — подводница. Не оставя много място за увъртания, а?

— С какво разполага подводницата, адмирале? — запита Ериксън.

Броуз смръщи вежди.

— Ето там е въпросът... то зависи от класа ѝ. Капитан Червенко, командирът на „Кроу“, има стар опит с китайски подводници от времето, когато служил в спецотряд 75 към Седмия флот някъде около Тайванския проток. И той, и сонарният му специалист смятат, че подводницата е от стария клас „Хан“ и това е логично, тъй като мнозинството съдове на китайския подводен флот са именно такива. В същото време напълно възможно е да е съд от типа „Ся“ — те са по-тежко въоръжени, но също и по-ранен модел. Значи сигурно ще е модифицирана и модернизирана... Нищо чудно да е и съвсем нов вид, построен и внедрен в пълна тайна. Ние с положителност знаем, че отдавна работят по нов клас подводници.

— И все пак — каква ѝ е мощта? — настоя вицепрезидентът.

— Хм, „Кроу“ може да се справи с типа „Хан“ спокойно, макар че пък не знаем с какво би могла да бъде модернизирвана настоящата. Евентуално при „Ся“ просто не зная... нямаме много информация за нея, освен това, че моделът имаше сериозни проблеми, пуснаха го и го спряха. Но определено е по-тежко въоръжена от типа „Хан“. А пък ако е нов клас, „Кроу“ е загазил. Това е своего рода руска рулетка...

Ериксън видимо се загрижи, а Кастила запита:

— Някакви идеи... защо китайците са избрали този вариант?

— Освен това, че са решили да играят грубо по вътрешни съображения, сър, друго не ми идва наум. В същото време... може би се опитват да ни подсказат, че днес са много по-силни от времето на „Инхъ“. И да ни предизвикат на международната арена.

— Да проявим нужния респект? Това ли искаш да кажеш?

— Точно така, сър — отвърна Броуз. — Вероятно това е намек и към съюзниците ни.

— Доволно ефективен намек — кисело подхвърли Кастила и отпи кафе. — Разбира се, може да бъде и нечия лична инициатива. Чисто и просто преиграване.

— Грешка например? — замисли се Ериксън. — Но това е ужасно, Сам. Направо ме плаши.

— Може да е нарочна. Представете си, че някой от хардлайнерите от техния Постоянен комитет е решил да изплаши собствения си народ, като ескалира конфронтацията?

Броуз въздъхна и рече:

— Това би означавало, че зад стените на Чжуннанхай има борба за власт.

Президентът кимна.

— Ако е така, тогава „Императрицата“ се превръща в нещо като разделителна линия между враждуващите фракции. А и ние сме по средата. И ситуацията може да стигне до катастрофална...

— С толкова много пръсти по бутоните и на спусъците, всъщност светът се превръща в заложник — загрижено издума Ериксън. — По време на кубинската криза руснаците изпратили подводници да следят корабите от нашата блокада. Един от капитаните им си изпуснал нервите до степен да нареди готовност за изстрелване на торпедо в наш съд. Наложило се останалите съветски командири да

го разубеждават. Разказвали са ми тази история. Върхова криза в историята на студената война.

— Може да се случи — съгласи се Броуз. — Червенко е сигурен командир, стабилен, на него можем да разчитаме. В същото време откъде да знаем до какво решение може да го доведе върховото напрежение. Всъщност повече ме е страх от командира на китайската подводница. Само Бог знае какво му се върти из главата...

И тримата замълчаха, навели глави.

Пръв се обади Броуз:

— Какво ще наредите да правим, сър?

— Досега китайците направили ли са агресивен ход?

— Според Червенко не са.

— Значи нашите да запазят същото статукво.

— Но почти няма време вече, сър.

— Зная, зная.

Обади се Ериксън:

— Намираме се на ръба, Сам. Не е ли време да уведомим обществеността? Или правителството? Конгресът? Нацията? Хората трябва да знаят пред какво сме изправени и срещу кого. Трябва да се подготвим и за най-лошото. Трябва и тях да подготвим.

Вицепрезидентът и адмиралът отправиха очи към Кастила, а той се взираше нейде далеч, далеч отгук и сякаш в миналото. Към нещо, което, изглежда, виждаше само той.

След малко се обади с приглушен глас:

— Смятам, че сте прави. Но засега ще уведомим само кабинета и Конгреса. Брандън, моля те да поговориш с ключовите хора на Капитолия. А дойде ли време да уведомим нацията, ще ти кажа. Не и сега. Все още не.

— Смяташ, че е разумно да не разгласяваме случая пред нацията? Но ако ситуацията се влоши и избухне скандал, срещу теб ще има ужасно много критики.

— Преди някой да се осмели да стреля, ще има истинска война на думи, а тя още не е започнала.

— Ами ако не стане така? — настоя Ериксън.

— Е, затова ми плащат — да стоя буден нощем и да получавам най-страшните вести сам, Брандън. С други думи — да поемам рисковете на професията. И няма да вдигам тревога, докато не зърна

действително реална опасност. Това е игра опасна, тя износва хората докрай и понякога те не се заслушват в разумните предупреждения. Е, вдигна ли шум, то ще бъде именно когато видя угрозата в очите, с цялата ѝ тежест и всичките ѝ съдбоносни последствия. Тогава ще съм сигурен, че хората ще се заслушат.

Адмирал Роуз изрази съгласие.

— И аз бих постъпил така, г-н президент. А сега по-добре да се съсредоточим върху фактите и цялата информация.

Антверпен, Белгия

Световната централа на „Донк & Лапиер“ е четириетажно тухлено здание, строено през 1610 г. в типичния фламандски стил. Апартаментът на Дайън Кер бе сравнително близо до нея — северно от Мер и недалеч от Гроуте Маркт, Катедралата и река Шелда. Затова тя реши, че най-удобно е да иде пеша. Имаше среща с Луис Лапиер, председател и заместник-директор. Секретарката я посрещна и незабавно насочи към най-горния етаж.

Там я пресрещна възторжен млад мъж.

— Госпожице Кер, за нас е голяма чест! С огромен интерес прочетох романа ви „Марионетката“. Аз съм личният секретар на мосю Лапиер. Той ви очаква с голяма радост. Моля ви, заповядайте, заповядайте.

Коридорите в старата сграда бяха тесни, но пък таваните — високи, прозорците — също. Подобно бе положението и в кабинета на Луис Лапиер. Бе сравнително малък — през седемнайсети век отоплението е било голям проблем — но както казахме, с висок таван и красива камина, а през прозорците се откриваше прелестна гледка към обширните антверпенски докове.

Заместник-директорът бе човек дребен и слабичък, с елегантни дрехи и леко старомодни маниери. Човек от старото време, от Стария свят, както обичаше да се изразява самият той.

— Ах, госпожице Кер — започна той на стилизиран английски, в който се долавяше френското произношение, — чел съм ви книгите, разбира се, че съм ги чел! Вълнуващи, чудесни произведения. Такива изискани приключения, такава блестяща интрига, безподобна

изобретателност и така живо, увлекателно, нали! Особено ми хареса „Понеделнишки мъже“. Откъде знаете толкова много за света на убийците? Направо прелестно! Сигурно сте били таен агент, нали?

— Не, не, никога не съм била, мосю директор — скромно отвърна Кер, и разбира се, излъга здравата.

Защото човек просто не говори ей така за МИ-6, макар че през последните години някои личности бяха нарушили това желязно кредо. Лошото бе, че тя самата ги бе смятала за стабилни, заслужаващи доверие. За щастие, повечето хора все още се придържат към правилата на професията. При това едва ли е особено разумно автор на шпионски криминалета да поощрява спекулации относно достоверността на сюжетите им.

Лапиер се засмя.

— Съмнявам се, госпожице Кер, но моля ви, седнете и ми разкажете за целта на посещението си.

Кер кацна на изящен, украсен с брокат фламандски стол. Наистина бе много красив, но пък изключително неудобен.

— О, да, благодаря ви. Е, с три думи да я кажа — малко изследователска работа.

— Изследователска? — повдигна вежди домакинът. — Да не планирате да пишете трилър за „Донк & Лапиер“?

— По-скоро приключенски роман, засягащ търговията с Китай през осемнайсети и деветнайсети век. Мисля, че ще бъде интересно да понапиша малко история. Просто за промяна. Вашата компания е толкова стара, известна, реномирана. Нали? Струва ми се, че първите вносители — „Жан Донк Импортърс“ — датират дори още преди това време? Права ли съм?

— Напълно. Значи имате желание да прегледате архивите ни?

— О, да, с ваше разрешение.

— Разбира се, разбира се. Нашите директори обичат гласността. И стопроцентово ще се зарадват, това е повече от сигурно — Лапиер се усмихна и изведнъж се замисли, сякаш му хрумна нещо по-различно. — Но почакайте, почакайте за миг... вие нали разбирате, че архивите ни, както и цялата ни документация към днешна дата е тук, в сградата?

Кер се направи на удивена и бързо и точно излъга:

— Хм, не, не знаех. Аз... прощавайте, значи, с други думи, те са все още оперативни? Всичките, че дори и назад — до шестнайсети

век?

Лапиер кимна с глава.

— Разбира се, но ранните ни архиви са съвсем малко, търговията по онези времена е била далеч по-прост бизнес. А тези от двайсети век до последните пет години са микрофилмирани.

Кер смръщи лице.

— Хм, значи създава се известен проблем... искам да кажа, едва ли ще ми разрешите да бърникам по документацията в работно време, нали така?

— Вижте, всъщност архивите са отделени, така че, хм, всъщност това едва ли ще е проблематично. Не, трудностите идват от друго място — вече не разрешаваме достъп на независими изследователи в архива. Фактически за последен път допуснахме външни хора преди десетина години — беше един господин и се оказа, че той ни е лъгал. Практически е търсил информация за сътрудничество на фирмата с нацистите...

— Ах, срамота! — възкликна Кер. — И не е намерил, разбира се?! Че то не е и имало, нито сенчица дори.

— Точно така. Но след като някои среди разбраха, че е търсил и подозирал, вече... сами разбирате... — и домакинът не довърши изречението.

— Ох, вероятно се е отразило зле на бизнеса, нали? Значи проблемът е в това, че сте готови да ме допуснете, но не желаете това да се разчува, поне докато в следващото си произведение не опиша фирмата ви в отлична светлина. Нали така да го разбирам?

— О, да, да. Радвам се, че проявявате разбиране. Имаме успешен опит от миналото — разрешавали сме на подбрани изследователи да работят в архива нощем. Вие дали ще се съгласите да постъпим по този начин?

— Хм... даааа — замисли се Кер. — Добре, смятам, че ще съумея да променя дневната си програма. Така много ме вълнува ранната история на „Донк & Лапиер“!

— Отлично. Значи така и ще се разберем. Ще предупредим отдел „Сигурност“. Самият аз често работя до късно. Но няма да можете да изнасяте документи извън сградата. Нашият архивар ще ви развежда и показва, за да се ориентирате с по-голяма лекота. Той също ще ви научи как да работите с най-старите документи.

Кер се усмихна доволно.

— Ужасно мило от ваша страна. Благодаря ви. Какво бих могла да кажа, освен това, че приемам с радост!

— Кога бихте желали да започнете?

— Много рано ли ще бъде, ако пожелае още от тази вечер?

— Тази вечер ли? — поколеба се Лапиер и по лицето му се изписа съмнение. — О, да, разбира се. Защо пък не? Ще наредя на моя секретар да ви напише писмо и пропуск. Той пък ще ви представи на архиваря.

Дайън Кер се изправи с усмивка на лице.

— Толкова сте любезен. Просто нямам думи. Обещавам да не ви преча с нищо.

— О, госпожице Кер, не говорете така. Вярвам ви напълно.

[1] 33-ти американски президент — 1945–1953 г. — Бел. прев. ↑

[2] 27-и американски президент — 1909–1913 г. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

Точно в осем часа вечерта госпожица Дайън Кер се появи пред заключения параден вход на „Донк & Лапиер“, облечена неофициално в черни джинси, черен пуловер с поло яка, черни памучни чорапи, сини маратонки и кафеникаво кожено яке. В ръка носеше куфарче. Охраната на вратата я огледа и на тромав английски с тежък датски акцент запита:

— Добър вечер. Вие госпожица Кер ли?

— Същата — усмихна му се Кер и извади писмото и пропускателна карта.

— Моля, закача пропускателна карта на шия и отваря куфар.

Тя побърза да изпълни искането. В куфарчето имаше сноп листа, тефтери, бележници, френски речник, датско-фламандски речник, нов световен алманах и химикалки.

— За писане *ja*? — кимна пазачът.

— Ами да, за какво друго? — отвърна госпожицата.

Влезе и се изкачи на най-горния етаж, както ѝ бяха обяснили. Архивното помещение бе в съседство със заместникдиректорския кабинет, където Лапиер все още работеше. Бе голямо, пълно с метални шкафове, намирисващо леко на антисептични препарати. Тихо пърпореха няколко системи: вентилационната, температурният контрол, за пречистване на въздуха. Архиварът ѝ бе обяснил, че последната има специални въздушни филтри и играе важна роля за съхраняване на документацията.

Кер извади бележник и извади от шкафа първата автентична папка с ръкописна документация от зората на „Жан Донк Импортърс“. Отнесе я на дълга тясна маса, пред която бяха подредени множество дървени столове с високи облегалки. Настани се на един от тях и се зачете в орфаните, изтънели листа. Прелистваше ги извънредно внимателно и си водеше бележки.

Четири часа по-късно г-н Лапиер си тръгна, охраната направи последната си среднощна обиколка и сградата притихна, заключена, стаена, същинска гробница. Кер отново отвори куфарчето и натисна скрита пружина. Зейна малък тайник, откъдето извади плосък

миниатюрен фотоапарат и чифт фини латексни ръкавици. Нахлузи ги и се запъти към другия край на архивното — към шкафа, където съхраняваха най-новата и текущата кореспонденция, доклади, документи.

Той обаче бе същински сейф със секретна цифрова ключалка. Притисна ухо към вратичката и бавно завъртя диска с цифрите. Биваше я за тази работа, бе я изучавала при най-добрите майстори. Заслуша се внимателно и ето — по едно време първото цилиндърче изщрака... сетне второ... и трето... Сърцето ѝ заби силно — вървеше ѝ. Още малко усилия: бравата изщрака и се отвори. Грижливо прерови папките, но не ѝ отне много време да намери досието на „Летящия дракон“ — Шанхай. Огледа се напълно ненужно и го извади. Запрелиства документите, а всеки най-незначителен и далечен шум в сградата я стряскаше.

Намери търсеното — митническа декларация на някакъв си кораб и си позволи лека усмивка на облекчение. Не ѝ бяха обяснили защо трябва да търси именно този документ, но от стар опит знаеше, че с известно закъснение винаги разкрива причините и мотивите зад дадена задача. Може би и този случай ще ѝ даде храна за нов трилър? Снима декларацията няколко пъти, върна я на място, отново грижливо намести папката в абсолютно същия ред, както я бе намерила. Заклучи, свали ръкавиците, прибра всичко в куфарчето.

Още веднъж огледа архивното помещение, за да бъде сигурна, че не е оставила ненужни следи. Накрая изгаси осветлението и закрачи към вратата.

На първия етаж вдигна достатъчно шум, за да разбуди задрямалия на една скамейка нощен пазач.

— Вие свършвате ли, госпожице? — сънено запита той.

— О, да, за тази нощ, да. Човек се изморява, знаете. Писане, писане и пак писане — пък и досажда, нали?

Охранителят се усмихна и вежливо посочи куфарчето с пръст. Кер любезно го отвори и с дебелите си пръсти той прерови множеството бележници и други пособия. Извади един, два тефтера и бавно ги прелисти. Проверяваше за всеки случай — да няма оригинални документи. Накрая, доволен от проверката, кимна и тя затвори капака.

— Сега отива у дома ли?

— О, да, но първо на едно място ще опитам една много вкусна бира. Сетне се прибирам.

— *Ja, goede nacht.*

Вече навън, Дайън Кер се усмихна самодоволно. Естествено, ще поработи още няколко пъти, за да не си издъни легендата прекалено лесно. Не посети никакво барче, нито пи бира. Прибра се с такси, независимо от краткото разстояние, и незабавно отиде в тъмната стаичка, за да се заеме с микрофилма. Проми го, направи снимките, изпрати ги по факса във Вашингтон. Легна си доволна. За кабинетен писател на шпионски трилърчета бе свършила чудесна нощна работа. Утре я очакваше ново приключение: възможността да замени оригиналния документ с изкусно направено от най-добрите световни специалисти копие. Така щяха да го изработят, че години наред никой нямаше дори и да заподозре подмяната.

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Както обикновено, Фред Клайн влезе откъм западното крило, и то през входа за кухненския персонал. Агентите от Сикрет Сървис го поздравиха учтиво и го препратиха нагоре — към президентския апартамент.

Кастила бе в една от гостните, седнал на канапе, тъжно взрян в чашата с кафе. Вдигна очи към влезлия си гост и в тях блесна надежда, но и тя бързо умря.

— Изглеждаш по-тревожен и от мен. Не дойде ли факсът?

— По-лошо. Дойде, но документът не е истинският. В антверпенската архива са завели фалшификата.

Кастила изруга и наведе глава.

— Толкова се надявах... нищо — и от Багдад нищо, и от Басра, сега и Антверпен. Да няма някаква грешка? Твоят агент защо ще ти изпраца фалшификат?

— Агентка. Не, сър, тя просто не познава цялата ситуация. Не можех да ѝ обяснявам как точно стоят нещата в голямата си цялост. Или защо ни е нужен еди-кой си документ. Тя е европейец, действащ в европейски град. Заловят ли я по една или друга причина, тя просто няма какво да им каже. Знаете колко голям е рискът кризата около

„Императрицата“ да се разчуе. В Ирак положението е по-различно. Онези вече знаят, че търсим документа, и няма да разгласят нищо, защото химикалите са им нужни.

Президентът въздъхна.

— Новините стават все по-лоши и по-лоши. Седни, Фред, пийни кафе с мен.

Клайн се намести на отсречно кресло, Кастила наля вряло кафе от каничката и му го подаде.

— Знаеш ли, лекарите онзи ден ме предупредиха да намаля кафето. На всичкото отгоре и Каси ми пее същата песен. Ама да вървят по... На тях им е лесно. Работата я върша аз, нали?

— Така е — тъжно се усмихна Клайн и захвапа мундщука на празната лула. — Вие носите цялата тежест. Но какво е станало? По телефона не искахте да ми кажете.

Кастила отпи голяма глътка, сякаш напук на забраните.

— Китайците се включиха в играта и веднага вдигнаха мизата. Прескочиха вербалните закани, направо изпратиха подводница — подир „Кроу“.

Клайн повдигна вежди.

— Нападнаха ли?

— О, не, не. Засега и ние си траем.

Клайн извади лулата от устата си и неспокойно я завъртя в ръце.

— Откъде са я взели тази подводница, сър? Как така се появи изневиделица? „Кроу“ е доста надалеч и от Тайванския проток, и от Хонконг, дори и от остров Хайнан. Което означава, че техни подводници патрулират в Индийския океан. Може би дори и в Арабско море?

Президентът се изправи и отново изруга.

— Прав си. На всичкото отгоре вероятно следят движенията на Пети флот.

Клайн кимна с глава в знак на съгласие.

— Според мен, г-н президент, това е знак, че някой в Пекин желае да ескалира конфронтацията, да раздуха нова заплаха.

— Май че ще се съглася. Освен това в Чжуннанхай вероятно е започнала борба за власт.

— Логично е. Дали е обхванала целия Постоянен комитет? Може би дори и Политбюро?

— Би било хубаво, ако знаехме, Фред.

— Засега нямам сведения в такъв смисъл от тамошната агентура. Но пък китайците са спецове по потушаване на тези неща. Ето, и в печата им няма и дума относно „Императрицата“.

— Е, какъв съвет ще ми дадеш, Фред? Да изчакваме, да внимаваме, да се зъбим по малко, а? Да запазим „Кроу“ на място и да се правим, че не виждаме подводницата им?

— Мисля, че засега това е правилният подход, г-н президент. По-късно или ще разполагате с доказателства, или с моята оставка.

Очите на Кастила охладнях.

— Това не е изход, Фред. Я по-добре кажи дали твоите хора са отбелязали някакъв напредък?

— Съжалявам, г-н президент. Изглежда, остарявам, тази работа ме изтощава до крайност. Прекалено много неизвестни, но ето — първо: сигурни сме — белгийските съсобственици на „Императрицата“ знаят, че в товара има контрабандни материали; второ и може би още по-важно: белгийската компания се притежава изцяло от „Олтмън Груп“. Изглежда също, че върховният шеф на групировката Ралф Макдърмид е главен играч в цялата тази афера...

Клайн замълча, кръстоса ръце със стисната в юмрук лула и погледна президента — искаше да подчертае важността на последните си думи.

— Пак ли Макдърмид? — изпъшка президентът. — Той не е просто шеф на „Олтмън Груп“, този човек е всъщност самата институция, самата групировка. Той я основа, разви я, превърна я в една от най-могъщите финансови централи в световен мащаб. И го постигна за по-малко от две десетилетия. За Бога, при него работят сума ти важни личности — един от предшествениците ми, министри от последните четири правителства, бивши директори на ФБР и ЦРУ, конгресмени, сенатори, щатски губернатори и прочие, и прочие.

Клайн знаеше фактите, но си премълча. Опита се да се овладее и да бъде максимално търпелив. Нека президентът излее гнева си.

— Точно така, г-н президент. Но казахте „пак ли“, затова да попитам — в какво друго е замесен Макдърмид?

Кастила свали очилата и разтри основата на носа си, сякаш се опитва да прогони наченките на главоболие.

— Ами от Белия дом информацията изтича здравата... — почти избухна той.

Сетне нетърпеливо разказа на Клайн за краткия доклад на Арлийн Дебоу относно срещата между Кот и Макдърмид в Манила.

— Е, какво мислиш сега? Има ли връзка между тези „пробойни“ и „Императрицата“?

— Незабавно ще започна проверка в тази насока. Но честно казано, не разбирам защо Макдърмид ще се замесва в такива нечисти неща като товара на „Императрицата“. Той и без това си е чудовищно богат. Компанията му е от просперираща по-просперираща. Защо да рискува с някаква си пратка химикали с *двойна употреба*? Защо? Няма логика... Още малко пари ли? Не му трябват. Няма никакъв смисъл...

— Наистина няма смисъл да се хаби за еднократен товар — рече Кастила. — Обаче може би ръководи цяла поредица незаконни операции от този характер и общата печалба е доста голяма, дори и за неговите мащаби? Възможно е също това да му доставя удоволствие, да си играе адреналиново-емоционални игрички със закона и държавата. Има такива случаи, знаеш. Описани са такива хора.

— Има и друга възможност — напоследък дъщерните му предприятия и централи да са позагазили с печалбите и да им е нужна финансова инжекция. И той се е навил да подкрепи незаконни операции като „Императрицата“. За тях няма да плаща и данъци... и все пак?

Замълчаха, в помещението се възцари неспокойна тишина. Пръв се обади президентът:

— Не мога да си припомня друга компания, съперничеща по успех на „Олтмън“ в уменията да приобщиш бивши ръководители от всички сфери на живота и да превърнеш в гигантски печалби колективните им умения. Но пък бизнесът и политиката винаги са вървели ръка за ръка. Прибави и военната машина... и какво? Не ти ли напомня за Айзенхауеровото предупреждение да не позволяваме на военнопromишления комплекс да придобива прекалено голямо влияние? Това вече би било рискова опасност и за държавната институция, и за всичко останало... защото ВПК може да стане неуправляем.

— Напомня ми, да, и то само в черна светлина — съгласи се Клайн. — Бивш служител на „Олтмън Груп“ споделил с мой агент, че

девизът на компанията е: „Смесвай бизнеса с политиката в нужното съотношение, то ще донесе максимални печалби“.

— Меко казано — кисело откликна Кастила. — Обаче може би именно в това мото се крие и нашият отговор. Изглежда, Макдърмид се движи по този път. За него таван за печалба или богатство не съществува. Парите никога няма да му стигнат. Изглежда е решил да направи бърз финансов удар с „Императрицата“ и да тръгне да гони следващата печалба.

Хонконг

Ранди Ръсел нареди на таксиметровия шофьор да направи пълен кръг по карето между четирите непосредствени пресечки и да спре, когато отново се изравнят с главния вход на „Конрад Интернешънъл“.

Джон Смит тъкмо бе направил „санитарна“ разходка нагоре и надолу по улицата с цел проверка дали вече не го чакат пред хотела. Сега бе застанал на входа и отново се оглеждаше, сетне задоволен от проверката, влезе в хотела. Ранди обаче направи свой, собствен оглед и незабавно забеляза уличния продавач зад количката в сянката. Бе китаец с клетъчен телефон в ръка. И вече бързо говореше в него.

Именно това бе и очаквала — хората на Макдърмид продължаваха да следят Джон. Естествено, не бе повярвала на всичките му измислици, но поне го бе махнала от главата си най-малкото за през нощта. Даде на шофьора адреса на сградата с офисите на „Олтмън Груп“. Сетне набра номер по клетъчния си телефон.

— Савидж — обади се глас отсреща.

— Закова ли Макдърмид?

— Разбира се. Проследих го по цялата верига и обратно до Централата. Качи се на мансардния етаж.

— Екипът на място ли е?

— Да.

— Идвам.

Когато стигнаха на място, Ранди плати на шофьора и се запъти към нисък черен буик, като в ръка носеше коничната си шапка. Отвори вратата и се настани на мястото до шофьора.

— Оттук аз поемам, Алън. Ти влез и се оглеждай за главната Макдърмидова акула. Видиш ли го, просто го следи. Давай.

Нисък и масивен, Алън Савидж едва ли приличаше на оперативен работник на ЦРУ, поне не и на онези, дето ги показват по филмите. Този факт обаче работеше само в негова полза. Сега кимна, излезе от колата и прекоси улицата на път към високото здание. Ранди прескочи скоростния лост и се намести на шофьорското място. И тъкмо в този миг забипка телефонът. Беше Алън.

— Вече? — запита тя.

— Изглежда, Макдърмид е забравил нещо. Тъкмо излиза.

Ранди затвори и проследи с очи фигурата на входа. Запъти се към очакващата го черна лимузина, а от нея изскочи униформен шофьор и му отвори вратата. След малко лимузината потегли, буикът с Ранди — след нея.

Пътуваха в посока към тъмнеещите хълмове под Виктория Пийк. Тук — на по-високото — сградите бяха големи и впечатляващи, градът под тях трептеше в разноцветни светлинки, сякаш помръдва в прекрасен, бавен менует. Отвъд бяха пристанището, съседните острови и целият добре осветен полуостров на Каулон. Светлееха и понататъшните нови територии.

Лимузината влезе в алеята на стар, видимо добре поддържан дом в китайски стил, точно над залива Рипълз. Ранди спря на съответното разстояние и изчака Ралф Макдърмид да освободи автомобила. В същия миг от дома изтича висока, стройна жена. Хванати ръка за ръка, двамата потънаха във входа.

Ранди натисна бутона на предварително запомнен номер.

— Май се прибра в топлото домашно гнезденце. Извадим ли късмет, разполагаме поне с два часа. Дай ми Бъргър. Хам, носиш ли нужното?

— Естествено, чудни черни чантички, ей туканка са — приветливо откликна електронният вълшебник Хамилтън Бъргър. — Само да се разкара онзи — асистентът на баровеца — и започваме да си споделяме тайните.

— Само че внимавай. Този път не сме в някое си шибано посолство. Тези тук са повече от експерти.

— Няма да намерят нищичко, обещавам ти.

— Добре. Аз оставам при Макдърмид. Той сега е много зает.

— Ще позвъня, след като сложим гадинките и излезем.

— Трептя от нетърпение — усмихна се Ранди и от китайските си дрехи измъкна напълно американски сандвич с пуешка шунка и сирене.

Похапна, замислено загледана в движението на любовните сенки зад щорите на дома отсреща. Натрапчиво я мъчеше друга мисъл: всъщност Джон защо следи Макдърмид?

* * *

През отворената врата зад гърба му светлината падаше върху елегантното, празно бюро в чакалнята на „Донк & Лапиер“, където бе седяла онази екзотично красива китайска секретарка. Джон се върна и заключи вратата, с леки стъпки закрачи към вътрешните помещения. Беше се измъкнал през задния вход на хотела веднага след раздялата с Ранди и влизането си във фоайето. Лесно бе намерил такси и то го бе довело до сградата. Сега бе в черните дрехи, с раничката на гърба, внимателно заслушан в шумовете. Но бе тихо, нямаше и светлини. Офисите изглеждаха напълно празни, както бе и очаквал. Обаче знае ли човек...

Вратата към офисите бе отключена. Влезе, пристъпвайки на пръсти по синия килим. Пред всяко поредно помещение спираше да се послуша. Така стигна до абаносовата врата на Директора Шарл-Мари Кройф. Е, тук фирменото светилище бе оборудвано с две скъпи, професионални ключалки. След пет опита с най-различни инструменти и многоцелеви шперцове Джон накрая проникна в заветното помещение.

Вътре цареше белезникав мрак, затова запали джобното фенерче. Очите му минаха светкавично по канапето, махагоновото директорско бюро и корабните модели, стенния сейф отляво. Приблужи сейфа с една и съща мисъл — по време на посещението му и когато Смит бе споменал евентуалните връзки с китайски компании, Кройф неволно бе отправил поглед именно към него. Интуицията му подаваше надежди, че може би в него има нещо важно във връзка с „Императрицата“.

Сейфът бе компактен, с несложна цифрово-шифрова ключалка. Точно както го бе и запомнил. Сред инструментите си имаше миниатюрна електродрелка. Тя тихичко и ритмично запърпори, докато видя бургията — производство на спецотдела на Приют едно — безпрепятствено потъна в стоманата. Проби четири дупчици около ключалката, постави предварително подготвените фишечета пластичен експлозив във всяка една и ги свърза с мъничък детонатор. Работейки бързо и безшумно, покри сейфа с шумозаглушителна плоскост и приклепна зад бюрото, заслушан в буйно тупащото си сърце.

Натисна бутона на портативното устройство и взривът — макар и силно заглушен — поразтърси стаята, а звуковата вълна стигна най-малкото до чакалнята. Стиснал беретата в ръка, Смит се заслуша напрегнато. Минаха поне пет минути, прибра пистолета в кобура и се приближи до сейфа. Вратичката бе полуотворена. Извади всички документи, занесе ги на бюрото и бързо ги разгледа.

Спря се на петия — беше писмо, вероятно същото, предизвикало отговора, който бе намерил в сейфа на Юй Юнфу в шанхайския му дом. Адресирано не до Жан Донк, а до директора Кройф и подписано от шефа на „Летящия дракон“ Юй Юнфу. И още по-важно — с копие до Ралф Макдърмид, главата на „Олтмън Груп“.

Все пак заинтересуван, зачете към края. Нищо интересно... макар че към втората страница бе защипан плик. Разгледа го също внимателно — пликът носеше логото на „Донк & Лапиер“, а на него на ръка бе написано:

митническа декларация — Басра
„Императрица майка“

Толкова време му бе отнело... и безсмислени човешки жертви... но пък ето го резултата! С треперещи пръсти отвори плика, измъкна единствения лист хартия в него и го разгъна.

Не беше декларацията. Зачете се в написаната на ръка бележка, скръцна със зъби и остра вълна на ярост прониза гърдите му.

Губиш си времето, Смит. Смяташ ли, че бих оставил нещо толкова важно на място, където да го откриеш така лесно? Декларацията я унищожих. Иде твоят ред.

Подписана бе с инициали: Р.М. Ралф Макдърмид. Арогантно копеле! Знаеше си, нали! Ама пък как...

Замисли се и замръзна. *Иде твоят ред...*

— Добър вечер, полковник Смит — тихият, копринен глас дойде откъм вратата.

Светлината на тавана неочаквано лумна, обля помещението. Току до прага, но отвътре, стоеше Фен Дун, червеникавата му леко запотена коса мътно блестеше. Изражението му бе сериозно, почти тъжно — като на опечален, — но пък по ъгълчетата на устата му играеше тъничка усмивка на безкрайно и искрено задоволство. Държеше насочено в Джон миниузи. И докато се гледаха като котараци, Фен махна с ръка зад гърба си. В стаята нахлуха четирима въоръжени мъже и се разгънаха във ветрило.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

Неделя, 17 септември

Пекин

Стенният устмистърски тип часовник отбеляза половината час с мек камбанен звук. Ню Цзянсин го чу достатъчно ясно, будните му очи пробягаха по стените на кабинета в периферията на стария район Сичън. Неспокоен бе Ню в този съдбовен момент, душевните му терзания — необичайни за характера му на достоен стоик. Всъщност сега в съзнанието му бушуваше истинска буря. Да изпратят подводница! Експедирането на подводния съд на име „Чжоу Енлай“ да плаши американската фрегата „Кроу“ бе демонстрация на такава колосална глупост, ход толкова престъпно опасен, така изцяло противоположен на реалните китайски интереси, на Китайската народна република, че Ню просто не бе на себе си от омерзение и ярост.

Огънят в очите му би изплашил всеки, дори и колегите му от върховните партийни органи, привикнали на срещите и заседанията си да имат работа с полузаспалия, дремещ Бухал. Сега се бе превърнал в един нов, непознат никому Ню — вездесъщ и разгневен, енергичен, опасен. Изправи се и закрочи бясно — същински тигър в неголямото помещение. След изненадата вече успяваше да се пребори с първия й шок, разбрал и постепенно анализиращ новосъздадената ситуация. Макар че Гаофан бе успял добре да прикрие машинациите си, в съзнанието на Ню вече нямаше никакво съмнение, че зад решението да бъде изпратена подводница стои Вей.

Този извънредно неразумен ход не само разкриваше на американците, че китайски подводници следят техния Пети флот, а добавъчно, и то астрономично, увеличаваше опасността от въоръжен сблъсък около „Императрицата“.

Когато майор Пан за пръв път докладва съмненията си около Джон Смит, връзката на Ли Аожун с „Императрицата“ събуди у Бухала подозрения, че Вей Гаофан е сериозно корумпиран. Защото Ли бе

негово протеже и не правеше нищо без изричното нареждане и благословия на Вей. Стори му се, че от товара на кораба двамата са решили да спечелят една хубава сума, практически малко богатство. А Вей едва ли бе първият поддал се на алчност член на чжуннанхайския елит. Обаче изпращането на „Чжоу Енлай“ обръщаше наопаки тази представа. Едното не се връзваше с другото, смисълът на предположението се изместваше.

Поставил ръце на кръста отзад, Бухала крачеше гневно из малкия кабинет — напред и назад, напред и назад, а всяка стъпка ядно подчертаваше отвращението и беса му. Сега вече бе напълно сигурен, че основен враг на договора за човешките права е тази истинска змия Вей Гаофан. Вей направо го саботираше. И още по-лошо — саботаждът бе само част от гнусното му предателство. Всъщност Вей се опитваше да създаде инцидент между Китай и САЩ. Сблъсък от такава величина, дето може да върне човечеството назад към годините на студената война. Към натрупването на нови арсенали с оръжия за масово унищожение. Към класови катастрофи и антагонизъм от рода на Културната революция. Към тотална изолация на Китай, в която страната ще загине, разложена в собствената си жлъч, подклаждана от отново и отново рециклирана омраза.

Ето, такава е целта на подлеца Гаофан, мислеше Ню, отвратен и същевременно уплашен. И не, тук не играеше алчност за пари, тук ставаше дума за жажда за власт.

В този миг на задната врата на кабинета се почука. Бухала закричи към нея с абсолютно нетипична за възрастта му бодрост. На прага бе майор Пан.

— Влизай — нетърпеливо подкани посетителя си Ню.

Майорът, винаги неспокоен в близост с големите играчи, седна неудобно на ръба на стола, отпуснал възпълното си и подобно на тромава птичка тяло. И наистина приличаше на птичка — напрегната, всеки миг готова да отлети. Интуитивният Пан незабавно бе усетил бурята в душата на Ню. При това го бяха вдигнали посред нощ в Шанхай с нареждане незабавно да отпътува за Пекин. Е, близостта с елита винаги плашеше Пан. Особено близостта с член на Постоянния комитет.

Ню отново закричи със зле прикрит бяс.

— Какво ново в разследването около американския агент и „Императрица майка“? — попита той.

— Не съм напреднал много, сър — отвърна Пан и проточи врат, за да следи по-добре нервната разходка на Бухала из помещението. — Наложил се да освободим Ли Аожун след разпита. Продължава да твърди, че не знае нищо във връзка с бизнеса и изобщо дейността на зет си, нито пък за изчезването на същия и съпругата му.

Ню се закова на място, занемаял.

— *Наложило се да го освободите? Защо? Ако става дума за техническа формалност, мога да...*

— Не става дума за формалност, сър.

— Тогава за какво?

Пан бавно и извънредно внимателно подбра думите си:

— Струва ми се, че въпросът е бил повдигнат пред генерал Чу. Относно юридическата страна на задържането и разпита на Ли без официално да сме го арестували.

— Някой се е заял за рутинни неща, и то в свързан с националната сигурност случай? И то с генерал Чу? Абсурдно! Кой е повдигнал въпрос?

— Мисля, че от Централния комитет.

Ню се намръщи. Генерал Чу срещу ЦК? Лошо се е получило. Да. И все пак генералът би трябвало да го информира. Значи сега трябва най-внимателно да наблюдава и генерала. То и без това и преди не бе стопроцентово убеден в лоялността му.

Ню отново обърна лице към майора, потискайки гнева и чувството за безсилие. За миг бе забравил за навика на Пан да шикалкави и да не взема страна по какъвто и да е въпрос извън официалните му задължения. Пан смяташе, че така се самосъхранява, и си беше вярно, за това говореше и фактът, че все още е на служба в един от най-важните отдели на ДОБ.

Само че Ню нямаше време за любезни и деликатни разговори. „Императрицата“ влизаше в иракски води в сряда сутринта. А днешният ден — неделя — вървеше към края си.

— Кой от ЦК? — рязко запитал той. — Вей Геофан, нали? Познавам си колегите, Пан, така че не увъртай, а ми кажи направо! Ще си остане тук, само между нас.

Пан се поколеба, след малко рече неуверено:

— Мисля, че може да става въпрос и за името, което споменахте. Сега в гласа му прозвуча лека надежда и той неочаквано запита:

— Да прибера ли Ли Аожун отново, сър? Ще го поставя под домашен арест, а? Поне по всяко време ще знаем къде се намира?

— Не! — мигом отсече Ню, помисли и с по-кротък тон добави — Няма да заработи в наша полза.

Бухала не желаше да привлече вниманието на Гаофан към успоредното си разследване и изобщо да му подсказва къде лежат подозренията му. Същото важеше и за Пан.

— Засега ще продължиш да го следиш отблизо. Нали не си свалил опашките от него?

Тревожно загледан в Бухала, Пан мълком и бавно поклати глава в знак, че не е преустановил наблюдението.

Направи го така загрижено, че Ню мигом се досети какво го измъчва: Вей Гаофан е притиснал генерала достатъчно силово, вероятно му се бе и заканил. Което означаваше, че Пан е продължил да следи Ли по своя инициатива и сега ужасно го е страх от евентуалните последици. А генералът би желал Пан да действа в правилната посока, само че ако може без неговото знание. Така ставаха нещата в Китай.

Ню от години знаеше, че и Пан работи по този начин и винаги е повече от дискретен. Затова и кариерата му бе вървяла нагоре, имаше поредица успехи като един от най-добрите следователи на контраразузнаването. Формално внимаваше да не нарушава заповедите, а тайно изкривяваше смисъла им, за да получи резултати. Именно това му бе нужно на Ню сега. Затова и в случая Пан бе особено ценен.

— Добре — кимна Ню. — Продължавай абсолютно в същия дух.

— Слушам, сър — отдъхна скрито Пан, отлично разбирайки, че Ню не желае собственото му име да бъде споменавано във връзка със случая.

— Какво друго имаш за мен? — продължи Бухала.

— Продължаваме да проучваме бизнес операциите на Юй Юнфу, но засега не сме открили информация във връзка с полковник Смит.

— Нещо ново относно Юй и съпругата му?

— Засега не, сър.

Сега Ню седна на стола, бе се поуспокоил.

— Имал съм удоволствието да разговарям с Ли Куони на няколко пъти. Тя е жена умна, а и добра майка. Щом не можете да я откриете, може би така си е решила самата тя. Вероятно и тя, и съпругът ѝ се укриват на място, където няма да ги намерите никога.

— Идвало ми е наум — призна Пан.

— Възможно е и друго: баща ѝ да я е скрил, за да не можете да я разпитвате във връзка с делата на съпруга ѝ.

— И до това заключение съм стигнал, сър.

— А може би я крият някои силни хора, а?

На Пан не му се искаше да обсъжда на глас подобна възможност. Знаеше, че и стените имат уши дори и в кабинета на всемогъщия Ню. Но пък не можеше и да откаже, че и това е още една опция.

— Нямах ли улики, които да подсказват участие и на трета страна в аферата с „Императрицата“? — подхвърли Бухала.

— Само относно белгийската компания, сър, „Донк & Лапиер“.

— Нищо друго?

— Не.

— Но не би изключил такава възможност?

— В едно разследване човек не може да изключва нищо, сър.

— Възхитително убеждение за един контраразузнавач — с похвален тон рече Ню.

Ню внимателно оглеждаше и мислено преценяваше позицията на Пан по всички обсъждани въпроси. И както винаги стигаше до същото заключение: Пан е хлъзгав като змиорка, при него в нищо не можеш да бъдеш сигурен. Лицето му си бе все така безизразно, неутрално и сериозно, очите му — същите. Но пък Ню нямаше голям избор, освен да използва Пан, и то с максимален натиск.

— Продължавай разследването така, както намираш за нужно, майоре. Но от сега нататък първо ще докладваш на мен. Нужно ми е да зная всичко, свързано с пътуването на „Императрицата“, особено във връзка с товара и относно всички замесени в сделката страни. Тук, в нашата страна, и в чужбина.

— Да сте пръв, сър? Слушам, но в случай, че генерал Чу започне да ми задава въпроси, може ли да ми представите това си нареждане в писмена форма, ако обичате?

Ето, майорът отново си покрива гърба, пък и никак не бе странно. Ню почти се засмя. От друга страна, подобна

предохранителна мярка би улеснила Пан да оцелее в този свързан с множество рискове случай, да го предпази от идващи от различни посоки и по различни причини опасности. Каква е разликата между един отличен изпълнител и неговия лидер? — запита се Ню. Именно в готовността да се поемат големите рискове. А Пан не бе човек на риска.

В същото време Ню започваше да мисли, че самият той е в опасност, самият той рискува прекалено много като посветил живота си на действия в името на Китай човек... Като упорит привърженик на каузата неговата страна да се превърне в една от най-важните и приятелски настроени към света глобални сили. Още и защото бе готов да пожертва абсолютно всичко, за да спаси своята нация, а и собствените си визии.

— Добре, майоре, ще го имате в писмен вид. Но не бива да го показвате никому, освен в случай на крайна необходимост. Разбираме ли се? — запита с равен глас Бухала.

— Абсолютно, сър.

Ню незабавно написа документ, с който упълномощаваше Пан да бъде негов представител и изпълнител, задължен да докладва за действията си първо и само на него.

Майорът наблюдаваше това действие с безизразно лице, но вътрешно бе ужасно неспокоен и развълнуван. Сетне писмото бе в ръката му, оттам в джоба и агентът се измъкна по същия начин, по който бе дошъл — през задната врата.

Минаваше един часа след полунощ. Пан застана спотаен в мрака и потрепери — зимата в Пекин вече настъпваше. Но трябваше да размисли, беше озадачен, а то си имаше сериозна причина. Ню Цзянсин видимо подозира Вей Гаофан в корупция, най-малкото в корупция... но има и нещо друго. Абсолютно има. Самият Пан вече се досещаше, че между Гаофан и „Императрицата“ трябва да има връзка. Сега даденото му писмо носеше известно успокоение. Поне е под преките заповеди на всесилния Бухал. Е, заповеди, ама пък...

Хонконг

Когато отвори очи, наоколо имаше само мрак. Мрак и мрак, черен, мастилен. Вонеше на мишина, на мръсотия и застояло. Някъде наблизко притича плъх, позна го по изцвърчаването. Джон настръхна, заслушан, очакващ специфичния шум на още ноктести лапи по пода, особените, остри звуци. Но такива не се повториха. Нямахше други плъхове, нямахше гласове, трафик, крясъци на нощни птици...

Някъде пред него се появи мъничка светла точка. Напрегна очи, за да види по-добре тъничкия сноп светлинка. Усети го по лицето си — топъл, дори горещ, но знаеше, че това е само една илюзия, опряна на надеждата. Илюзия и пространствена измама, причинена от абсолютния мрак, безмълвен, далечен, безплътен, без измерения. Просто черен, мъчителен.

Но ето, ето го отново снопчето светлина. Този път разбра, постепенно, адаптирайки се към мрака, че не е илюзия, истинско е. Сега концентрира всичките си сетива и усилия върху него, раздвижи глава и схванатия си врат, отваряше и затваряше очи, докато накрая улови и задържа стаята в някакъв фокус.

Беше поставен на стол, краката му завързани на глезените. Някой в момента завързваше ръцете му отзад, здраво, болезнено. Найлоновото въже се бе впило жестоко в кожата, вероятно на места я бе разкъсало. Светлинката не бе дупка в стената или тавана, а отражение в ъгъла на неголяма сребристо метална кутия, закачена високо на стената. Отражение на светлина, идваща иззад ъгъла, пред Джон и отляво. Помещението бе във формата на буквата Г, столът със самия него бе поставен в дъното на по-дългата ѝ част. Вече ориентиран, се почувства някак си по-добре. Обзе го нещо като еуфория, сякаш отново бе стъпил на твърда земя, сякаш нещата се връщаха в нормалното си състояние и измерения. Сякаш светът бе отново около него, реален и... и тогава всичко си дойде на мястото. Припомни си прибързаната, измамна радост, че е намерил митническата декларация, подписаната с инициалите РМ бележка. Съдържанието ѝ — че декларацията я няма, арогантността на шефа на „Олтмън Груп“... внезапно лумналата светлина, Фен Дун и главорезите му.

Сам си беше виновен. Бе направил една от най-тъпите грешки — така се бе залетял, че бе забравил всякаква предпазливост. Както и преди — всъщност правеше поредица от грешки. При това сега не

усещането, че ще умре, го притесняваше най-много. Защото отдавна вършеше все една и съща, фатална по същността си работа, съдържаща именно тази опасност — да си загубиш живота. Винаги бе очаквал това някога да му се случи. Обаче не, не смъртта го плашеше, раздрусан бе от собствения си провал. Провал необратим, защото сега страната му е изправена пред смъртоносна конфронтация без никакви други опции. С мъка долови отварянето на врата някъде отвъд чупката на буквата Г. Блесна светлина, заслепи го за миг. Някой излезе, друг влезе. Когато очите му отново привикнаха с нивото на мрака, пред себе си видя Фен Дун. Бе сам, смръщен.

— Ти ни докара страхотна много неприятности, полковник. Не обичам хората, които ми носят бели.

Говореше почти шепнешком, с глас като от коприна, добре модулиран, равен. Видимо не бързаше за никъде. Пристъпи към Смит с плавни, точни движения.

— Странен цвят на косата имаш — рече Смит. — Нетипичен за китаец...

Добре отмереният удар попадна в лицето му, завъртя го и столът се сгромоляса на пода, а главата на Джон се цапна здраво в дъските. В частицата от секундата между удара и болката схвана едно: Фен е толкова светкавично бърз, че той просто не забеляза движението на ръката му. Агонията бе жестока, усети кръвта, потекла от носа и встрани по лицето. Минаха няколко секунди, през които всичко около него се въртеше, сякаш се носи в облак разноцветни багри.

Сетне очите му се избистриха, нещата си дойдоха във фокус. Болката постепенно утихна, а двама, които така и не бе забелязал, го вдигнаха заедно със стола. Лицето на Фен бе над него, на двајсетина сантиметра разстояние, гледаше го от упор, очите му светлокафяви, кръгли, изглеждат като празни търкалца.

— Това бе само нежно потупване за здрасти, колкото да се концентрираш, полковник — рече Фен. — Досега демонстрираше добри умения и интелигентност. Затова тепърва не се показвай като тъпанар. Няма да губим време в празни дискусии кой си ти и какъв си. Интересува ме само едно: за кого работиш?

Джон преглътна:

— Полковник Джон Смит, лекар по медицина, учен от Института за медицински изследвания в областта на инфекциозните болести към

армията на САЩ (АИМИИБ)...

Вторият удар бе не повече от звучна плесница. Отхвърли главата му странично, но пак потече кръв и ушите му забучаха.

— Теб те няма във ведомостите на никой американски разузнавателен център. Защо? Казвай! Нов таен отдел на ЦРУ ли? АНС? Или другаде...?

С подути, подпухнали устни, които затрудняваха говора, Джон изфъфли:

— Жа койту ши ишкам...

Този път шамарът бе от другата страна. Стаята отново се разлюля, но столът не падна. С мъка загрея, че онези двамата държат стола, докато Фен го бие.

— Ти не си обикновен агент — заяви Фен отново. — Къде докладваш?

Сега изобщо не почувства, че устните му се движат и почти не разпозна гласа си:

— А ти кой ши?

Облиза устни, напрегна се, пооправи говора:

— Не си от ДОБ. Кой ти каза, че не съм от ЦРУ или АНС? Макдърмид ли? Някой вътрешен човек...

Последваха два светкавични удара — съвършена комбинация. Мярна му се бяла, изпепеляваща светлина, последва я разкъсваща болка, която го заля, погълна го, сетне потъна в милостив мрак. Нещо далече, далече в съзнанието му повтаряше, че мъчителят му е бил прочут боксьор, професионалист от класа... само че удряше прекалено лошо... прекалено лошо... прекалено лошо... лошо...

* * *

Ралф Макдърмид се появи зад Фен Дун.

— По дяволите, Фен! Сега като е в безсъзнание, кой ще ни каже каквото ни трябва, питам те аз? Кажи ми?

— Силен е като бик, я какъв е здрав. Мъжага и половина. Нищо няма да каже, ако не го заболи както трябва, ако не се уплаши от болката, от смъртта, от мен...

— Нищо няма да каже, особено ако вземе да умре.

Фен се усмихна по типичния си, вдървен начин.

— Ето, в това е тънкостта, тайпан. Ако не повярва, че ще го убием, няма и да проговори. Естествено, че ако умре, няма да каже нищо. Но за това става дума — човек трябва да открие фината граница между двете състояния. Моята работа е да го убедя, че съм достатъчно свиреп и безпощаден, за да го убия и без да искам, случайно. Е, като схване, че бруталността ми може неволно да го изпрати на онзи свят, ще пропее. Иначе ще привикне към болката и ще започне да я възприема еуфорично, тогава го пиши бегал...

Макдърмид потръпна от думите, внезапно самият той уплашен от Фен.

— Добре де, ти си експертът по болката.

Фен Дун мигом усети страха в шефа на „Олтмън“ и се усмихна.

— Сега вече разбирате. Ето, този вид реакция очаквам от него. Нищо няма да научим, докато устата му не се скове от удари и бой. Ще посинее, едвам ще говори, едвам ще мисли, но достатъчно, колкото да разберем онова, което искаме.

— Няма ли други методи, не толкова физически? — глухо запитва Макдърмид, загледан в разбитото лице на Смит.

— О, ако трябва и до тях ще стигнем. Не се безпокойте. Няма да го убия. Напротив — ще ви каже всичко, което ви е нужно.

Макдърмид кимна. Опасяваше се от непредсказуемостта на този жесток бивш военен, но имаше и още нещо. Най-вече го плашеше усещането, че Фен му се надсмива, и то не само зад гърба, както бе станало и с другия му работодател Юй Юнфу. По онова време обидното му поведение не бе така натрапчиво, защото докладваше за Юнфу пред самия него — Макдърмид. Но по-късно, когато Фен упражни немалък натиск, за да изпратят подводница подир фрегатата „Джон Кроу“, Макдърмид започна да се безпокои здравата.

На този етап вече се изясняваха някои мъгляви досега неща: Фен има сериозни връзки — и във военната област, и в китайското правителство, — и то на ниво далеч над позицията си в живота. Такава, каквато претендираше, че има сега. Може би работи и за някой от китайския елит? Досега Фен твърдеше, че китайските му връзки изпълняват желанията на Макдърмид — срещу възнаграждение, разбира се, — затова американецът с готовност му плащаше големи пари и предпочиташе да пренебрегва грубостта му. Но пък и той —

Макдърмид — да не е вчерашен? Да не би да е постигнал финансовото си могъщество, като е пропускал очевидното? Да, Фен има особени връзки. Да, Фен е опасен. Все още съумява да го контролира, но докога? И каква ще се окаже цената за това?

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

Събота, 16 септември

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Срещата с правителството мина, Конгресът бе също уведомен за задаващата се криза с Китай. Сега понесъл в ръка голяма чаша с кафе, Кастила се запъти към стола си начело на конферентната маса в ситуационната зала за спешни заседания. Прозорци нямаше, тук бе контролният център за светкавични действия на правителството в кризисни ситуации. Съветът на началник-щабовете присъстваше в пълен състав, някои от министрите, както и всичките цивилни президентски съветници, вече се бяха настанили по местата си, прелиствайки документи, разговаряйки тихичко със съветници и помощници.

Президентът почти не ги забелязваше, а продължаваше да размишлява за може би неизбежната криза. За милионите американци, които вършат ежедневните си задължения и работа, без изобщо да се досещат, че е напълно възможно да ги сполети голяма беда. Като напълно реална война с Китай. Да, защото ако информацията изтече точно сега, както подозираше, че ще стане, току-виж медиите раздухали новината по типичния си начин, разпалвайки неизбежна истерия. Не за някакво оспорвано спортно събитие, не и за секретни операции срещу опасни терористи или дребен локален конфликт в някоя държавица, където има риск за шепа американци — по-малко на брой от загиващите в пътни инциденти през уикенда. Не, не за каквато и да е угроза. Не и за каквато и да е война, а за война истинска — *мощна*... която ще изригне като огромен вулкан и ще продължи денонощно, без край и перспективи. А мъртвите ще бъдат стотици хиляди, милиони — синове и дъщери, деца, възрастни. Ще бъдат пометени общество и институции, държавата като цялост. Войници ще пристигат у дома в чували ежедневно, безспирно. *Китай*...

— Сър? — обади се глас до него.

Беше Чарлс Аурей.

Президентът примига и излезе от унеса. Веднага забеляза погледите на присъстващите — сериозни или строги, ядовити или загрижени. Всички го гледаха очаквателно, напрегнато.

— Извинете ме — рече той. — Привидяха ми се ужасите и призраците на една война в миналото, а може би и в бъдещето. Но не и в настоящето. Някой от вас в състояние ли е да я види?

Множеството лица реагираха според собствените си виждания, вярвания, природа. Някои шокирани, че техният президент и практически главнокомандващ току-виж се оказал пораженец... Да се бои от онова, което може да ги сполети? Други видимо вярваха в решимостта му, не го намираха нито за уплашен, нито за истерично зовящ за кръвопролития, просто виждаха в него лидер волеви, спокоен, подготвен... Сериозен и спокоен в навечерието на неизвестното, днес или утре... Очите на неколцина пък блестяха с тих възторг за предстоящите събития, замечтани за големи подвизи, награди и чест, място в историята.

— Не, сър, всъщност едва ли — тихо отвърна адмирал Броуз, надявайки се, че говори от името на всички. — Никой не може. И се надявам, че няма и да се наложи.

— Амин — побърза да добави министърът на отбраната Стантън с блеснали очи. — Но така или иначе, трябва да се подготвим. Може би ни очаква война с Китай. Е, ще се справим ли?

Последва тишина оглушителна, отговор, в чийто смисъл никой не би могъл да се усъмни. Президентът погледна чашата с кафето, но вече не му се пиеше, а в устата му горчеше.

— Ако разрешите да заявя също и от името на колегите от ВМС и ВВС — осмели се началник-щабът на сухопътните сили Томас Гереро, — отговорът е не. Не сме готови... Практически не сме. Планирали сме, подготвяли сме се, обучавали сме персонала точно за обратното. Нуждаем се от...

Междувременно се изправи генералът от ВВС Брус Кели и го прекъсна:

— Позволете ми, при цялото си уважение, да изразя противното мнение. С дребни изключения, бомбардировъчните ни подразделения са на ниво за всякакъв вид война. Смятам, че се налага да преосмислим някои идеи за тактиката на изстребителните звена, но то по-скоро важи за бъдещето. При нас проблемите са дребни.

— Е, за Бога, казвам ви истината — не сме готови — рязко се противопостави Гереро. — Казвал съм го и преди, повтарям ви го и сега! Армията е съсипана — фигуративно казано, ѝ липсва костно-мускулната система — онези компоненти, от които тя има нужда за продължителна, опасна война лице в лице с противника, и то над безбрежна по мащаби територия с огромно население. Нужна ни е армия гигантска, нужна ни е и национална воля за борба!

— ВМС... — започна адмирал Броуз.

— Господа, господа! — прекъсна го Пауъл-Хил, съветничката по въпросите на националната сигурност, от мястото си срещу президента. — Сега не е време да спорим за по-маловажни неща. Първата ни задача е да стегнем бойната готовност в онова ѝ състояние, в което я имаме. Втората е да задвижим светкавични мерки във всяко отношение, където има нужда.

— Първата ни задача, господа, — обади се Кастила и авторитетният му глас респектира пълно мълчание, — е да предотвратим конфронтацията. Да възпрем сблъсъка, да не го допускаме!

Огледа последователно масата и хората покрай нея един по един със стоманено твърд поглед и продължи:

— Война няма да има. И точка. Ще минем без война. Това е главният ни девиз. С Китай няма да се бием. Убеден съм, че трезвомислещите хора в тази страна също не желаят война. Убеден съм, че и тук не я желаем, затова ще трябва да помогнем именно на трезвомислещите глави.

И отново обиколи масата с очи, сякаш внушаваше на всички присъстващи — един по един, — че в подробности познава мислите им. И намеренията, и мераците на някои от стоящите зад тях икономически и други сили, които не биха желали нищо повече от това тутакаси да разпалят скъпоструващ сблъсък, който да развърти милиардни печалби. Е, няма да стане, забравете! — казваше твърдият му поглед.

— От създадената конфронтационна ситуация изход има! — подчерта той и тонът му не оставяше никакво място за спорове.

Някои строги лица в залата му напомниха стара като Съединените щати история. Упоритите каменни физиономии на голяма група поземлени „барони“ от Ню Мексико, на които току-що

Конгресът е наредил да удвоят по площ полагаемите се за резерватите на индианците навахо и хопи водни райони.

— Няма ли да успеем да организираме двустранна тайна среща на върха и да обсъдим въпросите лице в лице? — попита Държавният секретар Паджет.

— Среща с кого, Абнър? — поклати глава президентът. — Елитът в Чжуннанхай едва ли ще се съгласи да признае, че има за какво да разговаряме. Или най-малкото няма да се съгласи, преди да е поставил въпроса на обсъждане в Централния комитет. А сетне пък ще трябва да си осигури мнозинство най-малкото осем на едно в Постоянния комитет, което да утвърди решението на ЦК.

— Тогава — обади се отново Гереро с настоятелен глас — нека им изпратим конкретно послание, което ще разберат абсолютно всички там. Нека да гласуваме отпускане на средства за ВВС — за новия изстребител, за новия вид бомбардировач с по-далечен обseg на действие, за армейската артилерийска система „Протектор“. Мигом ще им приковем вниманието. Така ще ги стреснем, че чак гащите ще изцапат. И веднага ще се съгласят на среща на високо равнище. О, да, с подобна надвиснала над главите им заплаха направо ще дотичат на форума, при това за единица време.

В залата се понесе одобрителен шепот. Дори и министърът на отбраната си замълча, видимо съгласен. И все пак изглеждаше загрижен, лицето му побеля, като че бе загубил решимостта си да работи за създаването на по-малка, но далеч по-мобилна и гъвкава бърза армия.

Обади се вицепрезидентът Ериксън:

— Не съм убеден, че именно това е посланието, което би трябвало да изпратим на китайците, генерале. То би имало точно обратен ефект — би ескалирало конфронтацията, вместо да заработи за омиротворяване.

Стантън сякаш възвърна поне част от обичайната си самоувереност и се обади:

— Каквото и да направим, Брандън, най-вероятно само ще налеем масло в огъня. Дори и нищо да не правим, пак такъв ще бъде резултатът. Евентуално по-умерените мерки ще бъдат изтълкувани като слабост, по-мощните — като заплаха. Затова смятам, че по-

скоро демонстрацията на сила, решимост и готовност ще разколебае в тях желанието да упражняват натиск.

Ериксън се поразколеба.

— Възможно е и да си прав, Хари... Но дали утвърждаването на вече съществуващи бойни системи ще бъде възприето като прекалено мащабна мярка...

— Слушайте, всъщност наистина ли желаем да се възвърнем към политиката на взаимното възпиране? И отново да се влачим години и години наред, задържайки статуквото за сметка на огромни субсидии за армията и източване на националната икономика? — обади се Кастила остро. — Да принудим Китай отново да залегне зад Великата си китайска стена и оттам да насочи срещу нас дулата на всички свои оръжия, ракети и прочие? И то тъкмо когато ни е бил даден шанс да направим нещо за подобряване на световните отношения и сътрудничество?

В геополитическия дебат се намеси и адмирал Броуз.

— Господа, смятам, че онова, което президентът може би намира за най-ефективно, е по-лекото решение на непосредствения тактически проблем. Как ще докажем какво носи „Императрицата“?

По лицата на военните и цивилните в залата отново се изписа колебание.

— Добре би било да го докажем — тихо откликна Кастила. — Ти имаш ли предложение как да го направим, а, Стивънс?

— Изпращаме елитен екип тюлени от „Кроу“ да направят таен светкавичен оглед на товара на „Императрицата“ и готово.

— Възможна ли е подобна операция? — веднага запита вицепрезидентът Ериксън. — В открито море? От един кораб на друг?

— Възможна е — увери го Броуз. — Имаме обучени хора, имаме и нужната екипировка.

— Но безопасно ли е? — отново запита Ериксън.

— Е, без риск не може...

— Аз ще попитам за риска от провал? И за човешки жертви? — намеси се и държавният секретар Паджет.

— Е, да, има такъв.

— А да бъдат разкрити? — настоя Ериксън.

— Също.

Паджет енергично поклати глава.

— Това ще бъде изтълкувано като открит акт на нахлуване, дори на агресия, на китайска територия в открито море. Не, не става. Все едно, че сами си търсим повод за война.

Всички закимаха — кой с готовност, кой против, а президентът свали очилата и разтри основата на носа си.

— За какъв процент риск от разкриване става дума, адмирале?

— Минимален, бих казал. Ако изпратим най-добрите с подходящ, изпитан лидер, който разбира, че хората му не бива да бъдат разкрити, каквито и да са обстоятелствата. Но наложи ли се, ще трябва да отстъпи пръв, без да се съобразява с опасността.

Загледан нейде надалеч, президентът отново се замисли за милионите американци от всички краища на страната. Току-виж не след дълго застанали пред телевизори и радиоапарати, ужасено заслушани в новини за кризата и за обявената заплаха с висока степен на опасност. За отиващото по дяволите мирно ежедневие, което никой от тях не би пожелал да пожертва в името на една напълно ненужна война. Отново усетили президентското състояние, военните и цивилните съветници като по обща команда извърнаха лица към Аурей, сякаш той можеше да чете какво става в съзнанието на Кастила.

— Сър? — предпазливо се обади президентският помощник.

Кастила трепна, кимна с глава, но то бе повече на себе си, отколкото на околните. Във всеки случай не бе изпуснал нишката на разговора.

— Ще помисля по твоето предложение, Стивънс. То съдържа възможно решение на проблема. Междувременно искам да уведомя всички вас, че от известно време провеждаме разузнавателна операция, която може би ще помогне да избегнем кризата.

Изправи се и добави:

— Благодаря на всички. Скоро ще се съберем пак. Дотогава настоявам: моля, огледайте си секторите, приведете ги в максимална готовност. И още: очаквам спешни доклади относно вашите виждания — как да действваме спрямо Китай, от една страна. От друга: кога и как ще бъдете напълно готови за евентуален мащабен конфликт.

*Неделя, 17 септември
Шанхай*

Вей Гаофан бе в личния си мерцедес, наслаждаваше се на кубинска пура — истинска „Коиба“, и на неотдавнашния си триумф над Ню Цзянсин. Ха-ха, ситуацията си бе дошла точно на мястото — китайската подводница „Чжоу Енлай“ отдолу, подготвила торпедата, отгоре — американската фрегата „Джон Кроу“ със смешните си ракети. Сега този „реформатор“ Ню ще види колцина от ЦК ще се отзоват на призивите му да подпишат унизителния договор за т.нар. човешки права и да следват разрушителния курс, по който той иска да поведе Китай. За Вей думата реформатор означаваше нещо много грозно: подлизурко, изобщо ревизионист и капиталист!

Мерцедесът бе спрял в странична пряка в района Чаннин. Отделен от предната седалка и охранителя там с непробиваема от куршуми стъклена преграда, Вей внимателно оглеждаше осветената единствено от къщните прозорци улица. Чакаше шофьора и втория бодигард да се върнат от задачата си.

Гаофан не обичаше да оставя проблемите нерешени или висящи, дето има една дума. Ето, както в случая с Ли Аожун и дъщеря му. Никакви такива! Просто трябва да ги измъкне от скривалищата и да се отърве от тях. Иначе няма да бъде спокоен, още по-малко сигурен. Планът му съдържа рискове, вярно е, а и Ню не е глупак. Най-малкото глупак — може би множество други неща, не и това.

Веднъж да затвори устата на Бухала, пък сетне останалите от Постоянния комитет ще се вслушат в думите му...

Ето! Стъпките се приближаваха. От края на уличката се зададоха шофьорът и бодигардът, приближиха, влязоха в колата, първият вдигна слушалката за вътрешна връзка.

Докладът му прозвуча ясно от говорителя:

— Другарят Ли си е у дома, както бе казал, но никъде не забелязахме признаци за присъствието на дъщеря му, господарю. Поне не и скорошни. А децата й са в съседна, по-малка къща, заспали с бавачката.

— Навсякъде ли претърсихте?

— След като му дадох лекарството, Ли мигом заспа дълбоко, другите вече спяха. В околния двор и прилежащите постройките няма никой друг. Навсякъде прегледахме най-внимателно. Както наредихте.

Шофьорът се извърна и погледна началника си през стъклото.

— Но има нещо друго...

— Какво? — стресна се Вей.

— Хора от ДОБ. Лично майор Пан Айту и негов екип.

— Къде са?

— Навсякъде, без дома. Установили са пълно наблюдение, изцяло дискретно. Някои на улицата, други в коли.

— Наблюдават къщите, а?

— И Ли Аожун, сър.

Наблюдение значи, замисли се Гаофан и се размърда неспокойно. Но Пан никога няма да се осмели да действа срещу неговите интереси... освен ако, разбира се, някой не го е изпратил с изрична задача. Като Ню например. Ню, а? Много бе възможно Бухала вече да е разбрал, че той — Вей — е понатиснал тук и там, за да пуснат Ли Аожун от следственото. Гневно разтърси глава и се ядоса. Ами да, то цялата работа на това смърди! Този либерал Ню отново си е пъхал носа в неговите дела.

Изведнъж клетъчният телефон иззвъня. Стори му се така силно, че се стресна и чак залегна на седалката, сякаш някой стреля отвън. Бързо се усети и се разгневи още повече, сега на себе си. Много се е изнервил напоследък, това не е на хубаво. Пък нали и лимузината е бронирана, дявол го взел! Натисна бутона и изръмжа:

— Кой!?

— Хванахме Джон Смит — каза гласът на Фен Дун.

— А! Къде? — Гаофановият гняв мигом се изпари.

— В Хонконг.

— За кого работи?

— Все още не си е казал.

— Намерил ли е доказателства за товара? И най-важното — изпратил ли ги е във Вашингтон?

— Доказателства вече изобщо няма. Следователно няма какво да изпраца — учтиво разясни Фен и разказа как е заловил американеца, как Макдърмид лично унищожил декларацията, а в сейфа оставил бележка за Смит.

Настроението на партийния ръководител се подобри драматично. Не че одобряваше мелодраматичните дивотии на онзи Макдърмид, ама пък какво му пука на него самия, я! В крайна сметка нещата се движат именно в негова полза.

— Побързай с разпита — нареди Вей. — Разбери какво знаят на този етап американците, а онзи го ликвидирай.

— Естествено.

Гаофан си представи усмивката на Фен Дун. Познаваше я отлично — не бе човешка, а като боядисана на лицето на дървена кукла. Фен бе негов човек, ама... Потисна неволното потрепване и изключи телефона, сетне се замисли върху току-що наученото. Сега вече няма начин Бухала да получи доказателства за товара на „Императрицата“. Сътрудничеството му с американците ще се окаже безплодно, а и пред Постоянния комитет няма да може да докаже нищо.

Отлично се подреждат нещата. О, да! Дори повече от отлично. „Императрицата“ ще достави товара, Вей ще си получи печалбата... както бе ставало много пъти и в миналото, с други съдове, с други видове незаконен товар. А пък ситуацията може и да се самовзриви... е, тогава ще се получи още по-добре — в такъв случай той самият печели още повече. Поглади се по търбуха със задоволство, сякаш току-що бе пирувал с печени в мед фазани.

Събота, 16 септември

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Кастила и Клайн си шушукаха в една от гостните при заключени врати, почти допрели глави. Стояха пред прозорците, точно над моравите на Белия дом. Президентът му описваше срещата в ситуационната зала с министри, военни и цивилни съветници, Съвета на началник-щабовете.

— Може би ще се стигне до съвета на Броуз за тюлените, сър — каза накрая Клайн с наведена глава.

Кастила се сепна, лицето му потъмня.

— Случило ли се е нещо междуременно? — запита, а думите му увиснаха тежки, уморени и нищо чудно — вече дни наред почти сам носеше цялата тежест на ситуацията.

Сега заприлича на човек обречен, очакващ най-лошото, готов почти за всичко.

— Изглежда, загубихме полковник Смит.

— О, не! — дълбоко пое дъх президентът. — Какво е станало?

— Нямам точна идея. При последния разговор той тъкмо отиваше в „Донк & Лапиер“ с намерение да проникне и разбие сейфа...

Наложи се да се връща назад и да разкаже на Кастила по-ранните действия на Смит около проследяването на Макдърмид, капана в онази сграда, намесата на Ранди Ръсел.

— Агент Ръсел, а?

— Не помните ли? Тя е изпратеният от Арлийн заедно с Кот агент в Манила, където той се срещнал тайно с Макдърмид в скъп публичен дом. И Смит докладва за нея.

— О, да, сега си спомням. Сетне какво стана?

— Смит поиска специални материали за проникването и отварянето на сейфа. Цялата тази операция едва ли му е отнела повече от час. Максимум 90 минути. А сетне изчезна.

— Значи дори и да е имало още едно копие в сейфа на „Донк & Лапиер“, вече и то е унищожено?

— При положение, че Смит е убит или заловен, смятайте, че е точно така.

Кастила си погледна часовника.

— Колко време можеш да му дадеш още?

— Алармирал съм всичките си местни хора да търсят. Час, два... три, сетне ще взема крайни мерки. Винаги е възможно да е заловен, все още да го разпитват. Да издържи на разпит с мъчения. А местните да го намерят и освободят. Обаче...

— Обаче декларацията така или иначе няма да получим?

— Да, Сам — Клайн изостави официалността и заговори с приятеля си от млади години. — За съжаление вероятно са я унищожили.

— А Смит е мъртъв.

Клайн сведе очи и отвърна с напрегнат глас:

— Виж, за Бога, надявам се да не е така. Но е много вероятно.

Президентът закима, раменете му сякаш увиснаха.

— Добре, но не унивай, Фред. Винаги има начин. Ще намерим друг изход.

— О, да, разбира се.

Известно време мълчаха и тишината отлично издаваше фалша на изразения и от двамата оптимизъм.

След малко Клайн тихо настоя:

— Моля за пълен достъп до информацията на ЦРУ, получена от агент Ръсел и нейния екип.

— Ще говоря с Арлийн.

Клайн кимна, сякаш повече на себе си.

— Изглежда, ще има смисъл да опитаме операцията с тюлените. Разкрийт ли химикалите, май е най-добре да превземат кораба и да ги изхвърлят зад борда, преди подводницата да ги е усетила... така радикално разрешаваме проблема и няма да има значение...

— Че декларацията е унищожена и че Смит е мъртъв ли? Винаги ли е такава съдбата на хората, които ти вършат работата?

Клайн наведе глава, но бързо вдигна очи и твърдо възрази:

— Имах предвид окончателната загуба на декларацията, не и смъртта на Джон, Сам. Но в крайна сметка да, Сам, така е — рано или късно това се случва на повечето от нас.

— Шпионаж... сигурно е ужасна работа — подметна президентът.

— Донесох ти лоши новини, Сам, съжалявам.

— И аз, Фред. И аз. Но ти благодаря, стари приятелю. Е, довиждане.

Клайн излезе, Кастила остана още дълго време, загледан в зелената трева отвън, смълчан. Знаеше какво трябва да нареди, но не му се искаше, нито му бе комфортно да го направи. Мразеше Да издава заповеди на когото и да било да рискува живота си за родината, както се казва в старото патриотично клише, макар и да знаеше, че именно това се очаква и от него, и от останалите длъжностни лица. Всеки с дълга си — за каквото е бил избран, каквото е поел да върши. И той бе участвал във война и знаеше, че никой не отива доброволно или с радост на смърт. Но имаше още нещо: надеждата умира последна.

Въздъхна дълбоко. Всъщност въздъхна ли или си пое въздух? И пак се хвана за телефона.

— Свържете ме с адмирал Броуз!

След половин минута телефонът иззвъня и адмиралският глас избумтя в ухото му:

— Слушам ви, господин президент.

— Колко време ти е нужно да качиш екипа тюлени на „Кроу“?

— Но те са си там, сър. Позволих си тази свобода.

— Така ли? Е, добре тогава. Предполагам, че не си първият командир, направил подобно нещо зад гърба на неспособния си да вземе бързо решение президент.

— Не, сър, не мисля така. Мога ли да попитам сега взел ли сте решение?

— Затова ти се обаждам.

— Ще действаме ли, сър?

— Да. Ще действаме.

— Ще предам заповедта ви.

— Не искаш ли да знаеш защо, Стивънс?

— Не ми е това работата, г-н президент.

— Добре... и, адмирале... — поколеба се за миг Кастила. — Дръж ме в течение.

— Слушам, сър. Каквото науча, на секундата ще го знаете и вие.

Затвори телефона и неочаквано в паметта му се завъртя спомен за четен преди доста години в биография на Ото фон Бисмарк цитат. Само че как беше точно? Нещо в смисъл, че... *една личност придобива морална стойност в мига, когато реши, че е способна да умре за принципите си...* Е, той поне не си рискува живота за принципите си, но пък рискува бъдещето си, което не е чак толкова важно, много по-важно е бъдещето на страната му. Това може би не е достатъчен ангажимент в очите на онези строги и старомодно взискателни прусаки, но пък на него тежи достатъчно.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА

*Неделя, 17 септември
В Арабско море*

Напрежението ядеше отвътре неголямата група кадрови офицери на „Джон Кроу“. Не ставаше дума за конвенционална бойна тревога, която често се оказва фалшива — я повреда в двигателите, я аварирал, търсец помощ съд в открито море. Не, тяхното бе съвсем друго. Една грешчица и в резултат не само губят живота си, а и стават причина за война.

В комуникационния център командирът Червенко тъкмо приемаше заповедите на адмирал Броуз. Слушаше целият превърнат във внимание, а присвитите му от години взирание в бурното море очи сега приличаха на лазерни снопчета.

Накрая свали слушалките и се обърна към капитан трети ранг Гари Козлов.

— Действайте.

— Слушам — отвърна Козлов.

Не бе изненадан, отдавна бе познал, че именно така ще стане. Сега само запитва:

— Готов ли е хеликоптерът?

Козлов бе от онези изключителни тюлени, за които шаблонизираното служебно арго казва: само мускули и мозък. Висок, жилив и безкрайно горд с професията си, вършеше всичко динамично и прецизно. Присъствието му в центъра бе като сноп бляскава светлина, успокояваше и вдъхваше на присъстващите спокойствие и надежда.

— Имате го след десет минути.

— Ще сме готови.

Червенко кимна, не се и съмняваше.

— Запомнете, капитане, мото номер едно на мисията — пълна тайна: не сте били там. При първия знак, че ви подушват, и изчезвате!

— Слушам, сър.

— Тук ще следим и подводницата, и „Императрицата“ всяка секунда, изкъсо. Подуша ли нещо накриво, мигом ви изпращам сигнал за отказ. Радиовръзката няма да прекъсваме, разбрано?

— Тъй вярно, сър.

— Късмет, Гари!

— Благодаря, Джим — Козлов се усмихна. — Чудна нощ за чипкане, а?

* * *

На тъмната палуба го очакваха четиримата му тюлени — целият екип, — облекли костюмите, готови. Щом се появи, наскачаха и го заобиколиха. Козлов грижливо огледа екипировката им.

— В изправност ли са магнитните котки?

В ответ получи колективно „тъй вярно!“ и нареди:

— На хеликоптера!

Закрачиха назад към кърмата, където бе машината — „Сийхоук“ SH-60, откриоила тъмен силует на фона на хоризонта, прилична на гигантска хищна птица. Вятърът бе лек, понесъл фин дъх на дизелово гориво и морска сол. До хеликоптера, готов за операцията, закачен за спускателни механизми, лежеше специализиран боен сал на име „Зодиак“, каучуков, със свръхмощен електродвигател и хиляди специфични приспособления.

Петимата качиха сала и наскачаха в машината, двигателите зареваха и голямата птица бързо набра височина, сетне плавно зави вляво. Със загасени светлини, тя мигом се сля с нощния мрак и чернеещото долу море и се устреми към „Императрицата“ — на около десетина мили отпред. Вятърът засвистя около нея, расичан от мощните витла.

Ушите на водача бързо привикнаха с шума и той се взря в разбунената вода отдолу. Обхвана го странно безпокойство, а то не бе типично за него. Обучен ли си както трябва, знаеш, че и ти, и твоите момчета ще се справите отлично. Защото в тяхната професия подготовката е единствената гаранция за успех. Само че днес за пръв път използваша нов модел на „Зодиак“ и нов тип катерачи — магнитни котки, разработени специално за работа от хеликоптер при тайна

абордажна операция на движещ се в морски условия съд. Познаваха си задачите, владееха екипировката, обаче не бяха имали достатъчно време да изпитат всичко за работа в един наистина опасно комплициран сценарий.

Козлов имаше пълно доверие в хората си и вяра в самия себе си. Иначе не ставаше за тюлен. И все пак... Отърси се от мрачните мисли и отново се взря надолу. Вече приближаваха „Императрицата“, всъщност бяха почти над нея, движейки се точно по план във времето и пространството. Корабът плаваше с не повече от десетина възела в час. Козлов ясно различаваше товарите на частично осветената палуба с обичайните възета, приспособленията, люковете на трюмовете. На мостика забеляза и трима китайци, но по дрехите не можеше да познае кой е офицер и кой — обикновен моряк. Ако изобщо имаше офицери, разбира се. Но и тримата сочеха хеликоптера с гневни физиономии и това отново го разтревожи. Нямах ли да открият огън?

По план хеликоптерът симулираше разузнавателна операция отблизо — внимателна, без стрелба, без заплахи. Огледа лицата на хората си — всички те се бяха взрели в мостика. Всички се питаха каква ли ще бъде реакцията на китайците?

Двамата долу продължаваха да гледат, третият натисна лоста на сирената. В ответ хеликоптерът се поклати вляво, сетне вдясно — морският поздрав и еквивалент на „махане с ръка“. Китаецът пусна лоста и размахна юмрук с широко отворена уста — вероятно бълваше поток псувни.

Козлов хареса жеста. Изглежда, моряците се бяха хванали на въдицата за безобидното разузнаване на американския хеликоптер. Тюлените се засмяха тихичко, духът на екипа се повдигна. Машината форсира и направи широк страничен завой, сякаш се отдалечава, но всъщност изпреварваше кораба.

— Готови? — прозвуча гласът на пилота в слушалките на Козлов.

Командирът огледа екипа — отвърнаха му като един с вдигнат нагоре палец. И той откликна:

— Готови! Спускай!

Машината снижи към вълнуващото се море и увисна почти над него, пилотът се опитваше да минимализира вибрациите. Тюлените изтласкаха зодиака навън, а операторът на електроскрипеца го спусна

във водата. Екипът наскоча в морето — един по един. За миг Козлов реагира по типично двойствен начин: шок при сякаш безтегловното увисване над водата, но и с желязното спокойствие на професионалист в позната стихия.

Салът подскачаше на не повече от десетина метра от него. С мощен кроул командирът запори черната, непроницаема вода. Пръв се качи на съда, след него и другите. Включиха електродвигателя и се устремиха към приближаващата се „Императрица“. Най-безопасна за съвременен абордажен заход е предната корабна част, тук рискът тюлените да попаднат под витлата е минимален. Този е и най-бързият начин — съдът сам се приближава към вас.

Корабът се извиси и сякаш се надвеси над тях, а хеликоптерът отново закръжи отгоре му, за да отвлеча вниманието на екипажа. Козлов виждаше част от грамадите товар на палубата и бързо заизчислява наум, като в същото време ловко променяше посоката на зодиака. Сега се движеха успоредно на съда, недалеч от носа му. Под закрилата на мрака и хеликоптерната маневра лидерът поведе сала към борда, а тюлените подготвиха магнитните котки. Ако всичко вървеше добре както досега, щяха да излязат на тъмната предна палуба, откъдето да започнат претърсването.

* * *

На фрегатата капитан Червенко нетърпеливо изчака кацането на хеликоптера. Пилотът го направи перфектно, а командирът затича към кабината, навел ниско глава под все още въртящите се витла.

— Добре ли мина? — извика с все сила.

— Идеално, сър! Те са на място.

Червенко отдаде чест с два пръста и затича обратно към комуникационния център. Влезе и незабавно отпрати поглед към Боум, който не отделяше очи от радарния екран.

— Улавяш ли зодиака?

— Съвсем не, сър. Прекалено е малък.

— Хейстингс, чуваш ли нещо?

— Само нашите витла и подводницата — продължава да ни следва, сър. Няма начин да чуя електромотор, и то под носа на

товарния съд. Дори и да е много мощен.

Червенко доволно поклати глава.

— Добре. Може би момчетата ще се справят.

Закрачи към изхода, но се поколеба и спря.

— Внимавайте повече от всякога! Особено какво прави „Императрицата“ и...

— Сър! — обади се Хейстингс от сонара с напрегнат глас. — Подводницата! Китаецът се приближава. *Много бързо*. Вече е до нас!

Червенко грабна слушалките и ги притисна към ушите си. Подводният съд наистина бе съвсем близо и продължаваше да скъсява разстоянието.

— Някой друг да улавя нещо?

Тутакси се обади друг оператор от сонарния екип.

— Зареждат, сър! Торпеда с активирани бойни глави.

Червенко се извъртя към радиста.

— Предай да прекратят мисията!

Младежът грабна микрофона и завика:

— *Прекрати мисията! Прекрати мисията! Прекрати...*

Зодиакът бе на не повече от метър от извисяващата се над него стоманена грамада. Задачата на екипа бе равностойна на изкачване по небостъргач, само че този небостъргач се люлееше ужасно, пък се и движеше. Козлов правеше всичко възможно да не ги привлекат опасните вихри около борда и салът да не се забие в него със скорост, по-голяма от нужната. Загубата на ориентация, изненадващите течения и вихри непосредствено до борда са смъртоносни врагове — Козлов отлично знаеше това. Но пък тюлените бяха обучавани да се ориентират отлично при всякакви ситуации, да изчисляват точно заход към движещ се обект.

Доближи сала още мъничко, пръски пяна заваляха в лицето му, тук отблъскващо вонеше на машинно масло и метал. Без да чака специална заповед, старшият тюлен се присегна и залепи за корпуса първото скачващо магнитно устройство — то мигом укрепи позицията на сала покрай съда. Успя от първия път, макар че вихрите изхвърляха прекалено много вода върху екипа. А първият тюлен вече се катереше — черна сянка, същински паяк, устремен към върха на монолита. Изкачил определено разстояние, той махна с ръка, закатери се вторият, след малко и третият...

От сала Козлов ги гледаше с гордост.

Нощта бе техен съюзник... хеликоптерът бе създал нужната дандания над кораба... скачването бе почти свършено... всичко говореше за успешно развитие на операцията.

Позволи си кратка усмивка и активира своите котки. Те мигновено залепнаха. Екипировката работеше чудесно и той тръгна нагоре в мига, когато първият тюлен стигна палубата.

Внезапно миниприемникът запищя в ушите му:

— *Прекрати мисията! Прекрати мисията! Прекрати миси...*

Всичко в него крещеше да продължава нагоре, но волята на командира изключи тази опция. Напрегна цялото си същество, повтаряйки старата максима: *отстъплението е също успех...*, а в този напрегнат миг тя просто звучеше абсурдно.

Превключи радиовръзката и призова момчетата:

— Прекрати операцията! Слизай! Връщайте се, по дяволите...

Тюлените се плъзнаха надолу по корпуса, сръчно манипулирайки прилепващата сила на ръчните и крачните котки. Гледката бе впечатляваща, дори красива — координация, сила, ловкост и бързина. В същия миг, обезпокоен за първия си боец, вече стъпил на палубата, Козлов отправи поглед нагоре. *Къде е старшият?*

Не минаха десетина секунди и тюленът се появи. Слезе като пожарник по намазана с грес тръба, с вкиснато изражение, макар и да се опитваше да го прикрива. В мига, когато краката му допряха зодиака, един от другарите му го изтегли навътре, друг дезактивира скачащото устройство, а Козлов поведе сала в обратна на кораба посока. Изтеглянето стана в борба с могъщите вълни и силата, която влечеше зодиака към корабните витла. Тюлените мълчаливо наблюдаваха бавно смаляващата се „Императрица“. Очакваха на борда ѝ да лумне прожектор, но това не стана, след минутка Козлов облекчено въздъхна. Е, поне тази част на мисията бе напълно успешна: на борда на „Императрицата“ така не ги и усетиха.

Форсира двигателя и насочи сала към „Кроу“. Сега тюлените започнаха да мърморят.

— Какво, по дяволите, стана?

— Тъкмо се бяхме качили!

В себе си Козлов бе повече от съгласен, но пък бе и командир.

— Заповед, хора, заповед — сурово рече на глас. — А ние изпълняваме заповеди, нали?

* * *

Червенко стоеше наведен над Хейстингс, поел втората слушалка, напрегнато заслушан. Веднага усети забавянето на противниковия съд. Прав ли се бе оказал?

— Подводницата изостава, сър. Дистанцията се увеличава — преглътна Хейстингс.

Обади се радистът.

— От мостика съобщават, че зодиак се прибира. Капитан Биенас забавя, за да прибере тюлените.

— Китаецът е вече в старата позиция, сър — без да крие облекчението в гласа си, рече сонарният оператор.

Червенко се покашля, изпусна въздух. Такъв вид емоции си позволяваше пред подчинените. Всъщност последните няколко часа направо му бяха изпили силите. Огледа лицата на моряците наоколо, знаеше, че и при тях е било същото. Той поне зад гърба си имаше дълъг стаж и многогодишен опит.

— Добре, хайде сега с общи усилия да анализираме ситуацията: как стана така, че дяволската подводница усети кога точно да ни заплашва? Именно когато тюлените започнаха операцията. Хейстингс, ти кажи пръв!

— Няма начин да прихванат сонарно нито зодиака, нито хеликоптера, сър, сигурен съм.

— На „Императрицата“ нали са видели хеликоптера? — обади се Боум. — Не е толкова сложно.

— Това може да е причина — съгласи се Червенко, но в главата му се завъртяха други мисли и той побърза да каже: — Добра работа, момчета. Продължавайте да си държите очите и ушите нащрек. Усетите ли нещо отново, веднага уведомявайте мостика и мен.

Забързан към кабината за личен контакт с Вашингтон, командирът си казваше, че е абсолютно невъзможно на „Императрицата“ да са засекли екипа тюлени в нощни условия, и то в морето. На кораба са видели само хеликоптера. Единственият начин

китайците да знаят кога да извършат заплашителната маневра и така да спрат качването на тюлените е, че са знаели предварително за операцията. Някой ги е предупредил. Някой, и то от Вашингтон.

Събота, 16 септември

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Президентът стоеше пред прозорците на Овалния кабинет и гледаше към Розовата градина. Беше с гръб към силно притеснения адмирал Броуз.

— Значи операцията се провали?

— Китайската подводница е направила заплашителни маневри, сър — вдървено прозвуча адмиралският глас. — Заредили са торпеда с активирани бойни глави. Знаят, че няма начин нашите на сонарите да не ги чуят. Капитан Червенко е на мнение, че са знаели за операцията и че появата на хеликоптера означава началото ѝ.

— Значи някой ги е предупредил? От нашите тук ли?

— Така изглежда, сър — наведе глава Броуз.

Поведението му подсказваше, че президентът трябва да знае повече от него. Броуз не бе включен в брифингите за изтичането на информация и възможните в това отношение канали. Най-знаещите хора бяха може би директорът на централното разузнаване и Фред Клайн. Така поне смяташе адмиралът.

— Добре, благодаря ти, Стивънс.

Адмиралът понечи да излезе, но се спря.

— Сега какво ще правим, сър?

Този път Кастила се извърна, силуетът му изпъкна на фона на светлеещите прозорци.

— Продължаваме както преди. Готови във всички отношения, с увеличено присъствие в азиатски води, и то на бойна основа.

— А, сетне, г-н президент?

— Сетне ли? Ще изчакаме китайците да направят първия ход.

— „Императрицата“ влиза в иракски води в понеделник сутринта наше време. Вторник по тяхно. Днес е събота, значи разполагаме с ден, може би ден и половина — продължи Броуз, без да отмества очи от Кастила. — А нещата си бяха зле дори когато имахме и цяла седмица.

— Зная, адмирале, зная.

Броуз долови непроизнесения на глас укор и наведе глава.

— Извинявайте, г-н президент.

— Няма нужда да се извиняваш, Стивънс. Провери дали твоите хора са добре, похвали ги. Нали няма пострадали?

— Мисля, че не, но пак ще проверя. Когато говорих с Червенко, те все още бяха в морето, но в непосредствена близост. Реших, че незабавно трябва да ви уведомя.

— Правилно си решил, благодаря ти.

Броуз излезе, президентът остана прав. Чак сега си позволи да въздъхне тежко. Вдигна слушалката на синия телефон — пряката, обезопасена линия с централата на Приют едно.

Клайн отговори мигновено:

— Да, г-н президент?

— Наложило се е тюлените да прекратят мисията — рече Кастила и преразказа доклада на Броуз. — Някой е уведомил китайците. Командирът Червенко е убеден в това.

— За Кот ли говорим?

— Не. Изпратих го със специална мисия в Мексико, само и само да го държа извън Вашингтон. Със сигурност е извън играта в този случай, а ЦРУ го наблюдава непрекъснато, просто за всеки случай...

Кастила замълча, отново почувствал гняв и отвращение при спомена за предателството на Кот. Изтичането на важна информация по негова вина на няколко пъти бе причинило неизмерими щети и президентът смяташе да му потърси нужната отговорност. Но все още бе рано. Нямаше полза да предупреждават противника.

— Тъкмо мислех да уведомя Арлийн Дебоу, че пробивът във връзка с тюлените е тук — във Вашингтон. И сега очевидно не можем да виним Кот, значи има и други... ти разбра ли нещо за Джон Смит?

— Страхувам се, че не — отвърна Клайн. — Ще изчакам само още 50 минути и ще вдигна обща тревога.

— Да се надяваме, че ще го намерят... все си мисля, че има още надежда и за декларацията. В тях ни е последният шанс.

— Какво ви каза Арлийн относно Макдърмид? Обещахте ми пълна информация за действията на Ръсел?

— Отново лоши новини. И Ръсел е изчезнала.

ЧАСТ ТРЕТА

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА

Хонконг

Двамина довякоха извиващата се в ръцете им китайка в селски дрехи и я захвърлиха на пода пред стола, на който бе завързан мъж с увиснала глава. Ръцете му бяха стегнато закопчани на гърба, лицето му — подуто и окървавено, краката му — боси. Въздухът в стаята видимо не достигаше.

— Хубавичко го огледай — каза единият на кантонски диалект. — И като те разпитват, помни — траеш ли си, и ти ще се докараш на същото дередже.

Облечена в подобни на пижама дрехи, селянката се сви на кравай на пода и замига като уплашен до смърт човек. Мъжът я изгледа, завъртя глава и почука чело. Сетне се спогледаха с другия и излязоха.

Още като чу изщракването на ключалката, Ранди ядно завъртя очи и побърза да огледа помещението. Два широки прозореца, единият отпред, другият отзад, закрити с дебели пердета. Сутрешната светлина вече проникваше лекичко, но само по контурите. Иначе не се и помръдна, защото бе сигурна, че отнякъде я наблюдават. Спря поглед върху Джон и възлите по въжетата, с които бе завързан. *По дяволите!* Хванали са го, че и вече здравата са го обработили.

Беше се натъкнала на много повече неща, отколкото в Ленгли (пък и тя самата) бяха изобщо подозирали. Ясно, че Макдърмид е главна част от задачата, по която работеше Джон. От опит и мъничко статистика знаеше, че появи ли се някъде зет й, то почти неизбежно е във връзка с изключително важни събития.

Ленгли невинаги бе на такова ниво, на каквото работеше зет й — минали бяха славните за ЦРУ дни. Докато неговият работодател стопроцентово действаше на най-високите възможни нива на федералното правителство, нищо че самият Джон винаги се е правил на дръж ми шапката. Това значеше още, че оркестрираните от Макдърмид ходове са, изглежда, само върхът на някакъв военен или

политически айсберг. И ако бе права, то, изглежда, задачата ѝ придобиваше съвсем нови измерения.

Надяваше се местният ѝ екип досега да е разбрал, че са я заловили, докато следеше поредните Макдърмидови любовни приключения. И че вече подготвят измъкването ѝ. От друга страна, знаеше, че в нейната професия сигурност не може да има за нищо.

Изви се на пода и ужасено закри очи с ръце, продължавайки играта с невидимите наблюдатели. Трябваше бързо да намери начин да се измъкне без чужда помощ. Същевременно в никакъв случай не бива да им даде да разберат, че с Джон се познават или че работи в Ленгли — без значение колко и как я измъчват.

Сякаш прочел мисълта ѝ, на прага на внезапно отворената врата застана самият Макдърмид, а след него и Фен Дун. Но над нея се наведе не Фен, а американецът и гневно запита, при това на английски:

— Защо душиш след мен? *Шпионираш ли ме?* Най-добре си кажи, за да не изгниеш в някой от вашите правителствени затвори.

Тя напрегна воля да остане напълно неподвижна. Лежеше в селските си дрехи, по лицето ѝ не помръдваше и мускулче, сякаш от английския не разбира нищо и си няма идея за какво ѝ говорят.

Фен я срита в ребрата, а тя записка, протестирайки на китайски, и се затръшка по пода като подлудено от страх просто селянче.

— Не е от този край — каза Фен на английски. — Говори диалекта на северняците и на някои области край Пекин.

Отново я срита и превключи на китайски:

— Какво правиш тук, а, селяндурко? Много си далеч от дома. Какво търсиш в Хонконг?

Ранди отново изписка. Добре играеше ролята на дребно, незначително селянче, ужасено от гнева на силните.

— По нашите земи работа няма, няма хляб... — запищя тя и отново зарева. — Затова съм тръгнала за Гуанчжоу, ама парите тук са повече!

— Какво дърдори? — запита Макдърмид.

Фен преведе.

— Известна история. Милиони напускат родните земи да търсят прехрана в големите градове.

— Милионите не ходят по петите ми — тросна се американецът. — Защо ме шпионира? Кой я е изпратил?

Фен преведе въпросите му и добави няколко приказки от себе си: — Вървиш по петите на г-н Макдърмид почти цял ден. Мислиш, че не сме те засекли ли? Господинът е много важен човек. Я кажи кой ти плати да го следиш и какво искаше точно да научи? Иначе ще те предадем на полицията, а те ще те набутат в онези мръсни зандани — там ще гниеш цял живот.

Фен и двама от копоите му я бяха спипали доста унижително — да подслушва на прозореца на спалнята в онази къща. Сега напрягаше ум какво да им каже, че да ѝ повярват. Много би зависило от нивото на параноичното им мислене: какво има да крие Макдърмид и в кои области; къде вижда врагове, доколко с Фен Дун познават тези врагове. Трябва да приложи малко психология, и то удачна, съобразена с манталитета на проста китайка.

Реши да изиграе ролята си докрай. Изплашено, необразовано селско момиче, попаднало на непознат чуждестранен богаташ, решило да си опита късмета.

— Аз само пари търсех — изплака Ранди. — Вратата на градината беше отворена и надникнах, та сетне чух гласове и си викам — този богат господин от чужбина може да ми даде малко парици... да ми помогне...

Фен Дун я срита така бързо, че тя не долови движението на крака му, преди да усети острата болка в ребрата.

Този път извика напълно естествено и отново се загърчи и затръшка по пода като подгонено за колене свинче. А през риданията и хлипанията плачевно дърдореше:

— Семейството ми измира от глад... пари *трябва да им изпратя!* Във фабриките не изкарвам достатъчно... Трябват ми повече... затова крада... каквото намеря... по къщите на богатите хора...

— Глупава селяндурка! — изруга Фен и този път лицето му почервения. — Ти цял ден тичаш подире му! С кола се движиш! Съвсем явно го шпионираш! Вероятно и от преди, а? Казвай, че ще те...

Ранди пусна в ход едно от най-сполучливите си актьорски изпълнения — на лукаво, разлигавено, но и силно уплашено, молещо, скимтящо от страх нищожество. Хвана Макдърмид за краката и унижително зацелува обувките му.

Фен изпсува на китайски, сграбчи Ранди за пижамата и я помъкна по пода встрани от американеца.

— Селяци! Обърнеш им капка внимание и заревават като заклани животни — бедни били, нищо нямали. Ей сега ще ти оставя нещо за спомен, та поне наистина да има за какво да ревеш!

Обърна се към другите двама и тихо нареди:

— Донесете електродите и бензиновата горелка.

На шанхайски говореше, но Ранди познаваше диалекта. Свят ѝ се зави. Можеше да издържи на мъчение, но на това...? Щяха да я обезобразят и осакатят за цял живот... дори и да я освободят по-късно или сама да успее някак си да им се изтръгне.

И все пак имаше изход: на едно нещо стопроцентово щяха да ѝ повярват. Ще им предаде Джон!

Вече го бяха били, може би и измъчвали. Сериозно ли бе наранен? В това нямаше как да е сигурна. Събра цялата си воля и се вгледа в него. Въжетата държаха тялото му донякъде изправено, иначе бе в безсъзнание, отпуснат, безмълвен — дори и не стенеше. А осакатят ли и нея, така или иначе нищо няма да може да направи нито за него, нито за себе си. Нито за Фирмата^[1], нито за страната си.

Но ще изчака да донесат инструментариума за мъчения — горелката и уредите за електрошокове. Ако започнат с второто, ще я блъсне високоволтов удар, ще я зашемети, но едва ли ще ѝ нанесе трайно увреждане. Знаеше го със сигурност. Ще издаде Джон, когато стигнат до третия удар например — тогава ще е най-вероятно да се е пречупила. Колкото по-дълго издържи, толкова повече ще ѝ вярват в казаното. Но запалят ли бензиновата лампа, тогава... е, ще му мисли впоследствие, ще импровизира. Вероятно ще трябва да се огъне по-рано. Горелките я ужасяваха.

Двамата Фенови главорези се върнаха ухилени. Рефлексите са спонтанна физическа реакция извън контрола на мозъка. Каза си това и изведнъж усети, че Фен я е наблюдавал през цялото време — докато планираше действията си. Сега се ухили и рече:

— Дайте горелката. Донесете друг стол и ѝ свалете сандалите.

Ралф Макдърмид преглътна и рече неуверено:

— Това сега нужно ли е?

— Нужно е, тайпан — с режеща нотка в гласа отвърна Фен Дун.

— Върши ли нещо наистина важно, човек може да изцапа ръцете си,

нали? Дори и да ги окървави...

Единият донесе стол, вторият ѝ изу сандалите. Фен Дун я хвана за раменете и я вдигна с лекота като парцалена кукла. Постави я на стола и махна с ръка към горелката. Поднесоха му я запалена.

— Недейте! Недейте! Ще ви кажа — изпищя Ранди. — Ето, той ме нае!

Посочи Джон, който бе все така неподвижен.

— Страх ме беше да си кажа... щяхте да ме мъчите като него... но, ето го — той беше. Той ми плати и нареди да следя господина, да запомням къде ходи и какво прави, с кого разговаря. Всичко, всичко. Майка ми и баща ми са стари, имат нужда от пари, от храна. Къщата е стара, трябва да се ремонтира. Моля ви, не ме мъчете!

Ранди издърдори това в скоропоговорка и ужасено се заизвива на стола, като кършеше ръце и въртеше очи. Фен преведе думите ѝ, а Макдърмид се обърна към Джон с нов интерес, при това по лицето му се изписа разбиране. Ранди бе познала — номерът минаваше, Макдърмид бе повярвал и сякаш си казваше: „Но, да! Защо ли не се досетих още от началото?“

Фен обаче не зяпаше. Погледът му бе закован в краката на Ранди. Пристъпи към нея и хвана ръцете ѝ, извъртя дланите към себе си и се загледа в тях отблизо.

Това привлече вниманието на американеца и вероятно облекчен, че горелката няма да влиза в действие, той запита:

— Фен, какво има сега?

Дун пусна ръцете на Ранди, сграби я за брадичката и изви лицето ѝ нагоре, наведе глава и се взря отблизо в очите, косата, челото. Дългите му силни пръсти я стискаха болезнено, в стомаха ѝ се появи силна тежест. Опита се да се изскубне и изпищя:

— Уууух, боли!

— Млък, кучко!

Сега пръстите му — същински стоманени щипци — опипаха челото ѝ и се плъзнаха към косата. Изведнъж яростно изскубнаха черната перука заедно с имитацията на челна кожа. Отдолу се показа тясната шапчица, която компактно задържаше истинската ѝ коса.

— За Бога! — ахна Макдърмид.

Фен смъкна шапчицата със замах, показа се късо подстригана руса коса.

Двамата главорези зяпнаха, сякаш присъстваха на истинско чудо.
— Ама тя не била китайка! — глупаво констатира Макдърмид на глас.

— Не е — процеди Фен, без да отделя очи от лицето на Ранди. — Не е китайка, кучката.

— Но как позна?

— По краката — отвърна Фен. — Селските чеда носят сандали цял живот, краката им се деформират по специфичен начин, а между големия и останалите пръсти винаги има значително разстояние. А я вижте тук...

Китаецът се ухили разбиращо, донякъде дори с възхищение.

— Кожата на ръцете ѝ е загрубена и състарена по изкуствен начин, вероятно с латексни материали. По същия начин са обработени лицевите овали около очите. Вероятно носи контакти лещи, а пък и кожата е допълнително напоена с дълготрайни пигментиращи вещества. Забележителна техника, дело на експерти от някоя разузнавателна централа. Нали, маце?

Всички гледаха Ранди с удивление, като някакво екзотично животно. Без Джон, разбира се, който все още бе в безсъзнание.

Страхът сграбчи Ранди за гърлото, за щастие същевременно стимулира мозъка ѝ да заработи на максимално високи обороти. Естествено, номерът с Джон вече не върши работа, а Фен е сигурен, че тя е шпионка и нищо не е в състояние да го разколебае. Значи следващата лъжа трябва да е в тон с факта, че работи в някоя разузнавателна служба. Започна да се поти и да прехвърля възможностите наум. Какво ли ще повярват Макдърмид и Фен Дун сега? Коя от легендите ще съумее да защити с наличните тук средства?

— Е? — подхвърли Фен с онзи задгробен глас, чийто тон и тембър почти не се меняха и това го правеше още по-страшен. — Китайка не си, ама дърдориш езика колкото мен, че и по-добре, още и разни диалекти като кантонски и шанхайски. И английски знаеш, нали? Ти всичко разбираше още от началото, по очите ти познах. Мислиш си, че се движиш едни гърди пред нас, а? Мислиш, ама не. Ти си обучавана някъде в голяма организация с глобални интереси и задачи. Ей го дори и нашето американско приятелче там не говори китайски. Ама не е от ЦРУ, нали така? Нещо по-специално, да не е

обучаван за индивидуална мисия, я кажи? А за другарче са му пуснали истинска агентка от Ленгли, нали? И това, естествено, си ти.

Ранди взе светкавично решение. Сви устни и разгневено изтърси на руски:

— Я не обиждай, бе, дурак.

Ралф Макдърмид отстъпи и леко залитна, сякаш по лицето му изплющя шамар. Фен Дун само примига.

— И си прав относно полковник Смит — продължи тя на отличен руски. — Не е от ЦРУ. Само че кой е и откъде точно е, и аз не знам. За съжаление.

Дай им малко информация да имат да дъвчат, отвлечи ги да спечелиш време.

— А пък искам да науча. По-късно ще ни се окаже полезно.

Макдърмид трескаво запита:

— Какво каза сега?

Когато Фен преведе, американецът сви устни:

— Защо пък ще ме следи руски агент?

Ранди превключи на английски с лек руски акцент:

— „Олтмън Груп“ не е единственият продавач на оръжие.

— Я, да не би руското разузнаване да има и бизнес интереси? — незабавно хвърли въдичка бизнесменът в Макдърмид. — Може би Кремъл желае да работи с нас?

В миналото бе работил с руснаци, но напоследък Москва бе станала особено алчна и настояваше за нереални проценти.

— Хм, днес в Русия малцина живеят добре.

Макдърмид се загледа в Ранди, размисли, сетне убедено каза:

— Вие не сте на правителствена служба. По-скоро сте на свободна поръчкова практика или работите за себе си. Вероятно вършите нещо за някой от онези нови руски олигарси — супермилиардерите. Сигурно някой от тях се интересува от нашите дела?

Ранди поклати глава двусмислено, сякаш не ѝ се иска да признае факта.

— Правим, каквото трябва. Баща ми беше в ГРУ. Човек свиква с охолния живот.

ГРУ е старото съветско военно разузнаване, рече си Макдърмид, а Фен направо запита:

— Този олигарх има ли си име?

— Вероятно — Ранди присви едното око и се вгледа в Макдърмид.

Фен също извърна лице към него, сетне избухна.

— Не ѝ вярвам! Я тогава кажи каква оръжейна сделка оформя г-н Макдърмид в Хонконг сега? И какъв е твоят интерес в нея?

— Спри за малко, Фен — намеси се Макдърмид, а във въображението си вече виждаше тлъсти сделчици.

Русия разполага с мощни оръжия по цялото земно кълбо, особено в Третия свят. Тамошните диктаторчета и самоназначени крале се оплакват от мизерията, но винаги имат пари за нови оръжия и боеприпаси за тях. Ако тази женица има достъп до информация за тайни арсенали, евентуално изнесени от старите съветски...

— Винаги съм готов да поговорим — рече той на Ранди.

Сега Фен я гледаше замислено: нещо се въртеше в съзнанието му, но не можеше да сложи пръст върху него. Завъртя очи към Джон Смит, който бе все така неподвижен, отново върна погледа си върху Ранди.

— Фен — кимна му Макдърмид с глава.

Пошепна му нещо в ухото и двамата закрачиха към вратата. На прага американецът се извърна и хвърли обещаваща усмивка на руската агентка с потенциалните бизнес контакти.

[1] ЦРУ. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА ТРИЙСЕТА

Тъкмо влизаха в едно от вътрешните помещения, когато иззвъня клетъчният телефон на Макдърмид. Отсреща прозвуча шлифован глас. Бе на видимо образован, добре възпитан човек:

— Какво става?

Макдърмид затули слушалката с длан и се обърна към Фен Дун:

— Виж, налага се важен разговор...

— Добре. Тъкмо да си нахраня хората.

Макдърмид кимна.

— Наистина, дълга нощ... донеси нещо и за мен — предпочитам препечен хляб — бял и кафе. Сметана и захар. После ще решим за рускинята.

Стъпките на Фен заглъхнаха в коридора, а Макдърмид се настани на голям кашон. Съдържаше сексиграчки за възрастни; продаваха ги в магазин на уличното ниво.

— Имам добри новини — поднови разговора той.

— Например?

Макдърмид разказа за залавянето на Смит и руската агентка.

— Този успех бележи и края на най-големия ни проблем. Всички копия на митническата декларация са унищожени — до едно.

Гласът отсреща въздъхна с облекчение.

— Отлично. Информацията ми за тюлените отиде ли където трябваше?

— Незабавно. Фен Дун я предаде на свой контакт, а той — директно на капитана на подводницата. Няма ли новини вече?

— Все още не. Ще бъде голямо удоволствие да се направя на изненадан. Сега, като научи, че китайците са наясно с картинката, Белият дом няма да прави повече опити. Разкажи за рускинята. Казваш, че те следяла, а това не ми харесва.

Макдърмид предаде подробностите, не пропусна и личните си очаквания.

— Много е възможно да излезе нещо... тогава ще я използваме. Но повече ще знам малко по-късно.

— Звучи интересно, но нека се съсредоточим върху приоритетите. Особено ми е напрегнато. Дай първо да свършим главното.

— *На теб* ли ти е напрегнато!? Я помисли за мен. И след като аз не съм обезпокоен на дадения етап, значи и ти нямаш основания...

— Какво ще правите със Смит?

— Каквото трябва. В компетентността на Фен е. Но първо искам да разбере за кого работи.

— И знай: стане ли нещо, аз не съм бил в течение!

— Естествено. И аз също.

Облекчен от разговора, Макдърмид изключи телефона и остана седнал на същото място. Замисли се за евентуалните перспективи около рускинята. Като нищо могат да спечелят още някой и друг милиард. Зависи как ще се развият нещата.

* * *

Затвори ли се вратата зад двамата, Ранди се наведе да си обуе сандалите. И тогава зашепна, отправяйки думите към Джон така, че звукът да не стига по-далеч от съседния стол.

— Джон? Джон? Ще те измъкна отгук. Чуваш ли ме, Джон?

— Чувам. Все още не са ме оглушили.

Говореше едвам, през подути, посинели устни, болката си личеше зад иначе приветливия тон. Но изправи глава и се усмихна.

— Страшно работиш, впечатлен съм.

Ранди въздъхна облекчено, сетне изведнъж се разгневи.

— Значи през цялото време си слушал, дявол те взел?

— Хайде, хайде — само накрая чух...

Ранди постави пръст на устни, поклати глава и му даде знак отново да отпусне глава. Изправи се и бавно обходи заключената стая. Огледа пода, стените, тавана, сякаш търси изход. Всъщност очакваше да открие подслушвателни устройства и камери за вътрешно наблюдение. Но камери наистина нямаше, не успя да забележи и нищо друго подозрително, столовете бяха единствените мебели. Върна се при него и добави тихо:

— Е, не виждам бръмбари или маймунки, но за всеки случай... ти какво чу?

— Достатъчно. Майсторски ме „издаде“ — отлична идея, единственото, на което биха ти повярвали. А „руският“ номер беше направо гениален. Не знаех, че си толкова добра актриса — само как скимтеше и лазеше — няма да го забравя. Неустоим талант имаш като ревла.

— Брей, мерси за топлите думи, сгриват ми душата — иронично рече тя. — Но не променят ситуацията. Затова мисли бързо, ако не искаш да ти опекаат краката... вероятно скоро ще се върнат.

— Напрягам си главата вече доста време... какво знаеш за едрия тип с червената коса?

— Фен Дун ли?

— Да, и аз го познавам под това име.

— Шанхайски наемник. Бивш военен, партизанин, авантюрист. Все под прикритие работи. Сега изпълнява силови поръчки на бизнесмени от върховия ешелон.

— Защо му е такава косата?

— Е, и други червенокоси китайци има. Възможно да е от отдавна асимилирано малцинство. Но е поодъртял, тези бели кичури издават възрастта му. Да не губим време. Казвай какво измисли, докато лазех по земята и ревах, за да ти спася задника?

— Моя или твоя? Но както и да е — обезвреждаме ги и изчезваме поотделно. Първо ме развързваш...

Абсурдът в думите му я поразя.

— Будалкаш ме...

— Досещаш ли се за нещо по-добро? — подхвърли той и болката в гласа му отново пролича. — Просто нямаме друг изход. Колко души са общо?

— Въведоха ме със завързани очи. Вероятно са повече от трима, а дори и не знаем къде точно се намираме.

— О, не, аз зная. Подслушах ги, макар че и на мен ми завързаха очите, стигнах до някои заключения. Вече е утрин, дори напреднала. Чувах гласове — на улични продавачи, шум от отваряне на магазини, сирени и свирки откъм пристанището. Дочу ми се и подземно бучене, значи сме над метрото. Май че пак сме във Ванчай, в сграда на някоя от задните улички и не много далеч от пристанището.

— Съдейки по стаята, изглежда, че сградата е стара — обади се Ранди. — Евентуално само с едно стълбище — значи единствен изход.

Джон внимателно кимна.

— Така, значи най-добрата опция е да ги нападнем неочаквано. Ти с Макдърмид можеш ли да се справиш?

— С една ръка.

— По-добре използвай и двете. За всеки случай.

— Смятай, че е готов. Но ти не си във форма. Изглеждаш сериозно травмиран.

— Нищо не ми е счупено, сега се чувствам значително по-добре, напълно достоен за теб. Смъртта като алтернатива е чудесна мотивация, нали?

Ранди го изгледа със съмнение, но премълча. Имаше вид на отчаяно решен боец, но пък познаваше възможностите му още отпреди.

— Е, добре, ти си доктор, ти ще кажеш.

— Досега трябваше да си ме развързала — укорно отвърна Смит. — И внимавай — да изглежда както си беше.

Тя мигом се захвана за задачата, но не бе чак толкова лесно. А докато пръстите ѝ сръчно действаха, Джон добави:

— Като се върнат, ще ти зададат куп трудни въпроси за руските ти контакти. Най-вече за какво си тук. Твоите хора какво продават, какво търсят. Трябва да говориш бързо и непрекъснато интересни за Фен Дун неща, иначе...

Ранди развърза въжетата, сетне имитира стегнати възли.

— Благодаря за съвета — рече му кисело. — Аз нали нямаше да се сетя...

Смит не отвърна, пренебрегна сарказма и замислено рече:

— Фен е въоръжен и най-опасен, ще трябва първо него да...

— И от първия удар — добави Ранди.

В същия миг се завъртя ключът и вратата се отвори. Джон бе вече в старата си отпусната поза, Ранди седеше на стола, загледана към прага, готова за пазарлъци с Макдърмид.

Първо влезе той, след него вървеше Фен с намръщена физиономия, в очите му — подозрение и недоволство. Никак не харесваше мераците на шефа си спрямо тази мазна руския. За Макдърмидовия бизнес така или иначе не даваше и пет пари, освен

това тази жена му се виждаше фалшива, нещо в нея не беше точно. Прекалено бе гъвкава и бърза, интуицията му подсказваше да внимава двойно повече. При това какви доказателства бе дала за думите си? Бяха прибързали, сега възнамеряваше да поправи пропуската.

Изпод притворените си вежди Смит мигом улови съмненията на Фен Дун. Видимо бе решил да си поправи грешката, а мятеше бързи погледи и към него самия.

Макдърмид заговори направо с Ранди.

— Е, добре, да видим вашите връзки. Ще можем ли да...

— Почакайте — прекъсна го Фен Дун. — Нека да погледна американеца.

Хвана го за косата и рязко повдигна главата му. Смит изстена и от подутите устни протече слюнка. Фен го зашлеви силно и без предупреждение. Джон само изхъмка и съвсем се отпусна.

Ранди замря от страх да не би Фен да открие развързаните възли и с мъка се удържаше на стола. Но възетата издържаха, Джон бе напълнил гърдите си с въздух, за да изглеждат опънати.

— Свърши ли? — нетърпеливо се обади Макдърмид и не изчака отговора, а отново заговори на Ранди: — Ние... о, да, как ви е името?

— Людмила Сакова — отвърна тя и кимна към Дун. — А неговото?

— Няма нужда да ми знаеш името, руска к... — пресече я Фен. — Ако изобщо си руска, нали?

Огледа я от глава до пети и заканително каза:

— Аз преди време съм работил за руснаците. Бих се в...

В този миг Джон скочи, мигом освободен от възетата, а столът падна назад. Ударът му намери Фен в челюстта и отхвърли главата на китаеца назад и странично, опъна вратните прешлени, изви гръбначния стълб. Фен залитна в посоката, където преди секунди бе Макдърмид и щеше да го повлече, но американецът не бе вече там. Двоен саблен удар от страна на „рускинята“ бе повалил и него на пода, където лежеше в безсъзнание. Дун се препъна в неговите крака и се приземи на рамо.

— Джон! — остро извика Ранди, а в същото време китаецът разтърси глава, за да проясни зрението си, и посегна към оръжието под сакото.

Разстоянието не даваше възможност за удар с крак, а Фен вече вадеше пистолета с две ръце и трескаво търсеше с очи първата мишена. Отвън изтрещяха няколко изстрела, идваха и хората му.

— Прозорецът! — извика Джон и рязко се извъртя, като за малко не падна от усилието.

Всичко стана за части от секундата като на забавена кинолента: Джон премина трите крачки до прозореца, опита се да отметне пердето с ръка и плонжира като плувец. Чу се звън, хрущене на стъкла и тялото му излетя, понесло със себе си и пердето. Без да мисли и за миг, Ранди спринтира и скочи след него. Дун откри огън, но късно. Прозорецът се оказа на третия, последен етаж на строена през трийсетте години къща. Ранди полетя след Джон надолу, от устата ѝ се изтръгна остър писък.

* * *

Земята се приближаваше светкавично, двамата отчаяно размахваха ръце и крака... и тогава дойде спасението. Паднаха с плясък върху дебелия брезент на широка тента пред магазина на уличното ниво. Спогледаха се полуужасено, поеха дъх, все още не съвсем на себе си. Чергилото обаче се огъна, подпорите му заскърцаха, нещо запраця, а двамата залазиха към рамката на края, опитвайки да се заловят за нещо достатъчно твърдо и здраво. Във всеки случай стоманените подпори отдолу издържаха, макар че изгнилото от годините платнище поддаде и започна да се разкъсва. Но встрани имаше още една, доста по-малка тента, точно пред прозорците на съседния магазин. Плъзнаха се по нея, накрая и върху чадъра на продавач на омлети. Чадърът се счупи и те се изтърсиха на тротоара, за щастие не върху количката с огъня и вече изцяло омекотили падането.

Отгоре се носеха викове, околните ранни минавачи и приготвящите се за деня търговци ги гледаха удивено, а продавачът на омлети ги засипа с ругатни и хули. По тясната уличка минаваха широки товарни коли, разносвачи на най-различни стоки паркираха кой къде завари и разтоварваха поръчките, изобщо трафикът бе затруднен и практически действаше само едното платно. Пешеходци се събраха да зяпат в двойката чуждоземци, още повече че русокосата

носеше селски дрехи. Звучаха различни диалекти, някои сочеха нагоре към третия етаж и обясняваха как е станал необичайният инцидент, а любопитството край нямаше.

От лицето и устата на Джон течеше кръв, панталоните му бяха разпрани, кракът му също кървеше. Навсякъде го болеше, но движеше ръцете и краката, значи счупени кости нямаше, а то си беше повече от късмет.

Ранди се изтърси по гръб. С мъка пое въздух и трескаво се опипа — за счупени кости, за кървящи рани. Забележително, но не бе ранена. Пълна небивалица, рече си тя и в следващия миг се огледа.

Оглеждаше се и Джон. Изправиха се едновременно сред кръга зяпачи, спогледаха се облекчено и уморено. Всъщност бяха направо изчерпани. Да, но играта съвсем не бе завършена. Фен Дун и хората му сигурно летяха надолу по стълбището. В същия миг Ранди посочи с ръка:

— Виж, там се отваря странична алея...

Джон само кимна, направо не можеше да говори. Закуцаха в същата посока, като с мъка избутваха любопитните.

— Ранди, Ранди! Тук! — високо извика нечий глас.

Беше Алън Савидж, застанал до черен буик с отворени врати и работещ двигател. Лицето му бе уморено, изражението загрижено. Двамина други от екипа на Ранди се появиха от две противоположни страни на малката тълпа.

— Кой е този човек? — запита агент Бакстър и още преди да е получил отговор, подкрепи леко залитация Смит и го поведе към колата.

— Не питай, давай в колата. По-бързо, давай! — викна получилата внезапно самочувствие Ранди.

С периферното си зрение Джон засече Фен Дун. Китаецът се появи напълно логично съвсем близо до магазина с разкъсаната тента, а очите му се въртяха на всички посоки. Зад него се появиха още трима. Всички държаха готово за стрелба оръжие, а тълпата се разбяга с крясъци и шум.

Краката на Джон вече не го държаха, но с помощта на Ранди здравенякът Бакстър го напъха почти силom в буика.

Загърмя се отвсякъде. Пешеходците заврещяха и залегнаха кой където завари. От шофьорското място Савидж и една агентка отзад

откриха огън с портативни автомати.

Фен Дун и главорезите му се прикриха в околните входове Савидж включи на скорост и със свирещи гуми подгони автомобила по улицата. Извадиха късмет, че в момента нямаше насрещно движение, затова Савидж стигна ъгъла за секунди и стремглаво зави.

* * *

ЦРУ имаше тайна квартира в четириетажна сграда на „Лоуър Албърт Роуд“ в Сентръл. Буикът се мушна в тясна алея зад нея, бетонната стена отсреща се отвори мигом в двете посоки и автомобилът влезе. Първи етаж просто нямаше, преустроен бе в таен гараж, а откъм улицата съществуваше напълно законен офис на застрахователна компания, където клиентите влизаха и излизаха по цял ден. Фирмата реализираше неголеми печалби, което пък радваше директорското тяло в Ленгли, а не по-малко и разни конгресмени и сенатори от наблюдаващите управлението комисии.

На втория етаж имаха кабинет за първа помощ с всичко необходимо. Там работеше хонконгски лекар, наполовина американец и на служба във Фирмата. Той санира раните на Джон, обстойно прегледа двамата и на рентген. За Ранди каза само:

— Късметлия момиче.

Савидж и другите забелязаха появилата се на лицето на шефката ядовита гримаса и решиха, че докторът здравата ще си изпати. Последният пък очакваше поне едно потупване по гърба за работата си, затова се озадачи и обърка. Но всичко се размина само с гневното изражение на Ранди.

Тогава лекарят отпрати цялото си внимание към Джон, чието състояние бе доста по-различно.

— Лицето ви е доста пострадало, имате охлузвания и насинявания и по гърдите, и в ребрената област — рече медикът и продължи да мърмори под нос, докато разглеждаше рентгеновите снимки.

Сетне обяви, че въпреки очакванията му няма нищо наистина тревожно, освен силно ожулената кожа и травмирания повече повърхностно гръден кош.

— Външно изглеждате като пребит. Бих казал, че не бива да вършите физическа работа поне седмица... е, хайде да речем най-малкото три-четири дни. И да помните: лицевите рани и разкъсванията в устната област могат лесно да се инфектират.

— Съжалявам, докторе — рече Джон. — Работата не чака. Обработете ги, бийте ми антибиотици, пък ако има и обезболяващи, още по-добре.

Лекарят си свърши работата, екипът отведе Ранди и Джон на обяд, вторият получи само супа.

Разговорът започна с извинения към Ранди.

— Съжалявам за закъснението — каза Савидж, — но след като те закарали на онази улица, Томи изостанала и не видяла къде точно са те въвели. Затова проверявахме сградите една по една, а сетне ти излетя от онзи прозорец. Дяволски рисковано бягство, нали? Откъде знаехте на каква височина сте и какво има под прозореца?

— Изобщо не ме питай — заговори с пълна уста Ранди и кимна към Смит. — Идеята бе изцяло негова. Аз само го последвах.

Смит сви рамене.

— Ситуацията беше „или-или“. За сградата знаех само, че е стара, а те по принцип не са високи. Насреща ни бяха трима или четирима с пистолети и изобщо нямаше да ни пожелат. Изборът бе: скачай или умирай.

Хората на Ранди се спогледаха удивени, но и с уважение. Втората жена от екипа на име Томи Паркър се обърна към шефката:

— А този човек *кой е*?

— О, Боже, моля да ме извините. Запознайте се — полковник Джон Смит, лекар и учен — изследовател от АИММИБ. За останалото историята мълчи, можете само да спекулирате. Нали, Джон?

— Тя, Ранди, навсякъде вижда конспирации — усмихна се невинно Смит.

Обезболяващите вече действаха и той се чувстваше далеч по-добре. Лицето му бе нашарено с лепенки и петна от дезинфектантите, устните му — все така подути, но вече говореше нормално. Но пък би могло да бъде и далеч по-лошо. Сега му бяха нужни няколко часа непрекъснат, здрав сън.

— О, и ние също — отвърна Савидж, без да сваля очи от него.

— Вижте — въздъхна Джон, — лекар съм, учен микробиолог, работя във Форд Дерик, там е АИМИИБ, знаете го, нали? Понякога ме изпращат със специални задачи. Особено в случаи, когато някъде може да избухне вирусна епидемия. Хайде да спрем дотук, а?

Томи се намуси, в черните ѝ очи светна подозрение. Бе дългокоса хубавица с прелестно, дръзко и одухотворено лице. Джон незабавно усети на гърба си борбения ѝ интелект.

— Какъв вирус открихте в Хонконг, полковник?

— Никакъв, но пък в Китай се е появил особено опасен щам и в медицинския клон на „Донк & Лапиер“ вече го изследват. Правителството се нуждае от спешна информация по въпроса.

— Нашето или някое друго? — захапа го отново Томи.

Тук се намеси Ранди.

— Вижте, хора, Джон работи за нашата страна — това е единственото нещо, в което съм абсолютно сигурна.

Смит вече се канеше също да каже нещо хапливо, когато вратата се отвори и надникна Бакстър:

— Вече се обажда маймунката, дето я пуснахме в офиса на Макдърмид снощи.

Групата наскоча и вкупом прекоси коридора, хората влязоха в претъпкано с електроника и апарати помещение. Направиха място на Ранди да мине напред, след нея се промъкна и Смит. В същия момент от стоящия наблизо лаптоп се обади женски глас:

— С Ралф Макдърмид ли говоря?

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЪРВА

След завръщането си в мансардния офис Макдърмид се чувстваше зле, последователно го мъчеха ту гняв, ту опасения и безпокойства. Опита се да поработи върху нов договор за покупка на закъсала азиатска инвестиционна фирма в Хонконг, но го болеше главата от нанесените му удари, а в съзнанието му неизменно изплаваха образите на Смит и онази жена. Беше го яд на самия него, че ѝ позволи да го изиграе така елементарно. Тя определено не беше рускиня, още по-малко търсеца делови връзки бизнесменка. А пък онзи тип Фен Дун — така да подцени Смит! Върхът на безобразието!

И все пак ситуацията не бе чак толкова лоша. Нищо особено важно не бе загубено. Вярно, че онези двамата избягаха, вярно, че Джон Смит е определено опасен, но пък неспасяема беля не е станала, нали? Няма начин да докажат, че „Императрицата“ е пренасяла незаконни или забранени химикали. По-неприятно бе за самия него, ако Смит докладва във Вашингтон за собствената му роля. Можеше да се забърка някоя каша, но пък междувреме Фен ще направи всичко възможно да се докопа до тях тук — в Хонконг — и да им види сметката. Разполагаше с нужните ресурси, че и повече.

Тези мисли ту го успокояваха, ту отново го измъчваха. По едно време иззвъня телефонът. Вдигна слушалката и заговори с обичайната си, добре усвоена учтивост:

— Да, Лорънс?

— Търси ви една дама, сър. На втора линия. Гласът ѝ звучи определено атрактивно, очевидно жената е млада...

— Дама? Привлекателна, казваш? И млада? Е, добре, добре — позасмя се Макдърмид и новината го изпълни с определен оптимизъм.

— Прехвърли я, Лорънс, хайде — давай.

Позатегна възела на вратовръзката, сякаш обаждащата се дама можеше да го види, и тогава чу гласа ѝ — възпитан, английският — стилизиран:

— С Ралф Макдърмид ли говоря?

— Съшият, мадам. Дали имам честта да ви познавам?

— Може би. Вие сте председател и изпълнителен директор на „Олтмън Груп“, нали?

— О, да. Именно.

— Вашата корпорация пък притежава „Донк & Лапиер“, нали?

— Ние сме финансова група и холдинг с много компании. Но пък...

— Досега не сме се запознавали, г-н Макдърмид, но вярвам, че скоро ще имаме случай да го направим. Най-малкото фигуративно казано.

Сега Макдърмид усети, че отново се ядосва. В думите на онази отсреща нещо не звучеше както трябва, едва ли идеше реч за някакъв си флирт.

— Ако имате предвид делова работа, госпожо, ще се наложи да се обадите в моя офис, да изложите същността ѝ и да си уредите среща. А в случай на интерес от ваша страна към „Донк & Лапиер“, препоръчвам ви да ги потърсите пряко. Желая ви приятен ден и...

— Нашата работа е с „Императрица майка“, г-н Макдърмид. Повярвайте ми, много разумно ще постъпите да разговаряте пряко с нас.

— Моля? — повдигна вежди американецът и нещо го бодна отвътре.

— Ако случайно сте забравили, то „Императрицата“ е кораб. Китайски товарен кораб на път за Басра. Смятаме, че товарът му би заинтересувал американците извънредно много. А също и китайците.

— Кажете ми, моля, какво целите и вероятно ще стигнем до нещо конкретно. Може би полезно и за двете страни.

— Радваме се, че заговаряте за двустранна полза.

Сега Макдърмид направо си изпусна нервите.

— Стига сте ми подмятали гатанки! Имате ли нещо наистина сериозно да ми кажете или само ми губите времето?

От дългогодишен опит бе разбрал, че понякога атаката е най-добрата защита.

— „Императрицата“ отплава от Шанхай в началото на септември на път за Басра. В трюмовете си носи множество тонове тиодигликол и тионилхлорид за Ирак, който ще ги използва за направа на нервнопаралитични и кожнопоразяващи оръжия — изрече жената и гласът ѝ, досега тих и вежлив, придоби нова, злокобна нотка. — Това

достатъчно ли ви е, г-н изпълнителен директор и председател на „Олтмън Груп“?

Макдърмид чак се задъха и усети, че говори с мъка. Натисна записващия бутон на телефона, давайки сигнал на Лорънс, и внимателно запита:

— От чие име говорите и какво точно желаете?

— Ние представляваме само нас самите, от наше име говорим. Готов ли сте да чуete нашата цена и условия?

В този миг Лорънс влезе в офиса. Макдърмид му даде знак да проследи източника на разговора. И отново изгубил търпение, избухна:

— Коя сте вие, по дяволите, и защо не взема да ви пратя при тях?

— Името ми е Ли Куони, г-н Макдърмид. Съпругът ми е Юй Юнфу, директор и президент на „Летящият дракон“. Интелигентен човек, знаете. Толкова интелигентен и предвидлив, че си запази копието от митническата декларация на „Императрицата“. И сега то е у нас.

В тайната квартира на ЦРУ застаналият пред лаптопа Джон не можа да се сдържи и изтърси:

— Мамка му!

Всички извърнаха лица към него.

— Какво има, Джон? — попита Ранди. — Знаеш ли за какво и за какъв кораб става дума?

— По-късно — махна с ръка той. — Сега слушай!

* * *

Макдърмид замълча, напълно шокиран от чутото, сетне отново изпусна нервите:

— Няма такова нещо! Съпругът ви изгори декларацията и се самоуби. Истинска трагедия, нали? Не разбирам каква игра въртите в момента, но...

— На вас са ви докладвали, че съпругът ми се е самоубил, за да спаси честта на семейството. Под натиска на баща ми и онези, които са над него в политическата йерархия. Докладвали са ви още, че изгорил документа и се застрелял в главата, сетне паднал в една река. Това е невярно, просто лъжи. Той изгори напълно ненужен лист хартия и

натисна спусъка на пистолета си, да. Ето, това е вярно. И в реката падна също. Само че патроните бяха халосни. Вашият Фен е видял единствено добре изпълнена пиеска. Зная, защото аз я режисирах.

— Невъзможно!

— Някой намери ли трупа на съпруга ми?

— В онази делта телата никога не ги намират.

— А познат ли ви е гласът на мъжа ми?

— Не.

— Но Фен Дун го познава.

— Него го няма тук.

— Но пък вие записвате разговора, нали?

След няколко секунди мълчание Макдърмид призна:

— Записвам го.

— Тогава слушайте.

Сега заговори мъжки глас.

— Говори ти Юй Юнфу, Макдърмид. Припомни на онзи предател Фен, че последния път му предложих награда. Той ме информира за смъртта на американския шпионин Мондрагон и за друг американец, който избягал след сблъсък с Фен, а по-късно го забелязали в Шанхай. И още му кажи: за негово нещастие съпругата ми е делови партньор и от нея никога не крия нищо. Никога. Именно тя ме посъветва да скрия декларацията, тя оркестрира самоубийството. Той смяташе, че от нас двамата тя е по-умната, но това не е много точно, пиесата я разиграхме с общи усилия.

След секунда отново заговори жената.

— Пуснете му на Фен този запис. А сега нека да поговорим делово.

— Защо не преговаря съпругът ви, госпожо?

— Така решихме.

Макдърмид потисна гнева и се замисли.

— Или пък си е мъртъв, а вие ми пуснахте запис.

— Господине, не сте толкова наивен, нали? И все пак в края на краищата какво значение има, помислете. Аз разполагам с декларацията, а тя ви е ужасно нужна.

— Какво искате от мен, госпожо Ли?

— Достатъчно пари за нов живот далеч от Китай — за децата, съпруга ми и мен самата. Не говорим за чудовищна сума, от която да

ви заболи. Движа се в рамките на разумното. Два милиона щатски долара ще ни свършат работа. Все едно комар ви ухапал.

— И това е всичко, така ли? — рече Макдърмид, без да крие сарказма си.

Тя не обърна внимание на подигравателния тон.

— Нуждаем се още от нови документи, изходни визи и всичко нужно за пътуване. От най-доброто качество, най-вече документите.

Сега Макдърмид се замисли истински.

— И срещу тези неща ми давате декларацията, така ли?

— Да, вече го казах.

— Но ако не получите исканото?

— Тогава документът отива при американците и китайците. Лично ще се погрижа да им го доставя на ръка. По същия начин, както уредих „самоубийството“ на Юй. Оригиналът — във Вашингтон, в Пекин — копие.

Макдърмид се изсмя.

— Ако мъжът ви наистина е жив, сам ще ви каже, че тази идея е безперспективна. Няма да се получи. И ако по някакъв начин пък действително заработи, първо ще си отиде лично той. Сетне и вие.

Жената заговори пак и в гласа ѝ нямаше и сянка от хумор.

— Риск винаги има, готови сме да го поемем. А вие готов ли сте да посрещнете гнева на Белия дом и на Чжуннанхай, след като получат декларацията и научат всичко, което знаем за вашата роля?

Макдърмид въздъхна, поколеба се. Животът е пълен с изненади и повечето от тях са неприятни. Сега случаят бе именно такъв, при това наситен с толкова много опасни вероятности, че просто нямаше право да пренебрегва предложението на тази жена, която и да бе тя в действителност.

— Как предлагате да процедираме?

— Вие или ваш представител ще ни донесе парите и документите. Получим ли ги, вие вземате декларацията.

Макдърмид се изсмя искрено.

— За глупак ли ме мислите, госпожо? Къде са гаранциите, че ще получа декларацията или дори, че тя все още съществува?

— Не, не мисля така, но и ние не сме глупаци, нали? Захванем ли се с подобна измама, рано или късно ще се доберете до нас. Докато получите ли декларацията, след като сме заминали, стимулът да ни

гоните ще намалява с всеки изминал ден. Фактически няма да си струва нито загубените ресурси, нито времето и парите. Нещо за нищо, както казват някои хора от бизнеса.

— Обмислили сте го, така ли? Но и аз ще трябва да помисля.

— Но какво губите? Така или иначе ще трябва да го направите.

— Къде можем да направим размяната?

— При статуята на Спящия Буда край Дацзу. В провинция Съчуан.

— Кога?

— Утре на разсъмване.

— Вие сега в Дацзу ли сте?

— Хайде сега, г-н Макдърмид, очаквате да ви кажа къде сме ли? Този факт не е важен. Вие стопроцентово вече проследявате обаждането и скоро така или иначе ще знаете. Потърпете малко, упражнете си волята. Търпението е майка на всички добродетели, характеристика на Изтока, която Западът трябва да придобие.

Макдърмид отлично знаеше, че трябва да усуква и отлага. Първо да пусне записа на Фен, за да се убеди, че тези отсреща са истинските. И второ, при положение, че не го лъжат, да даде малко време на Дун с надеждата той да ги открие и ликвидира. Но пък дали ще се добере до документа?

— Вижте, госпожо, кое време е сега, знаете ли? Щом сте толкова интелигентна, а пък съпругът ви Юй Юнфу — такъв отракан бизнесмен, и двамата знаете, че не мога за нула време да набавя два милиона в наличност и да прескоча от Хонконг до Дацзу. И още: наистина ще трябва да пусна записа на Фен.

Отсреща замълчаха, чу се тих шепот — консултираха се. Значи не са толкова сигурни в играта.

— Но вие ще дойдете ли лично? В Китай? — попита жената след няколко секунди.

О, не, рече си Макдърмид, не! Това не влизаше в плановете му, но пък...

— Госпожо, изглежда не познавате Фен Дун достатъчно добре, ако смятате, че ще му поверя два милиона долара в кеш.

Жената помълча и отсече.

— *Добре. Два милиона долара в кеш, нови документи за самоличност, всичко нужно за пътуване, изходни визи. При Спящия*

Буда на разсъмване — не утре, вдругиден.

И затвори.

Лорънс подаде глава през полуотворената врата, доволно ухилен.

— Пипнахме ги. Обаждат се от Урумчи^[1].

Събота, 16 септември

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Бе късна нощ, пристаните по Анакостия пустееха. В офиса си Фред Клайн често-често поглеждаше към големия корабен часовник. И за пореден път направи сметка: полунощ тук, значи в Хонконг е вече обед на следващия ден.

Къде, по дяволите, изчезна Джон? Отново се завъртя на стола, място не можеше да си намери въпреки умората. Дългогодишният опит му подсказваше, че за изчезването на Смит може да има хиляди напълно възможни обяснения. Като се започне с тежък трафик някъде по далечни магистрали, инцидент в метрото, загуба или повреда на специалния клетъчен телефон, върхово усилие по задачата или необичаен природен катаклизъм. И се стигне до най-злокобното: добрали са се до Джон и са го ликвидирали. Хич не му се мислеше в тази насока, но натрапчиво си го повтаряше все по-често.

Пак погледна часовника. Къде по...

Телефонът извъня. Беше синият апарат зад бюрото. Боже, той е! Клайн го грабна мигновено.

— Джон?!

— Не съм Джон. Обажда се Виктор.

— Извинявай, Виктор... — рече Клайн, като се насили да прикрие разочарованието в гласа си.

Наложи се бързо да се пренастройва. Бивш съветски хидравличен инженер, понастоящем арменски поданик, Виктор Агаджемян все още живееше и работеше в Москва. Негова фирма участваше в строежа на гигантски язовир на Яндзъ, затова разполагаше с нужните документи и можеше да пътува навсякъде в Китай. Бе също един от първите хора, които Клайн вербува за целите на Приют едно в азиатските райони и най-вече в Китай.

— Осъществи ли контакт? — запита Клайн.

— Да. Киавели каза, цитирам: „Старият затворник ми се струва напълно истински. Физическо състояние добро. Районът предимно селски, лоша инфраструктура, малко военни поделения, доста разпръснати, примитивни летища. Ниво на потенциална съпротива — средно към минимално. Възможности за извеждане — обещаващи. Приблизително време: десет до 20 минути общо.“ Това е, Фред. Каниш се да измъкнеш старчето, а?

— Какво ти е мнението за подобна операция?

— От онова, което видях с очите си, капитан Киавели изглежда прав. От друга страна, затворника не съм го виждал.

— Благодаря ти, Виктор.

— За нищо. Парите по обичайния начин ли ще пристигнат?

— При промяна ще бъдеш уведомен — разсеяно отвърна Клайн, защото отново мислеше за съдбата на Смит.

— Извинявам се за досадата, но пък времената в Русия, а и в Армения, едва ли са от най-добрите.

— Разбирам, Виктор, благодаря ти пак. Винаги си бил отличен професионалист.

Клайн остави слушалката, за миг се върна към доклада на Киавели. Пък може и да се получи... но къде, по дяволите, е Джон!

Пак погледна часовника. Накрая свали очилата, потри очите си и втренчи поглед в телефона, сякаш се опитваше да го хипнотизира. Да позвъни, дяволът!

Неделя, 17 септември

Хонконг

В тайната квартира на Фирмата Смит се завъртя на пети.

— Налага се да тръгвам.

— Хей, войнико, я се спри — сопна се Ранди. — Никъде няма да ходиш, докато не обясниш за какво ставаше дума.

Джон се поколеба. Затрае ли си, те ще се обадят в Ленгли и оттам ще наредят да се проверят неизвестните около него самия. Но колко да им каже, без да издънва операцията и изобщо всичко? Не можеше да им разкрие много, а и нямаше как да ги баламосва. Внезапно възкръсналият Юй Юнфу и най-вече съпругата му бяха подхвърлили

прекалено много факти, включително и товара на кораба. Започнеше ли да обяснява, така или иначе щеше да разкрие собствената си мисия и роля.

— Добре, ще ви информирам — рече той. — Но нямам право да разкривам всичко. Имам изключително строги заповеди, познавате принципа на ограничената необходимост от достъп до държавната тайна. Но мога да разкрия следното: работя за Белия дом. Дадох ми задачата, защото случайно се намирах на научна конференция в Тайван и имах възможността незабавно да се прехвърля в Китай. Така бе най-удобно за всички. Жената, чийто глас току-що чухте, е съпруга на човека, който също говори за малко, а той е жизненоважен в създалата се ситуация. И двамата бяха изчезнали, но аз не знаех, че той е предполагаемо мъртъв. И незабавно трябва да предам информацията на моя шеф.

— А какви бяха приказките за кораба, товара и декларацията, химически оръжия и прочие? — настоя Ранди.

— Е, това нямам право да разкрия.

Ранди се взря в очите му, търсеше лъжа. Но не я видя, усети само дълбоко безпокойство и голямо притеснение. Притесни се и тя, познаваше човека.

— Задачата ти има ли отношение към изтичането на информация от Белия дом?

— Изтичане ли? Значи това пък е твоята задача. Затова ли следите Макдърмид?

— Хм, да. Той се появи и в твоето поле на работа, нали?

— Да — потвърди Джон. — Само че незабавно трябва да докладвам.

— Това важи и за мен — поклати глава Ранди.

В помещението се върна Томи, която бе излязла да огледа района.

— Проследили са ни — кисело рече тя. — Ако ще излизаш, Джон, ще се наложи да използваш другия изход — страничния, към следващата сграда и по-следващата. Там ще стигнеш до едно кръстовище...

— Кой е отвън?

— Хора на онзи Фен. Наблюдават улицата и задната алея. Само че видимо не знаят къде точно се намираме ние.

— А въпросният изход чист ли е? — запита Джон.

Тайна квартира без осигурени поне два-три резервни изхода не бе тайна.

— Все още не. Ще почакаш малко.

— Тогава, моля, заведете ме в някоя осигурена стая, откъдето да докладвам.

Ранди изтърси хапливо:

— Откъде знаеш, че няма да те подслушваме? Ще рискуваш ли?

На самия Смит също не му харесваше тази безкрайна игра на надлъгване с работещи за същата кауза хора. Но рискът си бе огромен. Изгледа хората от ЦРУ в стаята и с обезоръжаваща усмивка рече:

— На всички ви вярвам. Хей, че вие ми спасихте задника. И наистина благодаря и за това, и за помощта и лечението. Обещавам, че ще си върна услугата с лихвите. Само мъничко късмет да извадя.

Ранди се нацупи и поклати глава, въздъхна драматично. Мразеше го този свой роднина, особено пък когато така шармантно ги водеше за носа.

— Добре, Джон, този път от мене да мине. От теб по-голяма болка — знаеш къде — не съм срещала. Ела, ще ти покажа откъде да говориш...

[1] Град в Северозападен Китай, административен център на Синдзян — Уйгурската автономна област. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ВТОРА

Бяха сами в луксозния мансарден апартамент на Макдърмид, сред безценни картини и произведения на изкуството, чието място безсъмнено бе в музеите. Фен седеше на стола пред Макдърмидовото бюро и тежко мълчеше, скръстил дебели ръце пред масивния си гръден кош, широкото му лице напълно лишено от емоции. И двамата изчакаха другият да започне.

— Смит и онази жена потънаха вдън земя — мрачно докладва китаецът, след като мълчанието стана почти нетърпимо.

Бе изпратил повечето си хора след черния буик, сам той и други бяха останали да разпитат тълпата. Така бе научил, че застанал до колата американец извикал жената по име. Очевидците не бяха сигурни дали я нарекъл Санди или Манди или Ранди.

— Какво, по дяволите, означава *всичко това*? — сопна се Макдърмид, едвам сдържащ гнева си от издънките на Фен, а на всичкото отгоре трябваше да му пусне и записа.

— Означава, че хората ми са ги проследили до „Лоуър Албърт Роуд“, където колата се скрила в някаква алея и просто изчезнала.

— *Изчезнала ли?* Я, стига бе! Ти магьосници ли ще ги изкараш?

— Не, очевидно там някъде имат таен гараж или център, най-вероятно тайна квартира с всичките необходими за целта конспиративни средства. Скрити входове, гаражи, изходи. Но съм наредил постоянно наблюдение.

— Значи ЦРУ, така ли?

— За съжаление за Смит все така нищо не знаем със сигурност. За женската сме на път да открием туй-онуй. Имаме половин име, недочуто ясно, но моята агентура работи. За себе си съм сигурен, че е от ЦРУ, но ще поизчакам. Те ще се появят отново — и двамата.

Макдърмид не бе очаквал толкова много и най-различни по естество проблеми. При това не бяха в неговата област на експертен опит и познания — на него му дай застрашена от фалит фирма, лоши финансови резултати, пазарно борсови, че и политически игри, оползотворяване на ценни кадри, изграждане на икономическа

структура. Там му беше стихията. Или някой разочарован политик, или скучаещ сенатор — веднага ще им намери работа. Я за създаване на инвестиционни фондове ще ги използва, я за прокарване на някое полезно за каузата законче. Просто детска игра. Но товарът на „Императрицата“ се оказа друго нещо. Коварно, трудно, мащабно, със скрити капани и огромни усложнения.

Вътрешно въздъхна. Все пак си заслужаваше всичките трудности и усилия.

— Добре. Засега зарежи Смит и жената. Я послушай този запис!

С мъка издържа лентата да свърши и викна ядно:

— Това Ли Куони и Юй Юнфу ли бяха, казвай сега, да те видя!?

За пръв път от доста дълго време насам Фен Дун показва видимо смущение и се огледа тревожно.

— Избудалкали са ме.

— *Избудалкали са ме!* — избухна Макдърмид. — Това ли само можеш да ми кажеш, а! Че ти си кръгъл *идиот!* Юй е жив и в него е декларацията! Истинската! Подменили са я, симулирали са изгарянето ѝ с фалшив документ. Както и самоубийството му — вятър и мъгла. Къде си зяпал, кажи ми? Нали затова е паднал в реката — за да не разполагаш с труп. И с халосни патрони да стреля! *За Бога, не допусках, че си толкова тъп!*

Фен Дун мълчеше. За миг в очите му проблясна омерзение и презрение към Макдърмид, но бързо изчезна.

— Онази жена се оказа истински дявол. Трябваше да се досетя. Тя е истинският мъж в семейството, аз си го знаех...

— *Само това ли можеш да кажеш, а?* — изрева Макдърмид.

Фен сви рамене, по лицето му се изписа типичната марионетна усмивка. И изведнъж мина на „ти“.

— Какво искаш сега, тайпан? Ли Куони ме е надхитрила, признавам. Смятам, че не само мен — измами ни всичките поред, включително и собствения си баща. Той вярваше, че Юй е мъртъв, повярвах и аз: нали му беше наредил да се самоубие. Ще взема мерки повече да не ни мами. Сто неща наведнъж върша, е, в едното съм сгрешил...

— Слушай, Фен, проблемът е в *декларацията!* Трябва да я вземеш, преди американците да са ни изпреварили!

— Добре, ще стане. Нали първо на теб се е обадила? Това е добър знак. Значи смята, че американците няма да ѝ заплатят колкото нас или просто не им вярва. И няма да им се обади, освен ако не ѝ остане друг избор.

— Откъде си толкова сигурен?

— Сметката е проста: американците се стремят към добри отношения с Китай, подготвили са договор за човешките права — искат да го пробутат. Получат ли декларацията, кризата приключва. Жената е достатъчно умна да разбере, че Китай ще поиска САЩ да ги върнат в Пекин — нея и съпруга ѝ, — за да ги накажат. Затова предпочита твоите пари. Освен това не вярва в американската коректност.

Гневът на Макдърмид се поохлади. Фен умееше да го манипулира.

— Може и да си прав. Рискът ще бъде по-голям за нея и Юй. Все пак успех да спечеля малко време. Тръгвай за Урумчи и ги намери.

По лицето на Фен се изписа скрита подигравка.

— Не бих заложил на такава игра, тайпан. Знаеш ли къде е Урумчи?

— Зная Шанхай, Пекин, Хонконг и Чунцин. Останалата част от шибаната ви, невежа страна си е пълна пустиня. И пет пари не давам за нея.

— Знаеш ли, тайпан, не си далеч от истината — сега по лицето на Фен наред с трудно уловимата ирония се мярна и известно възхищение. — Умна е Куони, мръсницата. Урумчи е на края на света — в Синдзян, чак в северния край на пустинята Такламакан. То отвъд Хонконг почти нищо няма, както и сам казваш. Ужасно трудно ще бъде било за теб, било за мен да стигнем в Урумчи преди края на утрешния ден. От друга страна, от Урумчи те могат да се придвижат във всички посоки, и то само за няколко часа. Да речем, че хванат самолет до един от двата по-големи града около Дацзу, може би Чунцин. Сетне иди, че ги гони. Е, мога да ида в Чунцин, но трудно ще е да ги намеря, дори и за човек с моя опит.

— Обаче заминаваш, Фен, и това е! — този път Макдърмид просто нареждаше.

Фен сви рамене и лицето му отново бе непроницаемо.

— Добре, тайпан. Незабавно хващам самолет за Чунцин. Я ги спипам, я не, но при всички случаи ще успея за срещата при Спящия Буда.

— И ще устроиш засада, нали?

— Естествено.

Макдърмид мигом избухна.

— Но онази кучка именно засада ще очаква!

— Да очакваш, е едно, да я предотвратиш — съвсем друго. Винаги мога да предвидя ходовете им, именно защото зная какво ще очакват. Може би ще ги изпреваря.

— Ами ако се откажат от срещата?

— Ако сметките ми са верни, тях ги е страх и от Вашингтон, и от Пекин. Рано или късно майор Пан и неговите копои от тайните служби ще ги заловят. Твоите пари са им най-добрата възможност — и за оцеляване, и за друго. Е, да, изпълнени са с подозрения, очакват да им извъртим някой и друг номер. Значи са се подготвили, взели са някакви мерки. Ще се надлъгваме, ще играем игрички. Но Куони няма друг шанс — сама се издава в записа.

— Надявам се поне сега да си прав.

— О, този път няма да ме изиграят — в очите на Фен светнаха жестоки искрици.

— Помни, че жената се движи на няколко хода преди теб още от шанхайската история.

— Е, и затова вече е прекалено самоуверена.

Макдърмид се замисли. Не беше спец по физическите дела, но не беше и слабак. Би могъл сам да се яви на срещата при Спящия Буда, можеше и да стреля. Във Виетнам бе оцелял като действащ лейтенант, а там лейтенантите измираха като мухи. Бе надхитрил и самия Вашингтон в собствената му игра — не се ли бе издигнал до истинските финансови тавани? Сега се опита да прецени важността на задачата: много фактори се преплитаха. Тц, декларацията е прекалено важна, за да я довери само на Фен. Ще отиде и той. Ще отидат заедно.

— Тръгваме и двамата — реши той на глас. — Ти обаче още тази вечер, аз утре сутринта. Кой ти е главният контакт в Пекин?

Зададе въпроса неочаквано, ужким между другото. Ако се хване. То часът на истината трябваше да настъпи рано или късно. Макдърмид отдавна се канеше да попита, не че очакват честен и пряк отговор, но

все пак... Ужасно интересно бе да разбере кой е онзи всемогъщ човек? Толкова силен, че да може да изпрати подводница след „Джон Кроу“. Дори да убеди капитана ѝ да действа на базата на непотвърдена информация, че американски тюлени се канят да претарашват „Императрицата“.

Фен повдигна вежди и се подсмихна.

— Слушай, тайпан, ти нали не ми плащаш за имена? Плащаш ми да ти върша работа.

— Плащам ти да изпълняваш онова, което ти казвам! И да отговаряш, когато те питам!

— О, никой не ми плаща чак толкова много пари — сега в гласа на Фен прозвуча обидна нотка.

Макдърмид отново се вбеси, лицето на Фен Дун пък се втвърди в непроницаема маска. Но фендуновци на този свят нароил Господ, опитваше се да се успокои вътрешно Макдърмид. Дребни играчи. Е, вярно, необходими, но с ограничена употреба. Вече дваيسетина години наема подобни мъже за най-различни цели. Има ги по цялото земно кълбо — в подземния свят, наемници, агенти на държавна работа, убийци. Всички те оцеляват благодарение на изключителните си умения в дадени области, на опита и съобразителността си, не на последно място и на връзките си. Този тип хора винаги си изпипват поръчките, за които получават възнаграждение. Такова е професионалното правило, иначе ще изпаднат от играта, следваща поръчка за некоректните просто не се полага.

— „Олтмън Груп“ има холдинги в Чунцин — Макдърмид реши да смени темата, поне засега. — Вземи ми разрешение от твоя приближен в Пекин да пътувам до там със самолет. Това, разбира се, трябва да стане незабавно.

— А парите?

— Ще ги уредя.

— Наистина ли ще им дадеш два милиона? — в гласа на Фен се появи нотка на възхищение.

Макдърмид кимна.

— Без пари в наличност няма да можем да блъфираме. Ли Куони няма да се хване. При това два милиона са нищо от гледна точка на онова, което ще получи в случай на успешен завършек на операцията.

— Не се ли опасяваш, че толкова пари в кеш биха могли да съблазнят мен или хората ми?

— Трябва ли да се опасявам? — загледа го втренчено Макдърмид. — Ти накрая нали ще получиш сериозен хонорар?

— О, твоята щедрост е добре известна — рече Фен с неутрален глас. — Добре, ще подготвя екип, веднага ще уредя и пътуването ти, тайпан.

Макдърмид го проследи с тежък поглед. Отново го жегна скритата подигравка в древното почтително обръщение.

Дацзу

Денис Киавели се потеше здраво в необичайната за сезона следобедна жегга. Бе началото на септември и заедно с група други затворници работеше на зеленчуковите полета — береше *bok choy*, т.е. режеше зелените глави на зеленчука и ги мятеше в оставената наблизоръчна количка. Изтощителна работа, но не изисква никакво умствено напрежение. Затова пък имаше предостатъчно време да се шегува мислено колко е по-гот да бъдеш войник в противниковия тил, вместо скъсващ се от бачкане физически работник.

По едно време дочу шепота, сякаш вятърът го носеше. Само дето вятър нямаше.

— Ще местят стареца.

— Кога?

— Рано утре — отвърна надзирателят и отмина към съседния ред.

— Къде?

— Не разбрах — тъмничарят забърза, без да се обръща, провесил автомата на ремък през рамо с дулото надолу.

Какво се бе случило? Грешка ли бе допуснал? Киавели замахна ядно, преряза зеленчуковата глава с рязко движение. Да не би някой от пазачите да е предал Тейър? Но защо? Не, не беше такъв случаят, иначе досега стария да са го отвели, а него — Киавели — да са го прибрали за разпит или направо застреляли. Припомни си Тейъровите думи: Толкова отдавна ме държат затворник тайно, че сега е прекалено късно да си признаят, че изобщо съм бил в Китай. Възможно ли е

договорът за човешките права вече да е на път да се превърне в реалност? Може би някой си се е досетил, че е налице отдавнашен американски затворник. И е дал заповед да го изолират отново — на някое още по-далечно и тайно място, където никога да не бъде намерен.

Трябваше да предупреди Клайн.

Скоро прозвуча сигналът за обед. Затворниците се придвижиха към края на полето, строиха се и се отправиха към долчинка, където бе закарана храната. Киавели закуцука и се позабави, завърза уж развързаната си обувка и изчака да се изравни с едного от уйгурските политзатворници.

— Нужно ми е да предам информация — прошепна той.

Без да го поглежда, уйгурът кимна, че е разбрал.

— Предай на контакта, че утре заран местят Тейър. Да ми изпратят указания.

Уйгурът пое храната си мълком и се премести да седне при другарите си. Киавели пък взе канчето и се запъти към самотно дъбово дърво. В затворническия комплекс имаше само двама души със западен произход и никой не желаше да се храни с тях, просто ги отбягваха. Прекалено голям бе рискът на евентуален контакт да бъде погледнато като на съзаклятие или зараза с политически идеи.

В съзнанието му се въртяха какви ли не възможности и предположения и гладът му попремина, затова се хранеше почти насила. Вече се съмняваше, че Клайн ще има време да организира спасителна операция. Това му оставаше единствената възможност да изведе Тейър сам, и то най-късно до следващата утрин. С други думи, двамата да си опитат късмета на открит, пресечен терен и неизбежна потеря войници. При това едва ли някой би си помръднал пръста да им помогне. Всички бяха прекалено много наплашени. Е, цялата тази ситуация и шансовете за успех хич не му харесваха.

Хонконг

Оставиха го насаме в задна стая. Оттам Джон се обади на Клайн с взет от Ранди назаем клетъчен телефон.

— Боже, Джон! Жив ли си? — облекчението в гласа на шефа бе огромно.

— Жив, да, имам важни новини.

— Обзалагам се... — нещо за миг се пречупи в гласа и дишането на Клайн и той сякаш се задави.

Може би емоциите за секунда надвиха желязната издръжливост на ръководителя на Приют едно? Но каквото и да се бе случило, то бързо премина и той запита с обичайната си безчувственост:

— Докладвай всичко поред, от началото.

Джон започна с арогантната Макдърмидова бележка, премина на залавянето му от Фен, срещата с Ранди, разпита.

— Макдърмид бе там с Фен Дун. Бягството ни бе отчаяна постъпка, далеч по-безразсъдна, отколкото бих искал, но пък бе единственият евентуален изход.

Спомена възложената на Ранди операция във връзка с изтичането на информация от Белия дом, проследяването на Макдърмид от нейния екип, разговора между шефа на „Олтмън Груп“ и Ли Куони с краткото участие на Юй Юнфу, подслушан от целия екип на Ранди с помощта на поставено от техен експерт устройство.

— Но те са живи? — почти извика Клайн.

— Да, и в тях е копието на декларацията — дадения на „Летящият дракон“ оригинал.

Настъпи миг мълчание, сетне в гласа на Клайн отново прозвуча мимолетна емоция:

— Значи срещата е на разсъмване след ден и половина в Дацзу?

— Да. Макдърмид успя да удължи срока с ден. Вероятно се надява Фен Дун да засече Ли и Юй и да им отнеме документа.

— Напомни ми да му благодаря лично, когато го набутаме във Форт Левънуърт^[1]. Дошло му е времето, повярвай ми — изръмжа Фред Клайн.

— Казвай как да се добера до Дацзу навреме?

— Ще го уредим. Току-що ме уведомиха за изтичането на информация и за ролята на Макдърмид. Отвратителна, но очевидно истина.

— Да не губим време — трябва да се върна в Китай. Помагай!

— Кога за последен път си скачал с парашут?

Въпросът не хареса на Смит.

— Преди 4 или 5 години.

— Какво знаеш за скоковете от особено голяма височина?

— Зависи какво разбираш под „особено“?

— Колкото може по-нависоко.

— Значи ще ми поръчаш специален самолет?

— Ако успея да уредя незабележимото му кацане.

— Междувременно, след като Макдърмид е в Хонконг, виж дали не можеш да изровиш нещо за връзката му с изтичането на информация и защо се е заел с такава операция като товара на „Императрицата“. Опитай сам, но пък *защо да не използваш и ЦРУ?* Можеш ли, направи го.

— Откога си падаш по сътрудничество с конкуренцията?

Отсреща се чу смях.

— Много се радвам, че отново се появи, Джон. Най-много ми липсваха остроумните ти въпроси.

Джон прекъсна връзката и тръгна да търси Ранди. Замисли се: при новосъздалата се ситуация интересът на Макдърмид към тях двамата вероятно чувствително ще намалее. Дали самият той ще успее да се върне в хотела незабележимо, да си промени външността и отново да тръгне след Макдърмид? Ако, разбира се, му остане време до скачането с парашут.

Завари Ранди в един от офисите — говореше с Томи Паркър.

— Трябва да потеглям — рече Смит.

— Ами онези отвън?

— Обзалагам се, че вече ги няма.

— Хайде бе! — усъмни се Паркър.

— Иска да каже, че пътуват към Дацзу — кисело подметна Ранди. — Сега имат по-спешна работа от нас. Както усещам, най-важното май е в Дацзу — с него е свързано и изтичането на информация, а и онова, по което работи самият г-н Смит. Нали, войнико?

Джон не се хвана на въдицата.

— Е, нещо такова. Длъжник съм ви на всички вас, многократен при това, особено на теб, Ранди. Не е за пръв път, сигурно не е и за последен. Честно, бих искал да мога да ви кажа повече. Но заповедите са си заповеди.

Ранди се усмихна кисело.

— Е, войнико, давай по задачите. Ако имаш нужда от помощ, викай по-високо, а на шефовете майната им.

Сетне съвсем сериозно рече:

— Пази се, Джон. Зная какво си мислиш: че се чувстваш великолепно, ама външно си като ударен с товарен камион.

— Значи добре изглеждам — засмя се Смит. — А ти пък си като кукличка.

Ранди седеше на стол и го гледаше право в очите — метнала дълги крака един върху друг, с леко развята от вентилатора руса коса, същински ореол около изваяното като статуя лице. В очите ѝ Джон видя въпроси, но и искрено притеснение за него.

— Такава ми е работата — тросна се тя. — Подходящ външен вид, винаги готово за дегизиране лице.

— Мечтата на ЦРУ — ухили се той. — Е, готови сме за танц, нали? Къде е тайният ви изход?

Томи вече ги наблюдаваше с интерес, местейки поглед от единия върху другия. Засмя се и отвърна:

— Но ти се оказа прав — онези ги няма. Значи и ти нямаш нужда от таен изход.

— О, не — заинати се Смит. — През него ще мина. Няма да си затривам късмета, я.

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Полегнал на скромната кушетка в офиса след огромното напрежение, Клайн внезапно подскочи. Така и не успя да подремне достатъчно — телефонът звънесе отново за пореден път. Цареше пълен мрак, навън нощта бе смъртно тиха. Последният съд на околните пристани бе пристигнал още преди няколко часа — завръщащ се от Бермуда очукан морски траулер, а екипажът отдавна се бе прибрал по домовете.

Проклетият телефон отново иззвъня — остър, режещ звук, още повече при опънатите му докрай нерви. Веднага след разговора с Джон напълно заслужено се бе изтегнал по гръб, затворил очи, но... Седна в кушетката, извъртя крака и стана. Стъпи, залитна — бяха изтръпнали,

клетите — и със замътена от недостатъчния сън глава закуцука към бюрото.

Звънеше синият апарат. Грабна слушалката, рече:

— Клайн слуша.

— Май в новия офис има и легло? — пошегува се бившият съветски инженер Виктор Агаджемян. — Две минути звъня, звъня, никой не вдига. Рекох си — няма къде да е, вероятно е ударил една глава сън.

— Какво иска Киавели, Виктор?

— О, да, да. Вече не си говорим за нещата от живота, а? Само служебно, така ли?

— Не и в три часа на разсъмване, Виктор. Не съм мигнал вече има... не знам колко си време.

— Добре, добре. Е, капитан Киавели вика, че стоката я местели утре заран. Не знае къде и защо, но нямал опасения, че е свързано с неговата задача.

— По дяволите? — ядоса се Клайн и напълно се разсъни. — Това ли е всичко?

— Дума по дума.

— Благодаря, Виктор. Парите ще бъдат в сметката ти.

— Не съм се и съмнявал.

Клайн прекъсна връзката, но слушалката задържа в ръка и се замисли дълбоко. Значи според Киавели местенето на Тейър е или рутинно, или свързано с договора за човешките права. Има известна възможност да опира и до „Императрицата“. И все пак има ли или няма? Така или иначе, беше си истинска беля. Няма да има достатъчно време да подготви изпращането на граждански екип или военен отряд. Вдигна очи, погледна корабния часовник. Но пък, да... за алтернативен план време може би оставаше. Натисна вилката и започна да набира.

Хонконг

Беше се оказал прав. Така си каза Джон, след като дълго време наблюдава хотелските изходи отвън. Изглежда, наистина никой не го очакваше. Освен, разбира се, агентът на самата Ранди. Тя сигурно си въобразява, че може би той не го е забелязал още в тайната квартира.

Ама такава си бе тя — „грижовна“, трябваше да ѝ го признае. Хрътка и половина, особено когато е на задача.

Хората от хотелската прислуга се правеха, че не забелязват охлузения му външен вид и нощното му отсъствие. Усмиваха му се вежливо, някак си конспиративно, дори добронамерено. Остави ги да си мислят каквото си искат и хвана асансьора за своя етаж. В стаята влезе в банята и пред огледалото търпеливо отлепи лепенките от лицето си. Огледа раните и на няколко пъти примига от болката при допира. За щастие всичките бяха относително повърхностни. Копнееше за един душ, но предпочете малкото джакузи във ваната — то поне щадеше лицето.

Тъкмо се намокри и зазвъня телефонът. Бе в джоба на закачената отсреща хотелска роба, на една ръка разстояние от ваната. Беше го оставил там още когато тръгна за „Донк & Лапиер“.

— Да?

— Заминаваш довечера — рече Клайн.

— А какво ще правя в Дацзу ден и половина? На турист ли ще се правя? Нали нареди да се заема с Макдърмид — поне докато съм тук?

— Това бе преди три часа. Сега имаме сериозни промени в общата ситуация — възрази Клайн и му разказа за обаждането на Агаджемян и ситуацията около Тейър.

— Ще успееш ли да изпратиш екип за толкова кратко време?

— Нали за това ти се обаждам, полковник. Ще се наложи да помогнеш на Киавели да изведе Тейър.

— Само ние двамата ли? Че как ще го направим? Забрави ли, че аз дори и китайски не говоря?

— Киавели говори. И нямам време да ти обяснявам всички подробности. Ще научиш всичко необходимо на място. Можеш ли да тръгнеш веднага?

— В момента съм във ваната. Дай ми поне 20 минути, а?

— Няма да събираш багажа. Ще изпратя човек да го направи и да ти плати сметката. Долу ще те чака кола, тя ще те откара направо на летището. В нея ще има дрехи и всичко друго необходимо. На самолетоносача ще те прехвърли реактивна машина на ВМС. Желая ти късмет!

— Чакай малко... какво...?

Връзката прекъсна. Джон въздъхна дълбоко и започна да се плакне. Прекрачи ваната, изсуши се внимателно, пазейки раните по лицето, грозните синки и червените ожулвания по кожата на цялото тяло. Топлата вода от струйниците бе поуспокоила болката и нервите, определено се чувстваше по-добре. Или така си внушаваше. Облече се, излезе. Но докато слизаше с асансьора, безпокойството му отново нарасна. Къде ли го изпращаше Клайн отново?

[1] Най-старият военен затвор, на Мисури, Североизточен Канзас. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ТРЕТА

Облечена в най-късата си, най-разголваща и най-впита в тялото черна рокля, Ранди Ръсел събра всички мъжки очи на приема във вътрешния двор на британското консулство. Всъщност и женските очи привлече, дори още повече. Още в самия миг, когато се появи сред бляскавата тълпа елегантни хора. Нарочно не носеше грим, никаква дегизировка, само тук-таме личаха меки щрихи от най-модната козметика. Бледорусата коса сияеше около красивото ѝ лице, физическите ѝ прелести могъщо привличаха вниманието на цялата публика. Надяваше се мишената — Ралф Макдърмид — да бъде така впечатлена, че евентуално да не я разпознае. И защо пък не?

Взе си чаша шампанско от минаващия келнер и се приближи до единственото лице, което познаваше. Представител на британска фирма, параван на МИ-6.

Той ѝ се усмихна с надежда.

— На работа или малко разтоварване?

— Че има ли разлика, Мал?

— От земята до небето. Ако разтоварваш, мога ли да се включа?

— Много си сладък — усмихна му се и тя. — Хайде следващия път, а?

Мъжът въздъхна.

— Е, значи тази вечер ще се правя на сводник. Жалко. Дадено, казвай с кого искаш да те запозная? И между другото, какво ти е прикритието?

Тя обясни. Той я поведе из двора, а очите на присъстващите неотклонно ги следваха. Както и очакваше, Макдърмид я забеляза бързо и веднага втренчи в нея жаден поглед. Тя дръзко му се усмихна, но продължи разговора си с междувременно представената ѝ възрастна китайска дама, член на местното самоуправление.

— Бихте ли ме представили на господина, който идва към нас, мадам Сун?

Макдърмид се примъкваше ловко сред множеството и скоро бе при тях. Ужким неволно докосна голата ръка на Ранди и се поклонил,

заговаряйки с китайката.

Тя му се усмихна чаровно, а на Ранди рече:

— Внимавай с този господин, дете мое. Той е известен ухажор и прелъстител.

— Репутацията на г-н Ралф Макдърмид ми е известна — с усмивка откликна Ранди.

— Е, тогава ви оставям да се опознаете — подхвърли китайката.

Макдърмид учтиво се поклони, дамата бавно се отдалечи, а той съсредоточи вниманието си върху събеседницата. Бе доловил отчетливия американски английски, огледа лицето ѝ и в очите му се мярна мимолетна сянка, сякаш усети, че в нея има нещо не на място.

Ранди мигом направи сърдито-глезена муцунка — отлично знаеше, че тя ще промени овала на лицето ѝ.

— Е, да, чувала съм разни неща за вас, Ралф Макдърмид. Мога ли да ви наричам по малко име?

Сянката отмина, пред нея застана познатият похотлив сладострастник, жадно загледан в полуоткритите овали на женското тяло под разголващата рокля.

— И какви са тези неща, мила моя?

— Че Ралф Макдърмид е могъщ човек, и то в множество отношения.

Прямият намек и агресивното флиртуване на тази зашеметяващо съблазнителна жена събудиха в него резерви и той повдигна вежди:

— Коя точно си ти, миличка?

— Джойс Рей ми е името. Работя в „Империъл Импорт-Експорт“, Сан Франциско.

— Или техните хора работят за теб?

— Все още не — въздъхна Ранди.

Сега Макдърмид искрено се засмя, хареса му чувството за хумор.

— О, амбициозна дама, така ли? Е, добре, Джойс, харесваш ми. Да се поразходим, може би да поседнем? Или пък да поизлезем?

— О, не знам... — въздъхна Ранди. — Така ми се иска да...

Наблегна на двусмислието в последните думи и Макдърмидовото лице порозовя, червенината заслиза и по врата му. Беше клъвнал.

— Добре, да се поразходим, а?

Предложи ѝ ръка и я поведе към най-отдалечената масичка. Там набързо ѝ разказа няколко добре подбрани анекдота и вицове за „Олтмън“, сетне отново я подпита за работата ѝ. Съответно научи, че „Импириъл“ е износител на едро с клиенти в големите американски градове и клонове в цял свят, а самата тя е вицепрезидент на компанията.

Разговорът потръгна отлично и тя го поведе в нужната посока, когато той изведнъж се стегна. Ранди също усети лекото вибриране и тихия звук под сакото му. Търсеха го по клетъчния телефон. Това не бе хубаво, на всичкото отгоре лицето му се опъна, усмивката изчезна.

— Извинявай за миг — рече той резервирано и стана, сетне се отдалечи към декоративните храсти в градината на вътрешния двор. Тя не направи опит да го последва — щеше да бъде нагло и рисковано.

Разговорът приключи след около 30 секунди.

— Трябва да потеглям — рече той. — Налага се. Мога ли да разчитам на още една среща? Ще позвъня в компанията, а?

И си тръгна още преди тя да е отговорила. Ранди изчака, докато го видя на прага на вратата към консулската сграда.

Незабавно тръгна след него, отначало пеша, сетне и с кола, спазвайки необходимите дистанции. Така стигнаха до подземния паркинг на сградата, където бяха офисите му.

Тя влезе след него, паркира през шест коли и го проследи с очи. Застанал пред асансьора, неспокоен, потупваше с крак по циментовия под. Изчака клетката, влезе, асансьорът потегли. Ранди изтича до вратата, загледана в индикаторното табло над нея. Лампичките светнаха последователно чак до върха — мансардния етаж, както бе и очаквала. Какво го бе накарало да дойде тук така спешно в този късен час? Случилото се не ѝ харесваше. От друга страна... пък може би ще научи нещо достатъчно важно?

Спринтира обратно към колата, роклята се запретна доста нагоре. Влезе в автомобила, мигом включи портативната връзка с подслушвателното устройство и въздъхна с облекчение — бе успяла, Макдърмид току-що започваше разговор.

— *Е, добре, вече съм тук, в офиса.*

— Какво беше толкова важно, та да се налага спешен разговор? — попита непознат за Ранди мъжки глас. — Само, моля те, не ми казвай, че си позволил Смит да ти избяга.

— Не съм позволявал нищо! — сопна се Макдърмид. — *Но да, избягаха, и двамата.*

— За кои двамата става дума? — гласът не звучеше старчески не бе и на млад човек, а някак си умерен, спокоен, добре модулиран и уверен — излъчваше авторитет.

— *Помогна му една агентка. Смятаме, че е от ЦРУ.*

— Смятате, а? Очарователно! Браво на вас — умници.

— От сарказъм нужда няма. Точно сега трябва да си помагаме един на друг най-много. Ти си един от най-ценните хора в екипа.

— Да, но ще бъда само докато играя зад кадър.

— Не, моля те, недей да мислиш, че нещата са се влошили чак толкова. В крайна сметка нито Смит, нито жената от ЦРУ успяха да навредят на нас или на операцията.

— Значи фактът, че ЦРУ те наблюдава, изобщо не те безпокои, така ли? — сега в гласа вече звучеше безпокойство. — *Дори и да не са засекли сделката, най-малкото са проследили изтичането на информация от Белия дом и то ги е довело до теб. Е, виж, именно това би трябвало да те обезпокои, и то здравата!*

— О, не, реалистично погледнато, изтичането на информация в този момент е съвсем маловажно за нас двамата. Поне докато някой не загрее точно от кои факти съм се интересувал и защо. Затова ти казвам — чак тогава ще му мислим. При това сега е налице далеч по-важен проблем.

— Като например?

Тук Макдърмид се поколеба. Сетне изплю камъчето.

— *Оказа се, че Юй Юнфу е жив. И съпругата му също. И най-лошото — тяхното копие на декларацията си е в тях.*

Човекът отсреща направо избухна.

— *Това е твоя груба грешка, Макдърмид! Фатална! Къде са тези хора сега? Къде е проклетата декларация?*

— В Китай.

Последва дълга пауза, другият се опитваше да овладее гнева си.

— *Но защо? Ти се кълнеш, че е унищожена! Изгорена!*

Макдърмид въздъхна дълбоко и обясни случилото се.

— *Виж, тези два милиона не са голяма сума — просто джобни пари. При това ще ги платя само в краен случай.*

— Отлично знаеш, че нещата са се усложнили и проблемите няма да се свършат с тези два милиона. И къде е гаранцията, че ще си вземем декларацията?

Макдърмидовият събеседник вече не говореше гневно, тонът му бе придобил ледено спокойна, равна нотка. Човекът видимо бе добре образован, шлифован, интелигентен, с бърза мисъл. Вероятно имаше ораторски опит, и то пред големи аудитории. Ранди помисли, че е възможно да е политик, вещ дипломатически, умеещ да води разговор, без да казва нищо, още по-малко да разкрива козовете си. Но определено не беше заместник-министърът Кот, когото лично бе подслушвала в Манила.

— *Е, какви мерки взимаш?*

— В тон с поканата им, с няколко изненади за тях. Фен би трябвало вече да е в Дацзу.

— Ако Ли Куони е така интелигентна, както я представи, тя ще бъде готова за така наречените ви изненади.

Нова пауза, след малко гласът се обади отново и този път Ранди се стресна, изпита странно усещане — струваше ѝ се, че ѝ е познат, слушала го е вече някъде, и то не преди много време.

— *И още нещо. Не съм убеден, че е разумно да използваш повече услугите на този Фен Дун.*

— Нямам време да търся друг подобен наемник. Не само че познава играчите и променливите, а е действал в Дацзу в миналото. Има право да се движи свободно из цял Китай: такъв не можеш го замени с никого. Още по-малко със западняк.

Събеседникът премълча, а Ранди напругаше ума си да си спомни къде е чувала същия равен, точен глас. Къде? Кога? Кой бе този човек? Междувременно Макдърмид заговори отново:

— *За съжаление при Фен наистина може да има проблем. И то много голям...*

— Какъв?

— Възможно е да не работи единствено за нас.

— Обясни, ако обичаш.

— Например както му плащах да работи за Юй Юнфу, за да ми докладва за действията му... и започвам да се питам дали не докладва за нашите пък на някой друг? Например някой високо в Пекин. Някой,

който разполага с много, много пари, или пък държи голяма власт. Иначе защо Фен ще си дава толкова зор? Парите са добри, но...

— Но ти го провери много внимателно...

Сега гласът бе тих и доста обезпокоен, да не кажем уплашен. Изразяваше съждение, а не въпрос, и звучеше доста по-различно. Ранди изведнъж загрея какво всъщност я бе озадачавало. Сега чуваше истинския глас на човека отсреща. Не онзи глас със заучената дикция и специфичните модуляции, който служи за публични случаи и ораторски изпълнения, а нормалния, персоналният, естествения. Службата ѝ налагаше срещи с различни хора от правителството, Конгреса и Сената, административния апарат — бе разговаряла с толкова много лица, че паметта ѝ отдавна бе пренатоварена с подобен вид информация.

— *Проучих го максимално изчерпателно* — рече Макдърмид. — *Сигурни сме, че не е от тайните цивилни или военни служби. Значи, ако работи за някого, то е за частно лице.*

— Частно, но с интереси спрямо „Императрицата“?

— За съжаление, така мисля.

— Много добре. Направи онова, което намериш за нужно. Не искам да зная повече подробности. Просто подсигури задачата: президентът да не получава декларацията!

— Ти искаш пръст само в печалбата, проблемите оставяш за мен, нали?

— Такава ни беше уговорката още от началото.

Сега в Макдърмидовия глас прозвуча остро предупреждение:

— *Ръцете ти са толкова изцапани, колкото и моите. И помни: издъня ли се аз, издънваш се и ти.*

Сетне слушалката остро изщрака.

* * *

Ранди се размърда в буика, разтри слепоочия, затвори очи и се опита да свърже гласа от разговора с определено лице. Съзнанието ѝ завъртя цяла калейдоскопична галерия образи, един подир друг. Свързваше ги с различни случаи, обкръжения, търсеше други показатели, за които да се хване. Мозъкът ѝ заработи като полицейски

идентограф, ама не и не. Мина близо половин час и тя се отказа. Хрумна й, че отговорът най-вероятно ще дойде съвсем неочаквано, може би в асоциативна връзка с друго. Оставаше само да се надява това да стане по-бързо.

Обади се на екипа.

— Алън, прослушахте ли разговора?

— Целият — кратко отвърна Савидж.

— Някой от вас не разпозна ли гласа? — сподели притеснението си Ранди.

— И на мен ми прозвуча познато, но не можах да го свържа с определен човек. И никой друг от нашите не успя. Виж, повечето от тукашния екип са електронни спецове — тях за текуща политика не ги търси. Не знаят кой ни е сегашният директор, камо ли...

— Разбирам. Гледай да изпратиш записите в Ленгли най-спешно, може би с дипломатическата поща, а тамошните експерти да го пуснат на гласовата търсачка.

— Аз ли да докладвам?

— Не, сега се връщам и ще се обадя — Ранди непременно искаше да говори лично с директорката.

Пекин

Нощта бавно се спускаше над Чжуннанхай, отвъд стените блестяха светлините на Пекин, озарявайки звездното небе в особени тонове, а Вей Гаофан неспокойно крачеше в кабинета. Отвори вратата и застана на прага, загледан към двора и красивите върбови дървета, прекрасно подредените цветни лехи. Тази добре осветена нощем гледка обичайно го успокояваше. Но не и тази вечер. Тази нощ го бяха налегнали тежки подозрения.

Знаеше, че го наричат „най-крайният от хардлайнерите“, че тези думи би трябвало да звучат обидно, но той намираше позициите си за напълно чисти. И визиите си също. Ами да — онзи — Бухала — и приближените му либерали са политически слепци. Не могат да съзрат онова, което вижда той. Съжaliaваше ги, но пък в същото време му бяха идеологически врагове. Врагове и на Китай. На онзи Китай, когото тласкат по наклонената плоскост — водещ към гибел

неестествен път. И не само към гибел, а към покварата и заразата на външния свят. Техните действия отварят вратите за отровата — капитализма, религията и индивидуализма...

Изведнъж извъня телефонът и той затвори вратата, пристъпи към бюрото. Звънеше частният му телефон, чийто номер знаеха само най-приближените му съратници — приятели, протежета и шпиони. Неочаквано усети предчувствие — чака го лоша вест.

— Да?

Прозвуча гласът на Фен Дун, далечен, призрачен, смутен и най-важното — потвърждаващ предчувствието.

— Юй е жив. Жената е зад всичко. Изигра ме и мен.

Вей въздъхна дълбоко, задържа гнева, запита:

— А декларацията на „Летящия дракон“?

— Тя е в Ли и Юй. Юй просто не я е изгорил.

Сетне Фен разказа всичко най-подробно.

Вей се отпусна тежко на стола. Стомахът му се бе свил, присвиваше го силно, но запази гласа си в нормалната тоналност.

— Къде са те двамата?

— В Дацзу. В момента пътувам към тях от Чунцин.

— Какво търсят там?

Фен докладва и за направената между Макдърмид и Ли уговорка.

— Вярвам, че в рамките на 40 часа ще пипна и Ли, и Юй, и самата декларация.

— Сигурен ли си?

— Мисля, че реализмът напълно отговаря на интересите ни.

Какви са тези високопарни и неясни приказки? Вей се замисли, макар че гласът на Фен сега звучеше малко по-уверено. Бе усетил, че в началото новините здраво са го раздрусали, изглежда в момента постепенно си възвръщаше самочувствието. Вей познаваше Дун отдавна: години наред използваше услугите му и досега не бе усещал в него униние или малодушие. Всъщност бившият военен и авантюрист често страдаше не от липса, а по-скоро от излишък на самоувереност. Вярно че сегашната ситуация не бе някакво си проблемче, тя носеше огромна политическа тежест и сериозно би затруднила повечето от експертите по сигурността.

Досега Фен се бе държал лоялно, дори и когато го изпращаше да работи ужким за други, а всъщност да ги шпионира и да му носи

информация. Е, в знак на благодарност и издигайки се в йерархията, Вей издигаше и Фен със себе си. Затова и очакваше от него стопроцентова вярност: нито Юй би могъл да направи за Фен повече от Вей, нито пък някакъв си американец, дори и самият Макдърмид с всичките си милиарди. Би ли могло да има по-голяма чест за бившия наемник Фен от това да работи в най-близки отношения с член на самия Постоянен комитет? Ами възнаграждението? Огромно, повече от щедро, пък Фен си докарваше и от другите господари, нали? А стане ли Вей генерален секретар, бъдещето на Фен е абсолютно осигурено. Бяха здраво свързани един с друг — двама амбициозни таланти, всеки опиращ се до голяма степен на помощта на другия.

— Имаш ли нужда от помощ в Дацзу? — досети се да попита Вей. — Май точно сега не е време да се изявяваш в ролята на вълк единак, нали?

Фен се поколеба.

— Разполагате ли с доверен армейски командир в района, присъствието му с подразделение войници може да се окаже полезно. Особено в случай, че с местните власти възникне проблем.

— Считай го за уредено. И, Фен, помни: Ли Куони е лукав... и много опасен враг.

— Не е необходимо да ме обиждате, господарю.

Тези думи не бяха достатъчно учтиви, но Вей разбираше, че сега не е време да се прави на свръхчувствителен, затова ги прие с усмивка и прекъсна връзката. Най-хубавото бе, че накрая Фен си бе възвърнал нормалното самочувствие. Подобно на вълците, и него го движеше гладът, и ето — напред го тласкаше амбицията да си отмъсти на онези двамата, изиграли го, унижили го така, че да заприлича на аматьор. И слава Богу, помисли Вей, сега има още по-могъщ стимул да му донесе декларацията.

Отново погледна към градината, но предчувствието, че нещо лошо ще се случи, не го оставяше на мира. Започваше да подозира, че в разследването си около Смит и семейството на Ли Аожун майор Пан е разкрил за „Императрицата“ много повече факти, отколкото е изложил в доклада си до генерал Чу. А бе напълно възможно онзи Ню вече да ги е съобщил на генералния секретар. Или на някои от членовете на Постоянния комитет? Защото Вей също работеше за

своята кауза: тайно сондираше и осигуряваше подкрепата на разни хора от Политбюро и Централния комитет.

Затова се задаваше една неприятна възможност, засега само потенциална: да се наложи да ликвидира Фен Дун и Ралф Макдърмид, както, разбира се, и Ли Аожун, дъщерята и зетя. За да прикрие изцяло следите от участието си в аферата с „Императрицата“. Без основните и най-важни свидетели срещу него нищо няма да може да се докаже.

Когато в началото Фен го уведоми за Макдърмидовия план, идеята му се стори страхотно попадение и късмет. Сега обаче вече надушваше голямата опасност. Цял живот бе оцелявал и просперираше поради това, че бързо взимаше решения, светкавично ги изпълняваше. И безмилостно унищожаваше всички, в чието лице подушваше враг.

* * *

На върха на подпряна на оградата на двор в рамките на Чжуннанхай стълба техник от поддръжката сръчно завършваше ремонт на едно от осветителните тела. Оградата опасваше Падината на самия Вей Гаофан. Техникът работеше и под нос тихичко ругаеше Гаофановата параноя — непрестанния му страх от възможни атентати срещу него или семейството му. Кое то практически се изразяваше в най-строгото нареждане никъде в двора да няма и сантиметър неосветено място.

Днес тази му вече постоянна неприязън спрямо изтъкнатия член на Постоянния комитет бе в особено активна фаза. Защото бе не само техник от поддръжката, а и шпионин. Току-що бе използвал специален микрофон в кутията с инструментите, за да запише последните телефонни разговори на Вей. Сега бързаше да предаде записа на контакта си от контраразузнавателния сектор на ДОБ. Още повече, че бе пристигнал дублиращият го агент и вече метеше двора на Гаофан. Кутията с „инструментите“ му стоеше на декоративна скала, насочена към прозореца на Вей.

Техникът слезе по стълбата. Отнесе и нея, и кутията с инструментариума в малък навес, скрит зад гъсти храсти, за да не разваля иначе красивия облик на парка. Заклучи вратата, извади от

устройството миниатюрна аудиокасета и набра номер на клетъчния телефон.

— Имам запис — докладва той. — Десет минути? Добре, тръгвам.

Излезе, отново заключи и се насочи към охранявания изход във външната ограда на комплекса, предназначен само за работници от поддръжката. Дежурният часови го познаваше, но въпреки това поиска да види пропуска му.

— На теб смяната не ти ли е минала? — запита той с видимо подозрение.

— Изпълнявах специално нареждане на уважаемия Вей Гаофан — отвърна техникът. — Изгърмяла една от прожекторните светлини на оградата му. Казаха ми, че не можело да се чака до утре, та току-що свърших.

Не бе стопроцентова лъжа. Сам бе повредил прожектора, за да има повод да стои на върха на стълбата цели два часа и да записва разговорите. Ръководещият офицер от контраразузнаването го бе инструктирал, че във връзка с политическите сътресения и чуждия шпионаж в държавата е нужно да се записват всички входящи и изходящи разговори на най-високопоставените големци. Неговата задача се свеждаше до това да си намира работа на удобни за целта места.

Часовият поклати глава — отлично знаеше, че нареди ли нещо Вей, то трябва мигом да се изпълнява, иначе... Отстъпи в страни и пропусна работника. Последният излезе и сви вдясно от пряката към площад „Тянанмън“. Мина покрай тълпите туристи около Забранения град и се насочи към старомодна чайна. Влезе, а обиграното му око светкавично обиколи помещението. Ето го и контакта, четеше вестник в един ъгъл.

Поръча си чай, взе чайника и пакетче английски бисквити. Тръгна към маса в дъното на заведението, а по пътя мина покрай човека с вестника и без да иска, изпусна бисквитите. Наведе се да ги вземе и продължи към избраната вече маса. Междувременно мъничката касетка премина в контакта.

* * *

Майор Пан бързаше. Но първо довърши чая и спокойно сгъна вестника, чак тогава излезе. Мина две преки пеша, за да стигне до паркираната кола. Там извади касетката от маншета на панталона си и я пусна на портативното устройство. Прослуша целия разговор, пренави го и отново го прослуша, като вече спираше на определени места и връщаше. И така още един път.

Сетне се замисли, облегат удобно на високата шофьорска седалка. Вече знаеше: Юй Юнфу и Ли Куони не само са живи, а притежават митническата декларация на кораба „Императрица майка“, заради която в Китай бе пристигнал полковник Смит. Шанхайската двойка вероятно бе вече на път за Дацзу с готовност да продаде документа на Фен Дун срещу двата Макдърмидови милиона. Или пък Фен щеше да им го отнеме и да ги убие с благословията и на Вей Гаофан.

От разговора Фен-Гаофан обаче Пан научаваше много важен факт — нов, от огромен интерес за Бухала и безспорно вече доказан. А именно, че Вей лично е замесен в операцията с „Императрицата“ и товара ѝ. Ню щеше да бъде доволен.

Събитията бяха стигнали до положение, при което той — Пан — трябваше мигновено да вземе решение на чия страна стоят най-добрите му лични интереси. От едната бе използващият услугите на наемника Фен Дун Вей Гаофан — доказано замесен в прехвърлянето на опасния товар за Ирак още от самото начало. Той най-малко би харесал факта, че по дирите му души контраразузнавач, който знае всичките му взривоопасни тайни.

От другата страна бе Ню — Бухала. Очевидно политически противник на Гаофан и изобщо на хардлайнерите. В настоящия миг не знае достатъчно за дейността на Вей. А научи ли, ще бъде съответно благодарен.

Така или иначе Пан взе предварително решение: трябва тутакси да отиде в Дацзу, а разстоянието до този град не бе никак малко. Ще иде там, ще огледа възможностите и окончателното решение ще бъде взето на място, при отчитане на всички фактори. В нов Китай му бе провървяло, май не би желал нещата да се връщат към старото статукво. Вероятно най-добрите му интереси наистина са на страната на Бухала. Но нека да изчака, да види, време има.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Във въздуха над провинция Съчуан

Качиха Джон на машина на ВМС — „Хоукай“ тип „Е-2С“, от специалните, летящи на особено големи височини тактикоотбранителни системи за ранно предупреждение. Вибриращите двигатели бръмчаха в ушите му, часът бе около 23. Опрял глава на облегалката, опитваше да заспи, но напразно. Всички светлини бяха загасени, машината изпълняваше разузнавателна мисия, както между впрочем винаги, но сегашната не бе обикновено разузнаване.

Бе неспокоен, облечен в черните дрехи, беретата — в кобур на кръста отзад. До него бе захвърлен термокомбинезон, също черен. Щеше да му потрябва, налагаше се да скача от височина 30 000 фута^[1]. Стотици пъти бе скачал с парашут, но не и от такива големи височини. Но пък онези — другите скокове — бяха преди доста време. Хората от екипажа го инструктираха. Обяснявайки основните положения, всеки бе дал по няколко ценни съвета.

Нужен му бе кислороден апарат, защото свободното падане до отварянето на парашута бе до височина някъде около 10 000 фута. Вярно, не скачаше над бойна зона, поне не и в район, където се стреля. И вероятно — най-малкото теоретично — никой нямаше да го очаква, да наблюдава и следи. Мястото бе грижливо подбрано, изчислено с помощта на сателитни снимки от последните 24 часа. Специалистите бяха на мнение, че облаковото прикритие ще се окаже адекватно за целта. Очакваха относително слаби ветрове.

Всички нужни мерки бяха взети — технически, подготвителни. Всъщност за него бе останало да се подготви психологически — затова сега в съзнанието си Джон прехвърляше различни варианти, планираше предстоящите си действия, опитваше се да предвиди факторите човешка грешка и неочаквани изненади. От време на време се разстъпваше и правеше лека гимнастика с цел да държи мускулатурата във форма.

И ето, от сянката се появи член на екипажа.

— Време е, полковник Смит. Обличайте комбинезона.

— Колко минути до скока?

— Десет. Командирът нареди да ви предам, че всичко е наред. Луната ще бъде скрита през следващите два часа. Времето е стабилно, както очаквахме. Никой не ни следи, поне според нашата апаратура — пълно затишие, както се казва. След малко ще дойда да проверя екипировката ви и да ви изпратя. Помнете, при скачането внимавайте да не се отклоните нагоре. Специалните модификации на опашката ще ви накълцат на салата като едното нищо.

И човекът потъна в мрака, хихикайки. Беше пробутал редовния за новаци парашутисти майтап. Смит не се усмихна, намираше чувството му за хумор за тъпо. Облече комбинезона, закопча ципа. Закачи автомата — „Хеклер & Кох“ MP5K — на трите пръстена от специалния гръден ремък. Намаца лицето с маскировъчно чернило, като внимаваше да не засегне пресните рани. Сега дойде ред и на другата екипировка с ремъчната система за два парашута, кислородната бутилка и апарата, високомера, портативния уред за глобално ориентиране (УГО) и всичко останало.

Стана му горещо, струваше му се, че тежи цял тон. Запита се каква ли е пълната екипировка на пехотата за наземен бой? А как ли се придвижват пехотинците? Отговори си сам: с мерак. И се засмя на собствената си шега. И на него му се бе случвало.

Бе готов, чакаше навлечен, претоплен, надяващ се да не го забавят. Писнало му бе, по-добре да скача и да става каквото ще. Хвърля се в черната бездна през борда, пада, приземява се. Всичко друго, само да не виси тук.

— Време е — обади се глас зад него.

Бе същият мъж от екипажа. Опипа всичко по него, накрая го плесна по рамото.

— Е, включвайте кислорода и внимавайте в светлината над вратата. Мигне ли, отваряйте вратата — плъзнете я странично. На добър час!

Джон кимна, изпълни казаното точно. Загледан в лампата, мигом усети рязката промяна в налягането. Черната пропаст отвън сякаш го всмукна и той изпита миг на колебание. Сетне в съзнанието му нахлу спомен за бащини думи от детинството: „Всеки е смъртен, затова си

живей живота по най-добрия начин сега и не се обръщай назад, за да търсиш изпуснатото.“

И скочи.

Вашингтон, федерален окръг Колумбия.

В столицата преваляше обед, президентът работеше, наведен над бюрото в Овалния кабинет. Бе получил и вече обсъдил с представители на Съвета на началник-щабовете военните планове с разработки на варианти за най-различни възможни ситуации: от заплаха със сила от страна на Пекин срещу Тайван и мащабна агресия срещу островната нация до немислимото: ядрен удар на континентален Китай срещу САЩ.

По едно време Кастила се облегна на стола и затвори очи. Свали очилата, разтри носа и слепоочията, склучи пръсти на тила. Замисли се за евентуална война с нация с численост от порядъка на 1,3 милиарда, плюс-минус няколко милиона, забравени или пропуснати при поредното преброяване. В съзнанието му се появиха и най-различни ядрени оръжия с огромна мощ и за миг го обзе паника. Едно нещо е да се изправиш срещу малки, зле въоръжени държави или терористи — било вътрешни, било чуждестранни, — целящи да убият няколко хиляди хора например. Съвсем друго — да застанеш срещу Китай с необятните му възможности за масово унищожение. Съмняваше се дали Китай наистина желае война, всъщност почти не вярваше да е така, но в същото време се питаше каква е разликата между ядосан и готов да изстреля торпедо командир на подводница и вбесен хардлайнер на високо място и с пръст върху някой от ядрените спусъци?

В същия миг на вратата се почука, подаде се главата на Джереми, който съобщи:

— Фред Клайн е тук, сър.

— Да влезе, Джереми.

Клайн се вмъкна с особена стъпка, изглеждаше притеснен, но и щастлив. И двамата изчакаха Джереми да излезе.

— Защо ли си мисля, че ми носиш едновременно и добри, и лоши новини? — подхвърли президентът.

— Сигурно защото е така.

— Е, добре — давай добрите, че отдавна сме в дефицит...

Клайн седна на ръба на стола срещу бюрото и мислено подреди фактите по важност.

— Полковник Смит е жив и здрав, а оригиналната декларация на „Императрицата“, която Мондрагон бе успял да вземе, се появи отново.

— *Намерили сте декларацията ли?* — изправи се Кастила, развълнуван. — Кога ще я имаме тук?

— Ето това е лошата новина — още е в Китай — отвърна Клайн и докладва за перипетиите на Смит, бягството му и обаждането на Ли Куони. — Наложило се е да каже на екипа на ЦРУ, че работи за Белия дом, но само толкова. Приют едно не е бил споменат. Станало е дума за еднократна задача по специално предназначение, а не за постоянни институции.

— Е, добре — понамръщи се Кастила. — Значи вече сме сигурни, че в центъра на цялата работа стои Ралф Макдърмид. Този факт обаче не променя нищо, що се касае до свързаната с „Императрицата“ опасност.

— Не променя, сър — съгласи се Клайн.

— Без декларацията сме изправени пред война. Значи Ли Куони и хората на Макдърмид се срещат утре сутрин в Дацзу?

— Не, сър, срещата е във вторник сутринта. Вероятно преди разсъмване.

— Но времето ни се скъсява непрекъснато, Фред — президентът неволно погледна часовника. — Броуз казва, че е вече въпрос на часове — говоря за „Императрицата“. Нашите военни настояват за силови действия. Правиш ли нещо сигурно във връзка с декларацията?

— В настоящия момент Смит пътува обратно за Китай. Познава Ли Куони по лице, тя също знае кой е той и кого представлява. Може би ще се споразумеят срещу обещание за убежище в САЩ. А междуременно излезе друго важно нещо...

Кастила почти избухна.

— *Друго ли?* Какво може да бъде по-важно от документа, Фред, и да ти отклонява вниманието от него?

— За баща ти говоря, Сам. И не съм си отклонил вниманието от декларацията. Нито за миг. Появи се проблем, сметнах, че Смит може

да се справи и с него, и с декларацията.

— Баща ми... — Кастила наведе глава. — Но за какъв проблем говориш?

— Получих донесение, че го местят от затвора утре сутрин тяхно време. Вътрешният ни човек там не знае причината, но веднъж преместят ли Тейър, шансовете ни да го измъкнем съвсем се стесняват. Нямахме време да изпратим екип, затова реших друго. За жалост, то е още по-рисковано. Но пък единственото добро нещо в общия куп с неприятности е, че за място на срещата Куони избра Дацзу, което ни дава възможност частично да обединим двете операции. С изпращането на Смит ден по-рано мисля, че увеличавам шансовете ни за успех при Тейър.

Президентът видимо се разтревожи.

— Не и за сметка на главната цел, Фред. Не бива, колкото и да...

— Не, Сам. Не бих постъпил така. Познаваш ме достатъчно добре, нали?

— Теб — да. Но за Смит не съм убеден. Сам ли отива?

— Няма да бъде сам на мястото, сър, но мисля, че не бива да слушате повече. Така и така вероятно ще се наложи да опровергавате... с аргументацията, че не знаете нищо. Разбирате ме, нали?

— Добре, казвай колкото можеш.

— В затвора сме внедрили агент на име Киавели, той е във връзка с мрежа политически затворници. Има надежда да успеем — със Смит отвън и малко частно организирана помощ, за която по-добре да не знаете, още повече, че тези хора вече веднъж са му помагали. А където трябва, съм изпратил достатъчно пари. Така че ако не се случи нещо непредвидено, може би имаме добър шанс да изведем Тейър. Сетне Киавели ще го прехвърли към най-близката граница. Междувременно Смит отива на срещата при Спящия Буда и там действа според обстоятелствата.

Президентът наведе глава, видимо в съмнение.

— Добре. А Смит има ли къде да се крие през целия ден утре?

— Да, сър.

Кастила отново се замисли. Закима, но, изглежда, съзнанието му бе на друго място.

— Ами ако тази работа се окаже измама? Или капан? И ако изведнъж излезе, че никакви опасни химикали няма и не е имало?

— Имайки предвид всичко онова, което събрахме като оперативна и друга информация, такова предположение е невероятно.

— Ама не и невъзможно?

— Сър, в разузнаването и международната политика невъзможни неща няма, сам го знаете по-добре от мен. Не и когато е замесен човешкият фактор.

Президентът отново се загледа нейде далече, погледът му се замрежи и сякаш надхвърли стените на Овалния кабинет.

— Защо ли винаги има желаещи за президентския пост? Човек трябва да е слепец, за да си пожелае такава огромна отговорност...

Клайн слушаше, досещаше се за какво говори старият му приятел, но мълчеше. Изведнъж Кастила се сепна и се върна към настоящето:

— Във всеки случай извънредно съм задължен за всичко, което правите заедно със Смит. Никак не е леко, остават ни още броени часове, пък дано... А Китай е доста далече.

— Зная, сър. Ще се справим, убеден съм.

Президентът неволно опипа сакото и вътрешния му джоб. Там, под мекия материал, бе портфейлът, а в него — онази снимка на усмихнатия мъж с меката шапка. В очите му се появи въпрос. Ужасно му се прииска да го зададе. Но си наложи да премълчи.

Във въздуха над провинция Съчуан

Смит изхвъркна от самолета като гумена топка за секунди, превъртя се във въздуха, почувства докосването на въздуха по бузите и нищо друго, освен че виси неподвижно в пространството. Движението изобщо не се усещаше. И въпреки това летеше надолу с шеметна скорост — по-висока от сто мили в час. Време бе да провери височината и курса към зоната на скока. Вятър нямаше, луната бе скрита зад облаците. Пребори се с гравитационните сили и въздуха, доближи дясната китка максимално до очите, за да погледне светещите циферблати на висотомера и уреда за глобално ориентиране. Бе на 20

000 фута височина, в пълен синхрон с курса. Отсъствието на вятър в момента бе най-добрият му помощник.

За щастие неговият не бе изискващ максимална точност в целта скок, макар че на няколко мили наоколо имаше планини. Трябваше постоянно да следи висотомера, за да знае кога точно да отвори парашута. Кротува ли вятърът, помисли Смит, значи падам под абсолютно подходящ ъгъл, ще ме отведе право в центъра на полето. *Неточни думи*, рече си в следващия миг, трябваше да каже: *направо в мишената*.

Планираше с ръце, изпитваше особена еуфория. Изведнъж УГО-то замига — предупреждаваше, че се отклонява от точния курс. Стисна зъби и изви тяло, опъна ръцете, така го бяха учили — за да промени формата на въздушната възглавница. Успя да завие вляво, уредчето престана да мига.

Успокои се, в същия миг започна да вибрира висотомерът — сега това бе предупреждение, че приближава нужната височина и може да премине опасния праг. След него ще бъде късно за отваряне на парашута. Сърцето му заби силно, напрегна мускули, изправи тялото, както го бяха инструктирали, и рязко дръпна клупа с дръжката на гърдите.

Над него въздухът сякаш зашепна, засвистя — фината коприна на парашута се изнизваше светкавично. Погледна нагоре с надежда и... усети рязък тласък, ремъците се опънаха. Чадърът бе отворен, ремъчната система държеше идеално, Смит се движеше изцяло в рамките на планираното.

Шумовете изчезнаха, носеше се плавно надолу под големия чернеещ купол. Погледна УГО-то, бе се отклонил, но незначително. Коригира с помощта на направляващите въжета. Бяха го предупредили да не ги дърпа рязко и продължително. Върна се в нужните стойности и се взря към земята. Виждаше светлини, и то доста по-близо, отколкото бе очаквал. От стари скокове помнеше как земята изведнъж полита към теб така стремително, чак страшно да ти стане. Защото обичайно на по-голяма височина парашутистът си няма и идея от скоростта на падане.

Пак погледна надолу. Сега различи прозорците на къщи — подалечни, разпръснати, села със симетрични улици. Някъде в средата

им тъмнееше зоната, където трябваше да се приземи. Мишената. Наоколо имаше и няколко гористи парчета земя.

Слава Богу, че му показаха множество сателитни снимки от района на Дацзу. В съзнанието си благодари на спецовете, които бяха изчислявали параметрите на скока, благослови и отсъствието на вятър. В съответствие с инструкциите изхвърляше всичко, с което вече можеше да се раздели: кислородната бутилка, дебелия ръкавици, парашутната шапка. И ето... земята шеметно летеше към него, за съжаление не различаваше добре терена долу. Загрижено погледна висотомера — я имаше стотина фута, я не. Още няколко секунди до приземяването...

Изведнъж различи мишената — бе разорана нива, както му бяха казали. Сега се успокои, отлично знаеше какво трябва да направи. Балансира дишането, разтвори крака, сви ги в коленете и... последва ударът. Обувките му се забиха в меката, рохкава почва, по тялото му пробяга вълна от остра болка — наследство от неотдавнашния побой. Напрегна воля и елиминира болката от съзнанието си. Противодействието го отхвърли леко нагоре, залитна, но се задържа прав. Миришеше силно на прясно разкопана земя, на трева, на стар тор. Парашутът бавно се надипли зад него.

Заслуша се внимателно в нощните шумове. Бе сам някъде в средата на голяма нива. Долови жуженето на насекоми, но не и далечни шумове от двигатели или хора. Някъде в околността минаваше магистралата Чунцин по отсечката Цзиншан-Чжану, но пък посред нощ, и то в неделя, може би трафикът по нея бе съвсем рядък. По-надалеч забеляза силуетите на редици дървета, тъмни, изправени като мълчаливи часовои. Бързо свали от себе си уредите и ремъците, топлия гащеризон, събра черния парашут и с помощта на шанцовия инструмент — малката остра като нож лопатка, която носеше закачена на кръста — сръчно изкопа неголяма яма, за да зарови всичко. На китката си остави само УГО-то.

Вече привършваше, когато чу слаб звук — далечен, металически. Като от чукнати един в друг метални предмети. Замръзна и изчака. Нищо. Напрегна всички сетива, наостри уши. Мина минута. Две. Звукът не се повтори.

Разкопча автомата и го прехвърли през рамо — на ремък. Сега изкопа по-малка дупка и в нея с ръце зарови лопатката и последните

ремъци от различни вещи на екипировката.

Погледна показанията на УГО-то отново, хвана автомата в две ръце и бавно закрачи към дърветата — определен ориентир — черни форми на фона на малко по-светлото нощно небе. Оглеждаше се, слушваше се, наблюдаваше хоризонта и далечните светлини.

След около две минути му се стори, че забелязва движение някъде около предната линия дървета. След секунди вече лежеше, притиснат в земята, насочил оръжието напред. Откачи бинокъла за нощно виждане от колана, взря се към дърветата. Сред тях забеляза неголяма постройка — би могла да бъде сайвант, барака, дори къщурка. Не можеше да бъде сигурен — на фона на зеленикавата светлина не се виждаше достатъчно качествено. Стори му се също, че различава каруца и двуколка. Но никакво движение. Нищо. Нито куче, нито друго домашно животно.

И все пак бе видял нещо. Но каквото и да е било то, вече го нямаше. Изчака още две минути. Тогава върна бинокъла на колана, погледна УГО-то и се изправи.

Направи няколко крачки, сега отново чу същия шум. Нещо го стегна за гърлото. Беше разпознал звука: запъване на пистолетен ударник. Затича и сега вече ги видя по-ясно. Фигури. Не една, няколко. Тъмни силуети, изскачаха сякаш изпод земята, подредени като зъбите на митическо чудовище. Вържени сенки, които бързо го заобиколиха, до един с насочени в него оръжия.

Приклекна сред браздите, с готов за стрелба автомат, замръзнал, несигурен как да постъпи.

— На ваше място не бих стрелял. Хората ми са доста изнервени...

Една от правите човешки фигури помръдна. Пристъпи, спря, поразмърдаха се и останалите. Сега ги различаваше по-ясно — до един бяха с начернени лица, но не и с униформи. Носеха торбести дрехи, плътно прилепнали по главите вълнени шапки. Сега усети, че гласът, който се бе обадил преди малко на добър британски английски, звучи познато. Да, доволно познато. И в същия миг мъжът тръгна към него.

— Човек на име Фред Клайн каза, че имате нужда от помощ — Рече той. И в мрака блеснаха зъбите на Ашгар Махмут. Преметнал калашник през рамо, той пристъпи и подаде ръка.

— Чудесно е, че отново се срещаме — истински се зарадва Смит, а уйгурите се приближиха и обкръжиха двамата, оглеждайки се през рамо. — Но дай да си говорим на „ти“, а?

— Дадено. Боже мой, човече, лицето ти мяза на кучи задник. Какво по дяволите ти се е случило?

[1] 100 фута = 30 метра. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЕТА

*Понеделник, 18 септември
Дацзу*

Джон набързо разказа за сблъсъка и бягството от Фен Дун и главорезите му, а Ашгар кимаше с глава с искрено възхищение. Групата наброяваше 20 души с него самия. Както и в Шанхай, носеха същите колоритни, торбести уйгурски дрехи, тук-таме по някоя и друга западна дреха като джинсово яке. Повечето се бяха избръснали, неколцина имаха дълги, провиснали мустаци както Ашгаровите. Мълчаха, само очите им неспокойно шареха по околната местност. Ашгар обясни, че от тях никой не говори английски.

Джон също се огледа.

— Може би е най-добре да се махаме оттук, а?

Ашгар заговори, хората му образуваха кръг около двамата и потеглиха. Отляво се ширеха оризища, водната им повърхност мътно проблясваше, същински черни огледала в мрака. Отвъд тях започваха ниски хълмове, преминаващи в планини — невисоките масиви наподобяваха подредени на небесния фон мастилени шишета. Някъде там се намираха различни будистки реликви и храмове, изваяни в скатовете, изсечени в скалите. И Спящия Буда, където бе срещата на Куони с Фен Дун.

— За тези древни планини се носят легенди — обади се вървящият до Смит Махмут. — Китайците вярват, че техните върхове са слезли от небесата божества. Дошли и дълбоко обикнали Земята, отказали да се върнат обратно. Знаеш ли, американецо, понякога ми се струва, че в дадени мигове китайците не са толкова лоши хора. Само че не казвай никъде, че това си го чул от мен.

— А ти откъде познаваш Клайн? — смени темата Смит.

— Не аз лично, приятелю, по-скоро мои познати се знаят с него. Те ми предадоха молбата му, плюс значителен финансов подарък в кеш срещу вече споменатата помощ.

— Кажете името на един от тях?

— Руски инженер на име Виктор.

— И той ти се обади от името на Клайн ли?

— В началото да. Но последната задача я уговорихме след като му препратих съобщение от капитан Киавели, от затвора.

Сега Джон разбра връзките.

— Значи поддържате контакти със затворниците уйгури?

— Китайците ги наричат престъпници. За нас обаче те са политически затворници. В същото време — дори наистина да бяха криминално проявени хора — присъдите им пак са несъразмерни с онези на китайските престъпници — много са по-големи и тежки. Нали разбираш?

— За едни дадена личност е патриот, за други — терорист.

— Тъц, не е толкова просто — възрази Ашгар. — Същността на въпроса е далеч по-сложна. Помисли: кому служат делата на един борец за свобода, респективно терорист, както казваш? На неговия народ или на „каузата“? Ако служат на народа, добре. Но ако ли не, то значи, че този човек е егоманиак, фанатик, за когото „каузата“ е по-важна, отколкото истинските народни възжелания. Често си задавам този въпрос и невинаги съм толкова сигурен в отговора. Особено относно онези, които през целия си живот са работили отвъд границата за истински свободен Източен Туркестан...

— Според мен тези неща винаги са били пречупвани през егоистичните интереси на могъщите държави.

— О, така ли? Е, вярно е, съгласен съм.

Смит го погледна и пред ума му мина същата мисъл, както и на първата им среща: от устата на този човек с лице на тюркски бандит излиза толкова чист и стилизиран английски език.

Продължаваха да вървят, приближавайки следващата гориста местност, по-гъста и по-обширна от първия пояс. Стигнаха я и свиха вляво, покрай едно от оризищата. Някои от уйгурите запалиха ръчни фенерчета, Джон внимателно огледа местността с бинокъла и се стресна. Сред по-отдалечените дървета стърчаха странни конусовидни образувания, подобни на гигантски пчелни кошери.

— Какви са онези купи? — попита той Ашгар.

— Снопи неовършан ориз. Селяните го складират по този начин, за да го опазват от мишките и плъховете.

Скоро излязоха на лек склон недалеч от края на гора. Тук растяха борове, брези и множество храсти, упорито избуяли под гъстия таван от надвиснали клони с листа и игли.

Навлязоха в тази тунелоподобна на места горска обител. Ашгар даде команди шепнешком, трима от хората му се върнаха към склона. Смит разбра — Махмут оставя външни часови. Останалите се настаниха на осеяна със скали поляна, всеки си намери подходящо място, сякаш бяха идвали тук и преди. След малко още трима се плъзнаха като сенки в мрака и изчезнаха между дърветата. Бе време за почивка и уйгурите затвориха очи. Ашгар покани Джон да се настанят до останките на стар огън и нахвърли накратко последвалите изтеглянето му от плажа събития.

— Успяхме да се измъкнем, но знаехме, че няма начин да не си спомнят за пълния с уйгури джип. Затова част от групата върнах в Шанхай да се укриват в лунтаните, с другите се насочихме на запад — към тукашните райони. Усещаш, че ги познаваме добре, нали? Налагаше се да се спотаим, докато премине бурята. Това е наша отдавнашна тактика.

— Значи сте били някъде тук, когато се е обадил Виктор?

— Да. Контактът ми в лагерния затвор доложи, че руският инженер Виктор организираше внедряването на американски асент на име Киавели в затвора, за да установи връзка с Дейвид Тейър.

Джон кимна.

— Клайн планира светкавично нападение с цел извеждане на Тейър.

— Да, ама не — мрачно възрази Ашгар. — Внедрихме Киавели с помощта на фантастични подкупи. Първият доклад за ситуацията и здравословното състояние на Тейър беше благоприятен. Само че Тейър утре го местят — не знаем дали е просто случайност или някак си е научил самият директор. Киавели е предал на нашите хора и те ме уведомиха. Веднага съобщих на Виктор, той докладвал на Клайн. Зная всичко това, защото Виктор ми предаде отговора на Клайн.

— Да ме посрещнете, нали? Значи затова се е наложила и внезапната промяна на плановете.

— Именно. Нарезда и ти да участваш в операцията за измъкване на Тейър и Киавели. Много рискова работа ни се отваря, десетки

фактори и обстоятелства могат да ни създадат пречки. Изглежда, смята, че уменията ти могат да бъдат много полезни в затвора.

— *Аз? В затвора?*

— Точно така. Наложил ли се, всички влизаме заедно, за да измъкнем Тейър с общи усилия. А загрубеят ли нещата, ще трябва да си пробиваш път с бой. Във всеки случай ти си помощникът ни боец.

— Супер — рече Смит. — Кои са главните рискови фактори?

— На първо място един-двама от тъмничарите могат да забравят, че са взели подкуп.

— Е, браво — въздъхна Смит.

— О, я горе главата. Твоята работа е фасулска в сравнение със задачите на неколцина от моите хора. Защото то трудното започва едва след извеждането на Киавели и Тейър от затвора. При това да се надяваме, че няма да усетят измъкването им поне до сутрешната проверка.

— Намекваш, че сетне ще прехвърлите Тейър и Киавели отвъд границата ли?

— Да, това ни е задачата — нищо работа, просто песен. Китайците имат една стара приказка: „Затваряш очи, завърташ се като пумпал, преброяваш до десет, а отвориш ли ги — накъдето и да погледнеш, все китаец ще видиш“. Илюстрира чудовищния брой на народонаселението им. А всеки западняк изпъква като черна котка на снежен килим.

— Виж, така или иначе се налага да работим меко — без стрелба. Иначе може да отиде на кино и главната ми задача.

— Клайн е наясно с тази възможност. Наредил е също: подушиш ли опасност за шансовете на главната мисия, мигом да изчезваш.

— Но и в нея ще помагате, нали?

— Обещали сме. Пълно силово съдействие — вдигна рамене Ашгар. — Но първо трябва да измъкнем Тейър от Китай...

— Ще ми намериш ли скривалище за утре?

— Ух. Ще те маскираме като черковна мишка.

— Кога ще ни чакат в затвора?

— Нашите там вече трябва да са се подготвили. Иначе времето и часа го решаваме ние. С тях сме си уговорили сигнал, те ще чакат.

— Какво е разстоянието дотам?

— Около десет мили.

— Клайн даде ли други указания?

— Нищо друго, освен че главната ти мисия е да бъде спасен договорът за човешките права. О, и че във Вашингтон можем да разчитаме на пари и влияние...

Махмутовото лице на истински стоик изведнъж потъмня.

— Значи онези в Белия ви дом са като коне с наочници — само в едната посока виждат — да си осигурят сътрудничеството на Чжуннанхай за договора. А сетне за нас... нищо. Просто нищо няма да получим. Ние сме като консумативи, използват ни, захвърлят ни. Кажете ми честно, виждаш ли истински стимул за нас да ви помагаме? Твоят Клайн смята, че трябва да помагаме, защото интересите ни били в една и съща насока.

— Не бих казал, че на Клайн му липсва добра воля или почтеност. Никога няма да забрави услугата, пък и геополитиката се променя.

Ашгар кимна, но не изглеждаше убеден.

— Ще видим. Къде ни искаш за втората операция?

— При Спящия Буда.

Махмут се поколеба.

— Там е лудница всеки Божи ден след разсъмване. Стотици туристи, продавачи, всякакви хора, знаеш го, нали?

— С малко късмет, ще свършим работа светкавично и ще сме се изтеглили достатъчно навреме и преди навалицата.

— Можеш ли да ми дадеш малко повече информация в смисъл за какво трябва да сме готови?

— Засада и по-различен вариант на спасителна мисия.

— Кого ще спасяваме?

— Един документ. Същия, който изпуснах в Шанхай.

— И е важен за договора за човешките права?

— Да, доволно — отвърна Джон. — Сега и аз имам въпрос: имаш ли наум безопасен маршрут за излизане от Китай с прехвърляне през границата? Не за Тейър питам, а за документа.

— Повече от един. Човек никога не знае какво може да му се случи. Глупаци са дисидентите и революционерите, които не разполагат винаги с резервни варианти и планове за бягство. Имаме добри връзки в съпротивата. Ще има ли нужда от светкавично придвижване?

— Вероятно да.

— Ще се обадя на контактите си.

Ашгар обиколи хората и шепнешком поговори с няколко от тях. След малко всички станаха, идваше край на почивката. Прегледаха оръжието, извадиха резервни боеприпаси от скрити сред скалите сандъци. Върнаха се и шестимата часови.

Почти кръглата луна висеше сякаш досущ над върхарите на дърветата. Ашгар изпрати напред неколцина в разузнаване, подкани Джон, останалите се подредиха в колона по двама и потеглиха. След около десетина минути гората пооредя, излязоха на черен път, където ги чакаха три коли: ландроувър, доста остаряла лимузина линкълн континентал и очукано армейско хъмви.

Джон се засмя.

— Страхотна сбирка чуждестранни конски сили за провинциален Китай, а, Ашгар?

— Едната е дар от таджикски журналист, малко насила ни я подари, ама здраве да е — усмихна се в отговор Махмут. — Другите две сме ги „реквизирали“ нощем в Афганистан, досещаш се как. Ама да се чуди човек какви подаръци давате вие — янките — на разни военачалничета, било от Северния алианс, било не. И колко невнимателни са те понякога с незаслужено получената аванта. Да оседлаваме, а?

Бойците се разпределиха в трите автомобила и веднага потеглиха във верига по неравния път под звездното небе. Макар и външно да не даваха вид на добре обучено и дисциплинирано армейско подразделение, уйгурите се държаха точно така и това до голяма степен успокои Джон. Продължиха по сложна мрежа от стари пътища, минаха покрай ферми, нивя, животни. Срещнаха и хора, окъснели пътници, но те, изглежда, по принцип избягваха контактите с непознати. Ашгар подхвърли, че в тази дълбока китайска провинция дори и велосипедът е лукс. Повечето селяни вървят пеша на големи разстояния дори само да посетят близки и роднини или да разменят стоки, а превозните средства се броят на пръсти. Въпреки това зърнаха няколко автомобила пред различни сгради.

Навсякъде забелязаха следи от дейността на хора — множество подредени една след друга ферми, малки и по-големи села. Покрай пътя се мярнаха барачки — бръснарници, гостилници и чайни, но

никой не излезе от тях да провери кой минава толкова късно. В Китай, било централен, градски или селски, важи стриктно правило: не е полезно да си любопитен.

— Дори и да ни видят, едва ли ще предупредят властите — рече Ашгар. — Тук хората знаят, че с тях е по-добре работа да си нямаш.

След около половин час в далечината пред тях се показва телена ограда, зад нея — две стражеви кули. Шофьорите загасиха фаровете, Ашгар тихо издаде заповед и колите излязоха от пътя, за да спрат в рядка горичка.

— Около затвора строителството е забранено. Поне на миля от него няма да видиш нито къща, нито каквато и да е друга постройка — обясни Махмут. — Най-добре е засега да останем за да не ни усети охраната.

— А сетне?

— Ще почакаме...

Неделя, 17 септември

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Китайският посланик отново бе настоял за разговор с президента. Чарли Аурей предаде искането му — ставало дума за нещо важно и неотложно, бил много настойчив. Поставил очилата на върха на носа, Кастила тъкмо четеше наскоро предаден му проектозакон.

Аурей забеляза, че на масичката до президента край лампата стои поставена в рамка семейна снимка — вероятно Кастила току-що я бе разглеждал. Чарли я бе виждал и преди: президентът на тийнейджърски години — издължен момчурляк във футболен екип, застанал до родителите си, а те — Серж и Мариан Кастила — видимо се гордеят с него, усмихнати и тримата, хванати през кръста. Били са задружно семейство, рече си Аурей. Само че и Серж, и Мариан бяха вече покойници.

— Мога да кажа на посланика, че сте много зает, той отлично знае, че с натиск не става... или ще омокотя отказа, като обещавай утре да намерите няколко минути да го вместите помежду по-важните дела. Да речем в късния следобед?

Кастила се замисли — преценяваше плюсовете и минусите.

— Не. Ще направим така: кажи му, че и аз искам да го видя. Както бърза, да се поизпоти какво ли може да означава това.

— Сигурен ли сте, сър?

— Няма да създадем прецедент, Чарли, не се безпокой. За друг път ще оставим да го печем на бавен огън. А сега предпочитам да го притисна за „Императрицата“, като в същото време сериозно намекна за готовността ни да работим с умерените в Чжуннанхай за намаляване на напрежението. Защото на всяка цена трябва да подпишем договора за човешките права. Нужен ни е.

— И все пак, г-н президент, не бива да му позволяваме да си мисли, че...

— Че се страхуваме от международен инцидент ли? И защо не? Ако предположенията ми са верни, в техния Постоянен комитет има поне неколцина, които мислят както нас. Може би ще измъкнем някаква информация от нашия високоуважаван гост, а?

— Добре тогава...

— Давай, Чарли, давай. Обади му се. Няма да се осмели да ми чете конско, не бой се. Освен това и аз имам предвид няколко нещица... Ако е вярно онова, което предполагахме — че при тях сега се води борба за власт, — той ще бъде неспокоен и ще внимава да не сбърка. И по някое време ще се издаде, ще видиш.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ШЕСТА

Половин час по-късно посланик Ю Вантао пристигна в Овалния кабинет. Този път носеше обикновен официален костюм, а заговори ли, лицето му остана безизразно, сякаш предаваше буквално продиктувано му послание. Излъчваше все същите смесени сигнали, само че сега акцентът върху възмуцението бе по-силен.

— Тези посегателства върху суверенитета на Китай стават вече нетърпими! — закани се той на безупречния си оксфордски английски, а тонът му подсказваше трудно потискан гняв.

Президентът остана седнал зад бюрото.

— Посланик Ю, можете да излезете, а поуспокоите ли се, отново да влезете в Овалния кабинет.

Този път по лицето на китаеца премина сянката на мимолетна усмивчица и той рече:

— Моля да ме извините, сър. Толкова съм обезпокоен, хм, опасявам се, че се забравям.

Президентът удържа желанието си да каже, че посланик Ю Вантао никога не се забравя. Така или иначе можеше да използва проявената прямота. Ако изобщо бе прямота.

— Със съжаление чувам подобно нещо, г-н посланик. Но какво може така да ви е разстроило?

— Преди час получих съобщение от моето правителство, че над провинция Съчуан е засечен лелящ на особено голяма височина самолет в нарушение на китайското въздушно пространство, тъй като наши военни експерти са го идентифицирали като система „Е-2С“ „Хоукай“ за ранно предупреждение. С точно такива разполага вашето ВМС. В светлината на този инцидент и един по-предишен, а именно заплахите срещу наш търговски кораб в международни води, моето правителство вижда вече систематични посегателства върху суверените ни права. Затова съм натоварен да изразя категоричен протест.

Кастила впери строг поглед в китаеца.

— На първо място, г-н посланик, случаят с „Императрицата“ няма нищо общо с нарушаване на китайските суверенни права.

— А появата на ваша бойна машина, прелетяла над кораба няколко пъти? Или може би не знаете за случая?

— Не зная, защото съм сигурен, че това изобщо не се е случвало.

— Сигурен ли сте или...? Но не отричате категорично?

— Не съм толкова глупав, че категорично да отричам нещо, за което не зная или което сигурно си има напълно логично и приемливо обяснение, ако изобщо се е случвало. Твърдите, че вашите военни са разпознали типа самолет като система за ранно предупреждение. Споменатата от вас област е в съседство със Северна Бирма, където провеждаме операции за пресичане на наркотрафика, доколкото зная, с пълната подкрепа на Китай.

Ю кимна с глава в знак на съгласие.

— Логична теория, г-н президент. Само че има и друг факт: военните предполагат, че е възможно от самолета да е скочил парашутист. Било е в района около Дацзу, и то почти по същото време. В момента местните власти разследват случая.

— Интересно. Желая им успех.

— Благодаря ви, сър. Е, в такъв случай повече няма да ви отнемам от времето.

И посланикът, който до този момент не бе поканен да седне, се обърна и закрачи към вратата.

— Е, не бързайте толкова, г-н посланик. Седнете — обади се президентът със строг глас и смръщено лице.

Всъщност под тази маска се криеше оптимизъм, че рискът, който се кани да поеме, може и да се увенчае с успех.

Вантао не бе казал нито дума за предполагаемо качване на американски военноморски тюлени на „Императрицата“. А това можеше да означава само едно — че в Постоянния комитет не знаят нищо за опита на тюлените. Възможно ли бе действието на китайската подводница да е било заповядано от отделен член на комитета или от негова фракция? А останалите да не знаят нищо по въпроса?

Ю се поколеба. Не беше сигурен какво означава неочакваната президентска покана. После се усмихна и седна.

— Може би желаете да обсъдим друг въпрос, г-н президент?

— Именно. Въпросът за китайска подводница, заела позиции в опасна близост с фрегатата „Кроу“. Боен съд заплашва друг боен съд в международни води, нали? Смятам, че можем да го приемем като „инцидент“ от всички гледни точки на международното право.

— О, най-обикновена предпазна мярка, г-н президент. Баланс на силите, както се казва. В международни води всички съдове имат право да се движат по свое усмотрение, нали? А при създадените обстоятелства моето правителство сметна, че друга възможност няма. В крайна сметка — тук по лицето на посланика се мярна същата сянка на усмивка както преди малко, — образно казано, става дума за преследване на преследвача, нали? Рутинна дейност, нищо повече.

— Само че забравяте нещо друго. Както казвате вие — в светлината на случилото се сами разкривате тайните си. Става ясно, че китайски подводници следят нашия Пети флот. Откъде идва вашият подводен съд? Единствената възможност за толкова бърза поява е Индийският океан, нали?

Президентът отсече последните думи, сякаш забиваше пирони.

Посланик Ю примига, внимателните му очи се присвиха. Не бе ли това признак за раздразнение? Както например, че невниманието на някоя височайша особа в Пекин издънва собствената му позиция тук — във Вашингтон? И все пак не отговори.

— Ние, разбира се, винаги сме смятали подобно наблюдение за възможно — добави Кастила. — Сега обаче вече имаме, конкретно потвърждение. Както и да е — махна с ръка и продължи: — Всъщност искам да кажа нещо далеч по-важно и по-точно — да постъпя необичайно. По начин, с който не всичките ми съветници са съгласни. Ще ви кажа истинската причина за присъствието на „Кроу“ в Арабско море. Преди няколко дни получихме неопровержима информация, че „Императрицата“ пренася значителни количества тиодигликол и тионилхлорид. Съмнявам се дали има нужда да ви обяснявам за какво могат да бъдат използвани тези химикали.

Завърши изречението и замълча.

Лицето на посланика срещу него не се промени с нищо, нито пък китаецът понечи да заговори. Тогава Кастила продължи:

— Количествата им са значителни, както вече казах. Фактически толкова големи, че едва ли имат друго предназначение, освен за направа на оръжия.

Сега Ю потръпна.

— Отново случай като „Инхъ“? Вижте, сър, не бе ли напълно достатъчно...

Президентът вдигна ръка.

— Онзи път наистина бяхме сгрешили. Нашата грешка вас ви направи герои, страдалци като нация, а нас постави в светлината на глупаци. Ситуацията бе печеливша за вас, както и да се бяха развили нещата. Не се ли качим на борда, излизаше, че ни е страх, вие печелите множеството точки. Абордираме ли, ставаме агресивни и арогантни. Е, ние го направихме, вие получихте дивидентите на международната арена.

Ю го изгледа смаяно.

— Шокирате ме, г-н президент. Ние просто подкрепяме устоите на международното право. И тогава, и сега.

— Глупости говорите, лицемерие и половина — рече Кастила с най-приятния си глас. — Както и да е. Казвам ви всичко това с определена цел. Този път смятаме, че в Чжуннанхай наистина не знаят какво пренася „Императрицата“. Още от началото не са наясно. С други думи, вярваме, че Чжуннанхай не е замесен в това начинание и хората там наистина бяха изненадани от появата на „Кроу“. Кое то, погледнато по друг начин, означава само едно: когато този път наистина се качим на борда, каквото и друго да стане, вашата държава ще изглежда изключително зле в очите на международната общественост. И то по време, когато за вас търговията с цял свят е дългосрочен приоритет, максимално важна цел.

Известно време Вантао седя неподвижен, втренчил очи в президентските. Опитваше се да прочете мислите му или пък да събере своите. Накрая заговори и този път истинският смисъл на думите му отново остана скрит в неспоменатото:

— Не можем да разрешим такова грубо нарушение като качване на чужда сила на борда на съд под китайски флаг в международни води.

Никакъв протест. Нито пък опровержение. Нито усукване. Нито заплахи.

Но президентът чу неказаното.

— Нито САЩ, нито светът — Китай включително — могат да си позволят риска в ръцете на безотговорни режими да попаднат

химически оръжия за масово изстребление.

Ю кимна.

— Да, сър. В такъв случай заставаме в безизходица. Какво предлагате?

— Може би конкретното доказателство ще ни изведе от безизходицата. Истинската митническа декларация на кораба.

— Невъзможно е да има подобна декларация, защото такъв товар не би могъл да идва от Китай. Във всеки случай, ако може да се намери доказателство, тогава в интерес на международните закони моето правителство би трябвало да се запознае с фактите.

Сега Кастила се усмихна.

— Благодаря ви, г-н посланик. С това ми се струва, че приключва и нашата среща.

Посланик Ю се изправи, направи лек поклон и излезе от Овалния кабинет.

Очите на президента го изпратиха. Сетне натисна един от бутоните на вътрешния телефон.

— Госпожо Пайк? Изпратете ми шефа на дежурната охрана.

* * *

Малко по-късно Кастила влезе в затъмнения кабинет на Фред Клайн.

— Самолетът с Джон Смит на борда бил засечен някъде над Дацзу. Местните власти вече го търсят. Поне така заяви посланик Ю — направо рече президентът.

— Дявол го взел и него — изруга Клайн. — Надявах се поне това да не става. Джон и без това си има достатъчно тежки задачи.

— Защо не използвахте В-2 „Спирит“? Практически е невидим. Незаменими качества.

— Нямахме време да ми го прехвърлят ВВС, налагаше се да взема каквото имаха ВМС. Можеше да бъде и стратосферен изстребител, но не исках да рискувам да намерят катапулта седалка. Какво точно са засекли?

— Според Вантао само самолета, но смятат също, че от него е спуснат парашутист.

— Е, добре. Значи за второто не са стопроцентово сигурни, мястото на скока не са уточнили. Нито са намерили екипировката. С малко късмет ще се справи.

— И с помощта, която си му изпратил и за която аз не искам да знам, нали?

— Да, както говорихме, според плана. Нека само да речем, че на китайците тя няма да им хареса повече, отколкото ако екипът си бе изцяло наш — замислено каза Клайн.

Кастила го информира подробно за разговора с китайския посланик.

— Оказахме се прави. В Пекин не знаят за „Императрицата“. Не са се досещали за нищо чак до появата на „Кроу“, когато са разбрали, че нещо не е наред. Мисля, че Ю се стресна, когато споменах химикалите по име. Сто на сто незабавно ще докладва в Чжуннанхай. Е, Фред, кога очакваш да получим декларацията?

— Смит не се е обаждал, пък ми се и струва, че е още рано. Нещо ново около изтичането на информацията?

— Не, за съжаление. Търсят, проверяват, засичат. Лично аз говоря по същество само с шепа хора, и то когато имат пряко отношение към проблема.

Понеделник, 18 септември

Дацзу

Джон лежеше, наострил уши. От мястото си сред неголямата горичка от време на време чуваше шума на минаващ по отдалечената магистрала лек автомобил или камион. На около миля и нещо от тях присветваха прозорците на няколко къщи. Усещаше напрегнатото дишане на уйгурите, действаше му потискащо, макар че самият той бе овладял сърдечната си дейност. От време на време преместваше крак или се обръщаше по гръб, за да раздвижи мускулите. Отляво един от бойците изсумтя, сигурно и той се опитваше да направи малко гимнастика на схванатите си крака. Откъм затвора обаче не се чуваше нищо — ни звук, ни движение. Там цареше абсолютна тишина.

Ашгар се взря в ръчния часовник.

— Нашите трябваше да са тук досега. Нещо не е наред.

— Сигурен ли си, че са били готови с организацията?

— Би трябвало. Налага се да влезем и проверим.

— Това ми мирише на неприятности.

— Искаш да се откажем ли?

Джон замълча, замислен. Искаше му се да освободят Дейвид Тейър, но го безпокоеше евентуалната поява на големи подразделения полиция и военни в района. Неминуемо щяха да подплашат Ли Куони. И все пак... трима въоръжени професионалисти — той, Ашгар и Киавели — могат да свършат много работа за единица време. В противен случай остава да действа Киавели сам, защото Тейър вероятно не бе докосвал оръжие вече повече от половин век. Така или иначе трябва да го направят тази нощ, иначе... Но пък вдигне ли се шум и затворническата охрана усети, лошо ще стане — ще се появят въоръжени армейски части.

От всичките варианти най-добър му се виждаше извеждането на Тейър максимално безшумно с общи усилия.

— Добре — реши Смит. — Давай да ги потърсим.

Ашгар инструктира хората си шепнешком. Избра трима да придружат него и Смит, сетне петимата потеглиха. Измъкнаха се тихо от горичката и приведени, затичаха по неотдавна засята нива, оттам навлязоха в сенчеста овощна градина с отрупани с плод ябълкови дръвчета. Джон усещаше болки навсякъде по измъченото и охлузено тяло, особено докато прекосиха меката почва на нивата. Сетне, стъпиха ли на твърдата земя в градината, вече бе по-леко.

Изведнъж Ашгар тихо изсъска — това бе сигнал за залягане. Петимата се приземиха като един. Отпред — и вляво, и вдясно — се простираше нарочно разчистено открито пространство, непосредствено пред телената мрежа на оградата. На върха ѝ минаваше добре опъната, остра като бръснарско ножче жица. Разстоянието бе около десетина метра — сравнително плоска, изсъхнала, осеяна с твърди буци земя. Стерилна, враждебна ничия зона.

— Налага се да огледам оградата — прошепна Ашгар — и ще взема...

— Мен ще вземеш — настоя Смит, — и без това не ви знам езика, няма как да говоря с хората ти. Искане ми се Киавели бързо да разбере, че съм тук. А бойците ще ни прикриват.

— Добре. Давай.

Ниско приведени, двамата затичаха към телената мрежа. Джон веднага се изпоти от болката. Тъкмо приближаваха, когато откъм лявата стражева кула лумна сноп светлина. Мигом залегнаха току до оградата, в носа им проникна прах от сухата почва. Джон понечи да кихне, с мъка успя да преглътне.

Лъчът мина малко над тях, отиде крайно вдясно, сетне се върна. Смит по-скоро долови, отколкото чу Ашгаровия шепот.

— Какво ли става, по дяволите? Досега не е имало такива нощни мерки?

— Нещо ги е подплашило?

— Сигурно. Слушай: щом загасят прожектора, пълзим в западна посока!

* * *

В затъмненото помещение Тейър седеше до масата и в торбичка прибираше листове и дребни предмети — оскъдни спомени от безкрайния затворнически живот. Киавели му светеше с джобно фенерче, на слабата светлина бялата Тейърова коса изглеждаше като пресен сняг.

— Добре ли се чувствате? — изведнъж попита Киавели. — Готов ли сте? Разни неща могат да ни се случат — може да се окаже доста трудничко, а? Да ни ранят, дори да ни убият. Все още имате време да се откажете.

Тейър вдигна глава и очите му сякаш пламнаха.

— Вие луд ли сте? Да се откажа от единствената възможност? Цял живот съм я чакал. Цял. Искам да видя Америка отново. Искам да видя сина си. Та това е невероятно, нали? Само какъв стар глупак съм, почти не ми се вярва, че всичко това става наистина...

По сбръчканото лице се изписа искрена радост, очите му се навлажниха. Сетне се засрами и махна с ръка.

— Моля да ме извините...

В същия миг Киавели чу нещо, пристъпи до прозореца, взря се.

— Какво беше това?

Старческият слух обаче бе слаб, Тейър не бе доловил нищо. Киавели отново надникна навън и тихо изруга.

— Мамка му!

— Какво става?

— Директорът и комендантът водят цял взвод, проверяват помещенията едно по едно. Сега отиват при уйгурите, сетне идва нашият ред.

Бледоликото Тейърво лице преbledня още повече.

— Какво ще правим?

— Върнете всички вещи по местата им. Съблечете се и лягайте, аз също. Ще се правим на спокойно заспали.

Със завидна за възрастта си скорост Тейър подреди нещата и документите по обичайните им места, сетне се разсъблече и навлече нощница. Киавели също свали дрехите и се пъкна под одеялото на нара по бельо.

Не след дълго с трясък се отвори вратата на затворническият блок. Чуха се тежки стъпки, влязоха двама тъмничари. Единият грубо заповяда:

— Стани!

И двамата подадоха сънени физиономии изпод одеялата и се направиха, че не разбират какво става. Пазачите ги задърпаха силно.

Влезе директорът, свирепо изгледа Киавели, после погледът му се премести върху Тейър и физиономията му омекна, а той се скара на подчинените си:

— Със стареца по-внимателно.

Грижливо огледа Тейър, дрехите на стола, нощницата на него, запита с мек глас:

— Затворник Тейър, вие спяхте ли?

— Знаете, дори сънувах — сънено рече възрастният мъж с полузатворени очи.

— Налага се да претърсим.

— О, разбира се, претърсвайте.

Пазачите надникнаха в шкафа, разхвърлиха наровеите, дори отвориха прозореца да не би там някой да се крие. В оголеното помещение повече нямаше и какво да гледат. Влезлият по-късно комендант се разходи бавно напред и назад, изкашля се подозрително, накрая рече:

— Можете да си лягате.

Четиримата излязоха, но затворниците ясно чуха нареждането, което директорът даде отвън:

— Пред всеки блок да се поставят часови. На всеки цял час да се проверяват леглата. Обявявам извънредно положение. Утре няма да се работи. Никой няма да влиза или излиза. Абсолютно никой. До изрично второ нареждане!

Двамата началници си тръгнаха, пазачите се разпръснаха из района. Някой от тях затвори вратата отвън.

Киавели скочи и притича до прозореца. Взря се навън, като внимаваше да не го забележат.

— Началството се разкара, но на вратата са оставили часови.

— Е, това не е толкова...

— Не е, но проверка на всеки час и особено извънредно положение са вече огромна пречка. Тази нощ няма да можем да излезем. Дори и да се измъкнем от лагера, ще ни настигнат... най-много няколко мили да минем.

Дейвид Тейър се отпусна на стола си отчаяно.

— Не... разбира се, че ще ни хванат.

Главата му клюмна, по тялото усети гърчове, лицето му се сви в злощастна гримаса.

— Е, има и добра новина — изглежда, не ни подозират, поне засега — рече Киавели. — И утре вероятно няма да ви местят. Извънредното положение спестява поне тази беля.

Тейър повдигна глава.

— Ще чакаме. Ще се надяваме. Това поне го умея. Докато... е, този път ми се вижда много по-трудно...

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И СЕДМА

Махмут и Смит се промъкваха покрай оградата; а полазеше ли по нея дългият прожекторен лъч, залягаха, замираха неподвижно. Сетне тичаха силно приведени, от време на време лазеха като змии, после пък се движеха на четири крака. Водеше Ашгар, той знаеше къде трябва да отидат, той усещаше кога и къде трябва да внимават двойно повече. Изведнъж се спря и приклепна, Джон го настигна и се отпусна до него. Проследи погледа му — Махмут се взираше през редовете тел към недалечна ниска и квадратна постройка. В задната ѝ част имаше двойна врата, но прозорци не се виждаха. Пред вратата ѝ започваше широка пътека, по-скоро черен път като коловоз, стигаше до оградата и продължаваше навън чак до съседния път.

— Ето, оттам трябва да излязат — прошепна Ашгар.

— Каква е постройката?

— Столова с кухня. Ще ги чакаме тук с надежда, че няма да се налага да влизаме по-навътре. Двойните врати са към склада — там товарят и разтоварват хранителни продукти. Сега имаме едно преимущество — между тях и оградата има сляпа точка за часовите на кулите, не я виждат, но не е по-широка от три-четири метра.

— Може да свърши добра работа.

Залегнаха с решение да чакат тук, почти прилепени към оградата, впили очи в двойната врата. Времето сякаш спря, а нощта като че стана по-тъмна. Изведнъж до ушите им долетя шумът на вървящи в крак хора с тежки обуца. Тежък звук, застрашителен.

— Какво ли означава това? — запита Смит.

— Част от охраната се придвижва откъм блоковете към комендантската сграда и караулното. Или е имало тревога, или са правили внезапна проверка. Не ми харесва тази работа, Джон.

— Само да не са обявили извънредно положение!

— Скоро ще научим — мрачно прошепна Ашгар, взе камъче от земята и го запокити навътре, целейки се в нещо, което Джон така и не различи.

Камъчето падна, чу се специфичен звук, като че чукна върху чакъл. Джон се взираше в мрака, но нищо не помръдваше. В следващата секунда нещо го перна по бузата. Беше камъче, подобно на хвърленото от Махмут.

— Ето ти и отговора — поклати глава уйгурът. — Позна, обявено е извънредно положение. Ще се наложи да чакаме. Ако извадим късмет, може би след 24 часа нещата ще се нормализират. Единственото хубаво нещо е, че на разсъмване няма да местят Тейър. В същото време може и да не го отменят, а да продължи по-дълго, че дори и седмица.

— Боже, надявам се, че не — въздъхна Смит. — Заради всички нас, особено заради Тейър.

Неделя, 17 септември

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Чарлс Аурей влезе в Овалния кабинет почти на пръсти.

— Съжалявам, че отново ще ви безпокоя, г-н президент, но...

Късното следобедно слънце надничаше в леко затопленото помещение и сякаш милваше президентския врат. Кастила вдигна очи от ежедневната сводка.

— Кажете, Чарли?

— Шефката на разузнаването настоява да ви види.

Президентът свали очилата, разтърка върха на носа.

— Разбира се, доведи я.

Аурей се върна с жена на възраст около 60 години. Бе средна на ръст, понатежала телесно, с късо подстригана посивяла коса. Облечена в тъмно, едрата ѝ гръд издуваше елегантното сако отпред, вървеше наперено и самоуверено. Изпацали си от въпросите ѝ хора я сравняваха с лек танк — бърз, мощен, безмилостен.

— Сядай, Арлийн — покани я Кастила. — Винаги ми е драго да те видя. Е, казвай, какво ново?

Жената погледна към Аурей, заел обичайното си място — опрял гръб на стената вдясно зад президента.

— Не се безпокой, Арлийн. Чарли е в течение на всичко.

— Е, добре тогава — рече тя и прибра крака под стола, наведе очи, сякаш да се съсредоточи. — Моля ви първо вие да ми кажете онова, което не зная относно Джаспър Кот и Ралф Макдърмид? Какво е положението с тях? И кога желаете да оповестим онова, което знаем ние?

— Освен вашите хора, още и ФБР работи по въпроса, събира информация и наблюдава съответните лица. Част от проблема е да установим с точност какво незаконно са извършили те. Да разгласиш незасекретена информация не е закононарушение, нали така? Когато обаче успеем да документираме ролята им в аферата около „Императрицата“, тогава вече ще ги заковем като подпомагащи незаконна контрабанда лица, разбира се, с редица допълнителни усложнения. При това Кот наистина е съобщавал на Макдърмид данни, обект на държавна тайна. Във всеки случай и за двете неща ще са ни нужни достатъчно убедителни и документирани доказателства, свидетели и прочие. И затова не бързаем, за да не ги подплашим. Е, казах ти онова, което зная, твой ред е, Арлийн. Какво ново са разкрили твоите хора?

Тя поклати глава многозначително.

— Попаднахме на ключова улика относно самоличността на още един източник на изтичане на информация. Макдърмид се е консултирал с някого тук, във Вашингтон. Възможно е да е бизнес партньор. Или съучастник. Във всеки случай е мъж. Вероятно високопоставен. Засега остава неизвестен.

Президентът се замисли върху новината. И с мъка потисна напирещата на устните му ругатня.

— Как се получи?

— Подслушваме хонконгския кабинет на Макдърмид.

За пръв път този ден Кастила се усмихна.

— Е, има случаи, когато дяволиите на ЦРУ ми доставят огромно удоволствие. Благодаря ти, Арлийн. Искрени благодарности. Но казваш, че проблемът сега е да разпознаете човека?

— Именно. Една от агентките ни в Хонконг твърди, че гласът му ѝ е познат. Само че засега не може да каже със сигурност точно чий е той.

— Ти чу ли записа?

— Няма достатъчно качество по телефона, но вече пътува към Ленгли по куриер.

— Разпознаете ли го, незабавно да ме уведомиш. И ако твоите служители не се справят, донеси ми записа тук. Може би някой от моите хора в Белия дом ще успее.

— Слушам, г-н президент — отвърна шефката на разузнаването и понечи да стане.

Кастила я възпря.

— Нещо друго във връзка с разследването на Макдърмид?

— Засега не знаем точно защо той или „Олтмън Груп“ са замесени с „Императрицата“, като, разбира се, изключим очевидната причина — финансови облаги от продажбата на химикалите.

— Добре, Арлийн. Благодаря, високо ценя работата ти.

— Изпълнявам си задълженията, сър. Надявам се скоро да преодолеем кризата. Обстановката е взривоопасна и ако не...

— Дай Боже — обади се от мястото си зад президента Аурей.

— Е, успех в разследването — каза Кастила. — Дръж ме в течение.

— Разбира се, г-н президент.

— Изпрати дамата, Чарли. С теб ще говорим по-късно.

Двамата излязоха, а Кастила посегна към синия телефон и помоли Фред Клайн да дойде при него. Трябваше да му разкаже за успешните и неуспешните разкрития на ЦРУ. На четири очи. И той също вече не смееше да рискува с изтичането на информация.

Понеделник, 18 септември

Дацзу

На изток вече светлееше в лимоненожълти тонове, зазоряваше се, макар и бавно. Старите автомобили бяха изминали не повече от пет-шест мили път покрай ферми, ниви и гористи хълмове. Не след дълго влязоха в голям двор, сенчест, влажен, в задната му част имаше къща, хамбар и земеделски пристройки. Постепенно се затопляше, слънцето вече даваше сигнали за приближаването си, виолетовите хълмове в далечината започваха да зеленееят. Там някъде бе и статуята на Спящия Буда, изсечена в скалите. Където го очакваше среща с Ли

Куони и съпруга й. Джон се загледа във възвишенията, замислен какво ли ще му донесе следващата нощ.

В дъното на двора пърпореше двигателят на стар съветски автобус.

— За какво ви е тази таратайка? — попита Джон, когато Ашгар спря недалеч от рейса, а след него и другите две коли.

— Алани и нейната група смятаха да прехвърлят с него Тейър и Киавели до границата. Под прикритието на туристическа група уйгури, завръщащи се в Кашгар.

— Хм, рисковано... туризъм, уйгури, едва ли ще стане през деня.

— Почакай малко, сега ще ти покажа.

Махмут излезе от колата и се доближи до автобуса, където заговори с възрастния мъж на волана. Шофьорът загаси мотора, излезе и двамата с Ашгар тръгнаха към къщата.

— Ела и ти — махна на Джон уйгурът.

Вътре на груба дървена маса бяха нахвърлени женски дрехи — торбести и мъхнати афганистански бурки с дупки за очите и доста дълги, едната кафява, другата — черна.

— У дома повечето от нашите жени си забулват лицата, обаче някои все още носят и тези остарели чудесии. Смятахме Тейър и Киавели да ги използват, седнали до Алани, която е доволно висока. А присвият ли си краката по подходящ начин, може и да минат.

— Е, поне под тях може оръжие да се скрие.

Домът бе стар, дъсченият под — силно изтъркан, подпорните греди и мертеци — напукани. Мебелировката бе правена на ръка — и масите, и столовете, и шкафовете за дрехи. Вдясно се влизаше в сводеста стая с голямо легло, а до него на стойка стоеше леген с вода, кана и глинен черпак. Джон не забеляза други уйгури, поне не и на пръв поглед. Старият шофьор се настани край масата с дрехите.

— Къде мога да подремна? — попита Смит, чувствайки умората.

Знаеше, че е задължително да почине до следващата нощ, а цялото тяло го болеше, мускулите му бяха изтръпнали, раните по лицето пламтяха. Искаше му се да изтрие чернилката от него, да хапне и да полегне на каквото и да е, само да е на гръб.

— Тук има мазе — скривалище. И в хамбара имаме скрити помещения — зад яслите. Няма ли да похапнеш, преди да почиваш?

— С удоволствие. Малко храна, сетне сън.

Махмут го поведе към кухнята. Там около голяма маса вече четиринайсет души от бойците лакомо лапаха, а жените се въртяха около печката и готвеха, постоянно принасяйки блюда. Джон разпозна ухилените гримьорки от шанхайския лунтан. Щом зърнаха лицето му, и двете бурно се закикотиха. Джон сви рамене, отиде на мивката и с помощта на домашен сапун и хладка вода успя да свали чернилото.

Почувства се значително по-добре, седна на масата с другите. Размениха погледи, но никой не каза нищо. Седна и Ашгар, жените донесоха още храна.

Беше ориз с овнешко, накъсано на дребно, примесено с варени моркови, лук и фасул, в доста мазен сос. Същото, което за пръв път бе опитал в лунтана. Изгладнял от дългата и напрегната нощ, Джон похапна здравата, опита и от другите ястия — тестените кнедли с плътен пълнеж му се сториха повече от разкошни, хареса и овнешкия кебап — добре запечен, вътрешността му се топи в устата и няма онзи мирис, който отблъсква повечето европейци.

Ядеше лакомо, докато Ашгар само опитваше от блюдата, повече наблюдаваше хората си и мислеше. По едно време се разяде и той и в очите му се появи носталгия.

— Уйгурите са били номади и овчари векове наред, преди да се посветят на фермерство. За нас овнешкото е както рибата за японците, говеждото — за аржентинците и северноамериканците. Виж, англичаните ядат и говеждо, и овнешко, това им харесах в Англия. Винаги можеш да намериш прясно овнешко, а пък ако извадиш късмет да си купиш от подобрените породи, като саутдаун например, това са безрогите овце, дето ги отглеждат специално за месо... ааах — ето това се казва вкуснотия!

Джон попи соса от чинията с парче хляб и се облиза.

— Виж, Ашгар, не са много хората, които като теб харесват английската кухня.

— О, обичам я, старче, и само да знаеш как! Истинската английска храна — това е върхът. Пудинг с масчица, тестени топки, печено, плътни сосове, месото на някои органи и овнешкото. Ето, това го наричам аз ядене. Ей затова идващите тук в миналото англичани винаги са ни разбирали най-правилно, поне много по-добре от китайците и руснаците.

Когато свършиха, Ашгар го поведе през двора към неголяма пристройка, долепена откъм лявата стена на дома. Вътре завариха единствен уйгур с автомат — гледаше през прозореца.

— Часови съм поставил от всички страни — рече Махмут.

— А какво би станало, ако китайците внезапно решат да те посетят?

— Хм, тук постоянно си живее доста голямо уйгурско семейство. То си обработва земята, а ние използваме скривалищата и подслона. Дойде ли някой, скриваме се, домакините си посрещат и изпращат. В района всички ги познават.

Джон последва уйгура по находчиво скрито стълбище към мазето. Бе тясно, осветено с мижави крушки, долу — също. На редици направени от палети легла спяха мъже и жени. Ашгар го отведе в дъното, сам легна и мигом захърка.

Джон се изтегна, напрегна мускули, сетне ги отпусна и малко по малко успя да разтовари напрежението. Постоянно си повтаряше, че сега е много по-добре, значително по-добре. Така или иначе бе уверен, че като се събуди ще се чувства още по-хубаво. Затвори очи и в съзнанието му незабавно изплава проблемът на Дейвид Тейър. А какво ли го очакваше след 24 часа при Спящия Буда? Потенциалът на опасността и евентуалния провал бяха огромни. В същото време всяка грешка — дори и най-дребната — в опита да бъде освободен Тейър ще рефлектира върху главната мисия. Обърна се странично, отново се върна в старото положение, опита се да заспи. След малко потъна в дълбок сън.

Пекин

Бе късна утрин и Бухала отдавна би трябвало да е в кабинета си в Чжуннанхай. Само че днес бе необичаен ден и той седеше на бюрото у дома. Пушеше „Плейърс“, много ги обичаше тези пусти английски цигари, и прелистваше документи, на някои слагаше личния печат. И ето, съпругата му въведе посланик Ю Вантао. Ню незабавно остави цигарата и учтиво стана да го поздрави, а по лицето му се разля широка усмивка. Посланик Ю му бе приятел и съюзник и до голяма

степен дължеше вашингтонския си пост именно на неговото влияние и авторитет.

Съпругата дискретно се оттегли, затваряйки след себе си вратата.

— Е, здравей, добри ми приятелю, и добре дошъл — сърдечно рече Ню и стисна дребната ръка на госта. — Изненадваш ме, особено като се имат предвид затрудненията между нас и САЩ.

Сега в гласа му прозвуча мек укор:

— Нямах си представа, че се завръщаш, чак докато не получих съобщението ти днес рано сутринта.

Ю прие критиката с леко потрепване на клепките.

— Върнах се тихичко и незабележимо, ръководителю, кажи-речи промъкнах се, именно заради въпросните трудности. Налага се да се консултирам лично с теб, да чуя желанията и предпочитанията ти. Естествено, направо от летището идвам тук, право там ще се и завърна.

Раменете на Ню се стегнаха при мисълта за важността на онова, което би могло да принуди един посланик в толкова важна държава да се върне внезапно, в тайна и да мине цялото това огромно разстояние.

— О, разбира се, разбира се. Сядай, отпускай душата.

Ю се настани на стол, но гърбът му изобщо не докосна облегалката. Никак не приличаше на човек, който може да отпусне душата, а Ню всъщност бе казал думите само от учтивост.

— Благодаря — въздъхна Ю. — Мога ли да говоря направо?

— О, да, настоявам. Каквото си кажем, тук ще си остане.

Ню взе пепелника и придвижи стола си по-наблизо. Това отново бе приятелски жест, само че цигара не му предложи. То вече би било доста прекалено.

— Е, казвай — рече домакинът и отново подръпна от цигарата.

— Смятам, че съм ти предавал посланията на американския президент именно както искаше... в смисъл, убеден съм, нали, че бе така... че Китай трябва да си остане твърдо на позиции против всякакви попълзновения върху суверенните ни права. В същото време Китай не търси поводи за създаване на инциденти или конфронтация, които могат да ескалират извън всякакъв контрол.

Ню само кимна. Дори и пред най-близкия ти съюзник не е нужно да потвърждаваш ангажиментите си устно, освен ако не е абсолютно наложително.

Ю се усмихна леко, отлично разбирайки какво мисли високопоставеният му приятел и лидер.

— Американският президент даде да се разбере, че ни разбира. И както вече съм казвал, той е необичайно проникателен за човек от западния свят. Усеща нюансите, усеща неуловими мисли и настроения. И в него долавям искрена загриженост за конфликта, който би могъл да ескалира дори и във война. За разлика от други хора, когато каже, че не желае война, той говори истината. Потвърждава искреността си и посредством избора на думи, ударения и самия протокол.

— Възхитително — отрони Ню, удържайки нетърпението си.

— И колкото необичайно да е това за един западен държавен глава, той извърши нещо дори още по-необикновено. Разкри какво прави и защо.

Веждите на Бухала се повдигнаха леко.

— Обясни, моля.

Посланикът се впусна в подробно описание на последния разговор за „Императрицата“ в Овалния кабинет. Ню слушаше внимателно, без да прекъсва и с растящо напрежение. Внезапно си даде сметка на какво се дължи то: американският ръководител неволно го навежда на правилния въпрос. Щом като САЩ не желаят сблъсък, а и Китай не го желае, тогава кой? И защо конфронтацията продължава? В момента кризата изглежда направо ненужна. Сякаш някой я режисира нарочно и тайно, а в същото време оркестрира ескалацията ѝ.

Прехвърли наум представените му от майор Пан факти, припомни си заседанията на Постоянния комитет. И отново на преден план изпъкна онзи ястреб Вей Гаофан. Вярно бе, че посредством Ли Аожун и зетя му Вей би могъл да реализира добри печалби от разни корабни товари. Поне за известно време. И сигурно ги е реализирал. Но сега същата ли бе Гаофановата крайна цел? Когато новини за този кораб бяха стигнали до най-висшите нива на китайското и американското правителство едновременно?

Не. Бухала бе сигурен, че Вей незабавно би пожертвал всякакви печалби само и само да успее да върне Китай в миналото — и колкото по-назад, толкова по-добре. Дълбоко в сърцето си Вей бе идеолог на Старото, истински комунист хардлайнер, неуспял да забрави нито Мао, нито неговите пророци, нито площада „Тянанмън“. Блян бе за него да

се върне към онези времена. Доказателство за това бе и фактът, че е изпратил подводница да дебне американската фрегата. Именно Вей би поощрявал конфронтацията с надежда тя да ескалира в насилие и така да подпомогне целите му. А за да спечели, би прибегнал дори и до война.

Бухала си припомни двете Конфуциеви определения за беда: едното бе „катастрофа“, другото „удобен случай“. И на разкриването на истинския състав на товара на „Императрицата“ Вей бе погледнал не като на катастрофа, а като на удобен случай да постигне нещо, което за него бе далеч по-важно от всякакви пари...

Ю прекъсна мислите му с думите:

— Президентът намекна дали ти би се задоволил с достатъчно конкретно доказателство, като истинската митническа декларация на кораба, за да потърсиш решение на проблема в Постоянния комитет? Би ли разрешил Постоянният комитет на борда на „Императрицата“ да се качат американци... може би в съвместен екип с хора от нашата подводница? Или като алтернатива: дали комитетът би се съгласил да нареди унищожаването на товара в процедура, която американците биха могли да наблюдават, за да са сигурни в крайния резултат? Накратко, би ли се съгласил да порботиш с нашите хора така, както президентът Кастила работи с неговите с крайна цел конфронтацията да бъде ликвидирана?

Ню замислено подръпна от цигарата. Докато Вей вижда в миналото бъдеще, то той самият би предпочел неизвестното — с бъдеще, базирано на идеали като демокрацията и гласността. Изборът е достатъчно ясен: не рискува ли Ню всичко, Вей вероятно ще спечели. От друга страна: рискува ли Ню и спечели, то с победата му ще дойде и окончателният крах на най-видния ястреб в Постоянния комитет. Да, Вей ще си отиде завинаги, победен от собствените си дела.

— Кажи, ръководителю? — осмели се след малко посланикът, защото Бухала мълчеше, дълбоко замислен.

— Ще запалиш ли цигара, посланико? — изведнъж попита Ню.

— Благодаря. Да, бих запалили цигара с много голямо желание — благодарствена усмивка огря унилото лице на госта.

Двамата запалиха като стари приятели, замълчаха. Критично важните решения не бива да се вземат стремглаво.

— Благодаря ти, че ми носиш тези вести — след продължително мълчание заяви Бухала. — Не съм се излъгал в избора си на посланик. Незабавно се връщай във Вашингтон и кажи на президента Кастила, че смятам себе си за разумен човек. Но в същото време пак бих предупредил за ужасяващите последствия, които би могло да има качването на американците на борда.

Ю загаси цигарата и се изправи.

— Ще му предам точните ти думи. Той ще разбере.

Размениха мълчаливи погледи. Ю закрачи, излезе, на прага изшумоля дългата му връхна дреха.

Ню стръвно задърпа от цигарата, скочи на крака и нервно се заразхожда из стаята. В момента американците явно не разполагат с въпросното доказателство. Така беше — за съжаление много неприятно. Защото сега фундаментално важно бе именно то. Изведнъж се закова на място и посегна към телефона. Наведе се над бюрото и започна да набира.

Не след дълго отсреща се обади майор Пан и Бухала запитва направо:

— Кажи ми какво ново научи?

Също без предисловия Пан разказа съдържанието на записания телефонен разговор между Фен Дун и Вей Гаофан.

— Останало е само едно оригинално копие от митническата декларация на „Императрицата“ и то е в ръцете на Юй Юнфу и съпругата му Ли Куони.

Ню задържа дъха си, смачка цигарата с палец.

— Добре. Какво друго?

— Ралф Макдърмид ще плати два милиона долара, за да го купи от тях.

Майорът описа предстоящата среща при Спящия Буда.

Бухала слушаше внимателно, а мозъчният му процес препускаше. Замъглената ситуация бавно започваше да се прояснява. Американският президент иска именно този документ... иска го и той самият — Бухала. Обективното доказателство. Вей Гаофан го знае и затова пък търси начини да го унищожи. В същото време онези две пионки в голямата игра — Юй и Ли — отчаяно се опитват да се измъкнат от ужасното си положение. А прекалено богатият магнат Макдърмид също търси конфронтационното решение. Макар че Ню не

е все още сигурен относно Макдърмидовите механизми за ескалация на кризата. Но да, щом като е готов да плати едно малко състояние, за да задържи документа за себе си, да... А между тези три страни като плъх се движи мръсникът Фен Дун — ужким служи на Макдърмид, ужким работи за Юй Юнфу, но истински е верен само на Вей Гаофан. Но дали и на него е верен?

Фен е боклук. Абсолютен. Но Ралф Макдърмид и Вей Гаофан са още по-долни. И трябва да бъдат спрени, защото току-виж отново разпалили подобие на студената война. Или нова гореща.

Мислеше, но продължаваше да слуша и доклада на Пан. Четеше и мислите му: сега — на края — не се опитва да задържи нищо от информацията, която е изровил. Значи е решил да застане на неговата — на Ню — страна. На него да бъде абсолютно лоялен. Добре. Това в китайската култура може да означава разни неща — например най-сърдечен комплимент, но също и крайна уязвимост.

— Добре, майоре, напълно разбирам — рече Ню на глас. — Може би дори по-добре и от теб самия. Благодаря за точните усилия. Ти няма ли да летиш за Дацзу?

— Полетът ми е след 20 минути.

— Тогава добре запомни: наблюдавай, но не се намесвай... освен ако не се стигне до крайност.

Поколеба се за миг дали да бъде по-конкретен, усещайки огромната тежест на стъпката, която прави, и завърши така:

— Стигне ли се до крайност, упълномощавам те да помогнеш на Ли Куони и на полковник Смит. Значи документът трябва да попадне или в тебе, или в него. Това е императивно нареждане.

Настъпи мъчителна тишина.

— Това заповед ли е, сър?

— Приеми го така. Ако ти се наложи, ще покажеш писмените ми инструкции. Ти работиш само за мен, ползваш се с пълната ми протекция.

И точка. Сега вече връщане назад няма. Или той, или Вей Гаофан. Напред към неизвестното бъдеще или назад към неработещо минало. И всичко зависи от чужди ръце. Напрегна воля да потисне нормалната си реакция да потрепери. Но това е положението. Мъдрият винаги знае на кого да се довери.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ОСМА

Дацзу

Джон се събуди внезапно с потиснат страх — човек затиснат нейде в незнайна тъма, дълбоко под земята. Това бе първото клаустрофобично усещане и то предизвика бурна реакция. Видя се сред множество тела, същински сардини в кутийка. Измъкна беретата, скочи в леглото, а ръката му описа яростна дъга. Сетне се опомни, разбра къде е. Въздухът тежеше, миришеше на изпотени тела, бе топло и спарено. Макар че сега в мазето нямаше повече от шепа хора. И те спяха, другите бяха излезли по-рано. Отсъстваше и Ашгар.

Сърцето му лудо тупаше, докато сваляше оръжието. Погледна си часовника. Показваше 14,06 часа. Бе спал повече от девет часа. Обичайно не можеше да изкара и седем.

Внимателно стана, за да не буди другите. Разстъпи се и се протегна. Мускулите го боляха, ставите тук и там изцракаха. Но физическото му състояние бе значително подобро, чувстваше се във форма. Е, ребрата малко прищракат, но остра болка няма. Лицето го усещаше добре. Сигурно скоро ще започне да сърби, особено изпоти ли се. Е, няма нищо фатално.

Тръгна към изхода почти на пръсти. На върха на стълбището повдигна капака и се изкачи в горното помещение на пристройката. Тук стоеше друг часови, през прозореца долови движение на двора. Излезе навън, като потискаше предчувствията си за предстоящата операция. То май-май отдавна не бе ходил и пеша.

Слънцето бе понапекло, небето синееше порцеланово, кротък ветрец поклащаше върбите и храстите. На платнища из двора бяха разхвърлени да съхнат чушки, земята изглеждаше като покрита с червен килим. Пиперливиет им възлютив аромат изпълваше въздуха, напомняйки, че тук е Съчуан, известна с пикантериите на кухнята.

Завари Ашгар в кухнята, пиеше врял чай с мляко, както англичаните. Уйгурът го изгледа учудено и запита:

— Защо си станал? Какъв зор имаш сега?

— Девет часа са ми предостатъчни, за Бога — отвърна Смит.

— Не и ако ги смяташ като сън за пет дни.

— Е, подремвал съм от време на време.

— Аха, само се погледни на какво си замязал. На неспало сламено чучело. С това лице можеш да се явиш на Все светии без маска, всички ще ти завидят.

Джон се усмихна и махна с ръка.

— Виж, я зарежи темата. По-добре кажи можеш ли да ми намериш подходящ телефон? Не ми се ще да изкушавам съдбата с клетъчния телефон — току-виж някой следи района.

— В съседната стая.

Джон влезе, веднага забеляза апарата. Използва дадената му от Клайн карта, набра неговия номер. Но и този ход беше рискован — може би ДОБ подслушва и наземните линии?

— Клайн слуша — рече глас отсреща.

Джон реагира светкавично, гласът му се промени, заговори на колеблив, полуразвален английски.

— Чичо Фреди, ти ли си? Ей, толкова време не сме се чували. Как е в Америка? Леля Лили харесва ли я?

Леля Лили бе кодова фраза за възможно подслушване.

— О, племеннико Мао, как си? Всичко е наред. Какво става с твоите дела?

— Наложил се да отложим първото, ама пък може да ги решим и двете заедно.

Отсреща замълчаха, в отговора прозвуча известно колебание и нотка на недоволство.

— Хм, съжالياвам. Но да не се провали и второто?

Фред бе загрижен, намекваше, че при най-малката заплаха в лагерния затвор по-добре е да се откажат. Приоритет си оставаше срещата при Спящия Буда.

— Е, и аз се безпокоя, ама ще видим. Ще внимавам.

Отново кратка пауза и Клайн смени тактиката.

— Виж, най-добре се обади веднага, да не се безпокоим тук. Тревожим се, знаеш. Ти видя ли се с братовчеда Син Бао?

— Ами да, на гости съм му. В неговата къща.

— Е, това е хубаво. Сигурно се радвате на срещата. Май доста ти струва, а, Мао? Обещавам утре заран веднага да напиша дълго писмо.

— Ще го чакам с нетърпение. И ми е по-леко, сега като чух уважавания ти глас — рече Смит и прекъсна.

Ашгар се обади от кухнята.

— Е, и?

— Приоритетите остават същите — отвърна Джон, завръщайки се при него. — Намеря ли декларацията, незабавно трябва да се обадя на Клайн.

— Бедният Дейвид Тейър...

— О, не и ако можем да си го позволим. Ще направим всичко възможно. Ти надникна ли около Спящия Буда?

— Разбира се, изчерпателно — усмихна се Ашгар и извади тесте карти. — Оставих десетима от най-добрите момчета там, те имат уокитокита. Я похапни, пък аз ще ти разказвам. Сетне ще хвърлим едно покерче на две ръце. Ако не го знаеш, ще те науча.

— Искаш да ме обереш, а?

— О, не, не — невинно се усмихна Махмут. — В училище съм го учил, абсолютен аматьор съм. Колкото да убием времето.

За миг в гласа му се появиха напрежение и по-остри нотки, но много бързо изчезнаха.

— Добре — засмя се Смит, така и така вече нямаше да спи. — Обаче двудоларов лимит или колкото си е там във вашите пари? Чист покер, без номера, нали? Отивам да си измия лицето и започваме.

Знаеше, че вероятно Ашгар ще го премята, но какво толкова? Трябваше да убият времето някак си — шест часа, през които да запазят нервите стабилни. Сетне ще се стъмни и ще дойде време за операцията...

Понеделник, 18 септември

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Фред Клайн пушеше като комин, в стаята кръжеше синкава мъгла, климатичната инсталация не успяваше да насмогне. И в този миг влезе президентът Кастила.

Седна сковано на стола, раменете му вдървени, челюстите като каменни.

— Няма ли новини? — запита без въведение, без поздрав.

Но и Клайн бе в същото отвратително настроение. Изтупа лулата и я остави на бюрото, скръсти ръце и рече:

— Петима от най-добрите ми финансисти и корпоративни експерти работиха ден и нощ по темата. И какво излезе? „Олтмън Груп“ притежава фирма за производство на оръжие, наречена „Консолидейтид Дифенс, Инкорпорейтид“. И както повечето от другите Олтмънови холдинги и тя е скрита зад планини хартия и сложни лабиринти от връзки и структурни дяволии, главата да те заболи. Клонове, асоциирани компании, холдингови фирми, сателитни компании... каквото ти дойде на ума. А собствеността минава през едни подвижни пясъци, в които няма начин да не затънеш. И все пак установихме крайния собственик.

— Е, и?

— Както вече казах, „Олтмън“ и Ралф Макдърмид притежават мажоритарните дялове в „Консолидейтид Дифенс“ и прибират дивидентите.

— Нищо особено ново. „Олтмън“ отдавна инвестира в отбраната, и то големи пари. Какво толкова интересно има в тази „Консолидейтид“?

— Ще си помислите, че се отклонявам от темата, но, моля, за миг да обсъдим мобилната артилерийска система „Протектор“. Тя бе почти утвърдена за влизане в производство, когато на върха решихте, че като тежка установка е прекалено остаряла за новия ни свят с тероризма, местните конфликти и локални войнички. И в повечето ситуации напълно излишна.

— Виж, Фред, стъпи ли на мост, „Протектор“ ще го разруши. Стигне ли до благо, трябва да спре, иначе ще затъне и без специализирана помощ вадене няма. Пренасяне по въздуха е ужасно трудно. Значи какво? Неподходяща е или още по-лошо.

— И си е точно така и към ден-днешен — съгласи се Клайн. — Обаче зад нея стои контракт за 11 милиарда долара, които просто се изпариха. Нека погледнем някои цифри: по последни данни инвестициите на „Олтмън Груп“ възлизат на 12,5 милиарда. Доста сериозни пари за частна акционерна фирма. Но пък „Олтмън“ печели добре — възвръщаемостта на вложенията при нея е 34 на сто годишно, кажи-речи за цялото последно десетилетие. И то главно при отбранителни и въздушно-космически инвестиции. Внушителни пари,

нали? И мръсни. „Консолидейтид Дифенс“ е петият по големина армейски доставчик, обаче това стана известно, когато Конгресът даде пълно рамо на предложенията за инжектиране на огромни нови суми в отбраната. И когато Олтмъновото лоби пробута навсякъде прочутата си отбранителна програма и Конгресът пак ѝ даде първоначален тласък...

Загледан втренчено в него, Кастила вдигна ръка:

— Чакай, чакай да позная... „Протектор“, нали?

— Именно. И в резултат гушкане на 237 милиона.

— И...

— И сега „Олтмън“ ще гушне още милиарди и милиарди долари, ако вие и Конгресът одобрите „Протектор“ за влизане в производство.

Президентът се изправи, разходи се, отново седна с разкривено в гримаса на отвращение лице.

— Ах, тези копелета!

— Аха, вярно е, сър. Ето къде се цели г-н Макдърмид. „Императрицата“ е само лост за натиск и манипулации. Цялата игра е нагласена да предизвика лицев сблъсък между двата континентални гиганта с ядрен капацитет. И ако му е нужно, той ще интригантства и ще ни работи извън кадър, докато не започнем война, за да докаже, че САЩ наистина имат нужда от „Протектор“. И ето, качим ли се на „Императрицата“ и конфликтът избухне, той ще си е доказал тезата. Конгресът ще започне да настоява и моли да пуснем „Протектор“ на конвейерната линия, а той ще си сложи големите пари в джоба.

Този път президентът изруга с все сила.

— Забраних да се дава гласност, защото смятах, че ще изплашим хората... а то всъщност щеше да им улесни играта...

— Да, но няма да минем метър. Макдърмид знае, че трябва да се качим на „Императрицата“, защото корабът е вече почти в иракски води.

— Боже мой — въздъхна Кастила. — Сега всичко е легнало на плещите на твоя Смит. Той не се ли е обаждал?

— Обади се, но си говорихме кодирано — поклати глава Клайн и мина на „ти“. — Недобри новини, Сам. Снощи не са успели да измъкнат баща ти. Имам предвид китайското време. Смит подсказа, че може би ще опитат и днес.

Кастила преглътна. Затвори очи, отвори ги отново.

— Утре заран по наше време, нали? Тогава ли ще направят опита?

— Да, сър. Всъщност да, ще се опитат.

— Нещо конкретно не каза ли? В смисъл има ли достатъчна помощ? Смята ли, че ще успеят?

— Съжалявам, сър. Не.

— Е, защо? Не можеше да говори свободно ли?

— Смятам, че се страхуваше да не ни подслушват. Не говореше по своя телефон, а от обикновен, а той като нищо би могъл да бъде на постоянно прослушване. Мисля си, че скокът му е минал незабелязан. Местните власти не са намерили нито парашута, нито доказателства, че той е именно там. Възможно е на предупрежденията отгоре да гледат скептично. И ако извадим късмет...

— Надявам се да си прав, Фред. Човекът има нужда от стопроцентов късмет... както и ние самите.

Кастила си погледна часовника.

— Остават му четири часа. Ще минат ужасно трудно...

Понеделник, 18 септември

Хонконг

Долорес Естевес прекоси фоайето на сградата „Олтмън“ и излезе на улицата сред влажния въздух и тълпите забързани хора. Вечерната атмосфера на Хонконг с веселите светлини обичайно я възбуждаше приятно. Не и сега. Пристъпи към бордюра и се включи в множеството хора, махащи с ръка за такси. Изведнъж минаващо такси спря точно пред нея. Удиви се на късмета и си каза: Бог се грижи за закъснелите пътници, особено за добронамерените. Качи се бързо и задъхано рече:

Долорес Естевес прекоси фоайето на сградата „Олтмън“ и излезе на улицата сред влажния въздух и тълпите забързани хора. Вечерната атмосфера на Хонконг с веселите светлини обичайно я възбуждаше приятно. Не и сега. Пристъпи към бордюра и се включи в множеството хора, махащи с ръка за такси. Изведнъж минаващо такси спря точно пред нея. Удиви се на късмета и си каза: Бог се грижи за закъснелите пътници, особено за добронамерените. Качи се бързо и задъхано рече:

Долорес Естевес прекоси фоайето на сградата „Олтмън“ и излезе на улицата сред влажния въздух и тълпите забързани хора. Вечерната атмосфера на Хонконг с веселите светлини обичайно я възбуждаше приятно. Не и сега. Пристъпи към бордюра и се включи в множеството хора, махащи с ръка за такси. Изведнъж минаващо такси спря точно пред нея. Удиви се на късмета и си каза: Бог се грижи за закъснелите пътници, особено за добронамерените. Качи се бързо и задъхано рече:

— На летището, моля.

Шофьорът включи брояча и умело се мушна в потока автомобили. Попаднаха на обичайните задръствания и няколко пресечки се движиха извънредно бавно. Тогава водачът направи рязка маневра и се пхна в странична уличка.

— Оттук ще е по-лесно — каза ѝ гърлено на кантонски през рамо.

И преди да чуе протестите на Долорес, ускори. Вярно бе, че тук се движеха значително по-бързо. Облегна се на седалката, беше ѝ неспокойно, но знаеше, че няма какво да направи. Сигурно човекът знае някой по-лесен път за аерогарата. Така или иначе непременно трябва да стигне навреме, чакаше я най-главният шеф, вероятно вече и ядосан. Знаеше, че отиват на някакво си отдалечено място на име Дацзу в провинция Съчуан. Щеше да му бъде официална преводачка, а тази ѝ нова задача едновременно я плашеше и радваше. Вземаха я, защото познаваше поне няколко от местните диалекти. Справяше се еднакво добре и с официалния език, и с кантонските разновидности, макар че вече бе усетила голямата разлика между езика на място и онзи, който говореха в китайските ресторанти на Лос Анджелис. Всъщност доста повече се опасяваше за английския. Защото колкото и да се бе старала, старият ѝ акцент от гетото си личеше.

Изведнъж колата рязко закова, бяха завили в някаква си тъмна алейка. Гумите изскърцаха, вратата се отвори и нечии силни ръце я измъкнаха навън. Беше прекалено изплашена, за да направи каквото и да било и все пак успя да зърне лицето на жена от латиноамерикански произход. Боже как удивително прилича на нея самата! Сетне усети убождане в ръката и... потъна в блажено небитие.

* * *

Ралф Макдърмид се бе отпуснал в меката седалка на свръхлуксозния фирмен самолет, който използваше еднолично, и отпиваше от малцовото шотландско уиски. Бе специална отлежала реколта, обичаше го само с лед, без вода.

За десети път си погледна часовника и сега вече се ядоса. Къде ли се тутка шибаната му преводачка? Изпръхтя гневно, глътна остатъка и махна на стюарда да донесе нова чаша, а в същото време в просторната кабина се втурна силно задъхана хубавица. Отворил уста да изтърси злобна ругатня, Макдърмид занемя — това парче беше наистина готино. И още как! Латиноамериканска кръв, от онези с високите скули, издължени, възслаби лица, а в очите огънчета святкат. Не друго, а кръвта на ацтеките, братко мой! Пък краката й, думи няма — красотата, екзотика.

— Г-н Макдърмид — изтърси тя на английски с доволно забележим акцент от лосанджелиските латиноквартали, — аз съм Долорес Естевес, вашата преводачка. Ужасно се извинявам за закъснението, но ме уведомиха буквално в последната минутка. Нали знаете, трафикът по това време е...

Какъв ти трафик, Макдърмид я оглеждаше жадно. И този особен акцент, дето звучи така секси. То у мъж такова нещо означава недостатъчно образование и може би липса на амбиции, но пък у една жена с това лице и крака... направо очарователно. Очертаваше се приятно пътуване.

А като говори, леко съска. Все по-добре и все по-добре. Какво тяло само, Боже мой. И името прекрасно — Долорес! Повтори го наум няколко пъти, произнесе го беззвучно и то сякаш се изтърколи по езика му. Може би... но не, задачата е трудна, напрегната. Е, пък като се върнат. Тя едва ли ще откаже на върховния шеф, нали?

— Напълно разбираемо, мила моя — рече Макдърмид с най-очарователния си тон и посочи седалката срещу себе си. — Моля, сядайте, настанявайте се.

Долорес му се усмихна мило, стеснително, той се ухили доволно. Сетне се замисли. Къде е срещал това момиче? Да, да, май го бе виждал някъде, и то неотдавна...

— Познаваме ли се? — запита той. — Може би от офиса?

Тя се изчерви още повече. Боже, тази срамежливост му действаше ужасно ободряващо.

— Да, сър. На няколко пъти сме се виждали там. И вчера също. Сетне малко по-смело добави:

— Само че вие почти не ме забелязахте.

— О, не, не е възможно, ето на — припомних си лицето ви...

Отново ѝ се усмихна, но нещо отвътре отново го жегна. Май напоследък всички жени му се виждат познати. Да не би нещо да изкуфява или що?

В същия миг се показва пилотът.

— Всички ли са на борда, сър?

— Всички, Карсън. Документите са наред, нали? Летателният план също?

— Тъй вярно, сър. Полетът ще трае около два часа. При кацането се налага митническа проверка, но имате ВИП документи, ще бъдат особено внимателни. А времето се очертава отлично.

— Чудесно. Давай.

Пристигна стюардът с питието, незабавно поръча и на дамата. Тя прехвърли крак върз крак, мярна се издължено бедро и... страшно! Но сега не е време за женкарство. Особено важна работа предстои. Перспективата утре да държи в ръка митническата декларация му действаше добре. Чувстваше се отново същият могъщ магнат. Облегна се, отпусна глава на възглавничката и се загледа през прозореца. Издължената реактивна птица се плъзна по пистата. Макдърмид затвори очи и се опита да не мисли за бъдещето. Какво толкова, по дяволите? Нали носи двата милиона? Разбира се, че ще вземе декларацията.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА

Дацзу

От време на време прекратяваха покера и докато все още бе светло, изслушваха докладите на уйгурските разузнавачи. Сетне обмисляха и анализираха различни сценарии за развитие на операцията. И пак покер. Ашгар спечели някой и друг долар, Джон се раздели с парите весело и с готовност — все едно принос на добра воля. Но колкото и да се опитваше да заглуши мислите, те неизбежно го връщаха към предстоящите задачи. Ужасно му се искаше да успеят и на двата фронта. Махмут си мислеше за друго — искрено смяташе, че действат в името на демокрацията и свободата в Китай. И това подклаждаше националното му чувство за гордост.

И двамата се безпокояха за евентуални капани, за неща, които не са успели да предвидят. Но не допускаха мисъл за провал. Не и това.

Според Ашгаровите хора около Спящия Буда се въртели обичайните туристически групи, възхищаващи се на красотата и духовната сила на вековното изкуство, разбира се, и постоянните агресивни продавачи на пощенски картички и сувенири. Изобщо разузнавачите докладваха за нормален ден. Засега не бяха забелязвали подозрителни личности, лица, подобни на Макдърмидовите наемници, нито на Ли Куони или Юй Юнфу. Обаче околната природа предлагаше множество възможности за скривалища. И за неочаквана поява. Напълно вероятно бе конкуренцията или семейство Юнфу да се появят последния миг под прикритието на нощта, било пеша, било с превозно средство, на коне, преоблечени като туристи или търговци.

В същото време новините от затвора бяха окуражаващи. Извънредното положение било отменено. Няма да има нощна проверка по леглата, а на следващия ден затворниците щели да излязат на работа. То и реколтата изискваше спешна намеса: бе време да се прибират зелето, цвеклото, доматиите и други зеленчуци, оризът и червения пипер. Ашгар бе убеден, че това е може би най-главният фактор директорът да отмени мярката.

И когато мракът настъпи над района на Дацзу с неговите полета и възвишения, групата с около дузина бойци потегли към затвора. Скриха колите край горичката. Джон, Ашгар и двама бойци се промъкнаха към старото място до телената мрежа. Оттук затворническият двор изглеждаше пуст, притихнал. Столовата тъмнееше в сенки. Двойните врати отзад бяха затворени, на коловоза нямаше нищо. Откъм помещението от време на време долиташе спорадичен смях или звук от протяжна песен. Затворническата охрана не се виждаше.

Важно бе да установят периметрите на постовете. Джон и Ашгар вече бяха решили, че влизането им в затвора би подобрило шансовете за тихо и гладко извеждане на Тейър с помощта на Киавели. И си бяха определили маршрут — по него ще влязат, по него ще излязат.

Продължаваха да слухтят и наблюдават, когато доловиха движение. Едното крило на двойната врата се отвори и затвори! Или така им се бе сторило? Джон напрегна взор. И ето — някой пълзеше, истински хибрид между котка, змия, човек. Правилно бе подбрал пътя — през сляпата точка и към оградата. Оказа се дребен мъж в обичайните овехтели затворнически дрехи. Повдигна глава за миг и веднага очите му заковаха Ашгар, тогава махна с ръка.

— Ибрахим е — прошепна Махмут, — прикривайте го!

Най-страшен враг им бе шумът. Макар че бяха отлично въоръжени, оръжията бяха само за в краен случай. Нищо че имаха и заглушители. Мит си е приказката, че заглушените оръжия стреляли „безшумно“. Разбира се, звукът е доста по-тих от нормалната дандания, но всеки индивидуален куршум си изплющява достатъчно високо, особено когато наоколо е тихо, както сега и тук. Извадят ли късмет, ще свършат работата с помощта на ножовете, гаротите и бойните изкуства — кой доколкото ги умее. И все пак четиримата запълзяха с готови за стрелба пистолети. Трябваше да прикриват и този движещ се насреща им човек — той рискуваше така много.

Сърцето на Джон заби по-буйно, напрежението се отразяваше. Ибрахим напредваше бавно и изведнъж потъна, сякаш земята го погълна. За миг забелязаха лакътя му — повдигна го и се скри. След мъничко земята от външната страна на оградата чудотворно се повдигна, буците се разсипаха встрани и се показа малък дървен капак.

Той отскочи, видя се главата на Ибрахим, отново се скри. Пътят им бе показан, каналът — свободен.

Ашгар прошепна:

— Хайде, наш ред е.

Притича силно сгънат на две до отвора, последваха го Джон и двамата уйгури. Американецът се взря в дупката. Не бе дълбока, просто вход под оградата.

— Давай пръв — рече Ашгар настоятелно. — Прикривам те.

Джон се спусна с главата напред, пролази като четириногото, излезе и затича след Ибрахим към столовата, а от дрехите му се ръсеше ситна пръст. След него хукна Ашгар, двамата му бойци светкавично заметоха „ничията земя“ пред оградата с клонки и ги последваха.

Ибрахим ги поведе през потъналата в мрак столова и кухнята. Надникнаха през прозорците — лунната светлина играеше върху покритите с дъски пътеки между столовата, трите затворнически помещения, караулното и другите сгради. Бяха правени по специално нареждане на директора — при кално време да не си цапа краката.

Строените върху дебели дървени пилони сгради се издигаха поне на метър над земята — заради дъждовните сезони, наводненията и бурите. Естествено растящи дървета, храсти и трева тук нямаше — всичко наоколо бе засъхнала, спечена земя, добре утъпкана от множество затворнически крака.

В този периметър часовите бяха двама — обходна двойка, — окачили на ремък автоматите, те се прозяваха често, често видимо изморени от безкрайните смени на дежурствата.

Ибрахим зашепна нещо на Ашгар, той кимна и обясни на Джон:

— Пригответи се, дам ли знак, тичаме вдясно и се пъхаме под ей онова помещение. А моите хора ще ни чакат тук.

Ибрахим изчака часовите да стигнат края на периметъра, където все още бяха обърнати с гръб. Тогава потупа Махмут по гръба и хукна вляво, като изобщо не се стараеше да тича тихо, а нарочно затопурка като спънат кон по калдъръм. Двойката се стресна и рязко се извъртя с насочени оръжия.

И двамата изреваха една и съща дума, която Джон безпогрешно си преведе. Какво друго, освен „Стой!“?

Ибрахим замръзна, наведе глава гузно, вдигна ръце.

Часовите приближиха бавно, тревожно, но разпознаха ли го, се отпуснаха и позасмяха. Заговориха му подигравателно, кривейки устни.

Ашгар превеждаше бавно, най-важното.

— Пак крадеш храна, а, Ибрахим?

— Знаеш, че винаги те залавяме. Какво си задигнал този път?

Единият го претърси сръчно и изпод ризата извади бурканче.

— Охо, пак мед! Знаеш, че не е за затворници. Липсва ли нещо, все ти си на мушката. Всеки те знае — най-тъпото копеле в целия пандиз. Хайде в карцера, а утре при коменданта. Урока си го знаеш.

И поведоха увесилия нос Ибрахим към малка постройка в дъното на двора.

— Какво стана сега? — със симпатия попита Джон.

— Ще го държат в карцера поне седмица. Но Ибрахим е наше момче, много печено, това е приносът му към каузата. И хайде сега, давай!

Хукнаха вдясно. В мига когато часовите заключваха Ибрахим в килията, те вече бяха под помещението. Изминаха разстоянието под него максимално бързо, излязоха на открито, мушнаха се под следващата сграда и така продължиха към целта. Водеше Ашгар, който познаваше мишената — най-отдалечената от оградата барака.

Спряха на нужното място, залегнаха, задъхани и с лудо биещи сърца. Джон усещаше болка в главата, а лицето дяволски го сърбеше, но единственото нещо, което се въртеше в съзнанието му, бе, че някъде тук наблизо е Дейвид Тейър.

Огледаха непосредствената околност — същите дъсчени пътеки, същата спечена и корава земя. И тук се появи обходна двойка с автомати. Изчакаха, щом часовите обърнаха гръб, Ашгар отново поведе Смит, този път по-бавно и значително по-тихо. Вратата пред тях изведнъж зейна, отвори се сякаш сама и напълно безшумно. Тъмна човешка фигура им направи път и незабавно затвори. Бе на около 30 години, може би повече, на дясната буза личеше белег като от стара порезна рана. Поставил пръст на устните си, мъжът ги поведе на пръсти към втора, съседна врата. Влязоха, пресякоха пълно с похъркващи мъже душно помещение. Сцената прилича на черно-бял филм по Солженицинова книга, рече си Смит.

На задната стена имаше друга врата. Мъжът им я посочи с пръст и се върна към празен нар. Джон и Ашгар се спогледаха, Махмут изведнъж се ухили широко, сякаш казваше: „Твой ред е, американски ми приятелю.“

Е, най-сетне бяха пред затворническото помещение на Дейвид Тейър. Човек от десетилетия насам официално обявен за мъртъв. Съпругата му, омъжена повторно, покойница. Вторият ѝ мъж — най-добрият приятел на Дейвид навремето, също покойник. Синът — израсъл без истинския си баща. Всъщност какво? Тейър си беше пропуснал живота — губеха му се най-важните моменти от него. Усецайки, че става сантиментален, Джон не можа да заглуши тези мисли.

Преглътна, отвори вратата. Този мъж заслужаваше много повече от просто съжаление. Свобода, реабилитация и цялото щастие, което днешният свят би могъл да му предложи.

Откри се мъничко помещение. Две тъмни сенки — седнали на леглата си мъже — вдигнаха очи към него. И двамата държаха запалени джобни фенерчета, прикрили в шепи лъчите им. Нищо повече не успя да види, в същото време Ашгар влезе и затвори вратата.

— Киавели? — прошепна Джон.

— Смит, ти ли си? — отвърна му глас.

— Аз съм.

Сега изведнъж лумнаха и двата лъча. Затворниците бяха облечени, готови. Единият, по-млад и мускулист, брадясал, с набола по набръчканото лице сивкава четина и късо подстригана сива коса, мигом издърпа и изправи ъгловия нар. По-възрастният, също висок, възслаб, с хлътнали бузи и кокалести рамене, носеше типично маоистко яке, съответната шапка и торбести селски панталони. Под шапката се подаваше плътна бяла коса, лицето бе аристократично и дълбоко нарязано от бръчки. Лице на около осемдесетгодишен човек, познало немалко мъки и страдания. На колана на панталона му висеше наподобяваща торба кесия. Това бе готовият за път *Дейвид Тейър*.

— Ашгар! — обади се Киавели от ъгъла, където бе клекнал. — Имам нужда от малко помощ.

— Готово! — откликна уйгурът и с общи усилия двамата повдигнаха една от дъските на пода, изтегляйки от нея четири хлабави пирона. Отместиха и съседната, отдолу зейна отвор.

По изнуреното лице на Тейър заигра топла усмивка и той протегна ръка.

— Полковник Смит, отдавна чакам този миг. Може би трябва да кажа нещо по-смислено и тържествено, но просто съм като зашеметен.

— Истинска чест е да се запозная с вас, сър — рече Джон и здраво стисна подадената му ръка.

Бе суха, топла и леко трепереше.

— Казвам го от все сърце. Дошли сме да ви изведем оттук и много скоро вие ще сте вече свободен човек.

— За мен най-голямата придобивка на свободата ще е да се видя със сина си...

— Разбира се, сър. Президентът изпраща специални поздравии. И се надява, че много скоро ще се срещнете.

По лицето на стария затворник се разля сърдечна, широка усмивка, очите му заблестяха.

— Боже мой, надеждата ме е крепила цели 50 години. Той добре ли е?

— Доколкото ми е известно, да. Имате две внучета и те ви изпращат поздравии. Момче и момиче, вече учат в колеж. Патрик и Ейми. У дома ви очаква едно голямо семейство.

Джон се поколеба, преглътна с неудобство, стори му се, че Тейър изхлипа.

— Време е да потегляме — обади се Киавели, застанал до тъмнеещия отвор.

Смутен от проявената слабост, Тейър започна да обяснява, че уйгурите години наред копали тунели под бараките, свързващи някои от тях. Входовете-изходи в земята отдолу били маскирани извънредно изобретателно.

Киавели го прекъсна с кратки указания:

— Съжалявам, трябва да побързаме. И максимално тихо. След извънредната мярка снощи охраната има специални заповеди: директорът заплашил, че крайно строго ще наказва всяко нехайство. Повечето тъмничари са подкупени, но попаднем ли на някой от другите, нападаме и обезвреждаме, по възможност без да убиваме. Оставяме заловените в столовата здраво завързани, със запушена уста. С малко късмет няма да ни усетят чак до сутрешната проверка.

— Дотогава би трябвало да сме доста далеч оттук — кимна Смит и изгледа мълчаливия Ашгар. — Ти ще добавиш ли нещо?

— Само да наблегна на едно: без убийства. Моите хора остават. Киавели направи гримаса.

— Те защо все още са тук?

По Ашгаровото лице се изписа нетърпение.

— Просто като фасул, г-н Киавели. Организирам ли масово бягство, властта ще ни подгони повсеместно, навсякъде, където има уйгури. Нашата борба се крепи на други принципи — бързи, точни удари, където и когато можем, политически искания... При това винаги можем да изведем който ни е нужен, а на негово място да вкараме друг. Организираната в затворите мрежа е ценно преимущество, голяма скрита сила. Но да вървим. Бързината е приоритет.

Помогнаха на Тейър да слезе в тъмната, лъхаща на влага и корени дупка. Тунелът бе майсторски изпипан, с подпори, височина около метър и половина. Вървяха приведени, но то бе песен в сравнение с тунелите под шанхайските лунтани, помисли Смит. Киавели остана последен, като придърпа нара над дупката.

— Някой от нашите по-късно ще замаскира всички следи — обеща Ашгар.

Вървяха в рехава верига: водеше Махмут, следваха го Тейър, Джон и Киавели. Смит надмогваше клаустрофобията с цялата си воля и внимателно оглеждаше приведения Тейър за признаци на болка или умора, но възрастният мъж се движеше енергично и бодро. Тунелът се виеше като огромен опашат змей, тук-там имаше грубо изсечени допълнителни подпори и излаз нагоре — поредният вход към някое от затворническите помещения. Всички мълчаха, само Киавели на няколко пъти кихна, затискайки уста с длан, за да заглуши звука.

Накрая полъхна хладна струя пресен въздух.

Ашгар вдъхна дълбоко, спря и рече:

— Пристигаме. Излизаме под последната барака, след нея идва столовата. Сега там трябва да има единичен часови, с него ще се заема аз. Появи ли се втори, включва се Джон. Ясно, нали?

— Ами аз? — запита Киавели, упорито взрян в Махмут.

— Неотстъпно ще стоиш до доктор Тейър — меко каза Джон.

— Не бива заради мен... — незабавно протестира Тейър. — Ако ми е писано да стигна до дома, ще стигна и толкоз. Прекалено съм стар, за да страда и друг заради мен...

— Това е вярно — прямо заяви Джон, — но опитате ли да направите нещо, което не е по силите ви, ще затрудните останалите, нали?

Старият мъж наведе глава и с примирена усмивка каза:

— Да, разбирам, Киавели ще ми е телохранител, изобщо ще ми сменя пелените. Бедният капитан...

— Ясно — изръмжа самият Киавели и побърза да добави: — Удоволствието е изцяло мое.

Отместиха капака, лъхна още по-свеж въздух. Излязоха един по един и запълзяха под постройката. Киавели върна дъсчения квадрат на място и побърза да го засипе с пръст, сетне последва Тейър.

Както бе казал Ашгар, часовият бе само един. Махмут и Смит залегнаха току на края на терена между бараката и столовата. Охраната се въртеше в приблизителен кръг с видима досада, полузаспал, метнал на рамо автомата. Нощният въздух хладнееше, луната се скри зад сиви облаци и сенките наоколо се задълбочиха. Стана някак си страшно и още по-мрачно.

Изчакаха часовия да направи пълна обиколка. Зад гърба му Джон притича под отсрещната барака. Когато на връщане китаецът се изравни с тях, Ашгар изскочи — същинска планинска котка — и рязко замахна. Човекът рухна на земята, Ашгар запуши устата му и понечи да го изтегли под бараката.

Тогава иззад съседната сграда неочаквано се появи втори часови и незабавно видя приклеknалия над другаря му мъж. Измина дълга секунда, бавно действащият мозък на китаеца оценяваше ситуацията, сетне той посегна към увисналия на рамото автомат. Както бе уговорено, застаналият в засада Джон изскочи иззад него и обви ръка около врата му. Нападнатият успя да замахне назад с приклада. Смит избягна удара, но отслаби хватката. Мъжът се изтръгна, извъртя, понечи да натисне спусъка. Живота на Смит спаси спринтирацията към тях Киавели. Капитанът се хвърли върху часовия с подхода на ръгбист, повали го с рамо и му изтръгна автомата, но онзи успя да натисне спусъка.

Изтрещя изстрел, звукът се отрази в околните бараки и се понесе нагоре към мрачното небе.

Джон ритна падналия в главата и го повлече под бараката. В следващия миг наблизко проехтяха гласове на китайски — интонацията бе ясна, съседните часови от караула питаха какво става. Тейър изскочи навън, високо и уверено завика в отговор, високо се изсмя. Гласовете отвърнаха нещо, сетне също избухнаха в смях.

— Налагаше се да рискувам — тихо обясни той на ужасените си другари. — Казах, че в полудрямка, без да искам, съм натиснал спусъка, за малко да си прострелям крака...

— А те? — недоверчиво прошепна Киавели.

— Викнаха, че съм идиот и да гледам да не се повтори, че ще докладват...

— На косъм от... — потри изпотено чело Смит.

— Разминахме се — натърти Ашгар, а Киавели само се усмихна.

Секунди по-късно с общи усилия вече теглеха телата към столовата, където ги чакаха двамата уйгури. Единият веднага заговори.

Преди Ашгар да отвърне, Тейър преведе:

— Казва да побързаме, преди луната да се е показала. Те ще се погрижат за телата и ще ни настигнат.

Ашгар кимна:

— Правилно. Е, хайде.

Силно приведени, затичаха назад по показания им преди от Ибрахим път, прекосиха сляпата точка и Ашгар се мушна в прохода под оградата. Изведнъж Тейър се закова на място и с неуверен вид се огледа назад, като изпаднал в транс човек. Джон изтръпна, космите на врата му настръхнаха: какво му става на този човек? Досега късметът им работеше, тепърва ли да се издънват? Побърза да каже:

— Доктор Тейър, ваш ред е, влизайте, сър...

— О, да, мой ред — прошепна унесено възрастният мъж. — Знам, да, хъм... удивително, знаете ли, сякаш нещо от мен остава тук... бях голям запаленко, виках за „Доджърс“, само че те вече не били в Бруклин, така ли?

— Сега са в Лос Анджелис — зашепна Смит и внимателно го забута към отвора. — И „Джайънтс“ напуснаха Ню Йорк, сега са в Сан Франциско. Хайде, сър, моля ви...

— „Джайънтс“ в Сан Франциско, а? Боже мой... странно, изведнъж се чувствам подмладен...

Изпъна гръб и сякаш дойде на себе си. Огледа се и направо скочи в тунела, Джон го последва с огромно облекчение. Киавели грижливо огледа терена отзад и ловко се мушна в отвора, след него и настигналите ги уйгури.

— Може ли да потичае, сър? — запита Джон от другата страна, докато уйгурите покриваха капака и замитаха земята.

Пред тях Ашгар махаше с ръка, подканваше да побързат. Луната бе закрыта от облаци, но тук-таме блестяха звезди и на Смит му се стори необичайно светло. Затичаха, Тейър се справяше забележително добре. Вече в горичката, Смит въздъхна облекчено, сякаш печелеха престижно състезание. Току-що бяха извели президентския баща от затвора. Оставаше да го опазят и прехвърлят в Америка. Шега работа — рече си той и мрачно се усмихна, докато запотеният Тейър поемаше дъх.

Изчакаха да почине. Той бършеше потта от лицето и широко се усмихваше. Заобиколиха го в неравен кръг, оглеждаха се неспокойно, въртяха очи във всички посоки. В храсталака прошумоля животинче, сигурно отиваше на север. Тейър така и не престана да се усмихва и да разтрива гърди с длани. Смит чак сега забеляза зъбите му — кафяви, тук-там наръбени или счупени. На дясната ръка два пръста бяха силно закривени, като чупени и незараснали както се полага. Може би са го измъчвали? Мина малко време, дишането му се поуспокои, гърдите вече не свистяха така. Тогава отново затичаха.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТА

Понеделник, 18 септември

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Цареше настроение напълно в тон с наподобяващото гробница помещение на ситуационния център. Напрежението сякаш гризеше и без това опънатите до крайност нерви на присъстващите. Заседанието течеше вече цяла сутрин с участието на целия Съвет на началник-щабовете, съветника по въпросите на националната сигурност, вицепрезидента, държавния секретар, министъра на отбраната, Чарлс Аурей, други отговорни лица и експерти и, разбира се, самия президент. Обсъждаха създалата се ситуация в навечерието на мига, когато трябваше да бъде взето решение дали да задържат „Императрицата“ и практически да рискуват военен сблъсък с Китай. Всеки бе докладвал за готовността на своя сектор, но военният министър Стантън донякъде отклони темата и засегна дългосрочни стратегии, допиращи се до военни въпроси и бюджети.

Тогава и генерал Гереро заговори за неотложната, както я нарече, нужда на армията от разширяване на концепцията за бързи и значително по-леки бойни сили с нещо повече. А именно доста по-тежки оръжия за продължителни кампании на големи територии и срещу мащабни военни сили. Той даде и няколко примера за въпросните оръжия, на първо място мобилната артилерийска система „Протектор“, и изтъкна, че е жизненоважно тя да бъде одобрена за влизане в производство.

— Слушай, генерале, днес твоят глас по въпроса е глас в пустиня — рече му президентът, поклащайки глава загрижено. — В момента сме изправени пред криза, където въпросните оръжия не могат да ни помогнат.

Гереро кимна в знак на съгласие.

— Прав сте, сър.

Кастила се обърна към адмирал Броуз.

— Ти имаш ли предложение по въпроса, Стивънс? Нещо, което да респектира китайците и подводницата им още преди да сме стигнали до фатална конфронтация?

— За съжаление, сър, почти нямам — мрачно призна адмиралът. Генералът от ВВС Кели се обади:

— За Бога, Броуз, ти там не разполагаш ли с ресурса на целия Пети флот? Достатъчно е да вдигнеш един вайкинг от самолетоносачите, че дори и един хорнът ще ти свърши работа. За нула време ще им разкажеш играта.

Министър Стантън запитва:

— На „Кроу“ нямаме ли вертолети за борба с подводници?

— Имаме, да. Да и на твоя въпрос, Кели. Отговорът е положителен, но вие, господа, постоянно забравяте, че проблемът не е военен, а истински политически кошмар. Наложил ли се да воюваме, имаме огромен избор от оръжия, но не е там въпросът, нали? Не съм сигурен какви точно са най-модерните оръжия на онази подводница, но ми се струва, че „Кроу“ е достатъчно добре екипиран да се справи и сам с нея. Но да нападаме първи е абсолютно противопоказано. Нали, г-н президент?

— Абсолютно — подкрепи го Кастила.

— Сега мога да предложи кръстосвач, дори съм наредил бойна готовност на „Шилох“. Появи ли се, китайците може би ще се респектират?

Президентът кимна с глава. Това се подразбираше от само себе си и съвсем не го безпокоеше. Само че не решаваше въпроса. Външно изглеждаше спокоен и излъчваше увереност, само пръстите на дясната му ръка нервно играеха по масата.

— Благодаря ти, Стивънс. Е, добре, къде стоим в момента? Опитът ни да проверим товара на „Императрицата“ с помощта на тюлените не успя. Не можем да нападнем първи, защото ще накърним имиджа си на привързана към мира и международните закони нация. На нация, прибягваща не до оръжието, а до инструментите на дипломацията. Е, това напълно изчерпва опциите пред нас, може би с изключение на една-единствена.

Направи кратка пауза, за да подбере думите си още по-внимателно, а пръстите му продължиха да играят по масата.

— Преди известно време ви намекнах, че в момента тече важна разузнавателна операция. Целта ѝ е да получим неопровержими доказателства за истинския състав на товара. Сега заявявам, че имам значителни надежди тя да завърши успешно. И то до няколко часа.

Помещението забръмча като възбуден кошер. Емили Пауъл-Хил запита:

— Колко часа, сър?

— Е, не мога да уточня със сигурност. Но ще съобщя, че тя се извършва на китайска територия и е извънредно рискована. Сами разбирате колко трудно е да се работи на другия край на света, и то на огромни разстояния като китайските.

— Мога ли да запитам кой стои зад операцията, сър? — обади се вицепрезидентът. — Убеден съм, че всички ние тук бихме искали да отправим молитва за успеха и безопасността на участниците в нея.

— Съжалявам, Брандън. Няма да разкрия конкретни данни, нито имена. Само ще кажа, че нашият човек е близо до успеха, но колко близо, сам не зная. Което ни изправя пред просто, но потенциално ужасно опасно решение. Ако до определено време не получим очаквания сигнал от Китай, ще се наложи „Кроу“ да спре „Императрицата“ и негови сили да се качат на борда, преди съдът да е влязъл в иракски води. На практика това значи Персийския залив. Колко точно часа има дотогава, адмирал Броуз?

Шефът на Съвета на началник-щабове си погледна часовника и отсече:

— Седем, господин президент. Плюс-минус един час.

Вторник, 19 септември
Дацзу

След напрегнат преход на бегом през гората, често поглеждайки през рамо назад, Джон, Ашгар, двамата бойци и бившите затворници пристигнаха при основния уйгурски отряд. Само няколко минути по-късно вече цялата група се придвижваше през нивята към скритите автомобили. Ашгар седна на волана на голямата лимузина, Джон и Киавели се настаниха така, че да предоставят повече комфорт на

Тейър. Най-отзад се качиха трима уйгури, насочили автомати встрани. Останалите се разпределиха между хъмвито и ландроувъра.

Потеглиха бавно, лимузината първа, възможно най-тихо, за да не привличат внимание. Грижливо се вглеждаха във всички посоки, във всяка скала, голямо дърво, изобщо във всичко, откъдето можеше да се появи евентуална изненада.

Джон си погледна часовника.

— Къде са Алани и нейната група? Нали щяха да придружават доктор Тейър и Киавели до границата?

— В скривалището — кратко, отсечено отвърна Махмут, вперил поглед напред.

— Значи излиза, че трябва да отделиш кола и част от нашите бойци да ги отведат до границата?

— Така излиза.

— Няма начин, Ашгар. Не знаем с колко хора ще разполага Фен или Ли Куони. Ще се нуждаем от всичките ти сили. Иначе онези, които отделиш, няма да се върнат навреме. Налага се да водим доктор Тейър и Киавели с нас поне докато стигнем планините. Там ще им намерим скривалище, ще ги вземем по-късно, когато се изтегляме.

Ашгар помисли и рече:

— Добре, звучи разумно. Но може би е по-умно да ги вземем с нас, ще помогнат. Вие можете ли да стреляте, сър?

— Преди доста време можех — отвърна Тейър. — За каква задача става дума?

— Нямаме право да рискуваме вашия живот, сър — намеси се с категоричен глас Смит.

— Абсолютно не — веднага го подкрепи Киавели.

— Добре — въздъхна Тейър. — Поне ми кажете за какво става дума?

Джон нахвърли основните факти около предстоящата среща при Спящия Буда: главната цел, залозите, рисковете, опасността.

— Във връзка с договора за човешките права, значи... — откликна Тейър, а сбръчканото му лице се смръщи. — В такъв случай мисията е жизненоважна. Той е може би най-значимият документ, подготвен от правителството на моя син.

— Вярно — рече Джон. — Тук залозите са глобални.

Тейър свали очилата и разтри основата на носа. Как само прилича на сина си, веднага си рече Смит, сетне се поправи: то президентът Кастила прилича на баща си. А старият мъж се облегна и се загледа през прозореца, по изнуреното лице заигра полуусмивка, малко по-късно затвори очи. Смит и Ашгар се спогледаха, вторият намигна. Вдъхва ми кураж, помисли Смит и поднови наблюдението на пътя. Встрани се редяха големи селски дворове, почти навсякъде земята бе покрита с платница или найлоново фолио, а върху тях разстлани на тънък слой оризови зърна или нахвърлени червени чушки в очакване на утринното слънце. Покрай оградите стърчаха купчини натрупан нелющен ориз, наподобяващи снежни преспи на слабата светлина, а край тях — дървени лопати и кофи. Във всеки двор щъкаха пилета, кога на свобода, кога затворени в кокошарници, виждаха се и неизбежните кочини с едри прасета; големи, подредени в редици дървени бъчви за зеленчуковата реколта. И биволи, дремеци биволи кажи-речи навсякъде, отпуснали могъщи глави, муцуните им почти допрели земята.

Времето минаваше бавно, прекалено бавно, засилвайки напрежението. Влязоха в село, сега къщите изглеждаха по-големи, по-богати, покрити със синкавочерни керемиди, с по два или повече комина. Тук пътят бе застлан с големи каменни плочи, на мътното осветление изглеждаха вековни. Тейър се разсъни и обясни, че по тези места са го водили на работа, нали имал писарски умения.

— Виждате ли столовете встрани? — попита той оживено. — На село край пътя е като една голяма всекидневна — селяните посядат да играят карти, да пият чай, да разменят клюките. Много често разстилат ориза дори и по каменната настилка — да съхне. Коли почти не минават, а велосипедистите си карат, все едно зърното го няма. Никой не обръща внимание. За китайците оризът е древна категория, също както луната и звездите. Нищо не може да го унищожи.

Джон се извърна с любопитство. Лицето на възрастния мъж бе посърнало и сбръчкано, но иначе изглеждаше щастливо. Явно му се говореше, а това бе добър знак.

— Как се чувствате? — попита го Смит.

— Странно. Някак си необичайно. Емоциите ми са нестабилни, менят се неочаквано, като непослушни дяволчета, знаете. В един миг

ми е смешно, сетне ми става тъжно, плаче ми се. Опасявам се, че вече съм на онази възраст, дето хората лесно се разплакват.

— Нормално за днешните събития — поклати глава Джон. — А физически как сте?

— О, не мога да се оплача. Бях се поизморил, но сега си починах, добре се чувствам.

— В началото в затвора измъчваха ли ви?

Тейър смръщи лице, свали очилата и разтри носа по познатия начин, сетне и слепоочията. Сега Смит има възможност по-добре да огледа двата разкривени изкорубени пръста. Може би са му чупили и други кости? Някъде по тялото, скрити от дрехите... Да речем ребра. Или едната ръка. Възможно и крак. Няма начин да се каже без внимателен преглед. Приберат ли се читави, първото нещо ще е да го прегледат обстойно.

Извърна се напред и пак вторачи очи в пътя.

Тейър постъпи по същия начин, като предпочете да не отговаря, също загледан в пейзажа. След малко по лицето му отново се появи усмивка.

— Китайците са интересни хора. Постоянно повтарят старите си митове и измислят нови. Веднъж един от водопроводните възли високо в планините се пропука и оттам надолу потече мощен поток вода. Комунистическото ръководство сътвори мита, че това е нова идея за декоративен водопад. Така ги успокояваха, да си гледат работата долу, макар че по едно време имаше сериозна опасност от наводнение.

— Такава е китайската култура — съгласи се Ашгар. — Природа и мит — типична връзка. Иначе стана ли белята?

— О, не. Просто поправиха акведукта — усмихна се Тейър. — Но в Китай всеки природен феномен е свързан с по няколко легенди. Чудесни инструменти да държат селяните в невежество. Тук наука, така както я познаваме, изобщо не съществува. Но пък така се живее по-леко, без усложнения. Говорят поетично, иносказателно. Голямото дърво е преобразено божество. Небесната дъга е повод за всеобщо ликуване — небето слизало на земята. Само че когато това невежество се пренесе в Пекин, тогава стана страшно. Появиха се редица проблеми.

— Мао не беше ли селянин с първоначално училище? — попита Джон.

— О, да, да. И назначи още селяни, заедно да управляват страната и държавата. Някои бяха буквално неграмотни. Не можеха да прочетат докладите, под които едвам се подписваха. Нищо не разбираха от масово производство, заводи, язовири, наука или селско стопанство извън примитивните им ферми. Пет години след като Мао пое властта, нацията почти гладуваше — поради неадекватната политика на Политбюро. А в затвора се хранехме с каквото ни паднеше: насекоми, птички, трева. След известно време земята се оголи, не остана никаква растителност, обелиха и дървесната кора навсякъде. Повечето затворници измряха.

Тейър сви рамене и се огледа. Забеляза напрегнатите лица наоколо и се усмихна:

— Хайде, стига по тази тема. Сега, когато невъзможното стана възможно, имам причини и огромно желание да поживея достатъчно, че да се запозная със семейството си, нали? Май се разглезвам, но честно казано, хич не ме е и еня. Сетне ще имам време да си умра на спокойствие.

Докато говореше, Ашгар извади уоки-токито и се свърза с другите двама шофьори. И те не бяха забелязали опасност, проследяване или осезаемо човешко присъствие. Но гласовете им бяха достатъчно напрегнати, а и докладваха за осъществена връзка с другарите в затвора.

— Имаме новини от лагера — рече Ашгар през рамо. — Все още не са засекали липсващите часове, не знаят и за бягството. Засега късметът е на наша страна.

Отново впери очи в пътя, вече се катереха, влизаха в предпланинска местност.

Добрите новини поизместиха напрежението в лимузината. Тейър разказа каквото знаеше за Баодин Шан — местността, където отиваха — и за Спящия Буда.

— Понякога превеждат Баодин Шан като Планината с прекрасните върхове, друг път — като Планината на съкровищата. Спящият Буда е в подножието ѝ — издълбан е в скалните масиви заедно с други фигури. Прилича на планината Ръшмор в Дакота, САЩ. Тукашните обаче са боядисани.

— Разбрах, че са хилядагодишни — обади се Киавели.

— Да, почти — рече Тейър. — Тези около Спящия Буда датират от тринайсети век. Авторите им са разбирали от изкуство и красота. Фигурите са неотделима част от естествения скален масив, а наоколо има гъста растителност — дървета, храсти, цветя. Зелена, тучна. Самите скали са част от дефиле.

— Кажете ми преценката си от оперативна гледна точка — като място за среща и размяна — помоли Смит.

Фред Клайн му бе изпратил по факс карти и описания, но най-добре бе да го чуеш от човек, който е бил там физически.

— За Фен Дун и Ли Куони то предлага доста възможности, но за вас — като имам предвид задачата ви — предполагам, че по-скоро ще създаде трудности, докато вземете документа от онзи, у когото той ще се окаже в крайна сметка. Спящият Буда е масивна фигура под надвиснал, издаден напред скален перваз, около него има още релефни изображения, свързани с будисткия епос. Някои от тях са на височина човешки очи и предлагат възможности за укриване. Има и други статуи в тъмни пещери и храмове, също издълбани в скалата.

Ашгар направи рязка маневра, за да избегне удар с пробягало по шосето куче.

— Прав сте абсолютно относно всеки детайл, доктор Тейър. Сам не бих могъл да го опиша по-добре. Но откъде го познавате така точно? — запита той и подозрението в гласа му прозвуча ясно.

— От нашия затворнически контингент изпращаха да чистим и поправяме дребните дефекти там — обясни Тейър. — Мен това изкуство ме интересуваше много и на няколко пъти успях да отида. Просто молех да ме включват в поредната група. Китайците уважават възрастните хора просто защото са успели да живеят по-дълго от другите, та дори и да са затворници. Такава им е културата.

Не след дълго трите автомобила спряха сред горичка. Бойците слязоха и събраха достатъчно храсти за маскировка. Тейър се разходи наоколо, за да се поразтъпче, а Киавели вървеше като хрътка подире му и зорко се оглеждаше.

— Е, за нас е време — рече Ашгар и подаде на Киавели ключовете от колата. — В скривалището съм оставил подробни указания.

— Ако до изгрев-слънце не сме се върнали, ще заведеш доктора там — допълни Смит.

— Добре. А сетне?

— Сестрата на Ашгар — Алани — ще ви прехвърли на най-удачното място за преминаване на границата.

— Дадено. Е, на добър час — Киавели и Смит се спогледаха и помежду им премина безгласно разбирателство.

Капитанът кимна и поведе Тейър към автомобила. Докато се качваха, Джон ясно чу смутените думи на Тейър:

— Денис, ти срещал ли си се отблизо със сина ми? Можеш ли да ми разкажеш за него...?

Сетне вратата се затвори, така и не дочу отговора, а Ашгар го потупа по рамото и поклати глава.

— Време е, приятелю.

Потеглиха в индийска нишка сред дърветата с оръжия, фенерчета, карти в ръце. Навсякъде миришеше на зелено, на прясна растителност. Вървяха бавно, тук храсталакът бе особено гъст, усещаха клонките по лицата и телата. Избягваха пътеки и просеки, движеха се направо към целта. Водеше ги боец, отлично познаващ пътя към Спящия Буда. Той даваше тихи указания, Ашгар превеждаше на Джон. Внимаваха да не се подхлъзват, да не стъпват на нестабилни места, да не отронят някой камък.

След известно време наклонът свърши, тръгнаха по равен терен. Джон се обади:

— Ашгар, трябва да се придвижим точно над Спящия Буда и малко встрани. Мисля, че там ще е най-добре да потърсим прикритие.

— Оттук нататък ти поемаш командването, приятелю — вдигна рамене Махмут.

— Мисля, че така ще виждаме всеки, който приближава мястото от различните подстъпи или пътеката със стъпалата. Както каза и Тейър — между статуите и по релефа ще има доволно много възможности да скрием хората. Моля, ти разпреди бойците на този принцип, но по твое усмотрение.

— Струва ми се несигурно и изобщо опасно — поклати глава Ашгар. — Предпочитам да не използваме скривалища сред статуите. С какво време разполагаме до срещата?

— Откъде да зная? Най-различни усложнения могат да се появят. Може и на разсъмване да стане... срещата им е насрочена за деня.

— Най-страшен враг ни е светлото. Ако наистина искаш да изнесеш декларацията от Китай, на разсъмване трябва да сме поне на половината път до границата.

— Е, надявам се всичко да е приключило значително по-рано. Защото светлото и на тях не им върши работа.

Продължиха напред бавно, при пълно мълчание. Внимаваха къде стъпват, защото сега наклонът бе обратен, вървяха надолу. Както бе казал Тейър, тук растителността бе буйна. Луната осветяваше върхарите на дърветата и храсталаците отгоре, в подножията им се стелеха тъмни, непроницаеми сенки. Отпред, в нещо подобно на малка котловина, ги очакваше Спящия Буда, където Джон отново трябваше да срещне Фен Дун и Ли Куони. Там ще приключи и мисията им — по един или друг начин.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА

Арабско море

— Насреща „Шилох“, сър — докладва радистът и вдигна глава към началството. — Искат точната ни позиция сега и евентуалната след десет часа.

Капитан трети ранг Франк Биенас се наведе към него.

— Предай им настоящата. Ей сега ще поработя върху предполагаемата... но я почакай! Кажим им, че десет часа не вършат работа.

Биенас седна пред картите и отвори таблиците. Радистът предаде исканата информация на кръстосвача и се облегна на седалката да изчака отговора. Бе на края на дежурството и усещаше умората в цялото тяло. Биенас продължи да изчислява проектирания курс на „Кроу“. След малко захвърли писалката и поклати глава.

Радистът постави слушалките и внимателно се заслуша. След малко се обади през рамо:

— „Шилох“ казва, че за по-малко от десет часа няма да успеят. В момента са на пълна мощност.

— Тогава ще бъдем вече в Персийския залив и нещата ще загрубеят. Предай им го — налага се да ни настигнат до шест часа, иначе по-добре да се връщат у дома и да вземат да си изпекат курабийки.

Слушалката на ухото му изписка и той уморено рече:

— Търси ли ме някой, на мостика съм.

Излезе от помещението и пое нагоре, където на смяна още преди час бе застъпил капитан Червенко.

Когато Биенас влезе, Червенко бе насочил нощен бинокъл към далечните светлини на „Императрицата“.

— Напоследък нещо много бърза — мрачно каза капитанът. — Като надушила дома хрътка. Издули са машините до крайност.

— „Шилох“ твърди, че са му нужни десет часа — докладва Биенас.

Червенко не се извърна, нито свали бинокъла.

— Броуз прави най-доброто, на което е способен. Лошото е, че Петият флот е далеч на юг, при това ние постоянно се отдалечаваме от него. Естествено, че няма да пристигнат навреме.

— Е, и да пристигнат — какво толкова могат, дето ние не го можем? — коментира Биенас, а в гласа му прозвуча закана и оптимизъм.

— Само дето са два пъти по-добре въоръжени от нас, то стига — благо го поправи капитанът. — А подводницата как се държи?

— Същия курс, същата дистанция, но Хейстингс казва, че долавял шумове в предното торпедно отделение.

— Знаят, че приближава часът на истината, Франк. Не можем да позволим на „Императрицата“ да влезе в Персийския залив. Ще бъдем уязвими откъм въздушни удари на излитащи от наземни бази машини, откъм атака на торпедни катери и на каквото още си поискаш. И не знаем кой още може да се появи, ей така изневиделица, нали? Току-виж Техеран решил ревностно, че и техните интереси са засегнати, и тогава ще стане една каша, не ми говори.

Биенас мрачно кимна. Отлично разбираше за какво говори командирът. Застана до него, рамо до рамо, също насочил бинокъл към движещите се светлини. Наближаваше часът на сблъсъка.

Дацзу

— Ето го мястото — рече Ашгар и в гласа му прозвуча необичайно за него благоговение.

Бяха спрели с Джон на полянка сред задръстената с гъсталаци гора. Намираха се недалеч от релефите, на същия скат, само че малко на по-високо и встрани, точно както бе пожелал Смит. Не виждаха цялата поредица от хилядите разположени на стотици метри скални образи, но боядисаният Спящ Буда, импозантен и величествен сред най-близките до него статуи, изпъкваше в изумителната панорама, облян от бледата лунна светлина.

Обичайно строголиките уйгури също спряха и по лицата им се изписа възхищение от неповторимата гледка. Опрян на дясната страна, гигантският Буда се бе изтегнал в центъра на подковообразна скала,

гърбът му сякаш потънал в скалната маса. Бе близо 30 метра дълъг и 6 висок — прекрасно каменно превъплъщение на спящия съня на просветените принц Сакия-Муни, потапящ се в Нирваната. Около него се извиваше каменен поток от сателитни статуи на високопоставени сподвижници от онзи период в естествена големина. Само силно издаден напред скален перваз пазеше тези прекрасни произведения на скалната архитектура от прищевките на времето и природата — така както го бе описал Дейвид Тейър. Вечен, извън времето, призрачен на сегашната светлина.

Мястото бе идеално за разполагане на часови. Джон и Ашгар разпределиха уйгурите сред ниската растителност, те двамата заеха недалечни един от друг централни позиции под съседни дървета. Налагаше се да чакат търпеливо, било дълго, било късо. И в двата случая бе особено важно да контролират възбудата и нервите си. Джон бе вече изпуснал шанса да вземе декларацията, този път щеше да му бъде последен. Разтърси рамене и се опита да мисли за друго. Огледа каменните образи бавно, опита се да ги запомни добре, щеше да му е от полза при пристигането на противниковите играчи. Повече грешки не можеше да си позволява.

В различни ниши около подковообразната скала се гушеха още статуи, имаше ги и пред входовете на пещерите. Ниски метални парапети отделяха фигурите от пътеката за посетители, но сега наоколо не се виждаше жива душа. Нямахте ги туристите, продавачите на сувенири, полицията и обичайните духовни наставници. Бе тихо, тъмно, от време на време някое животинче прошумоляваше в храсталаците, подухваше тих ветреца, някоя и друга птица изплющяваше с криле.

— Кога ли ще се появят? — не се стърпя Ашгар, нещо нетипично за него. — Утрото не е чак толкова далеч...

— Нямам си идея. Вече ти казах, срещата им е определена за деня, но интуицията ми подсказва, че ще се появят по-рано.

— Дано да е преди туристическия поток.

— И аз се надявам да е така. Обаче е възможно Ли Куони и съпругът ѝ да предпочетат прикритието на множеството. И все пак няма начин да не се досетят, че този път Фен Дун няма да се спре пред нищо, за да вземе декларацията. Кое то значи, че тълпата няма да им помогне. Но така или иначе от Фен те ще очакват изненади, затова ще

дойдат по-рано. Поне от него по-рано, и то за да си подготвят контракапан.

Въпреки логиката на предположенията си Джон се оказа неправ. Не мина и половин час и на върха на каменното стълбище откъм обратната страна на Спящия Буда се появиха хора. Смит фокусира нощния бинокъл: бяха петима, трима разпозна веднага — помнеше ги от Хонконг и Шанхай като хора на Фен Дун. Всички носеха английски щурмови автомати. Само че самия Дун го нямаше.

— По дяволите! — въздъхна Джон.

— Какво става? — запита Ашгар, загледан в същата посока.

Петимата слизаха в посока към релефите.

— Фен Дун го няма — обясни Джон и изруга. — Това е изненадващо и ме безпокои.

Минутка по-късно на билото след групата се появи още един мъж и също заслиза. Носеше средно по големина ръчно куфарче и бе Ралф Макдърмид. Смит подсвирна тихо.

— Я гледай ти! Лично Макдърмид е тук, същият, дето дърпа конците най-отгоре.

— Най-големият баровец, а? Доста странно...

— Може би пък не — замисли се Джон. — Фен на два-три пъти изпусна декларацията. Вероятно Макдърмид е решил да не поема повече ненужни рискове, загубил е доверие в наемника и смята, че лично към него самия Ли Куони и Юй Юнфу ще се отнесат с повече доверие.

— Мислиш, че му е подкупил хората ли?

— Защо не? И все пак изненадите не ми харесват. Има ли нови изпълнения, значи нещо съм изпуснал още в началото.

Въоръжената група слизаше с насочени за стрелба оръжия, сякаш очаква засада. Макдърмид я спря някъде на 10 метра над нивото на долната площадка и насочи хората да се скрият срещу статуята и отляво на стълбището. Самият той се притаи в един гъсталак край тях.

— Изглежда, очаква Юй Юнфу и съпругът да се появят по същия път — рече Ашгар. — Така ще ги засече по-лесно.

Ако Макдърмид наистина бе очаквал това, то този път се бе излъгал. Първо се показва набит здравеняк, но не бе на стълбището, а вървеше по пътека на най-ниското ниво. Излезе някъде отдясно и от множеството каменни фигури, както бе предположил Дейвид Тейър.

Джон внимателно го огледа с бинокъла и в колана му забеляза затъкнат деветмилиметров глок.

След него се зададе жена — трябваше да е Ли Куони. Настигна го и се огледа. Бе облечена в тъмни панталони и яке с висока яка плюс качулка. Загръщаше се зиморничаво в него, в ръка носеше куфарче, вероятно там бе декларацията. Джон се опита да види лицето ѝ, но високата яка го прикриваше, скриваше почти и цялата ѝ коса. Но тя беше, безсъмнено. В съзнанието му ярко изплава образът на красивата актриса, сама с чаша алкохол в ръка в притихналата шанхайска къща. След нея се показва трети човек — младолик, строен и жилав, може би на трийсетина години, в добра форма. Изглеждаше поизплашен, напрегнат, очите му блестяха мокро, бяха присвити, а челото — силно набръчкано от вирането в мрака. Джон реши, че това е съпругът Юй Юнфу. Костюмът му бе измачкан, но марков, приличаше на шита по поръчка италианска дреха. Вратовръзката бе с разхлабен възел, също от най-скъпите, ботите високи, официални, ризата — бяла, също силно смачкана. Приближи се съвсем близо до жена си, а очите му неспокойно заиграха във всички посоки. Горкият, рече си Джон и неволно се усмихна, съвсем е съсипан.

Почти веднага ги последва и четвърти — също излязъл от мрака мъж. Смит не го бе виждал досега. Изправен, със силно, атлетично тяло, очите му светеха с неестествен блясък като на наркоман. Такъв или не, имаше вид на опасен и опитен главорез.

Ли Куони излезе начело и поведе групичката си покрай Спящия Буда. След малко спряха, тя отправи поглед към стълбището, остави куфарчето на земята и тихо извика:

— Фен? Знаем, че си тук. Чухме те. Носиш ли ни парите?

Понеделник, 18 септември

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Адмирал Броуз тихо съобщи:

— Три часа, сър.

— Смяташ, че не виждам часовника ли? — сопна се президентът и съжалил за грубостта, силно въздъхна. — Извинявай, Стивънс. Това чакане ми опъва нервите повече от всичко друго. И друг път сме

броили минутите, но все е ставало дума за нападения по инициатива на противника, а нашата работа е било да вземем най-добрите ответни мерки. Сега е доста по-различно. В известен смисъл тази конфронтация я създадохме ние и трябва да внимаваме в избора си на действия. Изглежда, че скоро ще се наложи да издам крайна заповед... Може би ще се стигне до война между САЩ, Китай и останалата част на света и никой от нас не ще е в състояние да я контролира. Някой в Китай желае това и е готов да действа ответно веднага щом се качим на „Императрицата“...

Бяха сами в ситуационния център. Срещата бе по настояване на адмирала, президентът се бе съгласил — тук нямаше никаква възможност за подслушване. Всички високопоставени военни и цивилни чиновници стояха като на тръни, в пълна тишина, затаили дъх.

— Съжалявам, сър. Не бих искал да съм на вашето място.

Кастила се засмя тихо.

— Напротив, Стивънс, всички ми завиждат. Не си ли чувал какво говорят? Ами какво пишат? Че съм бил най-могъщият човек на земята и всеки би желал да бъде на мое място.

— Тъй вярно, сър — потвърди адмиралът с наведена глава и побърза да докладва: — Съобщиха, че „Шилох“ очевидно няма да пристигне навреме.

— Тогава Бог да ни е на помощ — въздъхна президентът. — И нашият човек в Китай...

Вторник, 19 септември

Дацзу

Настъпи заредена с много електричество тишина. Ли Куони и уплашеният ѝ до смърт съпруг очакваха отговора на Фен Дун.

През бинокъла Джон наблюдаваше движенията на Макдърмидовите ръце. Той даваше указания на хората си и жестовете му говореха само едно: да останат по местата, да бъдат готови, да не вършат нищо преди неговия сигнал.

Сетне американецът се изправи и се запъти към стълбището. Заслиза по стъпалата усмихнат, с куфарчето в ръка. Приблужи дъното,

когато се обади Ли Куони.

— Достатъчно.

— На английски говори — отбеляза Ашгар.

— Може би нарочно, особено ако охраната ѝ не знае езика, така и няма да разбере за какво става дума.

— Кой сте вие? — подозрително запитва жената. — И къде е Фен Дун?

— Аз съм Ралф Макдърмид, г-жо Юнфу. Същият, с когото говорихте и който ще ви плати двата милиона — рече той и потупа куфарчето.

Джон видя, че Юй Юнфу се навежда към съпругата и ѝ шепне нещо в ухото. Очите на жената се разшириха, сякаш ѝ съобщи нещо много важно.

— Там ли са парите?

— Разбира се — отвърна Макдърмид. — А документът сигурно е във вас, нали?

Ли Куони докосна своето куфарче с върха на обувката и отвърна.

— Да, тук е. Но преди да сте се опитали да ми го вземете силom с помощта на онези, които прикрихте ей там горе, да знаете: в него има бомба. Много лесно ще я взривя, веднага щом направите погрешен ход. Разбирате ли ме?

Макдърмид се усмихна щастливо, сякаш прелестната жена отсреща му предлага любовна среща и Джон за пръв път разбра какъв чудесен актьор е шефът на „Олтмън Груп“. За него животът бе една голяма, многостранна игра: бизнес, удоволствия, все едно какво още. Играеш я само с една цел — победа. Колкото по-високи залозите, толкова по-добре. Всичко попада в категориите контракт, трансакция, сделка. А рефлексите му чудесни, реакцията — мигновена, автоматична, както и дишането.

— Ама чудесно ви разбирам, госпожо. Защо се съмнявате? — рече той с най-приятен глас. — Вие, естествено, желаете да преброите парите.

— Разбира се. Донесете ги тук — долу — и се върнете на същото място.

Макдърмид слезе с лека стъпка, остави куфарчето легнало на земята и се върна, без да отделя очи от Ли Куони и групата ѝ. Неговите хора горе в прикритията стояха с ръце на спусъците.

Джон, Ашгар и уйгурите не помръдваха, следящи със затаен дъх развитието на тази малка драма. От съпругеската двойка долу се излъчваше напълно осезаема възбуда. Те се спогледаха, а очите им светеха особено. Ли Куони ясно каза:

— Провери, съпруге мой.

Юй приклепна и бързо отвори ключалката, за секунда очите на Ли Куони и двамата бодигардове се отклониха от склона и жадно се впериха в повдигация се капак. Това бе грешка.

Като че по даден сигнал някъде от отсрещния гъсталак, но над групата на Макдърмид, като могъщ дух от приказките се изправи Фен Дун с голям автомат в още по-едрите си ръчища. Откри огън, а дулото засвятка, изплювайки смъртоносни оси. Вулканичен грохот раздра кротката поне привидно досега нощ, куршумите зачаткаха, рикошети запищяха в адско кресчендо. Ли Куони, съпругът и двамата наемници просто нямаха никакъв шанс.

От гърлото на Куони избликна ярка кръв, тя се прегъна като парцалена кукла и се свлече, недалеч от нея по лице падна мъжът ѝ с раздробени гърди и затисна Макдърмидовото куфарче с тяло. По-едрият от двамата главорези почти не успя да реагира на ситуацията и падна покосен, другият успя да извади оръжие. Но и той закъсна, мощният откос на Фен го хвърли върху ниския метален парапет, на който увисна окървавен. Тази сцена се разигра като на забавен кинокадър с оплискан в алено екран.

Изведнъж Джон осъзна ситуацията в цялата ѝ пълнота: мъртви бяха и петимата между Фен и подножието на Спящия Буда — дошлите с Макдърмид хора. Огънят на Фен Дун бе смъртоносно покосил и тях.

Изведнъж настъпи шокираща, мъртвешка тишина, а долината отново прие предишния призрачен, безмълвно напрегнат вид. Макдърмид остана замръзнал на място, долната му челюст увисна, сякаш не осъзнаваше какво точно бе станало. От храстите около Фен изскочиха още половин дузина хора и затичаха надолу.

Тогава Макдърмид зарева с все гърло:

— Наредих ти да стоиш настрана от тази задача, Фен! Не ти ли казах, че ще се оправям сам? Какво направи сега, идиот такъв!?

— И какво толкова направих, тайпан? — небрежно рече наемникът, като доближи труповете. — Подсигурих декларацията да

не попада в американски или китайски ръце. И най-важното — ликвидирах един нагъл, безполезен и много богат американец.

Макдърмид зяпна, невярващ на ушите си, а в следващата секунда рухна, от гърдите му бликнаха червени фонтанчета. Фен свали автомата и пристъпи напред, трупът на американеца се затъркаля надолу по каменните стъпала и спря в краката му. Фен се засмя и се върна, скрита Ли Куони и се наведе към нейното куфарче.

До този миг Джон и уйгурите нямаха никаква възможност за качествена реакция. Ашгар изруга под нос и махна на хората си, а те насочиха калашниците, но Смит остро зашепна:

— Кажи им да не стрелят, да не се издаваме!

— Но той си отива с декларацията, Джон!

— Не! — сопна се Смит. — Изчакай малко! Нещо не се връзва...

В Арабско море

Капитан Червенко си бе полегнал на койката в каютата с надежда да подремне поне малко, но не се получи. Остави Франк Биенас да дежури на мостика преди два часа с напълно ненужната заповед да го събуди, ако има нещо важно, но така и не можа да заспи. От опит знаеше, сън няма да го хване, особено при създалото се положение. Така или иначе Франк трябваше да му се обади точно в 04,00 часа. Преди да се прибере в каютата, бе обиколил кораба и ведрото му настроение до голяма степен бе успокоило екипажа. Така помагаше и на себе си, а трябваше здравата да помисли как да се оправя с китайската подводница. Всъщност какви ли му бяха възможностите?

В същия миг интеркомът записука: обаждана се от „Шилох“. Потвърждаваха лошата новина: определено нямат възможност да пристигнат при „Кроу“ навреме.

— Колко часа ти остават, Джим? — попита капитан Майкъл Ското отсреща.

— По-малко от три.

— Ти нареди ли готовност за...

— Не се налага в момента.

Кратка пауза, сетне гласът добави:

— Добре правиш.

— Тъмно е, подводницата е изплавала на повърхността. Слухарите им ще доловят всичко на секундата. И няма да съм първият да натисна спусъка, поне не и докато не ми заповядат.

— Е, Джим, знаеш какъв е рискът... ако те решат да започнат... — за втори път командирът на „Шилох“ не довърши фразата.

— Зная, Майк. Мога да поема риска, но няма аз да започна.

— Е, желая ти късмет.

— Благодаря. И пристигай колкото се може по-бързо.

Връзката прекъсна. Нямаше необходимост да говорят повече. Като командири и двамата знаеха залозите. В един военноморски сблъсък е възможно да се получи абсолютно всичко. При това „Шилох“ може да помогне, дори и със закъснение. Е, ако пък не, то поне ще прибере оцелелите.

Червенко отново затвори очи, твърдо решен да поспи поне час. За беля интеркомът отново писна.

— Сър, подводницата се потопява.

Червенко усети стягане в коремната област.

— Идвам — кратко рече той.

Скочи от койката, влезе в малката баня, наплиска лице, среса косата. Постави фуражката и се изкачи на палубата. Огледа внимателно околните води, но не забеляза нищо.

На мостика Биенас докладва, кимайки към светлините на движещата се отпред „Императрица“.

— Увеличават скоростта. Скоро ще качат до максималната — 15 възела.

— Подводницата?

— Според сонарите торпедните зареждат.

— Ще нападат, а?

— Мисля, че още не, сър.

— Хм, няма да закъснеят... обяви бойна тревога, Франк.

Биенас кимна на дежурния при интеркома. Младият офицер се наведе към микрофоните:

— Бойна тревога! Всички екипи по местата! Бойна...

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА

Дацзу

Ашгар яростно зашепна вляво и вдясно, възпирайки уйгурите от стрелба по Фен Дун и хората му, някои от които носеха китайски армейски униформи.

Смит бе зяпнал, изненадан и смутен от присъствието на войници, а Ашгар го стисна за лакътя.

— Какво правиш, Джон? Фен Дун ще се измъкне и с декларацията, и с парите!

Смит огорчено поклати глава, ядосан на себе си, че не бе анализирал възможностите достатъчно трезво. Но пък какво толкова? Нима Макдърмид или Фен Дун бяха на свой ред предвидили всички неизвестни в уравнението? Не, отговори си сам и това го поуспокои.

— Съмнявам се — отвърна на уйгура. — Тук има някакъв трик. Иначе не може да бъде.

Ашгар направи гримаса.

— Какъв трик виждаш? Какъв? Фен и онези с него избиха всички и сега ще се изтеглят с шибаната ти декларация, барабар и с двата милиона долара.

Джон упорито продължаваше да клати глава.

— Няма, Ашгар, ще видиш. Кажи на бойците да са готови за всичко. Нека изчакаме. Има неизвестни величини, интуицията няма да ме подведе.

Долу, в краката на гигантския Буда, Фен приклепна пред куфарчето, докато мъжете му застанаха в кръгова отбрана с напрегнати лица и насочени във всички посоки дула. Дун взе куфарчето в ръце, внимателно го завъртя и изведнъж се разсмя. Рече нещо на китайски и хората му също се засмяха.

Ашгар преведе на Смит.

— Казва, че никаква бомба нямало в него. Било леко, нищо не помръдвало. Поначало не повярвал, че вътре има експлозив. Ли Куони никога не би унищожила единственото си реално оръжие.

— Прав е за това.

Тогава Фен понечи да отвори капака, а групата му бързешком заотстъпва. Видимо никой не вярваше, че е стопроцентово безопасно. Но едрият китаец наистина разтвори куфарчето и почти завря лице в него. Сетне видимо ядосан, с разкривена физиономия ядно го захвърли в храстите и високо изруга.

— Но то е празно! — удивено прошепна Ашгар.

Джон кимна.

— Нали ти казах, че има номер. Ли Куони да не е толкова примитивна?

Къде ли бе декларацията? Фен гневно закрачи към трупа на Юй Юнфу и го отхвърли на гръб с мощен замах на крака. Клекна и потри лицето му с ръка. Погледна си пръстите и отново изруга.

— Какво, по дяволите, става пък сега? — запита Ашгар.

Фен скочи на крака и яростно прекрачи трупа към безжизненото тяло на Ли Куони. Наведе се над нея и направи същото, взря се в пръстите си и просто побеля. Този път замълча, нещо в него сякаш се пречупи. Бяха го изиграли, току-що го бе осъзнал. Обърна се към хората си и задавено обясни нещо.

— Значи ти беше прав! — възкликна Ашгар и погледна Джон с възхищение. — Измама е било! Онези там *не са истинските Ли Куони и Юй Юнфу!* Ли си е наела актьори да ѝ разиграят номера. Бедните хорица, пожертвала ги е, за да... но пък...

— Да — мрачно потвърди Джон. — Както казваш: но пък...

В същото време Фен претърси женския труп. След минута се изправи, а в ръка държеше неголям предмет.

— Какво, по дяволите, намери?

— Мисля, че е портативен микрофон с приемник и говорител. Може би гласът ѝ е бил истинският... така е разиграла сценката.

Долу Фен, изглежда, стигна до същото заключение. Вдигна глава и внимателно огледа склоновете над Спящия Буда, встрани и отсреща. Нищо не видя, но рязко се извърна и даде поредица остри нареждания.

— Казва им да... — започна Ашгар.

Но Джон не го слушаше, а внезапно заудря с юмрук по земята пред себе си и завика.

— Огън! Огън! Заповядай да стрелят, дявол го взел...

Ашгар не загуби нито секунда, бойците му откриха стрелба като един. Общо двайсет и два щурмови автомата зачаткаха смъртоносна песен, обсипвайки с олово Фен, неколцината му другари и войниците долу.

Понеделник, 18 септември

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Отвън грееше слънце, а зад дебелите пердета в кабинета на Фред Клайн цареше почти полумрак. Тежките завеси закриваха отвъдния свят, но все пак не бяха в състояние да притъпят отзвука на далечните му събития. Клайн не се бе бръснал почти седмица, избилата по бузите му четина сивееше, на места бе почти бяла. Очите му бяха зачервени от безсъние, стомахът му куркаше полупразен и напрегнат от спорадични и незначителни количества храна. Очите му почти не се отделяха от големия корабен часовник, само от време на време отместваше поглед към синия телефон.

Да би могъл някой външен случайно да надникне в тази светая светих на разузнаването, вероятно би го помислил за парализиран. Защото само гърдите му леко се повдигаха и очите му шаваха, иначе вече доста време не бе помръдвал.

И ето — изведнъж синият телефон извъня. Клайн се стресна и подскочи, за малко да падне от стола. Сграбчи слушалката и викна:

— Джон?!

— Не се ли е обаждал? — запита президентският глас отсреща, осезателно натоварен с разочарование и напрежение.

— Не е, сър.

— Два часа остават. Дори и по-малко.

— Или повече. В открито море корабите стават непредсказуеми.

— Времето в района на Арабско море е спокойно и ясно чак до Персийския залив и оттам до Басра.

— Времето не е единствената променлива, господин президент.

— Ето това ме плаши, Фред.

— И мен, сър.

Клайн ясно чуваше дишането на президента. По линията имаше леко ехо. Откъдето и да се обаждаше Кастила, в момента бе сам.

— Какво става според теб? В... тоест къде е полковник Смит?

— В Дацзу, Съчуан — напомни му Клайн. — При статуя на име Спящия Буда.

— Веднъж съм бил на това място, преди години беше. Китайците ме заведоха. Прекрасни статуи, релефи...

— Аз пък не ги зная.

— Великолепни са. Някои са на хилядолетна възраст, изсечени от големи майстори. Тъкмо се питам какво ли ще остане от днешната ни цивилизация за поколенията след едно хиляда години?

Настъпи пауза, след малко я наруши Кастила.

— Колко е часът сега там? При Спящия Буда?

— Също както в Пекин. Китайците премахнаха часовите пояси на цялата си територия. Времето е уеднаквено, общонационално. Така им е по-удобно. Значи сега трябва да е около 4 часа преди разсъмване.

— Не е ли време вече всичко да е приключило? Защо нямаме новини? Поне една дума за баща ми...

— Не зная, господин президент. Смит отлично познава ситуацията, знае с какво време разполагаме...

Клайн почти си представи как старият му приятел отсреща замислено поклаща глава.

— О, да, знае човекът. Сигурно прави каквото трябва.

— Най-доброто от себе си ще даде. Той е най-опитният ми изпълнител.

Настъпи нова пауза и отново Клайн си представи кимация някъде в Белия дом Кастила, убеден, че човекът е читав, но продължаващ да се опасява от най-лошото развитие на нещата.

— Декларацията трябваше да е у мен досега... при това непременно ще трябва да бъде изпратена и на Ню Цзянсин в Пекин, а това ще отнеме още време. Вече ми се струва прекалено късно, нали, Фред? Длъжни сме да им изпратим автентично изглеждащо копие, не факс или лесен за компютърна фалшификация интернетски формат. Иначе хардлайнерите там ще се зарадват — все едно че работим за тях... А пък ако сме прави и в Чжуннанхай наистина някой желае военна конфронтация, то нищо, освен оригиналния документ не е в състояние да го накара да повярва.

— Джон ще измисли нещо — убедително рече Клайн, но и сам не знаеше какво би могло да е то.

Нито пък президентът.

— След час, може би и по-малко ще наредя на Броуз да даде заповед — „Кроу“ да задържи „Императрицата“. Вече няма абсолютно никакъв друг начин да избегнем сблъсъка. Но ти, Фред, ти направи всичко, което можеше да се направи. Всички работиха отлично. Сега само можем да се надяваме и отправяме молитви китайците сами да се откажат... но как ще стане това, сам не виждам.

— Да, сър. И аз също.

Тишината натежа изведнъж. След още малко мълчание гласът отсреща добави с още по-мрачни, трагични нотки:

— Отново се повтарят трагедията и крайностите на студената война. Само че този път оръжията са доста по-страшни и резултатът може да бъде... Е, след два часа ще видим.

Вторник, 19 септември

Дацзу

Не много далеч от Спящия Буда, в подножието на планините, откъдето започва пътят към статуите, Дейвид Тейър спеше в очуканата лимузина, преуморен от необичайното за него движение и напрежението на бягството. В тъмната вътрешност на автомобила Киавели будуваше, поставил дадения му от Махмут калашник на колене, и от време на време хвърляше коси погледи към стария мъж. Капитанът бе силно впечатлен от Тейъровата воля и характер и смяташе, че умората му се дължи повече на напрежението, отколкото на пътя.

Същото това напрежение за жалост вече си казваше думата и в неговия случай, още повече, че го потискаше и неспокойното изчакване тук — сред околните храсталаци и под гъстите листа, които сякаш отнемаха част от въздуха. От време на време неволно задрямваше, но тутакси се стряскаше сякаш от тупането на собственото си сърце. За жалост и неговата умора се натрупваше и постепенно интервалите между заспиването зачестиха, а събуждането стана по-трудно. И ето, този последен път се събуди тежко, сякаш някой болезнено го плесна по врата. Минаха десетина секунди и той разбра, че никой не го е удрял, нито пък сърдечният ритъм е причина

за пробуждането. Шумът в ушите му бе натрапчив, някак си ритмичен. Приглушено тупуркане на множество крака. Някъде по пътя недалеч от тях вървеше група хора.

Тежки боти, стъпка в крак, познат ритъм — какво друго, освен войници? И то идващи в посока към тях.

И Дейвид Тейър безсъмнено ги бе чул, защото в следващата секунда Киавели чу гласа му да казва:

— Войници. Познат ми е звукът. Китайски войници, вървят в крак.

Киавели наостри уши:

— Колко са? Изглежда, повечко, но все пак? Десетима, взвод или отделение?

— Горедолу толкова — отвърна Тейър и гласът му потрепна.

— На пътя са, не по-далеч от 400–500 метра, кажи-речи четвърт миля.

— Ние... ние сме по-встрани — леко заекна старият мъж. — Скрити сме в растителността, нали?

— Да, така е, но какво правят военни тук и по това време? Четири часа е. Едва ли е защото са разкрили нашата липса, тогава щеше да се вдигне голям вой, цяла армия щеше да дойде. И нямаше да вървят по този начин, в строй. Не, тези хора са по друга задача... имам лошо предчувствие...

Сега Тейър, изглежда, се изплаши, но по-късно се оказа, че просто се е вълнувал.

— Мислите, че е във връзка с полковник Смит и неговата мисия с уйгурите? Обаче откъде ще знаят? Не, струва ми се, че нямат отношение към онова, което става при Спящия Буда.

— Не бива да пасуваме — нервно рече Киавели. — Нещо трябва да се направи!

Но знаеше, че е неразумно да подлага президентския баща на риск, и сам си отговори:

— Не, нищо не можем да направим. Но ако отиват към мястото на срещата, ще минат флангово на Джон и Ашгар и вероятно ще ги изненадат.

— Трябва да помогнем!

— Но как? Дали да не се опитам някак си да ги задържа тук? Поне да ги забавя...

— Ами аз?

— Стойте тук, кротувайте.

Тейър поклати глава.

— Не е реалистично. Вече петдесет години бездействам, капитане. При това нека си кажем истината — две оръжия са подобри от едно. Винаги си е било така. Оставете ли ме сам, как ще ме охранявате? Значи по-доброто решение е и на мен да дадете оръжие. Отдавна не съм стрелял, но това не значи, че не зная как.

Киавели изгледа бялата коса и изпълненото с решимост лице.

— Убеден ли сте? Намерят ли ви тук — в колата — най-лошото, което ще се случи, е да ви върнат обратно в лагерния затвор. В същото време екипите на Клайн за извеждане са вече готови, стопроцентово съм сигурен. Най-разумното е да останете тук и да се опитате да не привличате внимание. А следващия път Клайн ще ви изведе...

Тейър поклати глава, протегна ръка и за пръв път му заговори на ти.

— Знаеш, Денис, имам докторска научна степен. По мое време беше доста трудно човек да я получи. Означаваше, че пипето ти щрака. Я ми дай твоя пистолет.

Киавели се втрещи. Тейър изглеждаше напълно спокоен, разсъдлив. През прозореца проникна тъничък лунен лъч и под тази светлина успя добре да види очите му. Усмиваха се и сякаш говореха. Казваха, че тленността и смъртта са отдавнашни другари. И Киавели кимна — така си беше, напълно го разбираше този старец. Прав е, по дяволите.

Извади деветмилиметровата берета и я постави върху протегнатата длан. Този път Тейъровата ръка не потрепна. Удивително му се стори, но беше истина. Тогавя отвори вратата откъм гъсталака и тихо се измъкна. Поставяйки пръст на устата си, махна на Тейър да го последва. Измъкнаха се изпод камуфлажната мрежа и залегнаха под лимузината. Отпред луната осветяваше терена достатъчно добре. Надигнаха глави и веднага забелязаха приближаващата група — на брой по-малка от очакваното, само десет войници от НОА — Народната освободителна армия. Водеше ги пехотен капитан.

— Колко хора правят отделение в НОА? — прошепна Киавели.

— Не зная.

Но за подобни мисли нямаше и време. Киавели премести лостчето на калашника на единична стрелба и грижливо се прицели, сетне пусна изстрел. Първият в строя изрева и падна на земята, хвана се за крака и се сгърчи.

В същото време стреля и Тейър. Куршумът попадна на пътя току пред групата и вдигна гейзерче прах. Останалите девет души се изпокриха в околните гъсталаци, като извлякоха и ранения си другар. Секунди по-късно организирано отвърнаха на огъня.

— Не знаят къде сме точно — стрелят наслуки.

Нечий глас крясна остро, огънят секна.

Киавели и Тейър изчакаха, наострили уши. Рано или късно войниците ще направят опит да ги нападнат — това бе повече от сигурно. Значи колкото по-дълго ги задържат, толкова по-добре. Капитанът погледна другаря си — Тейъровото лице бе зачервено, възбудено. И той самият изпитваше типичната за бойна ситуация еуфория, а лицето му бе леко запотено.

След малко същият глас крясна отново и войниците скочиха като един, за да атакуват. Стреляха напосоки, лицата им бяха разкривени, очите се белееха под лунните лъчи. Тейър се измъкна изпод автомобила, приклепна край калника и стреля три пъти. Този път с подобрен мерник — отсреща някой изрева от болка.

— Може би ще ги отблъснем — рече той задъхано, развълнувано, сякаш отново преживява близо половинвековното си пленничество.

Нападащите потърсиха прикрития и залегнаха в паника, като този път зарязаха втория ранен да лази сам по пътя. Не са добре обучени, помисли Киавели, но всъщност това му го бяха казвали колеги множество пъти в миналото. При това нямат и боен опит. Едва ли офицерът ще ги вдигне бързо отново, колкото и да си крещи.

Двамата с Тейър лежаха, забили лица в земята, брояха минутите. Изнизаха се двадесетина минути, отсреща все така мълчаха. Изведнъж Киавели зърна кратко сребристо проблясване — нещо лъсна под лунната светлина и се скри... Не бе ли часовников циферблат? Със свито сърце, наострил уши, капитанът имаше неприятното усещане, че някой се движи към тях. Изведнъж се досети: насреща им пълзят храсти — бавно, но сигурно.

— Огън! — прошепна остро. — Стреляйте, г-н Тейър!

Този път се изправи, прикрит зад автомобила, и пушна дълъг откос. До него застана Тейър и се включи в стрелбата. Трудно им бе поради високата кола, налагаше се да се изправят на пръсти, ъгълът на огъня не бе сполучлив.

Чу се трясък и едно от стъклата на лимузината се пръсна, в нея попаднаха и още куршуми. Замириса на горещ метал. Изведнъж изстреляха изстрели и отзад. Обграждаха ги. Някой закрепя на китайски.

Пребледнял, Тейър преведе:

— Искат да се предадем, да хвърлим оръжията, иначе ще ни убият. Но можем да...

— О, не, не можем! Абсолютно не! — възрази Киавели.

Обещал бе да опази президентския баща жив, а завръщането в затвора бе по-добър вариант от смъртта. Докато бяха живи, имаше все някакъв шанс.

— Задържахме ги вече половин час... понякога и 30 минути имат огромно значение. Сваляйте оръжието! — задъхано рече той, сам захвърли калашника и високо вдигна ръце.

Целият разтреперан, Тейър също пушна беретата на земята, постави ръце на глава — върху маовската шапка, и горчиво си рече: ех, завършиха няколкото часа свобода. На глас каза само:

— Уви!

Отпред се появиха неколцина с насочени оръжия, двамата ранени бяха с тях, подкрепяни от другари. Отзад излязоха други двама, също с готови за стрелба автомати. Неволно, чисто механично, Киавели преброи войниците. Оказа се, че в пехотното отделение на НОА имало 12 войници. Значи двама са се движили отделно. Пред тях застана капитанът с изваден пистолет и занарежда гневни думи.

— Пита кои сме — преведе Тейър. — Усеца, че сме американци. Той... о, Боже...

Последните слова преведе почти заеквайки:

— Настоява да кажем дали сме част от шпионския екип на полковник Смит.

* * *

Пред статуята на Спящия Буда се търкаляха труповете на голяма част от групата на Фен Дун. Не всички бяха мъртви — неколцина, включително и предводителят, успяха да намерят прикритие и спорадично стреляха, макар и немощно.

— Прекрати огъня — нареди Джон на Ашгар.

— Сигурен ли си, друже? Нали виждаш, че има живи? По-добре да слезем и приключим с тях веднъж завинаги — най-вече с Фен Дун. Сигурен съм, че го улучих.

— Не! Разпръсни хората във верига да тръгнат да претърсват скатовете: там някъде трябва да се е скрила Ли Куони. Тя ни е нужна, а оцелелите нека си бягат.

— Мислиш, че...

— Да. Тя и Юй са някъде тук наблизо с декларацията. Давай да ги намерим!

Ашгар даде нужните нареждания, претърсването започна на бегом. До разсъмване оставаше по-малко от час.

— И да знаеш — стрелбата се е чула чак до районния център — загрижено поклати глава Ашгар.

— Така е — призна Джон, следейки уйгурите с очи.

Усещаше, че шансът започва да му се изплъзва, още повече изтичаше им времето и това бе най-ужасяващото. Кога да търсят Юй и Ли Куони, кога да вземат декларацията, кога и най-вече как да я изпрацат във Вашингтон?

Така или иначе събитията се развиха доста бързо, без особено логична връзка между множеството участници във финалната битка за този документ.

Внезапно някъде на стотина метра отсреща някой откри огън. Смит рязко завъртя глава нагоре и вляво от статуята на Буда. Първо зачатка автомат, отговори му пистолет.

— Задръж хората — нареди Джон и клекна в храстите.

Ашгар вдигна ръка и махна с длан надолу — знак за уйгурите да залегнат.

— Какво смяташ, Джон?

— Да не е пък Фен?

Ашгар укорно поклати глава.

— Казах ти да слезем и да го довършим, но ти...

— Време нямаше и няма! Трябва ни Ли Куони, Ашгар — тя е най-важната.

— Но ако е Фен, значи сме се издънили.

— Може би, а може би не. Давай напред.

Отново тръгнаха във верига и не след дълго приближиха поляна. Тук спряха и огледаха обстановката. Откритият терен завършваше със скала, надвиснала над част от релефите. Оттук се откриваше добра гледка към цялата долина, както и към склоновете и пътеката пред Спящия Буда.

— Мисля си, че Ли Куони е видяла всичко — каза Джон.

Ашгар само кимна и въздъхна.

Отдясно автоматът отново зачатка, този път съвсем къс откос. Сега забелязаха откъде се стреля — огънят идваше от извисяваща се камениста грамада, нарязаните ѝ скалисти зъбери стърчаха над дърветата. Бе на около 50 метра от ръба на надвисналата над долината скала.

На откоса отвърна единичен пистолетен изстрел от горичка, недалеч от ръба и точно пред мястото, където бяха залегнали Джон и уйгурите.

— Я виж — посочи Ашгар.

Нов кратък откос поръси паднало дърво на камениста тераса ниско долу сред релефите. Зад него безсъмнено се криеше някой. Изведнъж тих, хипнотичен глас рече на английски:

— В капан си, госпожо Ли, и от него измъкване няма. Твоите наемници очистиха повече от хората ми, но — за твое нещастие — не успяха мен да ликвидират.

Беше противният глас на Фен Дун, глас, който Смит се бе надявал никога повече да не чува. Отвърна Ли Куони, а тя говореше нежно и музикално, сякаш приветстваше гост в елегантния си шанхайски дом.

— И аз не успях да си получа парите. Те видимо са в теб, което пък ме кара да се чудя защо досега не си се измъкнал с тях?

— Защото и на мен ми трябва декларацията, госпожо, затова. Усещам, че патрони повече нямаш, нали? И така, и така трябваше вече да си мъртва, ако не беше твоят приятел там сред дърветата. Кой е той? Защо ли не се досещам?

— Защо говорят английски? — прошепна Ашгар.

— Дявол знае — отвърна Джон. — Сигурно Фен има още скрити на друго място хора и предпочита да не разбират за какво точно става дума.

— Ти още за много неща не се досещаш, Фен — кръшно се изсмя актрисата.

Тогава край нея заговори мъжки глас:

— Ти трябваше да си я пазиш декларацията, Фен, докато все още беше в тебе. Тогава тези неща нямаше да се случат. Никой нямаше да пострада.

— А, така ли? Много ми е приятно да те чуя отново, шефе. Глупаво бе да си мисля, че ще вземеш да се самоубиеш, дори и заради семейството. А то жена ти те спаси, нали? Грешката е моя. И без това си знаех кой е истинският мъж във вашата къща.

— Винаги дрънкаш ненужно, Фен — обади се Ли Куони. — Твърдиш, че декларацията ти трябвала, на нас пък са ни нужни парите.

— О, все така делова, а, госпожо? Добре, същата сделка: декларацията за двата милиона долара на Макдърмид.

— Готово.

— Значи се разбираме. Жената пак говори вместо теб, а, шефе! Е, добре де, то всички не можем да бъдем мъже, ха-ха.

Зад дървото се чу боричкане и Юй Юнфу се изправи в цял ръст със силно зачервено лице.

— Не се знае кой е по мъж от нас два...

Думите му секнаха, автоматен откос го разпра на две — от гърлото до слабините, бликнаха мощни фонтани кръв. От горичката някой стреля отново и почти заглуши болезнения вик на Ли Куони.

В отговор се чуха само две думи:

— Така било значи...

Бе гласът на Фен, видимо незасегнат от огъня, тонът обаче вече не бе предишният предизвикателно-самохвален:

— ... виж, Ли, знаеш ми условията. Моите условия. Твоят приятел в онази гора скоро ще изпука и последната пачка, докато аз имам още доста пълнители. За теб пари няма да има. Предлагам ти живота срещу документа. Дай го и си върви по живо, по здраво.

Джон трескаво зашепна, надигайки се:

— Прикривай ме, човече. И не стреляйте, докато не викна или усетиш, че просто друг изход няма.

— Къде си тръгнал? — сопна се Ашгар.

— Ще обходя скалите и ще пипна Фен отзад.

— По-добре да го нападнем веднага — директно. Ние сме поне 20 души...

— Няма да го докопаме в онези зъбери. Виж, има прекрасна позиция, тежкокалибрено оръжие, достатъчно патрони. Ами ако извади още изненади? Оръжия, подкрепления — други войници. Времето ми изтича, Ашгар, помисли: изпадне ли Куони в паника, подплашим ли я, може да унищожи декларацията. Залогът е огромен...

И преди Ашгар да е реагирал, Джон грабна своя МР5К и се измъкна назад към скалите. Сърцето му биеше лудо. Двойна бе причината да се опита да неутрализира Фен. При последния изстрел от горичката стрелецът се бе подал достатъчно, за да го види Смит с бинокъла: беше Ранди Ръсел. Ранди, моля ти се!

И идея си нямаше откъде се е взела, иначе Фен бе абсолютно прав. Скоро ще си изпука патроните, с тях и шанса. А нападнат ли уйгурите, тя мигом попада под кръстосан огън.

В Арабско море

Гласът на адмирал Броуз проехтя съвсем ясно по високоговорителя в помещението на мостика.

— Дай координатите на „Императрицата“ в момента, капитане!

От мястото си пред широкия прозорец Джим Червенко отлично виждаше осветения силует на „Императрицата“ просто на две мили от носа на „Кроу“. Движеше се с максимална скорост по обляната в лунни лъчи морска повърхност, неотклонно по курс към Ормузкия проток, оттам Персийския залив и Басра, Ирак.

Кимна на Биенас, който обърна очи към навигатора. Младият офицер мигом подаде данните, Биенас ги прочете на адмирала.

— По нашите изчисления имате по-малко от 90 минути преди влизането в протока — откликна Броуз.

— И по нашите е така, сър — намеси се Червенко.

— Готови ли сте?

— Напълно, сър. Обектът е на две мили от носовия бакборд.

— Подводницата?

— Движи се в пакет с нас, със заредени торпедни отделения. Следва „Императрицата“, но отдясно и на половин миля, в отлична огнева позиция срещу „Кроу“.

— Вашите „Сийхоук“ екипирани ли са за борба с подводници?

— Тъй вярно, сър.

Адмиралът запази хладния делови тон, но въпросите, които не би задал и на абсолютно зелен младши офицер на първо плаване, камо ли на стар морски вълк като Червенко, издаваха напрежението, под което се намираше. Това си рече и Червенко, а Броуз сякаш прочете мислите му и подхвърли:

— Извинявай, капитане, ситуацията е повече от гадна.

— Не помня по-гадна, сър.

— Бойният ви план?

— Маневрираме към „Императрицата“, сигнализираме да спре, прехвърляме абординращ екип, държим я между нас и подводницата, принуждавайки последната да мине откъм нашата страна, където я чакат хеликоптерите. Иначе според обстоятелствата — както се променят те.

— Добре, капитане — тук Броуз направи пауза. — ... ще получите заповед за абординане до час. „Шилох“ ще бъде при вас най-рано до три часа, плюс-минус някоя и друга минута. Ще се опитам да ви изпратя и въздушна помощ, но ми е трудно с времето. Дръжте се колкото можете...

Отново пауза, след малко сърдечно добави:

— ...е, и късмет!

Връзката прекъсна, Червенко погледна часовника над командния пулт и отново насочи нощния бинокъл към „Императрицата“. Нощта си бе все така лунна, морето спокойно, повърхността му — в палаво разиграни светлосенки. Капитанското лице бе леко смръщено, наум вече броеше обратно.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА

Дацзу

Нощта бе тежка. Въздухът сякаш притискаше Джон към земята, докато упорито напредваше по потъналите в тъмни сенки скали на гигантската каменна грамада, метър по метър, колкото може побезшумно и все по-нагоре. За щастие имаше си специални обувки за целта, нощният бинокъл му помагаше в подбора на пътя сред цепнатини, издълбани от водата столетни улеи и ръбове. Понякога нямаше друг избор, освен да прескача по-дълбоките цепнатини или да се катери по скалния скат. Друг път му помагаша случайни издатини или прорасло в камъка, жилаво като въже дръвче.

— Губим си времето, Ли — рече гласът на Фен Дун изведнъж.

Дойде от толкова близо, че Джон потръпна и погледна нагоре, очаквайки там да се появи гадната мутра и черното автоматно дуло.

— Мъжът ти е покойник. Охраната — също. Ти патрони нямаш, нали? Твоето приятелче там горе сред дърветата е сам и много скоро ще го докара до твоето положение. Кой ще ме спре, кажи ми? Сега ти е шансът, сега. Даваш декларацията, аз си отивам, ти се спасяваш където си знаеш.

Куони се изсмя презрително, горчиво.

— И къде ще отида? Какво ще правя без пари? Как ще изведа децата си от Китай? По-добре да взема да изгоря декларацията. Така и ще направя! Ако тутакси не се разкараш...

Гласът ѝ продължаваше да реди подобни закани. Джон се закатери още по-настървено нагоре. Трябваше да се изкачи на по-високо място от Фен.

Междувременно китаецът се изкикоти:

— Съжалявам, госпожо Ли, много съжалявам. Само американците искат декларацията непокътната. Аз ще се задоволя и с пепелта. Хайде, моля ти се, запали я. Ама давай де! Иначе ще дойда да ти я взема и сам ще ѝ драсна кибрита. Обаче това няма да ти помогне да се чупиш от Китай, нали?

Това полупризнание сепна Ли Куони и внезапно тя се досети, тогава спонтанно избухна:

— *Вей Гаофан!* Той стои зад тази история, нали! Благодетелят на баща ми! И на мъжа ми също! Той иска документът да бъде унищожен, само той. Ти всъщност за него работиш, за кого другико!

— Единственият ти шанс съм аз, на мен трябва да се довериш — нагло отвърна Фен. — Иначе си знаеш съдбата...

Джон вече бе на върха, прехвърли зъбатия ръб и безшумно се претърколи на късата площадка. Свали автомата и опря гръб на скалата отзад. Свеж вятър полъхна покрай лицето му и без да ще, погледна надолу. Пред него като на длан се виждаше цялата долина, дефилето на Спящия Буда, величествена панорамна гледка с множество красоти и растителност в сенки, монументални статуи, облени от неземната, призрачна лунна светлина.

А на този чудесен фон главата на Фен се открояваше като идеална мишена. С един точен куршум ще я пръсне като тиква. Пръстът му полази по спусъка, а в гърдите му забушува познат гняв: Фен е убиец, унищожил хора, които му бяха помагали — Ейвъри Мондрагон, Анди Ан, поредица уйгури. Дори предателя Макдърмид. И бедния Юй Юнфу. А сега в Арабско море припламваше още едно изключително опасно огнище на насилие и смърт. Джон напрегна цялата си воля да прогони гнева и яростта от себе си.

И тогава се обади с достатъчно висок глас:

— Ти, Фен, не си единственият й шанс. Предай се сега и ще живееш...

Нарочно провали преимуществото на изненадата, но пък смяташе, че този е най-правилният начин за оправяне на сметките. В продължение на безкрайна секунда Фен остана като замръзнал на място, сетне с бързината на кобра се завъртя и плонжира вдясно, сякаш забравил острия зъбер, а в движение пусна дълъг откос. За миг червената му коса се скри в полусянката, лицето му се изкриви в омраза и луд гняв.

Джон въздъхна кратко и със задоволство. На това се бе надявал — не можеш да застреляш човек в гръб, та дори и да е най-големият негодяй на земята. Очаквал бе именно такава реакция, готов бе: неговият откос изпревари този на наемника с десети от секундата, а куршумите отхвърлиха мощното тяло като чувал слама назад към

скалната маса. Фен се блъсна в нея с тъп звук, превъртя се в обратна посока и полетя през ръба, повличайки със себе си порой камъни.

Миг шокираща тишина и в следващата десета от секундата Ашгар и групата му затичаха надолу по склона и с насочени автомати заобиколиха скривалището на Ли Куони. С лудо тупащо сърце Джон се втурна по урвата, а в главата му мислите препускаха в хаотичен бяг. Почти се бе добрал до декларацията, но... дали да се обади на Фред? И как да я изпрати? Ами ако изведнъж тя не се окаже в Ли Куони? Тичаше лудешката, без да се съобразява с наклона и голямата опасност, прескачаше високи камъни, зъбери, храсти и какво ли още не. Излезе на равното невредим и спря при уйгурите.

Ли Куони бе зад падналото дърво, опряла гръб на неголяма скала. Облечена бе абсолютно както и мъртвата ѝ двойница, но дрехите бяха разпокъсани и напоени с кръв, вероятно тази на съпруга ѝ. Едната ѝ ръка бе под главата му, а с другата вадеше от джоба запалка. Оръжие нямаше, но Джон зърна документа — най-вероятно истинския, — лежеше върху положено на земята куфарче.

Погледите им се срещнаха, тя се усмихна криво:

— Е? Същият американец, който търсеше декларацията преди време, нали? Трябваше да се досетя.

— Играта завърши, мадам Ли — побърза да каже Смит. — Съпругът ви е мъртъв. Няма с кого друго да направите сделката, освен с мен.

Тя измъкна ръка изпод главата на мъртвеца и погали лицето му. В небитието то бе спокойно, изгладено, като мраморно.

— Страхлив беше и не особено умен, но го обичах. И смъртта не променя нещата, нали? Вижте, двата милиона долара и вашите уйгури да ме прехвърлят през границата — мен и децата. В замяна получавате тази хартия — каза Куони спокойно и поднесе запалката. — Иначе ще я запаля.

Смит ѝ повярва и веднага погледна часовника. Час и десет минути... „Кроу“ вече е готов за действие, екипите му — в бойна тревога, абордиращата група чака само сигнал. Нищожна е надеждата да успее да изпрати документа във Вашингтон, а оттам президентът на свой ред да го препраща в Пекин. Освен ако проработи неочакван фактор. Ако се случи нещо извънредно и промени обстоятелствата. Буря например. Или поява на още бойни съдове. Или намеса на друга

държава. Каквото и да е, само да спре влизането на „Императрицата“ в протока.

Толкова много неща бяха пожертвани досега, други поставени на карта, късно е тепърва да се отказва. Залозите са огромни, длъжен е да направи този последен опит. Обърна се към Ашгар.

— Намерихте ли парите?

— Намериха ги бойците. В куфарчето, точно два милиона, сухи пари, истински.

— Дайте й ги.

Гласът на Ашгар неочаквано загрубя, той отмести очи и се взря някъде назад през рамото му:

— О, не...

Джон се сепна и автоматично се извърна, за да види какво бе привлякло Ашгаровото внимание. Гърлото му мигом пресъхна. Само това не...

В далечния край на поляната стояха осмина във военна униформа, развърнати във верига току пред дърветата, с насочени към тях автомати. Закъснели бяха да помогнат на Фен, но не и да им объркат плановете.

Понеделник, 18 септември

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Очите на всички присъстващи в подземния ситуационен център бяха насочени към седналия на централното място на масата президент. Той пък гледаше часовника.

— Един час, сър — обади се Броуз.

— По-малко — поправи го военният министър Стантън.

— Не можем да чакаме повече — намеси се вицепрезидентът Ериксън.

Кастила обърна очи към Ериксън.

— Готови ли са на „Кроу“?

— Вече повече от половин час — отговори вместо него Броуз.

Президентът кимна, замисли се и отново кимна, а погледът му пак се закова в часовника. Изведнъж лицето му се втвърди:

— Дай заповедта!

Изпълнителският екип се задвижи като добре смазан механизъм. Хората около картите и техниката се раздвижиха. Броуз вдигна слушалката и започна да говори.

Вторник, 19 септември
Дацзу

Ашгар рече нещо бързо, приглушено, двайсетте му бойци се раздвижиха светкавично, заемайки позиция в нова конфигурация срещу войниците. Сега двете групи стояха мълчаливо една срещу друга, с насочени оръжия и пръсти на спусъците. Войниците можеха да се възползват от няколкото секунди, но не го направиха.

— Ние сме два пъти повече от тях, че и отгоре, но не смея да ги нападна — тихо призна Ашгар на Джон. — Не се знае дали нямат още скрити наблизно хора. Иначе всеки наш куршум, улучил военен от НОА, ще донесе на уйгурите драконовски мерки и нови репресии. Не си заслужава жертвата. Съжалявам, Джон.

— Напълно разбирам — отвърна Смит и наведе глава.

Нещата направо отиваха по дяволите.

— Ако не се появят още, мога да ти обещаю да те отведем до скривалището, а оттам ще те поеме другата ни група и заедно с Тейър ще ви прехвърлят до границата.

— Благодаря и за това. Но защо не реагират? Страхуват ли се или що?

Китайците стояха като статуи. Уязвими бяха, това се подразбираше от само себе си. Но защо не реагират по някакъв начин? Може би изчакват помощ?

— Мисля, че чакат подкрепления — отвърна Ашгар.

В същия миг откъм горичката се появи тичаща фигура. Беше Ранди и след секунди бе вече при тях. Този път косата ѝ бе боядисана черна, лицето ѝ омазано, сгърчено в горчива гримаса, очите ѝ — насочени към китайските войници.

— Кажете с какво мога да помогна?

— Ех, Ранди, Ранди! Откъде, по дяволите, се появи тук? — опита се да я укори Смит, но съзнаваше, че за препирни време няма.

— С покойния Макдърмид дойдох, гадната му душица в ада дано да се пържи. Беше си поискал преводачка.

— За наш късмет, а и на Ли Куони. Ти от началото ли си в публиката?

Тя кимна.

— Да, и аз се въртях из горички и храсталаци. След онази пукотевица зърнах Фен да се приближава към семейството и просто се опитах да го задържа.

— Длъжник съм ти — рече Джон.

— Я не се прави на дръж ми шапката — скастри го тя. — На теб ти е нужен онзи документ, дето е в жената... нали?

— Същия — потвърди Джон и набързо обясни основните моменти плюс взривоопасната ситуация в Арабско море. — Автор на играта е Макдърмид с помощта на съпруга, който лежи мъртъв ей там. По някакъв начин в тяхната операция мощно е замесен и висш китайски политик. Бог само знае какво ще се случи сега... но зная, че няма да е на добро. Не и за мира... не и за бъдещето... не и за света. Съжалявам, че се замеси в тази работа, Ранди. А нашият приятел Ашгар е прав — не може да рискува бъдещето на своя народ. Пък вече няма и време да променяме каквото и да било.

Сега се обърна към Махмут и рече настоятелно:

— Ти с твоите бойци се измъквайте, докато може. Ако изобщо се получи, разбира се...

— Вие няма ли да дойдете?

— Това само ще усложни твоето положение, Ашгар. Нас така или иначе ни защитава единствената свръхсила в света, нали сме й поданици... но не и уйгурите.

Потупа го по гърба, както бе виждал да правят неговите бойци, и добави:

— Вземи и двата милиона. Ти ще ги употребиш по-точно, отколкото Ли Куони, китайското правителство или ние самите.

Ашгар наведе глава.

— Съжалявам, че така се получи. Лоши съвпадения, отново и отново... Но все има надежда един ден да поработим заедно отново и по-сполучливо, а?

В следващата секунда даде сигнал и бойците му се измъкнаха като духове — за секунда и нещо потънаха в гората и повече не се

видяха. Китайците не реагираха на изтеглянето на уйгурите, изобщо не помръднаха.

След мъничко към двамата американци се присъедини Ли Куони с декларацията в едната ръка и загасената запалка в другата. Ситуацията изглеждаше повече от критична. Изведнъж Ранди побутна Смит с ръка:

— Гледай, Джон...

Някъде иззад редицата войници се появи офицер. Направиха му място да мине и той закричи по поляната към тримата.

— Ето, за това са изчаквали — рече Смит тихо.

— Капитан от пехотата според пагоните — обади се Ранди.

Изражението на офицерското лице бе строго, поведението му авторитарно. По средата на пътя хвърли бърз поглед вдясно, където бе паднал трупът на Фен Дун, облян в доста кръв. По лицето му се изписа несигурност и той забави крачка. В същото време откъм скалите, откъдето бе паднал убитият Фен, се появи още една фигура — сравнително дребна, възпълна, в същата униформа, само че малко по-различна, и се запъти към капитана.

— Този е майор, но носи и отличителните знаци на ДОБ — вътрешна сигурност и контраразузнаване — рече Ранди.

— Браво. Това е китайското КГБ — криво се усмихна Смит.

Майор Пан бе наблюдавал първото действие на драмата край Спящия Буда иззад голямата статуя на свиреп дракон, стоящ пред Пещерата на Просветлението. Сетне с развитието на следващите действия последователно бе сменявал скривалищата си няколко пъти, за да следи играта на участниците най-внимателно.

С нощен бинокъл най-грижливо бе наблюдавал и изучавал уйгурите. Бе проследил кратките сражения и престрелката между тях и Фен Дун с неговите гангстери, сред които и няколко войници. Това му бе казало много неща. Дрехи, оръжие, снаряжение, лица и поведение на партизаните — тепърва щеше да има храна за доста размишления, пък и немалко работа. Дисциплинирани, добре обучени, с калашници. По лицето му се бе изписала доволна усмивка. Още преди това бе стигнал до правилното заключение: полковник Смит действа с помощта на неизвестна му (на майора) досега шанхайска клетка на уйгурската съпротива. И ето ги тук същите хора, изправени срещу хлъзгавия Фен Дун, който междуременно ликвидира Юй Юнфу и

богатия американски магнат Макдърмид, за да се добере до митническата декларация на „Императрицата“. Значи и Смит е някъде наблизо, просто няма начин да не е така.

Силно го бе възхитила изобретателността на Ли Куони. Но се налагаше Вей Гаофан да бъде неутрализиран окончателно, в такъв дух бяха дадените му от Бухала нареждания. Значи личната му намеса все пак бе необходима, макар и по едно време да бе решил да се оттегли. А появата на пехотното отделение незабавно потвърди правилността на последното му решение. Сега стоеше пред капитана, който колебливо оглеждаше знаците на ДОБ и пагоните с майорския чин. Изчака няколко секунди, изглежда високия офицер от главата до петите и рече:

— Аз съм майор Пан Айту, капитане. Мисля, че сте чували за мен?

Другият извика на помощ офицерското си самочувствие и изпълнен с достойнство, рече:

— Капитан Чан Ду. Да, чувал съм за вас.

— Значи да не губим време с излишни церемонии. Мисля, че изпълнявате преки заповеди на командир, който е личен приятел на Вей Гаофан. На вас неофициално са ви наредили да помогнете на Фен Дун, който, както виждам, е мъртъв. От военно юридическа и всякаква друга гледна точка е напълно незаконно този човек да командва ваши подчинени, само че е станало именно така и в краен резултат има убити и ранени китайски войници. Разбирате ли ме?

Капитанът пребледня като платно и все пак се опита да възрази:

— Нямам право да обсъждам дадените ми заповеди.

— О, така ли? Тук наоколо в гората има още доста китайски войници, само че те се намират под моите заповеди. В същото време в себе си нося писмени нареждания да разследвам и при необходимост да се намесвам в дейността на същия Фен Дун, понастоящем покойник. И за да не бъда голословен, ето ги и тях.

И Пан му подаде подписаните от Бухала документи.

Капитанът зачете бавно, сякаш се надяваше хартията някак си да изчезне от ръцете му. Текстът високопарно, но недвусмислено изясняваше, че майор Пан действа в качеството си на служител от вътрешната сигурност и контраразузнаването под преките заповеди на члена на Постоянния комитет, който ресорно отговаря за тези държавни институции и тяхната дейност. Капитанът съзнаваше, че е

особено уязвим и най-обикновен офицер от пехотата, действащ по нареждане на личен приятел на член на същия Постоянен комитет, който обаче не отговаряше за военните.

И под напрегнатите погледи на Джон, Ранди и Ли Куони капитанът дочете документите, върна ги на Пан, отстъпи крачка назад и отдаде чест.

— Май майорът спечели — рече тихо Джон.

Ли Куони щракна запалката.

— Избирайте — давам ви документа срещу незабавно политическо убежище в САЩ за мен и децата ми, иначе го изгарям!

— Без двата милиона?

Ли Куони сви рамене.

— Съпругът ми ги искаше най-вече. Аз съм актриса, при това достатъчно добра и известна в САЩ. Сама ще си спечеля милионите.

— Дадено! — рече Джон и грабна документа и запалката, за да не би случайно в последния миг тя да промени решението си.

В същия миг майорът закричи към тях и след секунди се представи на английски, любезно усмихнат.

— Аз съм майор Пан Айту. Приятно ми е най-сетне да се запозная с вас, полковник Смит. Много бе забавно да разследвам действията ви на наша територия. За съжаление с време не разполагаме. Дайте ми митническата декларация.

— О, не! — обади се Ранди, дръпна запалката от пръстите на Джон и я запали. — Не зная защо ви е, но...

— Почакай — спря я Джон. — И без това няма време да я изпращаме във Вашингтон, а оттам президентът да я препраща в Чжуннанхай. Нека чуем какво има да ни каже колегата.

Майор Пан примига и посочи с ръка към оттеглящите се войници.

— Сега и те са на мое разположение. Между впрочем, знаете ли, че капитан Чан е взел двама пленници? Докладваха ми, че единият е американски капитан, другият — възрастен мъж, и двамата избягали от местния полеви затвор. Гарантирам на тях, на вас и на двете дами тук, както и на децата на мадам Ли, спешно прехвърляне в САЩ. В създалата се противопоставеност ние с вас сме на една и съща страна, г-н полковник.

— А защо ще помагате на Ли Куони? — попита Ранди.

— Да речем, че се възхищавам от интелигентността, находчивостта и артистичността на дамата. Трябва да призная още, че присъствието ѝ тук е допълнително усложнение, от което предпочитам да се отърва. Едно условие: случилото се по никакъв начин не бива да става публично достояние. Нито във вашата страна, нито в нашата. Обаче губим време, успешният завършек на тази история може и да ни се изплъзне...

Джон се замисли. Майорът видимо няма за цел да унищожава декларацията, защото иначе какво толкова му пречи? И какво ще спечели Китай? Освен ако някой някъде наистина желае американците да се качат на борда на „Императрицата“... Бързо трябваше да се вземе решение и кой друг да го направи, освен той самият? САЩ няма да загубят нищо, по-скоро ще спечелят.

И зададе критичния въпрос:

— Имате ли възможност да спрете вашия товарен кораб, преди да е станало прекалено късно, майор Пан?

— Има такава възможност, да.

Тогава Джон му подаде декларацията.

Майорът се обърна кръгом, махна им с ръка да го последват и затича по поляната към пътека между дърветата. Тримата хукнаха след него и скоро излязоха на друга поляна, където стоеше хеликоптер със загасени двигатели. Още в движение Пан извади уоки-токи и заговори в него. Мигом моторите изреваха и витлата се завъртяха.

В Арабско море

Луната бе в зенит и необичайно светла, когато „Кроу“ увеличи скоростта и започна да скъсява дистанцията между себе си и „Императрицата“. Китайският кораб се движеше с най-голямата си възможна мощност, а Ормузкият проток вече се виждаше на хоризонта. Абордажният екип стоеше на палубата в нестройна верига, въоръжен, готов за спускане на лодките и незабавни действия.

В комуникационния център капитан Биенас крачеше неспокойно напред-назад и постоянно поглеждаше към тримата оператори — радиста, радарния и сонарния. В един момент се загледа в радарния екран, а в същото време се обади Хейстингс от сонара:

— Подводницата се движи!
— С каква скорост? — задъхано запита Биенас.
— Мисля, че с максималната, сър.
— Към „Императрицата“ ли се насочва?
— В известен смисъл, да.
— Какво, по дяволите, означава „в известен смисъл“, Хейстингс?
— Струва ми се, че се движи право към нея, сър, но всъщност това е приближаваща я към нас маневра.
— Да ни влязат отзад и отляво — готови за торпилиране, а?
— Може би да, сър.
— Тогава кажи го направо, престани да усукваш, дявол те взел!
Настъпи тежка, неудобна тишина. След малко Хейстингс рече сухо, строго официално:
— Извинете, сър, не съм компетентен да определям къде отива подводницата. Мога да докладвам само скоростта и курса ѝ.
Лицето на Биенас пламна.
— Извинявай, Хейстингс, мисля, че съм се поизнервил.
— Няма проблем, сър, всички сме така — сега операторът говореше по-меко, видимо бе приел извинението.
Биенас се пресегна и натисна копчето на интеркома, за да докладва на мостика.
— Джим? Изглежда, че се готвят. Влизат ни с пълна мощ.
Капитан Червенко чу репликата, усети коремът да го свива още повече. Познато чувство.
— Добре, Франк. Дръж ме в течение.
— Слушам, сър.
Червенко изключи връзката, взря се навън, включи друга.
— Спаркс? Свържи се с „Императрицата“!
Изправи се и отново се взря в товарния кораб, който бе на не повече от половин морска миля.
Интеркомът изписука.
— Не отговарят, сър.
— Продължавай да опитваш. Хванеш ли ги, обади се.
Червенко натисна друго копче и запита:
— Готови ли сте, Канфийлд?
— Тъй вярно, сър!

Капитанът доволно кимна, бодрият глас отсреща видимо му хареса. Младият командир нямаше да се изложи. В съзнанието му нахлуха стари спомени, ярки и не толкова ярки образи от младите години, когато по същия начин възприемаше предстоящите задачи — навито, с висок дух.

— Канфийлд, дай предупредителен изстрел. С петинчовата. Без попадение!

— Слушам, сър.

Капитанът намести бинокъла отново. След секунда се чу меко изпукване и на петдесетина метра от борда на товарния кораб изригна гейзер. Това трябваше да даде нужния ефект. Червенко заброи на глас: едно, две, три...

Интеркомът писна.

— Отговориха, сър — докладва радистът. — Питат: „Какво означава тази агресия?“

— Кажим им да зарежат словоблудството, да спират незабавно, значи веднага, и да са готови да приемат наш абордиращ екип. Предай още следното: видя ли да хвърлят през борда дори и една тенекия, следващият снаряд ще им влезе право в джигера. Да, така им го кажи — буквално.

Отново огледа „Императрицата“ през бинокъла. В следващия миг съдът явно намали скоростта. Сега въздъхна. Дотук добре. Тъкмо реши да нареди да спускат лодките, когато се обади Франк Биенас.

— Подводницата ни обхожда, сър! — гласът му бе възбуден. — Потапя, готова за стрелба.

Ето ти на! Знаеше си го. По челото на Червенко изби ситна пот. В отговор изрева:

— Маневрирай за избягване на огъня! Вдигай хеликоптерите!

С угълчетата на очите забеляза, че „Императрицата“ е вече почти спряла: големият корпус леко се полюшва, без ход, само вълните леко я тласкат напред. Сетне впери очи в морето отзад. Очакваше появата на показателната пенеста следа на торпедото.

Само че торпедо не се появи. Вместо това изведнъж лъсна гигантска форма — същинско допотопно морско чудовище — мокро черна, исполинска, тя бавно изплава от дълбините.

Китайската подводница! Червенко гледаше, зяпнал, невярващ на очите си. Огромната пура бавно напредна към кърмата на „Кроу“, спря

на около 500 метра от нея, същевременно скъси разстоянието между себе си и неподвижната „Императрица“.

От интеркома се обади глас:

— Обаждат се, сър!

Червенко изви вежди в удивление.

— Добре — изръмжа той. — Свържи ги направо с мостика!

След малко се чу ясен глас с едвам доловими гневни нотки, говореше английски доста сковано:

— Насреща е капитан Червенко, моля? Говори капитан Чжан Цян, командир на подводница „Чжоу Енлай“ от Народната освободителна армия на Китай. Получих заповеди от Пекин да присъединя към вас при абордиране на пиратски съд „Императрица“ с цел намиране и унищожаване на контрабандни товари. Имам също инструкции да качвам на борда екип, незабавно да връща съда в Китай.

Червенко замръзна на място. Гледаше навън към леко играещите вълни на Арабско море, държеше подвижната част на интеркома в ръка и напрягаше воля да спре лудото си сърцебиене. Край. Най-лошото бе минало. Благодаря ти, Господи, за всичко! Някой някъде бе свършил работата и без тях. Някой си... може би са били повече хора? Какви ли рискове са поели, може би са дали жертви? Сигурно никога няма да им научи имената, никога няма им види лицата.

— На ваше разположение, съм, капитане — вежливо отвърна на глас. — И, разбира се, щом унищожим контрабандата, ние с удоволствие ще съпроводим кораба обратно до Шанхай. Не бихме желали пиратски съд като този случайно да попадне в нечии чужди ръце, нали?

ЕПИЛОГ

Пекин

Главите на седналите около изящната имперска маса в заседателната зала на Чжуннанхай десет мъже се извъртяха едновременно към намиращата се зад стола на генералния секретар врата. Тя се отвори, влезе строен мъж в униформата на капитан трети ранг от ВМС на НСА. Новодошлият прекоси разстоянието до стола на върховния партийен ръководител и зашепна нещо в ухото му, сетне излезе. Партийният шеф обясни:

— Добри новини. Случаят е приключен. Капитанът на „Чжоу Енлай“ докладва, че на борда на „Императрицата“ са се качили едновременно екипи на нашата подводница и на американската фрегата „Джон Кроу“. Открили многотонен контрабанден товар — химикали — и го унищожили. Командният състав на товарния кораб е задържан, самият съд се връща в Шанхай, ескортиран от американската фрегата.

Около масата се понесе сдържано одобрителен шепот. Вей Гаофан побърза да се обади:

— Разминало се е на косъм, но бива ли да позволяваме американски боен кораб да ескортира китайски съд?

— Предполагам — благо рече генералният секретар, — че за това е настоявал капитанът на фрегатата. При създадите се обстоятелства трудно бихме могли да протестираме.

Зад очилата със силни диоптри зениците на партийния шеф бяха като връхчетата на две черни топлийки, впити в лицето на седналия в края на масата генерал Чу Куайжун.

— Как е могло да се случи това, генерал Чу? — ледено запита той. — Нелегална операция на наши граждани от такъв калибър — направо невъобразима потенциална заплаха за държавата, и то под самия ни нос?

— Струва ми се — намеси се Ню Цзянсин, — че на този въпрос съм длъжен да отговоря аз...

Вей Гаофан се намеси гневно:

— Никой от нас не е длъжен да дава обяснения за провалите на онези, които отговарят за действителните операции!

Ню не си направи труда да погледне към Вей, а се обърна към малкия форум в залата.

— Нашият колега Вей, изглежда, желае да прехвърли вината надолу — към по-слабите в йерархията.

— Няма да търпя... — гневно викна Гаофан, но генералният секретар го прекъсна:

— Значи има нещо, което не знаем. Ако е така, Цзянсин, дай нужното обяснение.

— Така е — започна Бухала. — Ето и най-простото обяснение: противоборство на няколко различни фактора — слаб бизнесмен, неизбежно породената от свободния пазар алчност, заговор на няколко западни корпорации и корумпираната арогантност на член на настоящия комитет.

При завършека на изречението му в помещението настъпи гробовна тишина, по лицата на повечето присъстващи се изписа изненада и шок. След половин минута обаче отвсякъде заваляха въпроси към Ню — протестни, гневни, удивени.

Почервенял от ярост, с разкривено в зла кучеподобна гримаса лице, Вей Гаофан викна:

— Тези думи са равностойни на предателство! Настоявам Цзянсин да бъде бламиран!

— Точно кого от нас клеветите, уважаеми другарю? — високо запита Шъ Цзинню.

— Това е нечувано! Неприемливо! — обади се един от най-младите членове на комитета.

— Може би Ню може да подкрепи обвиненията си с доказателства — тихо рече генералният секретар.

Залата отново притихна. Нечий глас се обади вяло:

— Просто не мога да повярвам...

— Ще повярвате, ще повярвате — тихо, но заканително рече генерал Чу и облиза устни.

Ню стана и закрачи към вратата. Отвори я и кимна на някого. След секунди влезе майор Пан, все още облечен във военна униформа. Ню го отведе до масата и тихо нареди:

— Е, майоре, докладвайте за разследването си, ако обичате.

Спокойно, с напълно лишен от емоции глас Пан изреди цялата фактология около контрабандната операция, изяснявайки ролята на всеки участник хронологично, чак до Юй Юнфу, Ли Аожун и Вей Гаофан. Описа и финалните събития — предаването на последната автентична декларация от Смит на него самия, незабавно изпратена по факс на Постоянния комитет.

Разкривеното Гаофаново лице пребледня, но той все пак успя да изръмжи:

— Само че всички споменати от този човек хора са мъртви. Преди час ми докладваха и за трагичната кончина на Ли Аожун. Значи жив оставам само аз и най-категорично отричам...

Пан извърна безизразно лице към него и възрази:

— Не всички са мъртви. Убити са бащата и съпругът на Ли Куони, но тя е жива. Има оцелели и сред хората на Фен Дун. Пехотният капитан е жив и здрав, както и вашият приятел — генералът, — който пък го е изпратил да помогне на Дун да вземе декларацията. От всички съм взел писмени показания.

За секунда Вей замръзна, чертите му сякаш се размазаха. Сетне се стегна, издал челюст напред.

— Ню Цзянсин ги е принудил да лъжат!

— О, не, не — замислено заяви генералният секретар и се вгледа в лицето на Гаофан, като че го виждаше за пръв път. — Тук има само един лъжец.

Пребледнялото лице на Вей внезапно се наля с кръв и той заприказва в скоропоговорка, обръщайки се към присъстващите:

— Ню Цзянсин и генералният секретар се опитват да разрушат Китай. Делата на Юй Юнфу са само един пример за пораженията, които те нанасят на Народната република. Аз се опитах да демонстрирам пред вас, а чрез вас и пред партията, как те всъщност израждат нашата велика революция, делото и каузата на нашите бащи! На Мао Цзедун, на Чжоу Енлай и Дън Сяопин! Напускам залата в знак на протест и призовавам всички, които разбират за какво става дума, да излязат с мен. Ще видим партията кого ще подкрепи!

С мъка изправи масивно тяло, олюля се на кривите си тънки заедрия труп крака и закрачи към вратата. За миг се спря на прага с гръб към залата и почака. Никой не го последва.

Генералният секретар въздъхна.

— Утре ще поставя въпроса на гласуване и в ЦК, и в Политбюро. Всички постове ще ти бъдат отнети, Гаофан, привилегиите и наградите — също. И от партията ще те изключим.

— Освен ако не решиш да постъпиш както Ли Аожун нареди на зетя си. Само че трябва да действаш бързо — обади се Ню.

— Да, помисли и за семейството си — с хладен глас добави генералният секретар.

Вей остана още малко на прага с наведена глава, безгласен. Сетне кимна и излезе.

Понеделник, 18 септември

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Четири часа след като на борда на „Императрицата“ бяха намерени забранените химикали, Чарлс Аурей се обади на вицепрезидента Ериксън, за да го покани на среща с президента. Сетне нареди да подготвят президентския самолет за полет до Западното крайбрежие. Малко по-късно му се обади завърналият се в резиденцията си на „Кънектикът Авеню“ посланик Ю. Обмениха информация, а после слезе в ситуационния център, където президентът Кастила разговаряше по телефона със съпругата си.

— Прекалено леко завърши цялата история, Каси — тъкмо казваше Кастила, когато Аурей почука и откряна вратата. — Ще успееш, нали, миличка? Жалко, че ще трябва да отложиш вечерята в Оахака, но пък... о, да, да, зная, че и ти с нетърпение очакваш голямото събитие, нали? Както и аз, ужасно се вълнувам. Децата ли? Чудесно, чудесно, да. Значи всички ще се съберем...

Постави слушалката на вилката и махна с ръка на Аурей да влезе.

— Е, казвай, Чарли, какво ново? — подкани го след няколко секунди Кастила.

— Обади се посланик Ю с обилна информация. Най-важното — искаше да ви благодари и да предаде лично послание от Ню Цзянсин — Бухала.

— Добре, добре. Е, и какво е то?

— Ню изпраща поздрави и изразява надежда здравето ви да е все така крепко.

Президентът прихна, сетне се заля в буен смях, чак се просълзи.

Аурей се озадачи, изчака малко, сетне заразен от изписаната по лицето на Кастила веселба, се усмихна. Повтори си посланието наум, сега го усети и откъм другата му — иносказателна — страна. Тогава и той се разсмя.

— Боже мой, тези китайци! — бършеше сълзите си Кастила.

— Чудесно казано — клатеше глава Аурей.

— Точно това ми беше нужно, нали? Крепко здраве, а! Виж, Чарли, погледнато откъм неговата страна, това си е направо вот на доверие.

— И надежда за бъдещето.

— О, да. Сега смята, че ме е приобщил и се надява да не му се налага да прави нови опити в бъдеще. Това е, Чарли, неговото послание.

— Е, сър, смятам, че можем да кажем същото и за него, нали?

— Вярно — Кастила отново стана сериозен, съзнанието му превключи на поредната задача. — Знаеш, че министерството на правосъдието подготвя аргументация за подвеждане на Джаспър Кот под отговорност, нали? Доста голям скандал ще се получи. За съжаление.

— Да, но няма начин да го прикриваме.

— Не, Чарли. Няма да е правилно. Вицепрезидентът ще дойде ли?

Сега въздъхна и лицето му се натъжи — оставаше последната, доста неприятна задача.

— Вече е тук — чу се глас откъм вратата и на прага застана усмихнат самият Брандън Ериксън.

Зад него дежурният офицер в униформа затвори вратата. Както винаги Ериксън бе в отлично настроение, черната му коса блестеше, изрядно сресана, двуредният костюм с жилетката стоеше като излян на

стройното, атлетично тяло. Излъчваше обичайната си харизма и енергия.

— Моите поздравления, господин президент. Направихте прекрасна демонстрация на държавнически подход.

— Благодаря, Брандън. За малко да се провалим.

Вицепрезидентът зае обичайното си място на конферентната маса — отдясно на президента и срещу Аурей, на когото кимна учтиво.

— Няма да ви питам за тънките подробности по операцията, сър, но безсъмнено в тайните служби има един или двама, може би и повече герои, чиито имена ще си останат в анонимност, невъзпети, така да се изразя.

— Има такова нещо — съгласи се Кастила. — Освен това получихме огромна помощ и в самия Китай особено от страна на изключително високопоставен политик. Помощта и сътрудничеството му ми дават доста надежди относно бъдещите ни отношения с тази държава.

Ериксън се усмихна.

— Смятам, че скромничите, господин президент.

Сам Кастила премълча.

Ериксън примига и се огледа. Помещението бе потънало в обичайната си дълбока тишина — изолирано от околния свят, обеззвучено, обезшумено, без прозорци, постоянно проверявано за скрити подслушвателни устройства и камери.

— Другите няма ли да дойдат? — запита вицепрезидентът. — Мислех, че се събираме за обичайния следкризисен разбор.

Кастила го гледаше внимателно. Защо не бе видял или усетил другия човек в него досега — това го мъчеше най-вече.

— Друг няма да дойде, Брандън. Ще сме само ние тримата. Кажи ми сега честно, как смяташ: дали твоят приятел Ралф Макдърмид би се радвал на нашия успех така, както ти се радваш?

Ериксън се сепна, отмести поглед от Кастила към мрачния Аурей и отново върна очи към президента.

— Нямам си представа как би се чувствал г-н Макдърмид. Ние с него се познаваме много бегло.

— Хайде де! — поклати глава Аурей.

Сега Ериксън усети, че до този миг и двамата не бяха употребили официалната му титла. Повдигна вежди и запита:

— Какво не е наред, господин президент?

Кастила замахна и едрият му юмрук удари по масата с трясък. Аурей подскочи. Ериксън изглеждаше стреснат и леко уплашен.

— Отлично знаеш, по дяволите, какво щеше да каже Макдърмид! — изръмжа Кастила. — *Отлично знаеш също* кои са невъзпетите герои от службите, нали?!

— Но това, сър, е абсурдно! — отвърна Ериксън, вече почти толкова ядосан, колкото и Кастила.

Изведнъж схвана точния граматически смисъл в първото изречение и ахна.

— Щеше да каже...?

— Аха! — остро продължи президентът. — Щеше да каже! Защото е мъртъв. И целият директорски борд на „Олтмън“ сега тичат нагоре-надолу като мухи без глави и се чудят какво обяснение да дават за случилото се! Ама няма да стане! Мръсната Макдърмидова сделка ще излезе наяве, бъди сигурен. Лично ще се погрижа това да стане. Скоро ще видиш как ще се разбягат всичките ви пионки — като плъхове от потъващ кораб.

— *Мъртъв?* — унесено повтори вицепрезидентът. — Но това... официално ли е?

— Тайният ви приятел Макдърмид бе застрелян в Китай — обади се Чарли Аурей. — Убит, както научих, от един от собствените му наемни главорези.

Ериксън замига, помисли и овладял изненадата, подхвърли:

— Ужасно. Трагично. А какво е правил в Китай? Поредната сделка, предполагам.

— Стига с тези говняни номера, Брандън! — избухна президентът. — Край на играта! Хванат си на местопрестъплението. И толкова. Чакам оставката ти утре сутринта най-късно.

И кимна на Аурей, който натисна скрит под масата бутон.

— Какво... *оставката ми ли...*? — заекна Ериксън.

В залата прозвучаха два глухи гласа — запис от разговор:

— От сарказъм нужда няма. Точно сега трябва да си помагаме един на друг най-много. Ти си един от най-ценните хора в екипа.

— Да, но ще бъда само докато играя зад кадър.

— Недей, моля те, да мислиш, че нещата са се влошили до крайност. В крайна сметка нито Смит, нито жената от ЦРУ успяха да навредят на нас или на операцията.

— Значи фактът, че ЦРУ те наблюдава, изобщо не те безпокои, така ли? Дори и да не са засекли сделката ни, най-малкото са проследили изтичането на информация от Белия дом и то ги е довело до теб. Е, виж, именно това би трябвало здравата да те обезпокои!

— Смятам, че дотук е напълно достатъчно — рече Аурей и спря лентата. — Убеден съм, че г-н Ериксън си спомня разговора до края.

Ериксън мълчеше, забил поглед в масата, поставил ръце в скута, като загубил представа къде се намира човек. След малко се посъвзе, дълбоко пое дъх и подхвърли:

— Бих могъл да кажа, че не съм аз...

Президентът изсумтя презрително. Аурей се подсмихна.

Ериксън ги изгледа и изведнъж заговори:

— Добре, но пък едва ли е престъпление да правиш услуги на изключително важен спонсор в бъдеща президентска кампания. Иначе всички ние отдавна да сме попаднали в затвора — това си е нормална практика и... може би в момента не съм ти приятен, Сам... и разбирам, че ще ме изолираш от екипа поне до края на мандата си, но се съмнявам, че ще можеш да ме принудиш да си подам оставката.

— Няма да ти е толкова лесно, колкото ти се струва — възрази президентът. — Види се, не помниш разговора до края — между другото записът е правен от ЦРУ — иначе ще разбереш, че сам признаваш съучастието си в опит да бъде предизвикан въоръжен конфликт с Китай, в който безсъмнено ще бъдат убити американски военни. Освен това си съучастник в организиране на незаконна контрабанда с доста компликации, защото тя е целяла производството на забранени от международните конвенции и договори химически оръжия. И ако не всичко, в което си участвал, то поне част от него силно намирисва на държавна измяна. Но по въпроса окончателно ще се изкажат експерти на Министерството на правосъдието. Така или

иначе, според предварителните мнения ти отиваш на съд за углавни престъпления.

Аурей сви устни.

— Според мен държавната измяна е безспорна.

Ериксън ги изгледа поред и тихо запита:

— Какво искаш от мен, Сам?

— Не ме наричай „Сам“! Не и отсега нататък. Вече ти казах какво исках. Можеш да посочиш семейни причини. Лошо здраве. Или че си решил да посветиш времето си изцяло на една бъдеща президентска кампания. Това поне частично ще е вярно, нали?

— Това всичко ли е, *господин* президент? — горчиво запита Ериксън.

— Не съвсем. Можеш да се преструваш, че работиш по въпроса, но в действителност няма да се кандидатираш нито за президент, нито за сенатор, нито дори и за ловец на безстопанствени кучета! *За държавна служба забрави.* Никога повече, че дори и в съда да те оправдаят с помощта на разни скъпи адвокати.

— Но ако река да се кандидатирам?

— Ще се погрижа в партията да не те подкрепят. Повярвай ми, така ще стане, че хората ще избягват дори и да говорят с теб.

Ериксъновото лице се втвърди. Той се изправи и заяви:

— Оставката ми ще имаш утре.

Тръгна към вратата, поспря се и добави:

— Знаеш ли, не съм толкова долен, за колкото ме смяташ. По принцип никога не съм бил съгласен с твоята политика относно обезкръвяването на армията. Правил съм онова, което съм намирал най-добро за страната.

— Глупости — обади се Аурей. — Вършехте онова, което смятахте най-изгодно за Брандън Ериксън.

Кастила кимна.

— Между другото, загубил си и благодетелите си. Защото оцелее ли „Олтмън Груп“, никой от новите ръководители няма и да помисли да те включва в техните игри. Вече не се вписваш в характеристиките. Който бърка бизнес с водеща към война политика, обичайно си пари пръстите. Е, това е изводът от делата ти.

*Вторник, 19 септември
База на ВВС Ванденбърг, Калифорния*

Утрото бе горещо, вече напичаше, над пистата играеше лека мараня. Самолетът грациозно се вдигна и пое над Пасифика. Джон се наведе над спътницата си, за да надникне през прозореца и хвърли прощален поглед към Чанъл Айлъндс край нащърбеното крайбрежие с белия пясък и величествените скали. Над островната група лазеше тънка мъгла. Строго охраняваната база се простираше върху остро издадения в бляскавия океан шелф на повече от 100 000 акра с гори и умело прикрити ракетни площадки, пампаси и ракетни силизи.

— Тук понякога сме идвали с мама и татко. Привличаше ни природата, има чудесни диви цветя — обади се Ранди.

Тя бе до прозореца, Смит — от външната ѝ страна, към пътеката.

— Красиво, нали? — продължи тя. — В морето и слънцето винаги има нещо, което неудържимо ме зове, знаеш ли? Ако... хм, когато реша да се оттегля... може би ще дойда да живея тук за постоянно. Ти какво ще правиш, Джон?

На 50 мили югоизточно от Ванденбърг се намира Санта Барбара, където бяха израснали Ранди и сестра ѝ София Ръсел. Джон се бе върнал навремето в Санта Барбара, за да се съвземе и физически, и психически, след като вирусът „Хадес“ причини смъртта на годеницата му София.

— Да се оттеглиш, а? — засмя се Джон. — От какво, Ранди? Че и защо ти е?

— Защо наистина? — обади се от предната седалка Дейвид Тейър. — То в тази приказка хората влагат особено значение, от мен да го знаете. Я ме вижте сега. Мечтата ми е да правя каквото си поискам и да ходя където ми хрумне. Това е новата ми идея за приятен живот.

Обърна се и се усмихна приятно, множеството бръчки по сияещото му лице се раздвижиха. Бялата коса бе грижливо сресана назад, носеше нови очила с костени рамки.

— Боже мой, само като си помисля — мен нали принудително ме бяха „оттеглили“, и то „стационарно“, за повече от петдесет години. Сега ще се движа колкото се може повече, поне доколкото ми е останало време.

Тримата се усмигнаха почти едновременно и размениха погледи. Тейър говореше искрено, от все сърце, и другите двама се радваха за него. Бяха облечени в неофициални панталони, ризи и якета, които им дадоха в американското посолство в Пекин. За Тейър много неща бяха нови — например пластмасовите ципове, самозалепващите се велкро ивици на обувките. На няколко пъти ги отлепва и залепва, опитваше как пасват, как държат обувката на крака. Най-интересното бе, че не се бе возил на реактивен самолет. Военният пилот го разведе навсякъде и описа функциите на различните системи и прибори. Възрастният мъж се дивеше на описанията на почти изцяло компютризираната машина, а летецът с доста голямо закъснение разбра, че пътникът му не познава истински и компютрите, само е слушал за тях. Тейър се усмихваше и повтаряше, че ще си купи специализирана литература и ще я прочете най-внимателно.

Времето мина неусетно в разговори и закачки и машината вече кацаше някъде на Западното крайбрежие на САЩ.

Когато ги бяха отвели в посолството, първата работа на Джон бе да настои пред посланика на Тейър незабавно да му направят пълни изследвания и най-изчерпателен лекарски преглед. Тейър се дърпаше, отклоняваше увещания и молби, застояваше се пред големия цветен телевизор, също новост за него. Накрая почти го принудиха и лекарят констатира няколко неща: заздравели стари костни фрактури, говорещи за мъчения и травми; авитаминоза, по-специално недостиг на желязо в организма; необходимост от очна операция — перде на едното око и най-вече от сериозна зъболекарска помощ.

Сетне ги бяха отвели в базата и на самолета.

Събитията от последната седмица минаваха през съзнанието на Смит като на кинолента, иначе все още осезателно ги усещаше физически и психически. И така щеше да бъде още дълго време. Но първата задача, върне ли се във форт Дерик, ще бъде да напише дълъг доклад с преценки и анализ за Клайн. Писането на служебен доклад е нещо като особена терапия, често помага, разтоварва, лекува.

Сега Смит забеляза, че Ранди скришом наблюдава и изучава президентския баща. И когато самолетът започна да рулира по пистата, тя изведнъж запита:

— Не изпитвате ли горчивина, доктор Тейър? В крайна сметка сте преживели много тежки неща, практически животът ви е

откраднат. Това не ви ли озлобява? Поне малко?

Тейър се загледа през прозореца — отсреща и на съседната писта, — ясно се виждаше „Еър Форс“ 1 — президентският самолет.

— Горчивина ли? Мисля, че да — изпитвам подобно чувство, но сега ме вълнуват съвсем други неща. Ето, там... вижте!

Почти залепи очи в стъклото и тихо добави:

— *Синът ми!* Виждам го — стои там... и снахата... и внуците! Всички те са дошли да ме посрещнат. Не е ли много мило от тяхна страна?

Машината спря, Тейър откопча колана и се втурна към изхода. Джон и Ранди останаха на място. Отвън допряха стълбата, вторият пилот тръгна към вратата, тогава старият мъж се сепна и се върна при тях. Хълтналите му бузи бяха порозовели, очите искряха. Протегна и двете си ръце, поблагодари им горещо отново.

— Мисля, че ще ме разберете, госпожице Ръсел — рече той и погали дланта ѝ. — Никога нямаше да оцелея, ако си бях позволил да се отдам на омразата и горчивината. Защото знайте: в лошото винаги има и частица добро. Те вървят заедно. Научих важни неща, като например: за арогантността човек си плаща само със смирение и унижение. Нямам отговори на всичките въпроси, които съм си задавал по време на безкрайното пленничество, но едно зная със сигурност. Ако мога да се върна в миналото и да променя обстоятелствата, които ме доведоха до онази беда, тук такси бих го направил. Но тъй като това е невъзможно, поне най-рационално ще се постарая да оползотворя времето, което ми е останало. Китайците имат подходяща поговорка — превеждам я доста свободно: *Онова, което за гъсеницата е край на живота, умният човек нарича пеперуда.*

— Красиво казано — рече Ранди.

Тейър кимна.

— Така е.

Отново ѝ стисна ръката, потупа Джон по гърба и се върна при изхода.

— Няма ли да отворите проклетата врата? — попита той пилота, който го изчакваше.

— Веднага, сър — отвърна младежът и натисна лоста.

Пневматичният панел се отвори нагоре с тихо съскане и Тейър стъпи на стълбата. Повече не се обърна назад. Ранди и Джон го гледаха

през прозорците — как прекоси разстоянието между двата самолета. В сянката на „Еър Форс“ 1 го чакаше цялото му семейство. Тейър вървеше бързо, сетне забави ход и на около десетина стъпки от тях внезапно спря.

— Я му виж лицето! — ахна Ранди.

— Страхува се — отвърна Джон.

— Изведнъж не се чувства сигурен — не знае ще го харесат ли или...

— Или пък дали той ще ги хареса. И ще свикне ли с новия живот.

Кастила и възрастният мъж се спогледаха напрегнато и сякаш нещо неуловимо, нетленно мина помежду тях. Изведнъж и двамата се втурнаха един към друг. Президентът изпревари баща си и го прегърна силно, старият човек само разтвори ръце. Останаха в няма прегръдка дълго време. Сетне Кастила го целуна по бузата. В следващия миг цялото семейство бе накуп, прегръщаха се и се целуваха, смееха се и плачеха, представяха се.

Военният самолет направи бавен завой и потегли назад по пистата. Ранди и Джон се отделиха от прозорците.

— Е, сега към Вашингтон — въздъхна тя.

— О, да. За малко у дома...

Издание:
Робърт Лъдълм
Аферата Олтмън

Американска. Първо издание

Редактор: Марта Владова
Художник на корицата: Боян Филчев
Коректор: Станка Митрополитска

ИК „Прозорец“, София, 2004 г
ISBN 954-733-378-х

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.